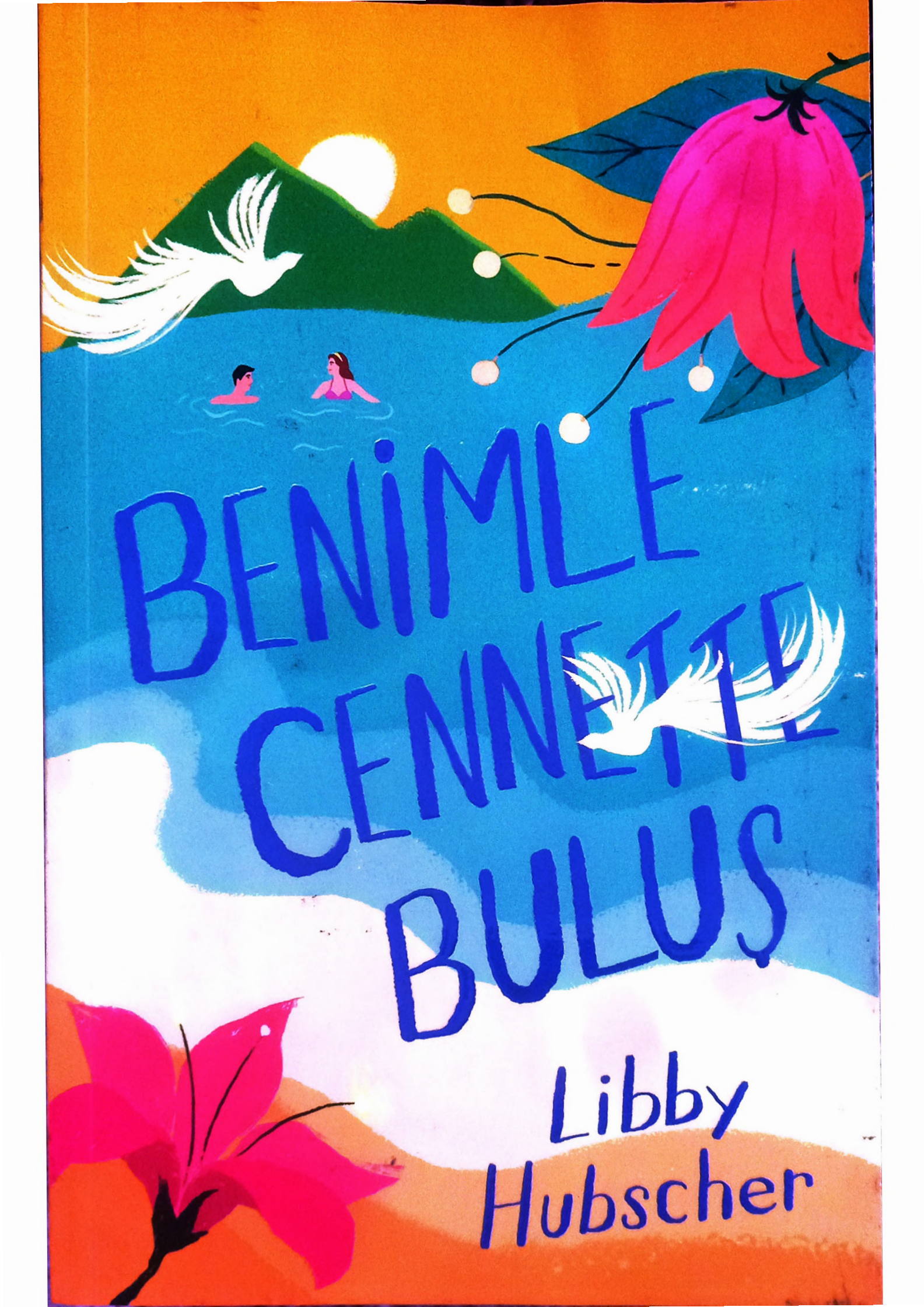
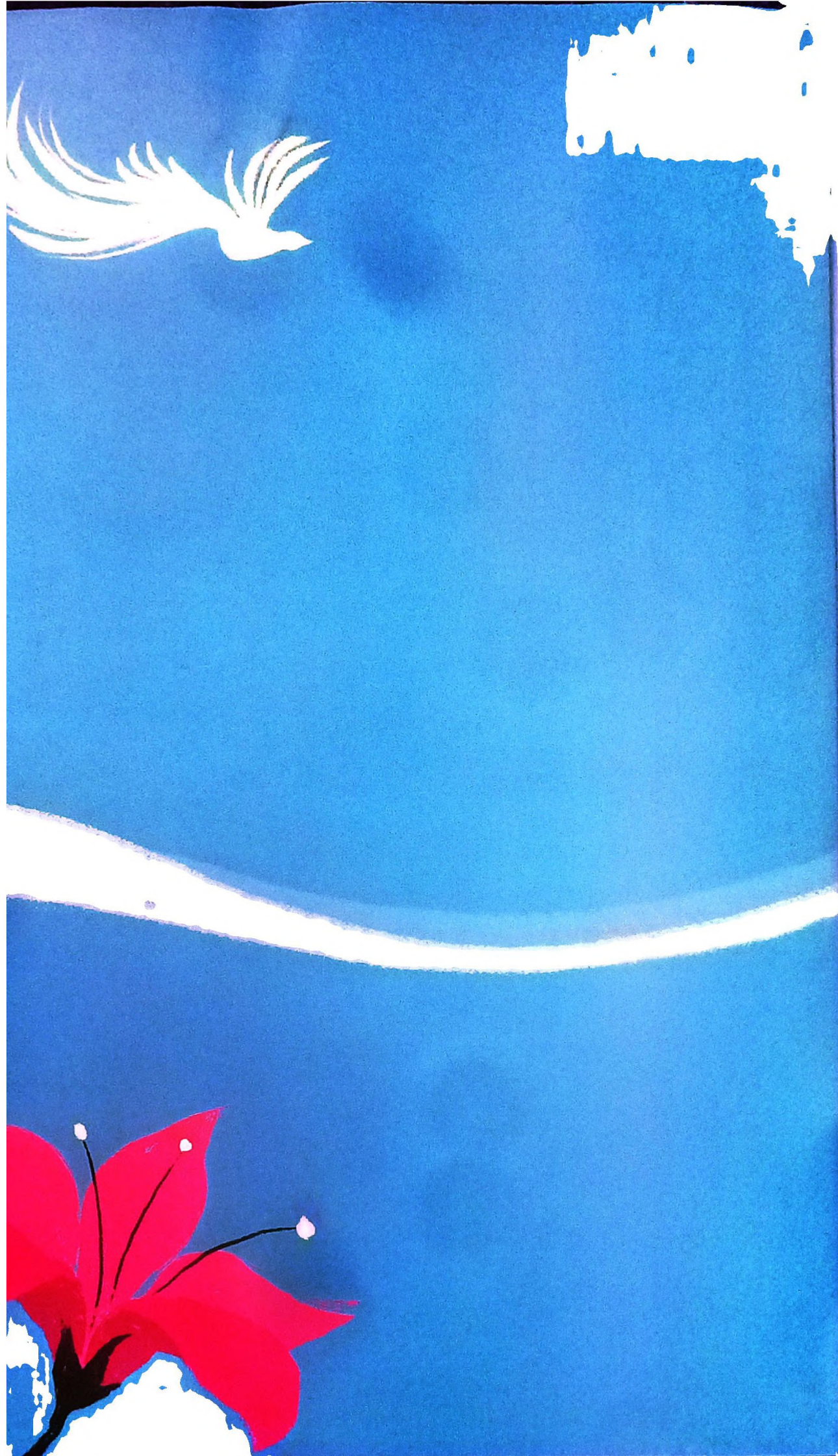

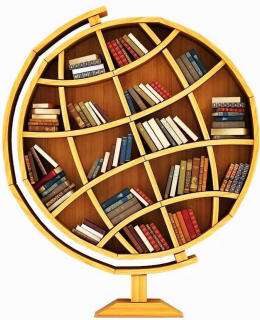
BENIMLE CENNETTE BULUS

Libby
Hubscher

ENIMLE CENNETTE BULUS

Libby
Hubscher

Benimle Cennette Buluş

Libby Hubscher

Özgün Adı: Meet Me in Paradise

Çeviren: Serpil Çelebi

Editör: Sude İlter

Redaksiyon: Buşra Balçık

Düzeltili: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım ve İllüstrasyon: Vikki Chu

Kapak Uygulama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: Gülnur Ermiş

Basım Tarihi: Mayıs 2023

ISBN: 978-625-6943-48-3

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

Copyright © 2021 by Elizabeth Hubscher

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Dystel, Goderich & Bourret LLC & Kayı Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

BENİMİLE CENNETTE BULUŞ

Libby Hubscher

Çeviren: Serpil Çelebi

Libby Hubscher

Libby Hubscher bir yazar ve bilim insanıdır. Brunswick, Maine'deki Bowdoin College'da biyoloji okumuş, Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi'nden moleküler toksikoloji alanında doktora yapmıştır. Çalışmaları çevrimiçi olarak, ders kitaplarında, bilimsel dergilerde ve edebiyat dergilerinde yer almıştır. "The Unwelcome Guest" adlı kısa öyküsü, 2018'de Wingleaf Top 50 listesinde uzun süre kalmıştır. Kuzey Carolina'da kocası, iki küçük çocuğu ve bir sürü evcil hayvanla birlikte yaşıyor.

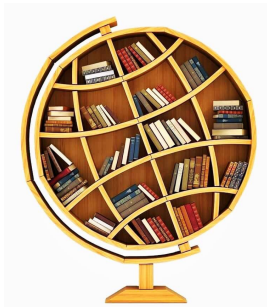
Serpil Çelebi

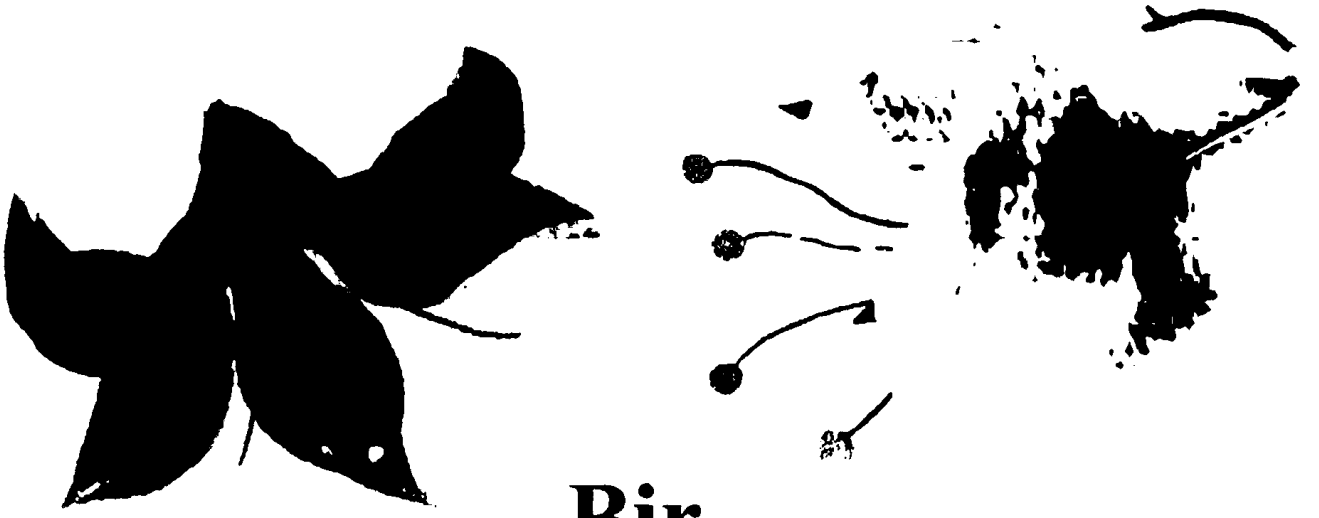
Trakya Üniversitesi Hemşirelik bölümünden mezun olduktan sonra iş hayatına atılıp çeşitli hastane ve kurumlarda görevi aldı. Amatör alt yazı çevirmenliği yaptıktan sonra kitap okumaya olan tutkusunu keşfedip bu iki hobisini birleştirerek kitap çevirmenliğine adımını attı. Bugünlerde hemşirelik mesleğini sürdürmeye ve sevilen kitapları Türk okurlarıyla buluşturmak için çeviri yapmaya büyük keyifle devam ediyor.

**Bana dikkatli olmayı öğreten ve –çoğunlukla– aynı
şekilde cesur olmam için ilham veren ailem için.**

Dinle, birazcık nefes alıyor ve buna hayat mı diyorsun?
–Mary Oliver, “Have You Ever Tried to Enter
the Long Black Branches?”*

* Swan: Poems and Prose Poems kitabındaki Have You Ever Tried to Enter the Long Black Branches isimli şilrden alıntı –ç.n.

Bir

Annemin cenazesinde Sadie'yi kaybettim. Bir an yanımda, bize ne kadar üzgün olduklarını söylemeye gelen ve annemizin hayattan aldığı keyif hakkında şiirsel konuşmalar yapan yabancılarla el sıkışıyordu; bir sonraki an gitmişti. Sadie böyleydi işte, devamlı hareket hâlindeydi. Bu durum bana o âna dek hiç rahatsızlık vermemişti çünkü kendisi daha önce benim sorumluluğumda değildi. Annem olsa o katedraldeki, bizi aslında hiç tanımayan tüm bu insanlardan nefret ederdi. O an fark ettim ki bundan sonra Sadie'nin hayatında kalan tek kişi bendim. Ayakkabısı kafamın tepesine çarpana kadar sessiz bir panikle, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç dakika geçirmiştim. Kafamı kaldırıncı onu yas tutanların otuz metre yukarısındaki meşe girişlerden birinde otururken buldum, parktaki banka oturmuş, bir çocuk gibi bacaklarını ileri geri sallıyordu. Hiçbir şey söylemedim. Oraya tırmanacak falan değildim; hem bunun bana yardımı da olmazdı. Sadie farklı telden çalıyordu. O sıradan bir Mannheim Steamroller* kıızıydı; kendini iyi ve hazır hissedene dek aşağı inmeyecekti ya da yorgunluktan bilincini kaybedip aşağı düşecekti. O zamana

* 1974 yılında kurulan bir müzik topluluğu -ç.n.

kadar tek yapabileceğim garip el sıkışmalara, sarılmalara ve kaygılara geri dönmekti.

O günün üzerinden on iki yıl geçti. Artık otuz yaşında, profesyonel olarak dünya standartlarına uygun evhamlı bir yetişkindim. Önemli değildi. Cidden. Sadie tüm maskaralıklarına rağmen güneş gibi sıcak, aydınlık ve eşsiz biriydi. Kaygı, onun gibi sürekli olarak yabani bir dağa tırmanmaya veya uzak bir ormanda daha önce hiç görülmemiş bir kabileyi fotoğraflamaya çalışan inanılmaz birinin etrafında dönmek için ödediğim bedeldi. Maceradan besleniyordu. Bense onun geri dönmesini beklerken, tırnaklarımı yemeyi tercih ediyordum. Onsuz geçen günlerim, tüm hafta boyunca evcil hayvan maması şirketleri ve organik tamponlar için tek satırlık reklam sloganları yazarken geride kalıyordu. Akşamları boş evimize gelip mutfak masasında tek başıma salata yiyor, sonra da kanepede uyuyana kadar yeniden yayınlanan eski filmleri izliyordum.

Beni yanlış anlamayın. Sadie'yle kardeş olmanın iyi yanları da vardı; mesela keskin zekâsı ya da koşulsuz sevgisi gibi. Uçağının buraya, Chattanooga'ya indiğini öğrendiğimde göğsüme yerleşen o muhteşem his, bir balon gibi şişerdi. Sanki her an uçup gidecek, içime dolan rahatlamayla patlayabilecekmiş gibi hissederdim. Sırf bu yüzden, tüm karşı çıkmalarına rağmen onu havaalanından her zaman ben alırdım. Sadie'nin ışıldayan gülümsemesinin, kalabalığın arasından parlayarak beni bulmasını özlüyordum. Daha önce hiçbir yere gitmemiştim ama o anlarda, sanki o değil de ben eve dönmüşüm gibi gelirdi. Tabii onun bunlardan hiç haberi yoktu. Bagaj alım yerine doğru dans edercesine yürürken, o asi sarı buklelerini yüzünden uzak tutmaya çalışmakla bunu fark edemeyecek kadar meşgul olurdu. Bense heyecandan havalara uçardım. Bu durum artık, benim için bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Sadie üç aydır –benim saatime göre tam doksan iki gün, on yedi saat, kırk bir dakikadır– Çin’deydi; ben de o sürede tırnak etlerimi ve yaşama isteğimin çoğunu kaybetmiştim. Havaalanına uçağın varışından kırk dakika kadar önce, her zamankinden daha erken varmıştım. Gelişimin üzerinden bir saat geçmişti ve bagaj alım yerinin üzerindeki dijital ekran şimdi onun uçuş numarasını gösteriyordu. Yanımdan süzülüp geçen insanlar, taşıma bandından bagajlarını alıyorlardı fakat Sadie ortalıklarda yoktu. Aslında biraz, ellerini gözlerime kapatıp büyüleyici bir yabancıymış gibi davranmasını bekliyordum; tıpkı üniversite yıllarında ben kütüphanede kitap okurken yaptığı gibi. Telefonumu sekiz yüzüncü kez kontrol ettim.

“Acaba kendi kız kardeşini fark edemeyecek kadar seks mesajları yazmakla mı meşgulsün?”

Sadie. Kollarımı etrafına doladım. “Selam, seni yabani. Buraya asla gelmeyeceğinden endişelendim.”

“*Sen* mi endişelendin? Hayatta inanmam.” Kirpiklerini bana doğru kırptırdı. “Dramatik girişlere bayıldığımı en çok senin bilmen lazım. Telefonuna bakarak her şeyi mahvetmen çok kötü oldu.” Rahat bir nefes aldım. Sadie, yine Sadie gibiydi. Uçağın kuru havasından sesi biraz kısılmış olabilirdi ama espri anlayışı zarar görmemişti. Geri çekilip ona baktım. Onu kollarımda tutmak garip hissettirmişti, sanki bir parçası hâlâ o uçaktaydı. Nedenini şimdi görebiliyordum. Zayıflamıştı. Genelde melek gibi görünen yüzü, gergindi.

“Tanrım, Sadie, Çin’deyken aç ve uykusuz mu kaldın sen? Bok gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol be, Marin. Çok naziksin. Bu arada sen de harika görünüyorsun.” Ellerimden birini tutup incelemeye başladı. “Yaptırdığın şu yeni maniküre bayıldım. Ne deniyordu ona, Evhamlı Kemirgen mi?”

Elimi geri çektim. “Mesaj alındı. Keşişlerin fotoğraflarını çekmek için kutsal bir tapınağa gideceksin sanıyordum. Neydi adı?”

“Guangzhou Fuda.”

“Heh, o işte. Bu yolculuğun seni bu kadar zorlayacağını farkında değildim sanırım.”

“Öyle de denilebilir.”

“Yolculuğun hakkında konuşmaya sonra da devam edebiliriz. Çantanı alıp eve gidelim, hadi. İyi bir yemekle biraz kestirmenin düzeltemeyeceği şey yoktur, değil mi?”

Dudaklarını sıkarak gülümseyen Sadie, başını salladı. “Doğru.”

Yolcu koltuğunda oturan kardeşim, dakikalarca uyukladı. Geçen yıl doğayı koruma adına dikkat çekmek için Kangchenjunga’ya tırmandıktan sonra nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Muhtemelen aynıydı. Eve vardığımızda hâlâ uyuyordu, ben de spor çantasını içeri taşıdım.

“Sadie,” dedim emniyet kemerini çözerken. “Eve geldik.”

Gözlerini ovuşturdu. “Affedersin. Vücudum tamamen iflas etti. Saat kaç oldu?”

“Öğlen.”

“Çin’de saat şu an gecenin biri.”

“Saat farkını unutmuşum. Hasta falan oluyorsun sandım.”

Sadie başını sallayıp esnedi. İçeriye doğru peşimden gelip kendini kanepeye bıraktı. “Evim güzel evim.”

“Çantanı çamaşır odasına koydum. Sehpanın üzerinde paket servis menüleri var. Mangal yapmayı düşünüyordum ama seçim senin.”

Sadie menülere dokunsa da eline almadı. “Pek aç değilim ben. Bana göre saat hâlâ gecenin bir yarısı.”

Dave’in barbekü menüsünü kapıp telefona yöneldim. Tamam, midesi hâlâ Şangay saatinde falandı ama Sadie’yi ta-

niyorsam eğer, önüne konan kaburgaları geri çevirmesinin imkânı yoktu.

“Anladım,” dedim, telefonu alırken. “Ben yesem olur mu peki? Yeni bir lüks, evcil hayvan aksesuarı markasının satış konuşmasını bitirmek için ofise erken gitmem gerekti, o yüzden kahvaltıyı atladım. Açlıktan ölüyorum.”

Otuz dakika sonra gelen yemeği, Tennessee’deki bir düğün ziyafetinin havasını vererek sehpanın üzerine yerleştirdim. Annemin sadece özel günler için kullandığı porselen takımını bile çıkarmıştım. Kaburgaların dumanı hâlâ üzerindeydi; havaya tatlı, baharatlı bir koku yayılıyordu. Sadie’ye bir göz attım. Kutunun tamamını kapmadan önce burun deliklerinin genişleyip bir tür yırtıcı, dişi alfa kurt gibi yemeğe saldırmasını bekliyordum.

“Geliyorum,” diyerek kanepeden kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Sadie kaburgalarından mı uzaklaşıyordu?

“Banyoya.”

Şaşkınlıkla, bir futbol takımını besleyecek kadar yemeğin önünde duran kanepeye oturdum. Sadie, Dave’in yemeklerini asla geri çevirmezdi. Ne öğlen ne de gece yarısı. Asla. Onunla, hep birden fazla midesi olduğuna dair dalga geçerdik. Midelerinden biri her zaman yemeğe hazır olurdu. Uykusuzlukla ilgili yaptığım araştırmalarda okuduğum bir şey aklıma geldi: Çin’de kaynamış veya şişelenmiş su içmeniz gerekiyordu. Belki de bu kurala uymamıştı. Sadie’nin sessizdeki telefonu yanımda titredi. Telefonu elime aldım. Ekranda bir kısa mesaj belirdi. Derginin kıdemli editörü Jessica’dandı. Niyetim okumak değildi fakat Sadie’yle aramızda gizli saklı yoktu. Jessica mesajını kısa tutmuştu. Şöyle diyordu: Yapabileceğim bir şey olursa haber ver.

Garipti. Yapabileceği bir şey derken, ne demek istemişti?

Ekranı öylece baktım. “Belki o göğüs etinden biraz alırım,” dedi Sadie.

Telefonu elimden bıraktım. “Harika.” Bilgisayarını alıp tezgâhın ortasına koydum. “Dizüstü bilgisayarını şarj ettim, yemek yerken bir Sadie Slayt Gösterisi’ne ne dersin?” Ekran açılınca birinin resmiyle karşılaştım. Adam bronz, buruşuk tenli ve keldi; yine de gülümsüyordu.

“Belki sonra,” dedi, dizüstü bilgisayarı kapatırken. “Fotoğrafları ayıramadım henüz.” Parmaklarının arasına küçük bir göğüs eti parçası aldı ve ağzına attı. “Ne? Çok meşguldüm.”

“O adam keşişlerden biri miydi?”

“Fuda’da tanıştığım biriydi.” Detay vermesini bekledim. Araştırmaları hakkında her zaman çok güzel hikâyeleri olurdu; gelgelelim şu an, parmak uçlarıyla başka bir et parçasını parçalamakla meşguldü.

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?”

“Hayır. Her şey yolunda da değil zaten. Bunun üzerinde yeterince barbekü sosu bile yok. Dave bu işi iyi yapamıyor artık.”

“Ben seni kastetmiştim.”

Önündeki etin üzerine koca bir kap barbekü sosu dökmeden önce bana elini salladı. “Çok endişeleniyorsun.”

“Öyle yapıyorum, biliyorum. Mükemmel olduğum konulardan sadece biri işte.” O burada olmadığı zamanlar hariç, duyduğum endişe neredeyse aramızda bir şakadan ibaretti. Dikkatimi lahana salatasına verip tabağımda bir dağ oluşturmaya başladım. “Çin’deyken bir şey mi oldu? Bana anlatabilirsin. Çıldırmaacağım, söz.”

“Hayır,” dedi. “*Nada**. Sıfır. *Méi Shì***”. Biraz Mandarin dili öğrendim, o sayılır mı? Ailenin tek zekâ küpü sen değilmişsin meğer.”

* Portekizce “Hiç” anlamına gelmektedir. –e.n.

** Çince “lyi” anlamına gelmektedir. –e.n.

“Bu harika.” Lahana salatasından yaptığım dağı çatalımla ezdim. “Tüm o akıl dışı seyahatlere ve zorlu görevlere falan biraz ara verebilir misin diye merak ediyordum.”

Omuz silkti. “Seviyorum ama.”

“Sevdiğini biliyorum. Fakat bütün yıl yollardaydın. Peru sonra Kanada, aylardır da Çin. Telefon açmak için bile zor zaman buldun, aradığında da beş dakika falan sürdü. Hem,” dedim sözlerimi dikkatle seçerek, “biraz bitkin görüldüğünü kabul etmen gerek.”

“Bak onda haklısın. Biraz yorgunum. Ve özür dilerim. İşimi seviyorum ama seni de seviyorum. Bunu anlamam için yeterince sık görüntülü aramayan bir pislik olsam da seni özledim, Mar.” Sadie uzun süre sessiz kaldıktan sonra tabağındaki göğüs etini dürttü. “Bak ne diyeceğim? Hadi gidip sıcak, güzel, dinlendirici bir yerde uzun bir hafta sonu geçirelim, sadece sen ve ben. Böylece nihayet, senin o acil durum pasaportunu kullanabiliriz. Masaj yaptırabilir ve açık büfeleri iflasa sürükleyebiliriz. Sahilde meyve likörü içip, havuzcu çocuklarla anlamsız seks yapabiliriz.”

“Bunlardan herhangi birini yaptığımı en son ne zaman gördün acaba?” diye sordum.

Bana bir bakış attı. “Lütfen. Eskiden Ted’le seks yaptığınızı biliyorum. Burası küçük bir ev. Akustiği de iyi.” Abartılı bir nefes verdi. “Üzerinden çok uzun zaman geçtiği için unutmuş olma ihtimalin var mı?”

“Herkesin libidosu senin kadar yüksek değil. Ayrıca, Ted’le olan ilişkim ciddiydi. Anlamsız değildi.”

“İyi. O zaman benimle gelip havuzcu çocuklarla *anlamlı* seks yap sen de. Doktorun tavsiyesi bu yani... Ya da Jessica benim için başka iş ayarladığıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Neydi, neydi... Hımm... Rusya mıydı? Yok...” Sadie başını yana eğdi. Yarattığı etki gerçekten iyiydi. Alnına vur-

du. “Venezuela da değil. Ah! Hatırladım şimdi, Papua Yeni Gine. Hani Avustralya’daki şu kk ada var ya, hiç duymuş muydun?”

“Benimle dalga geçiyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Hiç yapar mıyım? Hayır. Yaylalarda bir kabileyle üç ay. Ve yılanlar. Kötü türlerin çoğu orada, çok fazla zehir...”

Sadie’yi, bir sürü zehirli orman yaratığıyla çevrelenmiş olarak hayal ettiğim içindi belki ama kabul etmek istediğimden daha hızlı pes ettim. “İyi.”

Bana o meşhur, abartılı ifadelerinden birini gösterdi; çenesi düşüp eli kalbine gittiği için buna ‘tam anlamıyla şok, artı çarpıntı’ adını vermiştim. “Marin Cole, az önce bir plaj gezisine gelmeyi kabul m ettin sen?”

Kolumu omzuna dolayıp onu kendime çekerken, “Ne diyebilirim ki? Sen karşı konulması nafile bir gsn, kardeşim,” dedim.

Bana omzuyla vurdu ve şöyle dedi, “Hiçbir şey için endişelenme. Mükemmel olacak. Sen her şeyi bana bırak.”

Daha önce ne düşünüyordum, bilmiyordum. Sadie yine aynı, eski Saide’ydi. O yaramaz parıltı gözlerine geri dönmüştü. “Meşhur son sözler,” dedim. “şu kekleri uzatsana.”

İki

Neden böyle bir plan yaptığımla başlamam gerekiyor galiba. Sana bir hikâye anlatayım. Bir keresinde lisedeyken evimiz yanmıştı. Yangına tam olarak neyin sebep olduğunu hatırlayamıyorum, -arızalı bir kablo, kısa devre yapmış bir mutfak aleti, meşhur lahana turşusu çorbamın tenceresini gece ocakta bırakmamdı belki de- önemli de değil. Ablam Marin, alarmin sesiyle duman kaplı bir koridora uyanmış. Uykusu her zaman hafif olmuştur zaten. Diğer taraftansa ben, kıyamet kopsa uyanmam. Bu benim süper gücüm gibi bir şey. Yangına dair anılarım sadece oradan ya da buradan aklımda kalan küçük anlardan ibaret. Kolumdaki ağrı... Marin'in baş aşağı duran siyah yüzü... Yanağıma değen sabahlığı... Dışarıdaki havanın soğukluğu... Yanıp sönen kırmızı ışık... Su ve dumandan hasar gördüğü için atmamız gereken şeyler... Annemin, yerine geri koyamayacağımız fotoğrafları... Bugüne kadar bundan hiç bahsetmedik. Marin'e göre annemin ölümüyle ilgili konuşmak, olayı daha gerçekçi kılıyor. Neler olduğunu biliyorum çünkü itfaiyecilerden biri bana anlatmıştı. Bütün olan bitenler esnasında uyumuşum. Marin beni dışarı çıkarmasaydı, yaşamıyor olacaktım.

Beni o kurtardı.

Evimiz yanarken uyuyordum ve o beni dışarı sürüklemişti.

Demem o ki bu da benim onu dışarı sürükleme yöntemim. Marin çok uzun zamandır uyuyor ve bizim evimiz... *yanıyor*.

Tennessee nüfusunun tamamı, Nashville havaalanında gibi görünüyordu, Sadie hariç tabii. Her zamanki gibi son dakikada bir şey çıkmış ve arkadaşının arabasıyla geleceğini söylemişti. Son yarım saattir sırasıyla önce kalabalığı tarıyor, sonra da elimdeki biniş kartına hafif hafif vurarak telefonumun saatini tekrar kontrol ediyordum. Uçağa biniş için her an çağrılabilirdik. Usulüne uygun bir geç kalış değildi bu, *bir mucize olmazsa uçuşu kaçırmım* geç kalışıydı. Elbette uçuştan iki buçuk saat evvel havaalanında bulunmaya dair verilen tavsiyeye uymakta ısrar etmiştim. Öte yandan Sadie, hâlâ Çin'den getirdiği eşyaların tamamını çıkarmamıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Spontane biriydi o, kuşkusuz gergin Yin'imın tasasız Yang'ıydı*. Birinin işleri yoluna koyması gerekiyordu.

Telefonumu çıkarıp hızlıca mesaj yazdım.

Baş belası olmak bir spor dalı olsaydı, altın madalya senin olurdu. Hangi cehennemdesin sen? Şu gidelim diye ısrar ettiğin seyahat var ya, kaçıracaksın!

* Yin ve yang: Zıt ama birbirine bağlı güçleri tanımlayan bir Çin felsefi kavramı
—ç.n.

Birden, bu kız kardeşler son dakika kaçamağını kabul etmemin, onunla vakit geçirmekten başka bir sebebi olmadığını hatırladım. Onu, dergiyi bırakıp çalıştığım reklam firmasında benimle çalışmaya ikna etmek için yaptığım bir plan da vardı tabii; bir fotoğrafçıya ihtiyacımız vardı, o da fotoğrafçıydı. Mükemmel fikirdi.

Birkaç Bahama Mama* içip küçük bir havuzcu çocukla flört ettikten sonra Sadie'yi parmağında oynatacaktım. İyiyi oyna, dedim kendi kendime. Sil. Sil. Sil.

Neredesin sen be?

Bu pek olmamıştı. Reklam kampanyalarında yaptığım gibi sözcük seçimimi değiştirdim. Hedef tüketiciyi düşünün, ne hissetmelerini istiyorsunuz? Sattığınız şeyi satın almak istemelerini nasıl sağlayacaksınız? Sadie tam olarak müşteri sayılmazdı fakat durum aynıydı. Nihayet kasabada daha istikrarlı bir iş bulsun diye tavsiye verecektim ve beni dinlemesi için Sadie'nin iyi bir ruh hâlinde olması gerekiyordu.

Neredesin kardeşim? Umarım her şey yolundadır. 🍷

Mükemmel değildi ama daha fazla zaman kaybedersem geri iadesiz uçak biletlerimizin hiç değeri kalmayacaktı. Göndere bastım.

Havaalanının hoparlöründen ses duyuldu. Kapı görevlisinin ne dediğini anlayamadım, bu yüzden yakınlarda çantasına dergi sokan kadına döndüm.

"Affedersiniz. Anonsu duyabildiniz mi? Ben kaçırdım da."

"Ah evet, duydum. St. Maarten'e giden Island hava yolu için birinci sınıf yolcu alımı başlamıştır. Biliyorum çünkü

* Bir kokteyl adı -ç.n.

balayım için oraya gidiyorum. Kocam lavabodan çıkar çıkmaz üzerinde ismim yazılı bir şampanya kadehim olacak. Peki ya siz?”

“Ah, ee, evet. Aynen. Balayı ya da koca kısmı değil ama... sadece ufak bir kaçamak. Kız kardeşimle.” Hani şu hâlâ ortalıklerde görünmeyen. Mesajıma cevap vermeye bile zahmet etmeyen. Aslen bir kocanın tam da zıttı olan kardeşimle. Kısa bir an için eski erkek arkadaşım Ted’le yaşadıklarımıza dalıp gittim. Bir kocaya en çok yaklaştığım zamanlardı. Üniversiteli erkek arkadaş ki o... Yani işte, birbirimiz için yaratılmamıştık ama sevgimiz gerçektir. Aklıma gelen şeyler, eğlenceli şeylerdi. Harika bir kahkahası vardı. Bunu özlemiştim. Hep o yıpranmış beyzbol şapkasını takardı.

O sırada kadının kocası geldi; göğsünde parlak, altın sarısı harflerle *Bay Doğru* yazan beyaz renkli bir kapüşonlu giyiyordu. Kadın ayağa kalkıp kocasınıninkiyle uyumlu, göğsünde çok uçuk bir pembe ve aynı altın sarısı harflerle, *Bayan Doğru* yazılmış kapüşonlusunu ortaya çıkardı.

“İşte geldi!” dedi sırtarak. Sonra da o iğrenç kapüşonluyu kavrayarak kocasını öpmek için kendine doğru çekti. İnsanı kusacak hâle getirmese, çiftlere özel hazırlanan kıyafetleriyle bir nevi sevimliydi aslında. Yanaklarım kızarmaya başladığında, bir an için kaçarsam çok mu kaba davranmış olurum diye merak ettim. Onun yerine bu gibi rahatsız durumlarda her insanın yapacağı şeyi yapıp tekrar telefonumu çıkardım. Sadie’ye yeni bir mesaj yazmaya başladım. Fakat bu kez durumu yumuşatmayacaktım.

Kız kardeş gezisinin çoğul olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Uçak kalkıyor. Kısa süre içinde güvenlikten geçersen iyi edersin yoksa yetişemezsin.

Cevap yoktu.

Yanımdaki çift hâlâ öpüşmeye devam ediyordu. Etkileyiciydi aslında, havaya ihtiyaçları yok gibi görünüyordu. Bayan Doğru, pembe eşofmanlı bacağını Bay Doğru'nun üzerine attı. Âşiksınız, tamam. Balayındasınız, anladık. Deri çantamı aldım. Uzaklaştıkça, zihinsel tiradım için biraz kötü hissetmeye başladım.

“Tebrikler!” dedim arkama bakıp. Fakat bu, bana bile biraz garip gelmişti.

Halı kaplı bekleme alanının diğer tarafında, körüklü girişin yanında oluşan sıraya yakın büyük direğin dibinde yer buldum. Durduğum yerden Doğru Çiftini göremiyordum fakat güvenlikten geçer geçmez, Sadie'yi ve onun alametifarikası, zıplayan buklelerini görebilecektim. *Eğer* güvenlikten geçerse tabii. Giydiğim kolsuz, zümrüt yeşili ipek bluzun üzerinde elimi gezdirdim. Sabah bunu giymek bana iyi hissettirmişti fakat aniden yolculuk için aptalca bir seçim gibi görünmeye başladı. *Her zamanki iş kıyafetlerinden giyme, demişti Sadie. Hani şu seni lise müdürü gibi gösterenleri. Şirin bir şeyler giy. Yeşil olsun. Yeşille harika görünüyorsun. İç çamaşırına geçelim şimdi,* diye devam etmişti. Kendime, onu Tennessee'ye geri getirene dek ne önerirse önerisin kabul edeceğimi söylemiştim ama iş o noktaya gelince, yeni giysiler alacağıma söz vererek lafını kesmek zorunda kalmıştım. Bluzum giydiğim keten pantolonla uyumluydu. Ann Taylor* her duruma uyardı, değil mi? Pantolonuma baktım. Gerçek hayatta keten giyen var mıydı? Niye böyle bir kumaş vardı ki? Çoktan kırıışmıştı bile. Şu an havaalanından ütü satın alıp pantolonu ütülememek için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyordum. Anlaşılr bir durumdu çünkü bizzat kendim de kırıışmış gibi hissetmeye başlamıştım.

* Kadınlara yönelik özel giyim perakende zincir mağazalarından oluşan bir Amerikan grubu -ç.n.

Telefonum aldı. Sonunda Sadie mesajıma cevap vermişti.

Yakınlardayım ama uçağı kaçırırsam sonrakiyle gelirim.
Bensiz git. XO

Bensiz git mi? Bu kadarcıktı. Sanki ortada mühim bir şey yokmuş, bu hep yaptığım bir şeymiş gibi. Sadie'nin kötü şakalarından biri miydi bu? Bilinlice derin bir nefes aldım. Sadie'nin Çin'de geçirdiğı son birkaç ayda, meditasyon uygulaması indirip kullanmaya başlamıştım. Nefes al, 2–3–4. Nefes ver, 2–3–4. Hayır, Sadie şaka yapmıyordu. Ülke bir yana, eyaleti hiç terk etmemiş olan benim aksime, tek başına uluslararası seyahat demek, Sadie için ofiste sıradan bir gün demekti. Bu, onun kendine has özelliklerinden biriydi. Gerçekleri sindirmeye çalıştım. Sadie bütün bir hafta sonu için uluslararası kızlar gezisi planlamıştı ve lanet uçuşu kaçıracaktı. Gözlerimi kapattım. Kızmak istedim, gerçekten istedim. Çantamı alıp çıkışı aramaya başladım. Sadie tek başına rastgele bir tropik adaya gitmekte iyi olabilirdi ama ben değildim. Bu fiyaskoya bir son verip gidecektim.

Telefonuma yeni bir bildirim geldi.

Eve geri dönmeyi aklından bile geçirme seni pısırik. Tüm millerimi birinci sınıf biletin için kullandım.

Telefonuma baktım. Şu küçük, akıl okuyan serseri. Bir saniye sonra Sadie bir mesaj daha gönderdi.

Endişelenme ablacığım. Hemen arkanda olacağım. Yapabilirsin. Uçaktayken benim için de iç.

Uçağı binmek için sıraya girmeye karar verdim çünkü

ben belalının tekiydim. Ya da sadece Sadie'yi benimle kalıp şirkete katılmaya ikna etme planıma uymaya çalışıyordum. Beni istediği her şeye bulaştırabileceği gibi bu işe de o sokmuştu. Ona ne kadar pısırık olmadığımı gösterecektim. Hah!

Elbette tüm o öfkeli kararlılığım iş çantamı alıp sıraya doğru ilerlemeye gelince hızla kayboldu. İç çekip çantamın sapını kavramak için eğildim. Ben bunu neden yapıyordum ya? Daha önce Tennessee'den hiç ayrılmamıştım ki. Uçaklardan nefret ederdim. Yükseklik korkum vardı. Kafamda Sadie'nin sesi çınladı. *Çeneni kapa ve kendine gel, Mar. Burada yetişkin olan sensin.* Doğruludum. Haklıydı. Annem öldüğünden beri onca yıl kardeşiyle ilgilenen bendim, o değil. O zamanlar benim de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha on yedi yaşında, korkmuş, kalbi kırık, hiçbir şeyden emin olmayan biriydim. Ama başarmıştık. Geçmişe nazaran bu bir hiç sayılırdı, değil mi? O uçağa gerçekten binebilirdim.

Hoparlörden tekrar anons gelince bekleme alanındaki herkes, yeni bir sıra oluşturmak için aceleyle ilerledi. Bir an geri çekildim. Sadie hâlâ yetişebilirdi. Güvenlikten gelen kalabalıkla yüzleşmek için geri döndüğümde sırayı bir kere daha taradım. "Bayanlar ve baylar, bu St. Maarten'e giden Island Havayolu 292 sefer sayılı uçuş için son çağrıdır. Lütfen, gecikme yaşanmadan zamanında kalkış için kapıya doğru ilerleyin."

İsteksizce sıranın sonuna geçtim.

"Island Hava Yolu'na hoş geldiniz," dedi görevli biletimi alırken. Giydiği altın işlemeli lacivert üniforma, kocaman gülümsemesi gibi parlıyordu.

"Teşekkürler."

"İki-A. Pencere kenarı. Şanslısınız."

"Şanslıyım." İyimser konuşma girişimim başarısız olmuştu. Şahsi gücüme dair geçmiş anılarımı hatırlamaya çalışmak,

bana korkunç gerçeği de hatırlattı; uçuş için “bir arkadaşından” aldığı Ativan’ı* getirecek olan Sadie’ydi. O her zaman “bir arkadaşından” bazı şeyler alırdı. Aldığı şeyin ot olduğuna kesinlikle emindim artık. Paçuli** aromalı fıstık ezmesi gibi kokardı.

Ona bunu sorduğumda omuz silkerek karşılık vermiş, “Bu yasal,” demişti.

“Tennessee’de değil.”

“Neydi o deyim? Bir yerlerde yasal.”

“Bu bir deyim değil,” diye itiraz etmişim.

Artık almadan gitmek zorunda kalacaktım, gerçi şu ne olduğu belli olmayan anksiyete haplarına itirazım yoktu. Ensemde soğuk ter akıyordu. Kıyafet bölümünden ikinci darbe geldi. Sadece buruşuk pantolon giymekle kalmamıştım, şimdi de uçma korkumun stresi yüzünden yeni ipek bluzum ter lekeleriyle mahvolacaktı.

Görevli suratını buruşturdu. Tereddüt içinde telefonuma baktım. Kız kardeşim olmadan uçağa binmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, uçağa hiç binmek istemiyordum. Ya bir şey olursa? Ya uçak düşerse ya da motorlarından biri patlarsa? Sadie’yi yalnız bırakamazdım. Berbat hâldeydi; mahvolmuş, incecik bedeniyle tehlikeli bir görevden diğerine koşup duruyordu. Şu noktada, Çin’deki tapınak ziyareti bile onu yıpratmıştı. İstikrara ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı. *Yaptığımız yolculuğun tüm amacı bu*, diye hatırlattım kendime. Ayrıca Sadie, kardeş gezisi için çok heyecanlıydı. Sadie –hiçbir şeyi planlamayan kız– bu kez bir klasör oluşturmuştu. Çok tatlıydı, her şeyi kendi başına yapmakta ısrarcıydı.

İkimizin de molaya ihtiyacı olduğunu iddia etmişti. Bu mantıkla tartışamazdım. Dil öğrenme üzerine kurulan yeni bir yapay zekâ şirketi için büyük bir kampanyayı henüz bi-

* Yatıştırıcı bir ilaç –ç.n.

** Lamiaceae familyasına ait bir bitki türü –ç.n.

tirmiştim. Normalde Tigger* gibi enerji içinde bir aşağı bir yukarı zıplayan Sadie, uçuş sonrası sersemliği bile üzerinden atmakta zorlanıyordu. Tropik ferahlıkla geçecek olan hafta sonu, harika bir fikir gibi görünmüştü. Birlikte kaliteli zaman geçirecektik. Yani pek iyi bir başlangıç yapamamıştık ama bu uçuşu tek başıma atlatabilir, Sadie gelene kadar kızlar hafta sonumuza spaya giderek başlayabilirdim.

Üniformalı dişlek akbaba, beklenti içinde bana bakıyordu. “Affedersiniz.”

“Tik–tak. Cennet sizi bekliyor,” dedi.

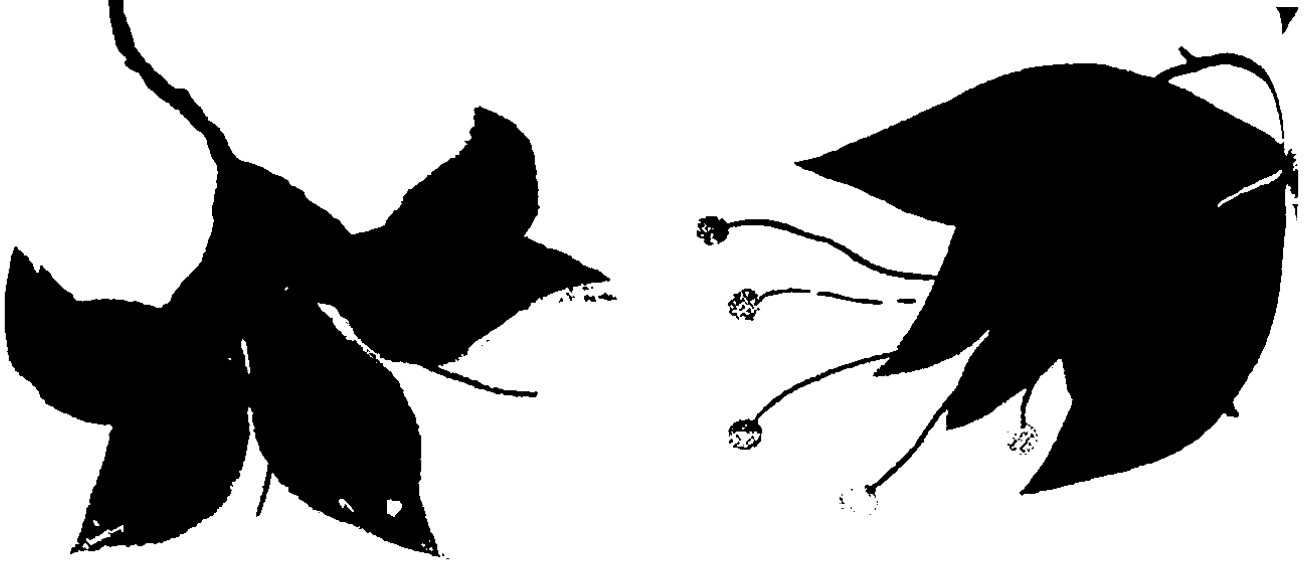
Ya şimdi ya hiçti. Derin bir nefes alıp ardından bilet ve pasaportumu uzattım.

“İyi yolculuklar!” diye seslendi arkamdan.

Podyumu geçip Sadie’yi görme umuduyla son bir kez arkama baktım. Bu yüzden Jetway** halısındaki tümseği görmedim. Topuklu ayakkabım tümseğe takılınca köprüye yüzüstü kapaklandım.

* Winny The Pooh adlı Walt Disney çizgi filmindeki zıplayan kaplan –ç.n.

** Yolcu biniş köprüsü ticari markası –ç.n.

Dört

Küçük bir uçaktaydım ancak birinci sınıf bölümünde sekiz adet geniş, mavi deri koltuk vardı. Çantamı açık kompartıma-
na yerleştirdikten sonra uçağın beklediğimden daha rahat gö-
rünen koltuğuna minnettar bir bakış attım. Herkes, her zaman
koltuklardan şikâyet ederdi. Moralim yükseldi. O kadar da
kötü olmazdı belki. Tamamen bana ait bir koltuk.

Bakışlarımı küçük, oval pencereye çevirdim. Eğer kırılırsa, bu şey beni içine çekerek emmezdi, değil mi? Camda bir
çatlak görünmüyordu ama işte... Uçağa bineli daha beş daki-
ka olmamıştı ve ben pısırklaşmaya başlamıştım bile. Belki
de Sadie'nin burada olmaması iyiydi, tüm bunlara şahit ol-
mamıştı.

Hareketli pistin üzerinde turuncu yelekli figürler dolanıp
duruyor, valizleri yüklüyorlardı; uçağın son kontrolleri de
tamamlanmıştı. Sadece nefes alıp vermeye devam etmem
gerekliyordu, o kadar. İnsanlar sürekli uçuyorlardı ve pence-
reler tarafından da emilmiyorlardı. Uçakla seyahatin, araba
seyahatinden daha güvenli olması gerekiyordu. Uçuş görevli-
sinden bir yastık alıp pencereye dayadıktan sonra kafamı yas-
ladım. Her şey yoluna girecekti. Basitti; kulaklıklarımı takıp

güzel müzikler açacak, biraz kestirecek, St. Maarten havaalanında Hindistan cevizine falan konmuş şeyler içecektim ve sonra da Sadie gelecekti.

Uçağın ses sisteminden yumuşak, aksanlı bir kadın sesi geldi. “Bayanlar ve baylar, beklediğimiz bir yolcumuz daha var. Ardından gideceğimiz yere, St. Maarten’in güzel Kariyip adasına doğru yola çıkmış olacağız. Beklediğiniz için teşekkür ederiz.”

Koltuğumda doğrulup uçak girişini ve orta koridoru görebilmek için eğildim. Sadie, o meşhur mucizelerinden birini gerçekleştirip son dakikada yetişmiş olmalıydı. Şu küçük serseri yok muydu?! Geçen birkaç dakikadan sonra yolcular huzursuzlanmaya başladı. Karşımda duran neon yeşili golf gömleği giymiş orta yaşlı bir adam, görevliyi aradı. “Adada yetişmem gereken bir randevum var. Ne diye hâlâ kalkmıyoruz?”

“Beklediğiniz için minnettarız,” dedi görevli. “Beklerken size ücretsiz içecek ikramında bulunabilir miyim? Sadece birkaç dakika daha alacaktır.”

“Öyle olsa iyi olur.”

Bu durum, yolcuların Sineklerin Tanrısı’ndaki karakterlere dönüşerek çubuk kraker paketleri için ölümüne kavgalara başladığı, kapıda mahsur kalan korku hikâyelerinden birine dönüşmeden önce acele et, Sadie.* Bu, uçuş sırasında korkunç derecede yanlış gidebilecek şeyler listemde bile yoktu. Koridora hevesle bakmayı bırakıp koltuğuma gömüldüm. Ayak seslerinin yanında, koltuklardan birine sürtünen çanta sesini de duyunca tekrar doğruldum. Sadie! Tanrıya şükür. Neredeyse kız kardeşimin ve ödünç aldığı anksiyete ilaçlarının verdiği rahatlığı hissetmek üzereydim. Ama en

* Lord of the Flies, William Golding romanı –ç.n.

sevdiğim (tek) kardeşim yerine, gözlerimin önünde bir adam belirdi. Uzun boylu, iri yapılı bir adam. O kadar çekiciydi ki yaklaşan uçuşun stresi yüzünden halüsinasyon gördüğümü sandım. Adama ikinci kez, son derece bariz bir şekilde bakmış olmam da mümkündü. Hafif yıpranmış hâki pantolonu ve düğmeli, keten –evet keten, üstelik onunkinde kırıksıklık da yoktu– gömleğiyle kendinden emin bir kayıtsızlık yayıyordu. Gömleğinin düğmeleri, herkese göğsünün sinir bozucu derecede mükemmel olduğunu gösterecek kadar açıktı. Ya yeni uyanmış ya da kahrolası bir pistten az önce inmiş gibi görünen darmadağınık siyah saçları vardı. Bu görüntü atıştırılmalıkça eğer, ana yemek nasıldı acaba? Kabinin içinde aynalı pilot gözlüğü takmak mı? Kim yapardı ki bunu? Ah, bunu yapan ünlüler vardı herhâlde. Sadie olsaydı, bu yemi yutardı. Bana her zaman uçaklarda gördüğü ünlü kişilerin anlık görüntülerini yollardı. Bu düşünceyle moralim biraz daha düzeldi. Sadie bir mucize eseri nefes nefese, ışıklar saçarak ortaya çıkardı belki. Ama hayır. Adam, tek kelime etmeden yanımdaki koltuğa gömülüp çantasını önündeki koltuğun altına soktu. Onu göz ucuyla inceledim. Bu çok fazlaydı. Bir sınırim vardı ve o sınır aşılmıştı. Boğazımı temizledim.

“Affedersiniz.” Dikkatini çekmek için gömleğinin koluna dokundum. Dönüp güneş gözlüklerini indirdi. Yakından bakınca da fena hâlde yakışıklıydı. Pürüzsüz, bronz teni, açık kahverengi gözleri ve güçlü bir çenesi vardı. Gözlerinin etrafında ince çizgiler oluşmuştu, yani ya sık gülümsüyordu ya da gözlerini fazla kısıyordu. Koyu kaşlarından biri kalkarken yüzüne yayılan ifade, eğlenmekle rahatsız olmak arasında bir yerlerdeydi. “Sanırım yanlış koltuğa oturmuş olabilirsiniz. Bu koltuğun sahibi var.” Oturduğu koltuğu başımla işaret ettim.

“Haklısınız. Sahibi benim.” Sesinde tam olarak çıkaramadığım ağır bir aksan vardı.

“Hayır...” dedim yavaşça. “Bu koltuk kardeşim Sadie’ye ait.”

Adam yapmacık bir tavırla etrafına bakındı sonra tekrar yerine oturup kulaklıklarını çıkarmaya başladı. “Kendisini göremedim.”

“Geç kaldı. Birazdan gelir.” *Gelmek zorundaydı.*

“Üzgünüm,” dedi sertçe. “Uçağı benim yüzümden beklettiler. En son yolcu benim.”

“Ama,”

“Burası da benim yerim.” Açıkça 2B olarak işaretlenmiş biletini yüzünün önünde, kendinden memnun sırıtışının biraz altında tutup parmağıyla fiske attı.

Söyleyecek bir şey aradım –kelimeler benim işimdi, Tanrı aşkına– ama hiçbir şey bulamadım. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Sadie, koltuklarımızın birinci sınıfta yan yana olduğunu söylemişti. Biletleri almak için dağ kadar mil kullanmıştı. Hava yolu Sadie’nin koltuğunu mu satmıştı?

Aman Tanrım! Gerçekten gelmiyordu, beni de tam olarak aptal yerine koymuştu. Daha da kötüsü bu adam yüzünden dilim tutulmuştu; orada oturmuş, sudan çıkmış balık gibi açılan ağzımla espri yaparak karşılık vermeye çalışmış fakat başaramamıştım. Bana pek çok şey olurdu; gelgelelim asla dilim tutulmazdı.

Fanın hızını artırmak için öne doğru eğildim. Uzun bacaklarını uzatma fırsatını yakalayan adam, koltuğunda biraz kayarak ortak kolçağımızın tamamına el koydu. Bu konuda da incelikten yoksundu. Tam bana biraz alan tanıyıp tanıyamayacağını soracakken gürültü önleyici kulaklıklarını taktı. Sadie’ye kısa bir mesaj gönderdim.

Pısırik biri, uçakta bir ünlüye denk gelir miydi? Bir arkadaşım için soruyorum da.

Sadie hemen cevap yazdı.

Aah, hemen detay ver.

Ben: Boş ver, atıyorum sadece. Beni tek başıma bıraktın ve şimdi koltuğuna rastgele bir adam oturdu. Sanırım ünlü olabilir VE ona kazara kaba davrandım.

Sadie: Ah be, kaygı zalim bir sevgilidir. Manzaranın tadını çıkar.

Ben: Hah! Buraya geldiğinde bana fazladan içki borçlusun.

Hemen cevap vermeyince meditasyon uygulamamı açtım. Uçuş görevlisi yanımda durduğunda, birlikte nefes almam gereken çiçek daha yeni açılmıştı.

“Hanımefendi, kalkış için elektronik cihazınızı kapatmanız gerekiyor.”

Telefonu uçak moduna aldım. “Akıllı telefonunuzu kapatıp kaldırmanız gerek.” Bu kez az önceki kadar nazık değildi.

“Tamam, tamam,” dedim görevlinin talimatlarına uyarak. “İşte, kaldırdım.”

Arkamı dönüp sinirle yastığımı kabarttım ve kafamı yastığa gömdüm. Uçuş boyunca sakın kalabilmek için uygulamayı kullanırım diye plan yapmıştım. Kalp atışlarım çoktan hızlanmıştı. B planına geçip uyumaya çalışacaktım. Düşünmeye başladım; Hindistan cevizinde içecek, Sadie, masaj, bu seyahat bittikten sonra bir daha asla başka bir havaalanına maruz kalmamak...

Yolcu kapısından piste doğru harekete geçen uçağın sarsılmasıyla yerimden sıçradım. Beklediğimden daha zordu. Bu, iniş takımlarında bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Seksi koltuk hırsızıyla o kadar meşguldüm ki yanıcı maddelerle dolu metal bir teneke içinde, gökyüzüne fırlamak üze-

re olduğumu unutmuştum. Ellerimi pencerenin kenarlarına bastırıp dışarı bakmak için eğildim. Jetway'deyken kaçmak için şansımı denemeliydim. Artık çok geçti. Uçak çoktan terminalden çıkmıştı ve şimdi havaalanı küçücük görünüyordu. Keşke bu roketin içinde olacağıma orada –hatta daha da iyisi evde– olsaydım. Uçak hızlandıkça yer bulanıklaştı. Yutkundum. Pencereden dışarı bakmak hataydı. Neyin geleceğini biliyordum, havaya kalkış. Her an olabilirdi. Tüm vücudum korkudan gerilmiş, kalbim kulaklarımda atıyordu. Ardından uçak havalanıp okyanusa doğru yatınca midem bulanmaya başladı. Gözlerimi kapatıp kolçakları sıkıca kavradım.

“Ah, acıdı,” diye inledi yanımdaki adam. Elini çekip sallamaya başladı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kolçak diye yanlışlıkla adamın koluna ölümüne yapışmıştım. “Ah hayır, özür dileirim. Normalde böyle biri değilim. İnsanlara *yapışmam*. Kız kardeşimde –hani şu oturduğun yerde olması gereken var ya, o– Ativan vardı.”

“Ya,” dedi ama hepsi bu kadardı. Bir insanın alabileceği en yetersiz cevaptı. Yine de kolçağı bana bırakmıştı. Belki de onu yanlış değerlendirmiştim.

Birkaç korkunç dakikadan sonra yolculuk düzeldi ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Pencereden dışarı tekrar bakacak kadar cesaretlenmişim. Küçülmüş gibi görünen aşağıdaki dünya, bulutların arasında kayboldu. Nihayet biraz daha rahatlayıp gülümsedim.

Etrafımız büyük, beyaz bulutlarla çevriliydi, fırtınalardaki gibi değillerdi.

Geriye yaslanıp gözlerimi kapatmadan önce güneş gözlüklerini takmış olan sıra arkadaşına baktım. Elektronik cihazlarımızı artık kullanabileceğimize dair gelen anonstan

sonra kulaklıklarımı çıkarıp *kendi kendine hipnoz* uygulamasını açtım. Yatıştırıcı müzik ve sakın bir ses bana gözlerimi kapatmamı, derin ve yavaş nefesler almamı, uçağın yumuşak hareketinin ve kesintisiz uğultusunun beni uyutmasına izin verirken parmak uçlarımdan vücuduma hava girdiğini hayal etmemi söylüyordu.

Beş

Biliyorum, biliyorum. Gergin kız kardeşini Karayipler’de tek başına bırakmak biraz sert bir hamle ve belki de değişim için gereken maceraya başlamanın en iyi yolu olmayabilir. İlaçları suçla. Ben öyle yapıyorum.

Annemiz her zaman, ilk adımın en zoru olduğunu söylerdi; ister bir oda dolusu insanın arasına gir, ister uçaktan atıl, hepsi aynı kapıya çıkar. İşte bu benim; açık kapının önünde duruyorum, boşluk birkaç metre ötede, rüzgâr yüzüme çarpıyor, o büyük, zor adımı nasıl atacağımı bulmaya çalışıyorum.

Marin’in buna ihtiyacı var. Sahip olduğu maceradan kaçınma bozukluğunun ötesinde, çözülmemiş sorunlarla –ben, annemiz, bir türlü unutamadığı sevimli eski erkek arkadaşı– dolu bir bavul taşıyor ve buna bir son vermesi lazım. Yeni bir başlangıca ihtiyacı var. Küçük kız kardeşi tarafından düzenlenen cennette bir görevle.

Bilmen gereken ilk şey şu: Benim muhteşem, ultra kontrol manyağı, dünyanın en iyi kardeşi olan ablam, fırsatını bulur bulmaz Tennessee’ye dönen ilk uçağa atlar, tabii en başta bunu yapmadıysa.

Saba’ya ulaşması gerekiyor. Planım başka türlü yürümez ve bu planın işe yaraması şart.

Ses çıkardı diye öğrencinin birini azarlayan kütüphaneciler gibi giyinmiş esmer bir bomba o. Kıyafetinin yeşil olması gerek. Muhtemelen topuklu ve rahatsız eden bir çift ayakkabı da giymiştir. Gizleyemediği panik dolu ve aşırı sinirli ifadesini de (benim hatam) unutmayalım.

Seni kandırmasına izin verme, o harika biridir.

Altı

Emniyet kemeri için yapılan ikaz anonsuna uyandım. Koltuğumda doğrulurken hayata dönen uzuvlarımı toparladım. Ne zamandır uyuyordum? Kabin aydınlıktı, pencereden görünen bulutlarsa büyük ve griydi. Uğursuzluktu belki de. Hayır, önseziydi. Yanımdaki adama bakınca o da bana baktı. Harika. Önümdeki koltuk cebinden çıkan SkyMall kataloğuna uzandım.

Uçak yan yatınca sertçe ileri kaydım. Kafam tepsi masasına çarptı, emniyet kemeri karnıma battı. Şükür ki koltuktan komple fırlamamıştım fakat kolçağı tutup kendimi geri çekmek zorunda kaldım. Başım acıyordu.

Hoparlörden bir kadın sesi duyuldu. “Bayanlar ve baylar, türbülansa girdik. Lütfen emniyet kemerleriniz bağlı şekilde koltuklarınızda kalmaya devam ediniz.”

Türbülans mı? Kelimenin kendisinden bile terslik akıyordu.

Uçak, başka bir sarsıntıyla titredi. *Türbülanstansa gerek*, diye düşündüm. Emniyet kemerinin kayışını aradım, bulunca da sıkmak için çektim. Yan komşuma bir kez daha baktım ama o hiç şaşırılmış görünmüyordu.

“Endişeli yolculardan mısınız?” diyerek içkisinden uzun bir

yudum aldı. Bir damla bile dökmemişti. Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

“Hayır.”

“Tabii,” derken bana baktı. Güneş gözlükleri gözündeyken daha çok hoşuma gitmişti. Bu uçuşa güç bela katlanmak yeterince zordu zaten... Fakat bir yabancı tarafından alay konusu edilmek, tolere edilemeyecek kadar kötüydü. İçkisini tutarken kafamı işaret etti. “Orada bir şişlik var.”

Şişlik olup olmadığını kontrol etmek için kalkmak istesem de alnım zonkluyordu. Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi merak ettim. Böyle basit bir cümleye bile cevap veremediğime göre kesinlikle geçirmiştım. Adamın bam teline basmak üzere kolçaktaki tutuşumu gevşettim ancak tam o sırada uçak boşluğa düşüyormuş gibi oldu. Aniden koltuk altımdan kaydı ve midem bulanmaya başladı. Buraya kadardı. Bunun olacağını biliyordum. Evde kalmam gerektiği hâlde sorumsuzca tatile çıkmamın karşılığı buydu işte. Zamanında havaalanına bile ulaşamayan Sadie’yi dinlememin karşılığı buydu. Bir uçak kazasında ölecek ya da izlemeye dayanamadığımı *Lost** dizisindeki gibi tuhaf bir adada mahsur kalacaktım. Geriye doğru çarparak koltuğuma tekrar oturdum. Sıkı olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarım hızla emniyet kemerini kavradı.

Hoparlörden bir ses duyuldu. “Kaptanınız James Pope konuşuyor. Panik yapmanıza gerek yok. Az önce bir hava boşluğuna girdik. Büyük bir fırtınadan kaynaklanan kötü hava şartlarına yakalanmış durumdayız. Rotamızı yeniden ayarlamaya çalışacağım fakat bu süreç biraz zorlu geçecek. Yerlerinize oturun ve sıkı tutunun, millet.”

Sertçe yutkundum. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Saçlarıma yayılan hafif parıltıyı hissedebiliyordum. Sadie şu

* 2004–2010 yılları arasında yayınlanmış, adaya düşen bir yolcu uçağını konu alan Amerikan drama televizyon dizisi –ç.n.

an burada olsaydı ne yapardı acaba? Gülererek bana yolculuğun tadını çıkarmamı söylerdi herhâlde. Gözlerimi kapatıp yavaş ve sakın nefesler alarak elimin tersiyle yüzümdeki teri silmeye çalıştım. Uçak biraz sarsıldıktan sonra toparlandı.

Nefesim tekrar düzene girince konuştum. “Sadece merak-tan soruyorum, kaptanın kötü hava dediği tam olarak ne?”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz uçak sarsılmaya başladı, sanki konuşarak olmasını dilemişim gibi.

“Bu,” dedi fakat söylediğini zar zor anladım. Vücudumun bir parçası hâline getirmek istercesine sıkıttığım emniyet kemeri baktım; daha önceki çaresiz sıkma girişimimle nasıl olduysa yerinden çıkarmayı başarmıştım.

“Kahretsin.” Alçak sesle mırıldandım.

Adam bana doğru döndü. “Ne?”

“Açıldı.” Ellerim öyle fena titriyordu ki kemer tokasının ucunu yerine takamıyordum. “Bana yardım edebilir misin?” diye sordum hissettiğim dehşeti sesimden uzak tutmaya çalışarak. Uçak yine sarsıldı.

“Elbette. Sorun değil,” dedi. Sonra uzanıp tokayı elimden aldı. “Ben hallederim.” Elleri kalçamın üzerinden geçerken klik sesini bekledim. Tam o anda uçak, bir yandan diğer yana öyle büyük bir şiddetle sarsıldı ki, üstteki birkaç bölme patlayarak açıldı ve bagajlar aşağı düşmeye başladı. Koltuğumdan uçağın ortalarına doğru savruldu. Belimle bileğime bir şey saplandı, ardından sert bir cisme çarptım. Yan tarafım zonkladı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Buraya kadardı. Uçak bir kez daha sarsıldıktan sonra sarsıntılar azaldı.

Gözlerimi açmaya zorladım. Benden bir santim kadar uzakta duran yol arkadaşım bana bakıyordu. Tam kucağının ortasına düşmüştüm. Bana o kadar yakın duruyordu ki sıcak nefesini tenimde hissediyordum. Viski, deniz ve temiz çamaşır gibi kokuyordu. Kucağından fırlayıp kalkmak üzereydim

fakat uçak yine sarsıldı. Düşünmeden kollarımı boynuna sardım. Bu tamamen reflekti. Beni kendinden uzaklaştırmadı, yaklaştırmadı da.

Sarsıntı durunca geri çekildim. Şaşkına dönmüştü. Kucağından yeterince hızlı inemedim ki bu harika olurdu; hatta doğrusu bu olurdu ancak ben bunun yerine telaştan elimi tam kasiğının üzerine koydum. “Ah, hadi ama!” dedim yüksek sesle. Yanaklarım kızardı, yapabileceğimin en kötüsünü yapmıştım. Donup kalmıştım. “Özür dilerim,” diye kekeledim. “Sana demedim. Tanrım. İşte bu yüzden hiç seyahat etmiyorum.” Bu yolculuğu kabul etmeden önce tüm riskleri hesaplamıştım. İniş takımı arızası. Bermuda Şeytan Üçgeni. Motor arızası. Suya iniş. Ancak kötü hava yüzünden adamın birinin kasiğine elimi koymak aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar üst seviye bir riskti. Yani evet, uçak kazasını unutun gitsin; benim şu an utançtan ölmem gerekiyordu. Lanet olsun, Sadie. Şu an işimin başında, salatam ve aptal sloganlarımla odamda sağ salim oturuyor olabilirdim.

Uzanıp parmaklarını yavaşça bileğime doladıktan sonra elimi alıp uyluğunun üzerine koydu ve; “Dur da sana yardım edeyim,” dedi. Dengemi yeniden bulmak adına sarsakça mücadele ederken kafamı bölmeye çarptım. Yanaklarım utançtan yanıyordu. Koltuğumun yerinden bile emin değildim artık. Ağlamak istiyordum ki ben ağlamazdım. Hem de hiç. Ben de kamburumu çıkarıp tıpkı bir aptal gibi öylece durdum. Adam uzanıp belimi kavradı.

“Dur. Sen ne—” Lafımı bitiremeden beni kabaca koltuğuma itti. Hâlâ ağzım açık ona bakıyor, minnettarlığımı gösterecek şeyler söylemeye çalışıyordum ki o sırada yüksek bir patlama sesi duyuldu ve uçak devre dışı kaldı. Gürültüyü kör edici bir ışık izledi ve ardından tüm kabin ışıkları söndü. Çığlığı bastım. Evet, yaptım. İtiraf ediyordum. Görünen o ki Sadie’in bana pısırik demesi için haklı sebepleri vardı.

Ama yalnız değildim. Neonlu adam da bağııyordu, “Bunun sadece bir satış gezisi olması gerekiyordu! Aman Tanrım!” Uçağın arkasından toplu bir çığlık yükseldi. Çevremdeki insanlar endişe ve korkudan ya da benim gibi tamamen dehşetten titremeye başlamışlardı. Hepimiz o korkunç sarı maskelerin tavandan düşmesini bekliyorduk. Koltuk arkadaşıma döndüm. Uçakta panik yapmayan tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

“Neler oluyor?” Sesimi kontrol etmeye çalışıyordum ama kulağa çığlık atıyormuşum gibi geliyordu. “Bize yıldırım mı çarptı?”

“Söylemesi zor. Ama muhtemelen hayır.”

“Nasıl anladın?” Belki beni yutar da bu kâbus sona erer diye kendimi koltuğa gömmeyi denedim.

“Yanmıyoruz.”

Buydu işte. Pamuk ipliğine bağlı olan paniğim de böylece serbest kalmış oldu. “Aman Tanrım!” diye çığlık attım. “Yanıyor olabilir miyiz? Yanıyor muyuz?” Koluna yapıştım. “Ya yanıyorsak, ne olacak?”

“Dinle... Adın nedir?”

“Marin Cole.”

Başını salladı. “Marin Cole, ben Lucas Tsai. Sakin ol, tamam mı? Bir şey olmayacak.”

“Bu kadar mı? Bir şey olmayacak mı yani?” diye sordum. “Sen bundan rahatsız değil misin?”

“Hayır,” dedi dümdüz bir sesle.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Pilotu falan mı tanıyorsun?”

Başını salladı. Nasıl yorumlayacağımdan emin olmadığım bir hareketti. “Uçuş düzeliyor.” Haklıydı. Uçak artık sarsılmıyordu. Kolçağı kavrayan elimi biraz gevşettim. “En kötüsünü atlattık artık.”

“Emin misin?”

“Bu dünyada birkaç şey hariç, kesin olan hiçbir şey yoktur.”

Hoparlörden kaptanın sesi duyuldu. “Fırtınayı atlatmayı başardık, millet. Fakat kötü hava koşulları düşündüğümüzden daha geniş bir alanı etkilemiş. Bu yüzden rotamızı yeniden belirledik. Anegada’daki Kaptan Auguste George Havaalanı’na iniş yapacağız. Havaalanındaki ekibimiz, indikten sonra varış yerinize ulaşmanıza yardımcı olacaktır. Ancak bu hava koşulları düzelene dek önemli ölçüde gecikmeler yaşayabilirsiniz.”

“Süper ya,” diye mırıldandım.

“Sorun mu var?”

Bana o kadar yoğun bakıyordu ki kendimi kaybedip anlatmaya başladım. “Küçük kız kardeşimle hafta sonu için Saba’ya gitmem gerekiyordu, kendisi uçağı kaçırdı. Daha önce bu yüzden koltuk için seni iğneleyip durdum. Şimdi Saba’ya nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok... Uçağımız St. Maarten’den kalkacaktı galiba. Seyahat eden biri değilim, o yüzden Karayip coğrafyam sıfır. Ailenin macera severi o, bense planları yapan kişiyim. O yokken ben bir işe yaramam desem yeridir. Ayağa mı kalktın sen?” Başını iki yana salladıktan sonra içkisini yudumlamak için bardağını kaldırdı. Onu gülümserken yakaladım. Yüzünde gördüğüm ilk duygu ifadesiydi. Sefaletimi eğlenceli bulmasının onu biraz yumruklamak istememe sebep olmasını saymazsak, hoş bir gülümsemesi vardı.

Bardağı bana uzattı. “Al. Buna benden daha çok ihtiyacın var.”

Bardağını ondan almak için yumruğumu açmak zorunda kaldım. Likörün güçlü kokusu etrafımı sardı, neredeyse bardağı geri verecektim. Ama sinirlerimi yatıştırmak için bir şeyler alabilirim diye düşündüm. Aldığım yudum boğazımı yakarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

“Teşekkürler.” Düşündüğümünden daha nazikti.

Başını salladı. Koltuğuna yerleştikten sonra bana doğru döndü. “Peki, ne yapacaksın?”

“Eve dönerim sanırım. Bu uçak Amerika’ya geri dönecektir eminim, değil mi?”

“Bu havada dönmez.”

Başımı koltuk başlığına yasladım. Yaşlarla dolan gözlerimi sıkıca kapattım.

İrtifa yüzündendi –daha yüksek rakımlarda sarhoş olmanın daha kolay olduğunu okumuştum– ve ben kesinlikle sarhoştum. Çünkü sanırım, adam beni Saba’ya götüreceğini söylemişti.

“Ha?”

“Ben seni Saba’ya götürürüm.”

“Bana yardım etmek mi istiyorsun? Seni daha şimdiden iki kez sakatladım ve kız kardeşim stresliyken tam bir kâbus olduğumu söyler. Seni rahatsız etmek istemem.”

“Etmezsın. Ben de oraya gidiyorum.”

Uçağın tekerlekleri piste çarptı. Sarsıcı darbeyi, beni yeniden öne doğru savuran gıcırtı ve keskin bir yavaşlama izledi. Hayatta olduğum için o kadar minnettardım ki adamın teklifini neredeyse unutuyordum.

Yedi

Muhtemelen bundan daha önce bahsetmem gerekirdi; Marin uçmaktan korkar. Korkmak yerine muhakkak daha iyi bir kelimesi vardır çünkü bu onun işi. Belki *ödü patlar* daha doğru olabilir. Anlayacağınız o, senin bildiğin türden normal bir endişe yaşamıyor diyelim.

Annemiz yüzünden. Lydia Cole. Kendisi muhabirdi, tuttuğunu koparan cinstendi. Biz çocukken Pulitzer kazanmıştı... Sonra biri, bindiği helikopteri havadayken vurdu.

Bazen ben de uçağa bindiğimde bunu düşünüyorum. Fakat er ya da geç, hepimizin bir gün öleceğini de biliyorum. Marin benden daha pratiktir ve her zaman ayaklarını yerde tutmayı seçmiştir.

Uçuş için ona biraz ilaç versem daha mı iyi olurdu acaba? Beni, yaratıcı dehasını öldüren ve parlak fikirlerini söndüren o işe sokmaya ikna etmek için bu geziyi kullanabileceğini sandığı için ona hâlâ kızgıyım. Ben, bir ofiste? Düşüncesi bile tüylerimi ürpertmeye yetiyor.

Korku söz konusu olduğunda yara bandını tek seferde çekmek daha iyi sanırım.

Sekiz

Uçak Anegada'daki küçük havaalanına inerken tekerleklerin lastikleri gıcırdadı. İniş biraz sert olmuştu; hava açılmış olsa da tarlalardan esen kuvvetli rüzgâr yüzünden palmiye ağaçları eğiliyordu.

Uçak nihayet durduğunda birkaç derin nefes aldım. Başarmıştım. Uçaktan inmeyi beklerken suyum ve çantamı kucağına aldım. Türbülansa girmemizi, kafamı çarpmamı, Lucas Tsai'nin içkisinin çoğunu içmemi varsayarsak biraz sersemlemiştim. Telefonumun uçak modunu kapattıktan sonra mesajlarımı kontrol ettim. Sadie'den bir şey yoktu. İşten sekiz yeni mesaj gelmişti, hepsi de T Group Unlimited için reklam ve tanıtım kampanyasıyla ilgiliydi. Sadie'nin yörüngesini değiştirsin diye kullanmayı planladığım hariç, muhtemelen üzerinde çalıştığım en önemli projeydi. Bu uluslararası holdingin reklam kampanyasını alırsak kazancımız çalıştığım firmanın o yılki toplam gelirinin yüzde ellisinden fazlasına denk gelecekti. *Stres yok*, diye hatırlattım kendime. Ayrılmadan önce, resimli taslaklardan maketlere kadar ne varsa, yapıp yapılmadığını üç kez kontrol etmiştim. İş arkadaşlarımdan

herhangi birinin yapması gereken tek şey, bu işi parlatıp mükemmelleştirmekti.

E-postalarım baktıktan sonra sorulara hızlı yanıtlar gönderdim. Yazı tipi, Frutiger. Renk, bordo. İlk slogan. Virgül değil, nokta. Conde Nast*. Kafatasımın içindeki büyük bir baş ağrısına delalet eden baskı giderek artıyordu. Lucas çoktan koridora çıkmış, bekliyordu. Telefonumu cebime yerleştirdikten sonra çantamı koyduğum üst bölmeye uzandım fakat boştu. Şiddetli türbülans sırasında havada uçan bagajın görüntüsü zihnimde belirdi. Koridoru hızlıca araştırdım ve sonunda bakışlarım korkunç manzaraya takıldı. Çantam koridorun ortasında duruyordu. Darbenin etkisiyle mandalı açılmış olmalıydı çünkü birinci sınıf kamaraya dağılmış giysilerin arasında –Sadie’yi utandıracak kadar sıkı– paketlediğim *Ulysses*’in** bitirmeyi hiç başaramadığım bir kopyası duruyordu. Kahraman bir uçuş görevlisi, dosdoğru dantelli, siyah külotla doğru hızla koştu.

“Sadece bunları alacağım,” dedi eşyalara doğru hamle yaparken.

Bu garipti. Valiz benim valizim olsa da içine siyah iç çamaşırı koymamıştım. Siyah iç çamaşırım yoktu ki benim. Gerçi olan birini tanıyordum. Gökkuşağının her bir renginde iç çamaşırı olan birini. O dantelli modellerin her tarafında Sadie yazıyordu. Aynı hazin mazeret, ayak dayama yerinden sarkan bikini üstü için de geçerliydi. Valize doğru giderken birinin evrak çantasına takılıp tökezledim. Ayağa kalkmadan önce ipek bir kaşkorseyi ve yerdeki kitabı kapmayı başardım. Aldıklarımı geri doldurup valizi kapattım.

Hasarlı valizi elime alıp önümde tutarken diğer elimle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Lucas hâlâ koltuğunun yanında duruyordu. Parmağından sarkan kırmızı

* Küresel bir kitle iletişim şirketi –ç.n.

** James Joyce’un 2 Şubat 1922’de yayımlanan modernist romanı –ç.n.

ipek tanga gözüme çarptığında çantamı almak için yanından geçmek üzereydim. Bunun Sadie'nin işi olduğundan emindim artık çünkü hayatımda hiç kırmızı tanga giymemiştim. Aslında, Ted ve ben birlikteyken Sadie bana bir tane almış ve Sevgililer Günü hediyesi olduğunu söylemişti. O şeyi derhâl *Food Lion* otoparkındaki bağış kutusuna koyacaktım. Yine de tangayı Lucas'ın elinden kapıp oradan uzaklaştım. Etraftakiler çantama tıktığım iç çamaşırının rengine dair en iyi tahminlerini yapmaya çalışırken yanaklarımın hâlini kimsenin fark etmemesini umuyordum.

Havaalanı turistlerle, uçuşan kaftanlarla, Hawaiî gömlekleriyle dolup taşıyordu. Göçmen grubunun ilerisinde, üzerinde yığınla broşür olan bir masa vardı. Adamın biri, uzun bir sıra oluşturan hoşnutsuz yolculara bakmaya çalışıyor fakat yetişemiyordu. Gümrük memuru pasaportumu damgaladıktan sonra sıranın sonundaki yerimi aldım. Sıra bir tür kumsal etkinliğine doğru ilerliyordu, tabii öyle bir şey varsa eğer. Sıra bana gelene kadar hafta sonu biterdi muhtemelen. Biri bana çarpınca uçaktaki neon gömlekli adama doğru sendeledim. Pancar suratlı bir adam, elinde not panosu tutan üniformalı kadına bağıırıyordu. Beni kızartmak ister gibi bakarak uzun süre durduktan sonra tiradına yeniden başladı.

“Üzgünüm efendim,” dedi kadın. “Elimizden geleni yapıyoruz ancak şu an gidiş uçuşlarına izin verilmiyor. Koşullar değişir değişmez size daha fazla bilgi vereceğiz.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısınız! Bu rota değişikliğinin bana ne kadara mal olduğuna dair fikriniz var mı sizin?”

“Tekrar özür dilerim. Biz yalnızca küçük bir havaalanıyız. Size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız.”

“Ne yapıyorsun?” İşte Lucas Tsai de gelmişti. Yüzümü bir broşürün arkasına saklamaya çalıştım.

“Neye benziyor?” diye tersledi diğer adam. “Ben de diğer herkes gibi buradan çıkmak için bekliyorum.”

“Onunla konuşuyordum,” diyen Lucas, belalı bir yaya geçidi görevlisi gibi elini bana doğru salladı. İtiraf etmeliydim ki onun bu rahatlığından ben de istiyordum. Beni ona bakarken yakalayınca, aşağı indirmek için parmağını broşürün üstüne koydu. “Sana kendi aracım olduğunu söylemiştim.”

“Ne güzel,” diyerek dikkatimi tekrar broşüre verdim.

“Yardıma mı kabul etmeyecek misin?”

Fısıldadım. “Az önce beni utandırdın.”

“Kırmızı şansın rengidir.”

“Sen sapıksın.”

“İç çamaşırlarımı uçağın her yerine saçan ben değildim oysa,” derken eğildi.

Ben de tutup onun *kibar* biri olduğunu düşünmüştüm. Şaşkın bir sessizlikle, pilot gözlüklerini cebinden çıkarıp gözüne takışını izledim. Hemen ardından bir şey söylemem için meydana okurcasına kırık silindir valizimin sapını kavradı. Söylemeyecektim çünkü adam James Bond gibi görünüyordu ve ben de Moneypenny* gibi hissedip hissetmediğimi anlamaya çalışmakla meşguldüm. Yeri gelmişken, neden tüm James Bond’lar beyaz tenliydi acaba? Bu çok absürt görünüyordu.

Elinde not panosu tutan kadın yanımızda durdu. “Bay Tsai! İlk önce size gelmediğim için çok üzgünüm. Hava şartlarından etkilenen uçuşlardan birinde olduğunuzu bilmiyordum. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa söyleyin lütfen.”

Neon kaplı adam daha da kızardı, tam anlamıyla Noel elfine benziyordu. “Yapabileceğin şey, *şu* adama yardım etmek!” dedi hırlayarak. Parmağıyla kendi göğsüne bastırıyordu. Kesin iz kalacaktı. Ayrıca daha bitirmemişti. “Burada yardıma ihtiyacı olan benim, bu adam değil. O da her kimse artık. Bana nasıl yardım edeceğini bulman gerek, seni aptal soytarı.”

“Ama efendim, onun kim olduğunu bilmiyor mus—”

* James Bond romanlarında ve filmlerinde kurgusal bir karakter –ç.n.

Lucas yine elini kaldırdı. “Onunla böyle konuşma,” dedi adama.

Bond.

James Bond.

Birçok kişi bu sinirli adamdan uzaklaşmıştı bile. Bazıları alkışladı ama Lucas fark etmemiş gibiydi. Adamın boynundaki damarlar şişti. Cildi morun hastalıklı bir tonuna büründükten sonra ağzını açtı. Ağzından bal yerine kezzap damlayacaktı şüphesiz. Lucas başını iki yana salladı. Öyle belli belirsiz bir hareketti ki neredeyse fark edemeyecektim. Adam homurdansa da sonunda çantasını kaparak öfkeyle çekip gitti. Görevli, Lucas’a doğru eğilip, “Bay Tsai–” diye başladı.

“Lütfen benim için endişelenme, ekibim çoktan ayarlamaları yaptı. Diğer yolculara yardım etmeye çalış, tamam mı? Sorun yok.” Kadın, elindeki not panosuyla aceleyle geri dönmenden önce Lucas ona sıcak bir selam verdi.

Üniformalı bir adam, “Taksi lazım mı?” diye sordu. Laf dalaşına o kadar dalmıştım ki adamın yaklaştığını fark etmemiştim.

“Evet... Hayır.” Hâlâ olan biteni sindirmeye çalışıyordum. Yeni tanıştığı, özellikle de tüm dünya görsün diye iç çamaşırını elinde tutan adamların arabalarına binen türden bir kadın değildim ben. Fakat havaalanı görevlisini savunma şekli beni duraksatmıştı. “Bir saniye,” dedim ulaşım ile ilgilenen asistana. Lucas’ın birkaç dakika önce durduğu yere geri döndüm ama o çoktan valizimle birlikte otomatik kapılardan geçiyordu.

Havaalanı çok hareketliydi; palmye ağaçlarıyla büyük saksılara konmuş zakkum ve begonvillerin sıralandığı küçük cadde, yolcu ve taksilerle doluydu. Lucas’a yetişmek için etraflarından dolanmak zorunda kaldım. Kalkmak üzere olan otobüse yetişmeye çalışan telaşlı insanlardan dolayı onu bir an kaybettim. Neyse ki akik siyahı saçları, uzun, ince bedeni

ve kendini beğenmiş yürüyüşü, kalabalığın içinde göze çarp-mamasını imkânsız kılıyordu. Bir eli cebinde, bir eli valizim-de, elli metre kadar ötemde yürüyordu. Keyfi bir yürüyüşe çıkmış gibi manzaranın tadını çıkarıyordu. Hızımı artırdım. Mesafeyi kapatmaya uğraşırken ayaklarım beni protesto edi-yordu. İpek gömleğim eğer çoktan olmadıysa artık kesinlikle mahvolmuştu. Terden tamamen sıırılsıklamdım.

“Hey! Valizimi geri getir!” Gezi için seçtiğim stilettoların verdiği pişmanlıkla arkasından koştum. Bir an durup nefes almak için eğilip tekrar peşine düştüm. “Valizim bana lazım!”

Bu adam sinir bozucuydu. Benimle oynuyormuşçası-na epey yavaşladı. Soluklanmaya çalışırken parmağımı ona doğrulttum. “Hırsız!” derken bağırmayı başardım.

Sonra arkasını döndü. “Hırsız mı? Bu tanım biraz adalet-siz görünüyor.”

“Valizimi çaldın!”

“Dünyanın birçok yerinde buna nazik olmak dendiğine inanıyorum.” Gelişigüzel elini kaldırdı. “Arabam şurada.”

Kaşlarımı çattım. “Araban mı? Burada nasıl bir araban oluyor?”

“Birçok yerde birden fazla arabam var.”

Birdenbire tekrar hareketlendi. Peşinden koştum. Birkaç futbol sahası kadar ilerideki özel bir VIP* araziye doğru gi-di-yordu. İç geçirdim. Ayak bileklerimin arkası soyulmuştu, topuklarım zonkluyordu. Her adımda gözlerimi kırıpıyor, ona ayak uydurmak için mücadele ediyordum.

“Ah, of,” dedim alçak sesle.

Lucas durdu. Neredeyse ona çarpıyordum. Arkasını dön-düğünde aramızdaki mesafe o kadar azdı ki yüzüm boynuna çarpmasın diye geriye doğru eğilmek zorunda kaldım. Yu-karı bakınca güneş gözlüklerinde kendi yansımamı gördüm.

* Çok önemli kişi, Very Important Person, Eng. –ç.n.

Üstüm başım dağılmıştı. Saçlarım kendinden geçmiş, hafif makyajım sıcaktan akmıştı. Saçlarımı düzeltmek için uzanıp kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. İşte o zaman Lucas harekete geçti. Ona engel olamadan eğilerek beni bacaklarımdan kavrayıp omzuna attı.

“Sen ne yap—?”

“Bırak da yardım edeyim. Kötü hava bu adaya doğru ilerliyor. Seni ve aptal ayakkabılarını bekleyecek vaktimiz yok.”

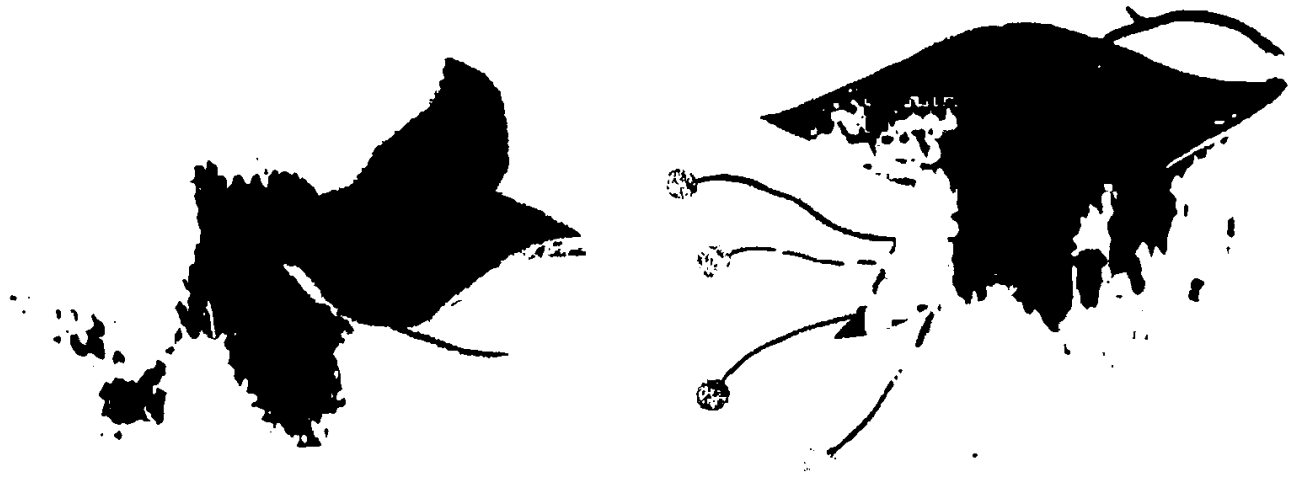
“İndir beni. Kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim.”

“Bariz şekilde acı çekiyorsun.”

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedim. Tüm bu olanlar tamamen saçmalıktı. Beni yere indirsin diye tekmeler savurmak istiyordum ama o zaten hareket hâlindeydi ve onunla dövüşmek, gösterdiğim çabaya değmeyecekti. Devasa egosuyla haklı bir eşek olsa da havaalanında çalışan kadına karşı nazik davranmıştı. Ayrıca, artık bu ayakkabılarla yürümek zorunda kalmadığım için çok rahatladığımı da itiraf etmeliydim. *Sadie buna asla inanmayacak*, diye düşündüm.

“Sen havuzcu çocuklardan değilsin, değil mi?” diye sordum yüksek sesle düşünerek.

“Hayır. Ama senin olayın buysa otelimde çalıştırdığım birkaç tane var.”

Dokuz

Sadece nefes al. Sakin ol. Ben yolcu koltuğunda otururken ve Lucas da arabayı sürerken, herkesin eşleriyle resminin olduğu, masamın üzerindeki çerçevede duran motive edici mantrayı gözümde canlandırımdım. Bana göre hava hoştu. Küçük bir kız kardeş yeterince sorun yaratıyordu zaten. Ted ise, Tennessee’de yaşamını sürdürmek yerine maceraya atılmayı seçerek romantizm gemisi limanımdan yelken açmıştı. Rahatlamak adına derin bir nefes aldım. Çerçeveseli baskının alt kısmında parlak yeşil renkte *Sakin Ol ve Kıçına Tekmeyi Bas* yazıyordu, altında pembe renkte imzam vardı; –teşekkürler Lilly Pulitzer– ancak ben o kısmı kesmiştim. Yoksa müşteriler ne düşünürdü? O yazıyı, Sadie’nin tişört ve kargo şortuyla, bir tepenin zirvesinde çektiirdiği resmin hemen yanına saklamıştım.

Sadie. Ona o kadar kızgındım ki çığlık atmak istiyordum. Ama kendime daha fazla kızgındım, seyahatin sorumluluğunu ona vermemem gerektiğini bilmem gerekirdi. Şu an kardeşimle spada gevşemek yerine burada sıkışıp kalmıştım, hem de bu kibirli otelciyle. Üstelik bir diğier tehlikeli vasıtaya binmek üzereydim. Başka seçeneğim de yoktu. Lucas, SUV’sini küçük, çakıllı bir araziye park etmiş, bagajdan çıkardığı valizimle birlikte iskeleye benzer bir yere doğru ilerliyordu. Tam

önümüzde, şimdiye dek gördüğüm en çarpıcı mavilikteki suyun üzerinde, boy boy beyaz tekneler sıralanmıştı.

“Deniz tutması gibi bir sorunun yok, değil mi?” dedi Lucas tekrar bana dönerek.

“Bilmem.”

Durdu. “Ne demek o? Deniz tutması genelde oldukça belirgindir. Yani, varsa anlarsın.”

Omuz silktim. “Hiç tekneye binmedim ki.”

“Denize kesin gitmişsindir.”

“Denize hiç gitmedim demedim.”

“Ama gitmedin.”

Başka yöne baktım. Tennessee’deki varlığım utanç verecek kadar küçük gelmeye başlamıştı. “Hiç ilgimi çekmedi,” dedim.

Bunu bir an için düşünmüş gibi göründü. “Bak sen.” Başıyla limanı işaret etti. “Peki, eğer seni deniz tutuyorsa bunu çabucak öğreniriz. Su biraz dalgalı görünüyor, tatil köyündeki adamım da bana fırtına olduğunu söylemişti.”

“Yabancı bir kadının teknenin her yerine kusup durmasını istemezsin herhâlde. Sanırım geri dönüp şansımı başka bir uçakla deneyeceğim. Yine de sağ ol.”

“Riski alıyorum.”

“Önemli değil. Zaten eve gitmem daha iyi olur.”

“Bu havada mı? Bugünkü uçuşları iptal ettiler bile.”

“Diyorsun ki havaalanına dönüp eve gitmek istiyorsam...”

“Biraz zaman alacaktır.”

Başımı salladım. “Harika.” Uçakta aldığım alkolün etkisi çoktan uçup gitmişti ve sıcakla da birleşince başıma ağrılar girmeye başlamıştı. *Rahatlattıcı nefes*. Lucas önümde, büyük teknelerden birinin yanındaki iskelede durmuştu. Deniz taşıtları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama bu şeyin doğrudan yat tanımına girdiğini düşünüyordum. Sivri

pruvasıyla sürat için yapılmış gibi görünüyordu; bembeyaz parlıyordu ve suyun iki sıra üzerindeki gövdesi boyunca uzanan siyah pencereleriyle, zengin ahşap güvertesi kendini gösteriyordu. Bir tarafa koyu kırmızı ve altın renkli el yazısıyla adı karalanmıştı, *Deniz Ejderhası*.

“Benimki bu,” dedi Lucas, ardından küçük bir rampadan gemiye doğru ilerledi.

“Neden ejderha?”

“*Sihđi Lóngwáng* Batı Denizi’nin ejderha kralıdır. Rahat ol; bu çocuk, gemilerin su üzerinde güvende kalmasına yardımcı olur.”

Benimle oynayıp oynamadığını görmek için yüzünü kontrol ettim ama ifadesi ciddiye. “Hadi,” dedi.

Yata ve hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde beni tehdit edencesine sırtıyormuş gibi görünen özel camlı pencerelere bir kez daha baktım. Zengin ve aşırı özgüvenli görünümü dışında, bu adam hakkında gerçekten ne biliyordum? Omzumun üzerinden havaalanına doğru baktım ama tek gördüğüm, endişe verecek kadar hızla bize doğru ilerleyen dev fırtına bulutlarıydı. Başka seçeneğim var mıydı? İskeleye hızla geçip güverteye çıktım.

Daha yakından bakınca *yat* kelimesi bu gemiyi tanımlamak için sanki yetersizdi. Bu küçük bir yolcu gemisiydi. Ana güvertede sadece sandalyeli özel bir masa değil, spa küveti de vardı. Jakuziye girmem gereken bir an varsa, o da bu andı.

“Keyfine bak,” dedi Lucas bakışlarımı yakalayınca.

Yapabilirmişim gibi. Kabinin önünde şu malum iç çamaşırn –O. Çamaşır. Benim. Değil.– elinden sarkarken takındığı o aptal tavrın aynısıyla bana doğru sırtıyordu. Sandalyelerden birine kendimi bırakmadan önce ona baktım. Tekne işleriyle meşguldü, ben de telefonumu çıkardım. Sadie’yle temasa geçip neler olduğunu anlamam gerekiyordu.

Bir yere yerleşmeye hazır olduğunu düşünmüştüm. İş için yaptığı bütün o seyahatler onu çok yıpratmışa benziyordu. Hatta daha geçen hafta dergide sorun yaşamış gibi gelmişti bana. Kasabada, Sadie'nin iş arkadaşlarından birine rastlamıştım. İş için hâlâ Çin'de olduğunu söylediğimde adam çok tuhaf davranmıştı. *Bir ihtiyacı olursa beni arasın*, demişti. Sadie kovulmuş muydu? Belki de bu Çin gezisi *Vahşi Dünya* için değildi. Fakat Sadie döndüğünde bununla ilgili tek kelime etmeyince ben de sormak istememiştim. Ayrıca, tamamen birlikte çıkmak zorunda olduğumuz bu geziyi planlamaya dalmıştı. Kız kardeşim, hayatı boyunca hiçbir şey planlamayan kardeşim... Bu gezi neler olduğunu çözmek için mükemmel bir fırsattı. Farklı görünüyordu; daha sakin, daha yetişkin. Ben de bunu teklifimi duymaya hazır olmasına yormuştum. Fakat hayır, Sadie hâlâ her zamanki sorumsuz çocuktuktu.

Yat motoru çalıştıktan birkaç dakika sonra Lucas'ın ittiği şey sayesinde tam hızla ilerlemeye başlamıştık. Hızın etkisiyle koltuğumda arkaya doğru sendeledim ve midemdeki korkunç huzursuzluk tüm şiddetiyle geri geldi. "O kadar uzak değil," diye bağırdı Lucas, motorun gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak. "Şu fırtınayı geçmek istiyorum sadece." Teknenin sol tarafını, tehditkâr bulutların toplandığı yeri işaret etti.

"Fırtınayı geçemezsen ne olur?" diye sordum.

Cevap vermedi. Güneş gözlüklerini çıkarmış, bakışlarını da ufka dikmişti. Sandıktan parlak bir can yeleği çıkararak bana uzattı. Giydim –önce güvenlik– ama üzerimde benimle ortak yaşama geçen bir yaratığa benzediğinden oldukça emindim. Saçlarım yüzüme geliyordu. Lucas'a doğru yalpalarlarken toplamaya çalıştım.

"Daha gidecek çok yolumuz var."

Başımı salladım. "Aslında ben..."

“Miden bulanmıyor, değil mi? Bu dalgalar oldukça büyük.”

“Hayır. Midem iyi. Fotoğrafımı çekebilir misin diye merak ediyordum sadece.”

“Şimdi mi?”

Yüzüm kızardı. “Çok aptalca, turistik bir şey gibi göründüğünün farkındayım ama Sadie okyanusta bir teknede olmama çok şaşıracaktır. Ona fotoğraf göndermek istiyorum.”

“Koltuğunu kaptığım kardeşin mi?”

“Aynen, o. Gelmediği için kendini şanslı say. Yaşı benden ufak ama son derece kavgacıdır.”

“Peki, çekeyim?” diyerek telefonu benden aldı. “Bir, iki, üç.” Lucas birkaç poz çekip telefonu bana geri verdi. “Siz ikiniz, yakın mısınız?” diye sordu.

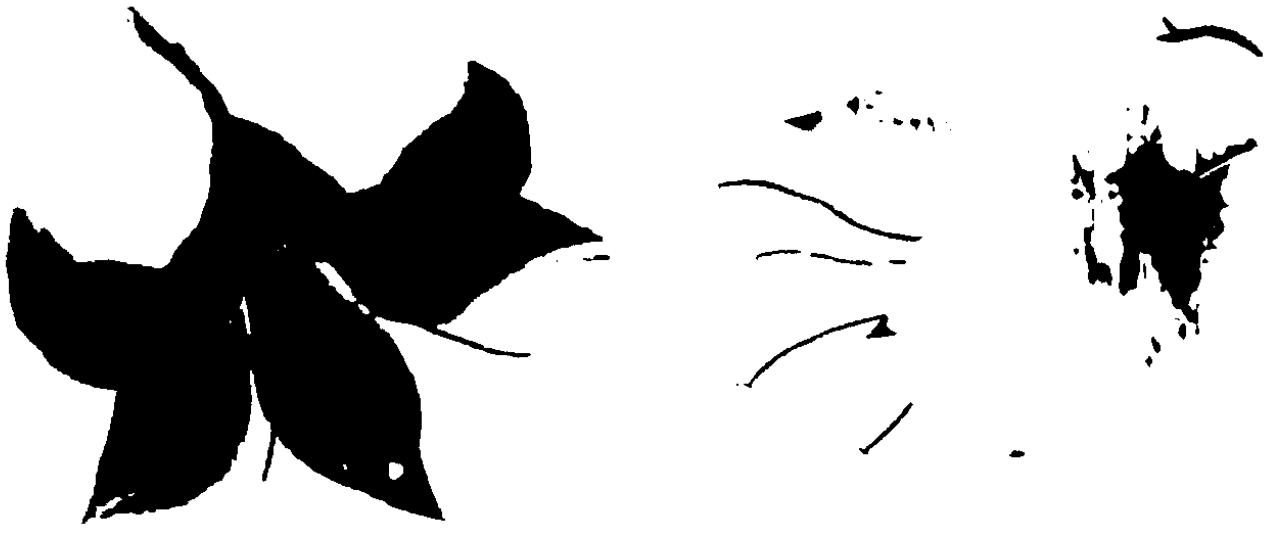
“Öyle de diyebilirsin.” Can yeleğimin kayışlarından birini çektim. “Bu şey beni boğuyormuş gibi hissediyorum.”

Üzerimize yağmur yağmaya başladı. Lucas uzanıp kemer tokasını açtı. “Neden güvertenin altına inmiyorsun? Yeleği orada çıkarabilirsin. Yıkanmak istersen kullanabileceğin geniş bir misafir süiti de var. Abur cuburların olduğu küçük bir sinema salonu bile var.”

“Burası biraz ıslanmaya *başladı*,” diye itiraf ettim çıplak kollarımı ovuşturarak. “Ve biraz atıştırmalığa hayır demem. Teşekkürler.”

Yavaş, temkinli adımlarla merdivenlere yöneldim. Tekne dalgaların arasında sallanıyordu. Islak zeminde kaysam da dengemi tekrar sağladım. “Ben iyiyim,” diye bağırdım.

Lucas cevap vermedi. Dümenin ardında tamamen konsantre olmuş görünüyordu. Arkasındaki gökyüzü simsiyahtı, bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Fırtına bizi yakalamıştı.

On

Aklını kaçırma. Aklını kaçırma. Yağmur, kamarayı kaplayan renkli camları dövüyordu. Tekne bir o yana bir bu yana yatarken, ayaklarımın altındaki zemin sallanıyordu. Bu tekneye binmenin berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Evet, dudaklarımdaki tuzun tadı, temiz hava, denizin muazzam büyüklüğü nefes kesiciydi. Göğsümde tuhaf bir his büyümeye başlamıştı fakat tüm bedenim korkudan gerilmiş durumdaydı.

Birisi benden önce valizimi açıp yatağın üzerine koymuştu. Aslında benim değildi; kıyafet yığınının üstündeki o incecik, transparan *Yeni Evli* sabahlığını görünce fark etmiştim. Bayan Doğru'yla çantalarımız aynı olmalıydı çünkü kitabım dışında çantada bana ait olan tek bir şey yoktu. Üzerimdekileri değiştirebileceğim uygun bir kıyafet bulabileceğimi düşünmüştüm ama bu, yatak dev bir işkence beşiği gibi sallanmaya başlamadan önceydi. *Lucas ne yaptığını biliyor gibi görünüyor*, diye hatırlattım kendime.

Birkaç fotoğrafımı çekmişti. Tekne alabora olup okyanusun dibine batmadan önce aralarında gezinip, hangisini Sadie'ye göndermem gerektiğine karar vermeye çalışırken fark ettim ki fotoğrafların hepsi iyiydi. *Titanik* filmini görmüştüm. Bu tür şeylerin nasıl gittiğini biliyordum. Resmin altına *Ok-*

yanusu gördüm! yazıp yolladım. Batıp boğulmak üzere olduğum gerçeğinden bahsetmedim.

Sadie'nin şu anda ihtiyacı olan son şey daha fazla stresten çünkü yaşadığı kriz her neyse, belli ki kişisel bir krizdi. Ona dayanak olması gereken kişi bendim. Durumumun onu strese sokacağından değildi. Sadie bu tür dehşet verici şeylere bayılırdı, onlara güçlendiriciler derdi.

Telefonum titredi. Sinyal alamayacak kadar uzaktaydık, o yüzden mesaj bana geri gelmişti. Gerçekten kendi başımdı. Bir parçam, Sadie'nin böyle bir durumda ne yapacağını merak ediyordu. Belki onun doğasını örnek alabilseydim, bu kadar taşlaşmış hissetmezdim. Denediğim her yol bana iyi geleceğine, daha da kötü geliyordu. Kız kardeşim kaostan besleniyor olsa da bu benim rahatlık anlayışıma uymuyordu. Planları severdim. Listeler beni sakinleştirirdi. Hayatta kaçınılmaz, kötü şeyler de vardı elbette ama öte yandan, sağlam bir plan için zaman ve enerji harcanınca iyi şeyler ortaya çıkardı. Çantamdan küçük bir defter çıkardım ve yazmaya başladım.

1. Fırtınadan kurtul
2. Saba'ya ulaş
3. Sadie gelsin
4. Sadie'yi işi almaya ikna et
5. Eve dön

Derin bir nefes alıp defteri kapattım. Tekne önceki kadar hareket etmiyordu, bu yüzden pencereden dışarı göz attım. Yağmur hâlâ yağıyordu fakat gökyüzü eskisinden daha açık görünüyordu. Belki de bu iyiye işaretti. Artık yere kapaklanmadan yürüyebileceğime göre odayı inceleme fırsatını değerlendirebilirdim. Lüks bir otelden bekleyeceğiniz türden ya-

takları olan güzel bir odaydı; soğuk ve kişilikten yoksundu. Etrafta hiç fotoğraf veya kişisel eşya yoktu. Tablolardaki soyut resimler ateş kırmızısı, altın sarısı ve turuncu renk geçişlerinden oluşuyordu. Öncesinde doğrudan odaya yönelmiştim ama şimdi yukarı geri dönmenin güvenli olabileceğini düşünüyordum. Ayrıca bavulun içinde giyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bu çok kötüydü. Çıplak kollarım ve üstüme yapışan ıslak ipek gömleğim yüzünden o kadar üşümüştüm ki bir an Bayan Doğru'nun bavula koyduğu kadife gelin eşofmanını giymeyi bile düşündüm.

Girdiğim kabinin dış tarafında başka bir kapı daha vardı. Aynı görünüyordu; tek fark üzerinde kırmızı kurdeleli bir madalyon asılı olmasıydı. Elimi kapı koluna koyduğumda tereddüt ettim. Burası Lucas'ın odası mıydı? Aslında girmem gerekirdi. Tekne sallanınca dengemi kaybedip kapıya çarptım, o sırada kapı açılınca ben de içeri girdim.

Bu odanın diğeriyle alakası bile yoktu. Dağınık değildi ancak buranın birine ait olduğuna dair bir kesinlik vardı. Raftaki çerçeveli fotoğraflardan birini aldım. Lucas, tropikal yağmur ormanı gibi bir yerin önünde, yaşlı bir adamın yanında duruyordu. Giydiği beyaz keten gömleğiyle kocaman gülümsüyordu. Yüzünde derin kırışıklıklar olan diğer adamın boyu, ondan daha kısaydı. Gülüşleri dışında hiç benzemiyorlardı. Birbirinin aynısı olan yukarı kıvrılmış bir çift dudak, mükemmel dişlerini ortaya çıkarıyordu. Fakat esas dikkatimi çeken o değildi. Gözleriydi. Dudaklarından daha fazla gülümseyen gözleri onları o kadar mutlu gösteriyordu ki neşe, yüzlerinden taşıyordu. Sadie de gerçekten mutlu olduğunda tıpkı böyle, sanki biraz daha mutlu olsa patlayabilirmiş gibi gülümserdi.

Lucas'la yaşlı adamın gülümseyen fotoğraflarının olduğu rafın altında başka fotoğraflar da vardı. Üç adamla Lucas'ın

sahilde bir fotoğrafını gördüm. En uzun olanının nazik bakışları, koyu kahverengi teni ve kısacık kesilmiş siyah saçları vardı. Kollarını yanındakilerin etrafına sarmış, boylarını eşitlemek için eğilmişti. Şu ankinden daha genç görünen Lucas ise uzun bir deniz şortuyla V yakalı tişört giymişti. Teni daha bronz, saçları daha uzun ve daha açık renkti; siyahtan çok kumral gibiydi fakat kalan her şey aynıydı. Onun yanında pompadour tarzı siyah saçları olan, Hawaii tipi gömlek giymiş, elinden bira şişesi sarkan Asyalı bir adam duruyordu. Diğer tarafta da kolunun altında sörf tahtası tutan, kıyafetleri ıslak, bronz tenli bir adam duruyordu. Hiçbiri kameraya tam olarak bakmıyor ama bir şeye gülüyorlardı. En yakın arkadaş grubuna benziyorlardı.

Fotoğrafın altına kitaplar düzgünce dizilmişti. Sırtlarında parmağımı gezdirdim. Bazılarının kenarları sanki defalarca okunmuşçasına yıpranmış ve kopmuştu. Garipti. Lucas bana tekrar tekrar kitap okuyan, eski dostlarla bir araya gelen biri gibi görünmemişti. Tennessee'deki evimin oturma odasında duran, içindeki kitaplardan her birinin yıllar içinde yerini aldığı kitaplığı düşündüm. Mecbur kalsam onları karanlıkta bile bulabilirdim. Daha gençken, yazacağım kitapların hayalini kurardım hep; gelgelelim o hayali uzun zaman önce rafa kaldırmıştım. Komodinin üzerinde basit çerçeveli başka bir fotoğraf daha vardı. İncelemek için eğildim. Fotoğrafta küçük bir çocuk vardı. Yüzü daha dolgun, çenesinin şekli daha yuvarlaktı, burnu ve gözleri Lucas'a çok benziyordu. Bir kadınla beraber, tekne koltuğuna benzeyen bir yerdeydi. İkisinin de üzerinde mayo vardı, saçları nemliydi ve genişçe gülümsüyorlardı. Fotoğrafı ışığa doğru çevirdim. Sanırım Lucas'ın annesiydi bu. Çok güzel bir kadındı. Çerçevenin üzerine konan camdan kendi yansımamı gördüm. Boğulmuş bir kemirgen gibi görünüyordum.

Dolabın yanında, evimdekinden daha büyük bir banyo buldum. Aynayı çevreleyen loş ışığın bile görüntüme faydası yoktu. Ela hareli mavi gözlerim ve Cole ailesinin kati özelliği gibi görünen bir miktar çil dışında, Sadie gibi anneme benzer miyordum, o görüntü bana bahşedilmemişti. Sadie'ye miras kalan muhteşem sarı buklelere, narin yüz hatlarına ve minyon tipe sahip olma hakkını kaçırmıştım –babamıza çekmiş olmalıydım– ama kestane rengi saçlarım en iyi özelliklerimdendi. Tabii bugün pek öyle değildi. Saçlarımı tarayıp düzeltmek için parmaklarımı kullandım. Yeterli olmasa da yetmesi gerekiyordu.

Lucas'ın odasında ne kadar kaldım, bilmiyordum fakat fırtınada neler olduğunu görmek iyi bir fikir gibiydi. Eğilerek koridora çıkıp merdivenleri dikkatle tırmandım.

Lucas onu bıraktığım yerdeydi; sadece üzerine siyah, su geçirmez bir mont almıştı. Islak saçları geriye yatmıştı. Beni gördüğünde çenesini kaldırdı. El sallamak için tırabzanı bırakınca neredeyse dengemi kaybediyordum. Yağmur bir nebze hafiflemişti. Bulutların arasındaki boşluklardan güneş ışığı sızıyordu. Biraz daha sıcaktır umuduyla güverteadaki ışık huzmelerinden birinin üzerine adımımı attım.

“Fırtına geçti mi?”

“Güneybatıya yöneldim, böylece fırtınadan uzaklaşmış olduk. Yolculuğumuz biraz daha uzamış olsa da yakında varınız.”

“Peki, adaya vardıktan sonra tatil köyüne giden yol uzak mı?”

Güldü. “Bu geziyi gerçekten de sen planlamamışsın.”

Kafamı iki yana salladım. Acemi hatası ama doğrudu. Kendimi gülümsemeye zorladım. “Saba, on üç bin kilometre kadar bir yer.”

Ah. “Öyleyse Sadie'nin beni bulması kolay olacaktır.”

Gösterge paneline baktı. “Olacaktır.”

Arkamı dönüp önümüzdeki manzaraya baktım. Fırtınanın izleri temizlenirken deniz artık daha mavi görünüyordu, beklediğim gibi turkuaz mavisi değil; masmaviydi. “O kadar koyu ki,” dedim. “Fotoğraflara hiç benzemiyor.”

“Değişecek. Burası koyu çünkü buradaki su derin. Saba’ya ulaşana kadar bekle ki o da... şurası,” dedi ve arkamı işaret etti.

Neye işaret ettiğini anlamak için kendimi zorlarken kollarımı ovuşturdum. “Üşüyor musun?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım.

Montunun fermuarını açıp bana uzattı. Montu omuzlarıma hafifçe bırakacağına dair en ufak bir umudum olsaydı –ki yoktu– dümdüz bana uzatması hayal kırıklığına uğrattı.

Göğsünde *Arc'teryx* yazılı, ileri teknoloji ürünü monta baktım. “Ben iyiyim.”

“Giy şunu.”

Gönülsüzce giydim. Haklıydı. Mont rüzgârı kesince titremem de anında durdu. İşaret ettiği noktayı görene kadar gözlerim ufukta dolaştı. Hâlâ oldukça uzaktaydı; yine de okyanusun yeşerdiğini görebiliyordum.

“Geldik,” dedim. “Orası Saba mı?”

Bir şey söylemesini beklesem de sadece başını salladı. Geminin pruvasına doğru yürüdüm ve korkuluklara dayandım. Tekne okyanusu geçerken altımızdaki su, gövdenin etrafında köpürüyordu. Yüzümü, gittikçe ısınan sıcak güneşe doğru kaldırdım. Uzakta Saba belirdi; yemyeşil ve canlı, buzları çözülmüş topraktan yükselen bahar filizi gibiydi. Bu kadar dağlık olduğunu fark etmemiştim. Lucas bizi daha da yaklaştırdıkça, vadilere yapılmış beyaz evlerin kiremit rengi çatıları gibi yeni detaylar gözüme çarptı.

“Tatil köyü orada, sağda,” dedi.

Gözlerimi kısıtım. İki büyük tepenin arasında, diğer bina-

larda gördüğüm çatılara benzer kil çatılı, panjurlu, büyük, beyaz bir bina vardı. Kendi bakış açımdan güvertelerde, pencerelerin çevresinde, her yerde çiçekli tropik bitki olduğunu tahmin ettiğim, küçük renkli noktaları seçebiliyordum. Çok güzeldi.

“Burası senin evin mi?”

“Ne düşünüyorsun?”

Biraz kendini beğenmiş bir ifade takınmasını bekleyerek dönüp ona baktım, gördüğüm manzaraya hazırlıklı değildim. Kaşlarını tamamen çatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bilmesem, canının sıkıldığını hatta üzgün olduğunu düşünürdüm.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

On Bir

Marin her zaman hiçbir şeyi iyice düşünmediğimi söyler. İroniyi hayal edebiliyor musun? Yani, tropik bir adaya tek başına gitmesini sağladım. Suç ortaklarım var! Sürpriz bir konuğum bile var. Daha sonra bununla ilgili daha fazla bilgi vereceğim.

İtiraf etmeliyim ki böbürlenememek beni öldürüyor.

Bir parçam Marin'le Saba'da olmayı diliyor. Marin'in adayı gördükten sonraki yüz ifadesini görmeyi çok isterdim. Hareketsiz kalmak istese de buna karşı koyamayacağını biliyorum. Çok güvenilir bir kaynak bana oranın büyüklüğü bir yer olduğunu söylemişti. Her neyse, kız kardeşimin tuz ve sihirle kaplanıp içten içe aydınlandığını görmek istiyorum. Ama bunu onunla paylaşamadığıma göre, umarım fotoğraf çekiyordur. Hem de bir sürü. Fotoğraf benim olayım ne de olsa.

On İki

Bunu Sadie'ye asla itiraf etmeyecektim fakat Saba'daki çakıllı kumsala ayaklarımı bastığımda onu çoktan affetmiştim. Uçağı kaçırıp büyük bir hata mı yapmıştı? Kesinlikle. Ama bu, hava durumunu kontrol edebileceği anlamına gelmiyordu. Sadie'ye kızgın kalmak her zaman boşuna bir çaba olmuştu zaten. Köpüren dalgalar ayaklarımın etrafına dolanıp paçalarımı ıslatırken hissettiğim tüm öfkeyi alıp götürdü. Islanan paçalarımı dizlerime doğru sıvamak için eğildim.

Her iki tarafımda da mavimsi gri benekleriyle yemyeşil kayalık uçurumlar yükseliyordu. Buradaki her şeyin rengi göz alıcıydı. Esintinin bile bir parıltısı vardı sanki. Daha önce görmediğim, parlak renkli, büyük kanatlı birkaç kuş tepeden fırlayıp ağaçların arasına daldı.

"Bu taraftan," dedi Lucas. Bavulumu, tahta bir patika boyunca çalıların arasından zorlukla görülebilen dolambaçlı bir yola doğru sürükledi. Dalgaların yumuşak ritmi, bir araba kornasının iki kez çalınmasıyla bölündü. "Bizim aracımız."

Topuklularımı çakılların üzerinde bıraktığım yerden alıp çantama attım.

"Geliyorum," diye seslenip patikaya yöneldim. Kumların

yerini hızla koyu renkli kayaların aldığı görene dek kumsalda olmak tuhaf hissettirmişti. Yol boyunca uzanan palmye ağaçları rüzgârla sallanıyordu.

Yola çıkmadan önce Lucas'a yetişmeyi başardım. "Teşekkür etmem gerek. Yolculuk pek hoş olmadı ama başka türlü buraya kesinlikle kendi başıma gelemedim."

Bana bakıp başını sadece hafifçe salladı. Bu kadardı. Daha fazlasını söylemeyi planlasam da cevabımı aldığıma göre artık gerek yoktu.

Lucas bavulumu orman yeşili bir SUV'nin arkasına koydu. Teknedeki fotoğraflardan tanıdık gelen bir adam bagajı kapatıp bana hafifçe el salladı.

"Öne oturabilirsin," dedi Lucas.

Arabaya binecekken ayaklarımı temizlemek için durdum.

"Sorun yok," dedi diğer adam bana bakarak. Sürücü koltuğuna yerleşmişti bile. "Kum, buradaki hayatın bir parçasıdır. Kaçınılmaz olduğunu söyleyebiliriz."

Emniyet kemerime uzandım. Lucas'ın montunun hâlâ üzerimde olduğunu unutmuştum, çıkarmak için artık çok geçti.

"Ben, Ken. Lucas sana hakkımda her ne söylediyse doğru değil."

"Marin Cole. Senden hiç bahsetmedi."

Ken dikiz aynasına baktı. "Acımasızca, dostum."

"Yolda konuşmak için fazla şansımız olmadı. Yolculuğun çoğunu güvertenin altında geçirdim," dedim. "Çok yağmur yağdı." Lucas'ın yağmurluğunun kolunu çekiştirdim.

"Burada da biraz yağmur yağdı. Ama Saba'da hava hiçbir zaman çok uzun süre kapalı kalmaz. Bozulmamış mücevherimizin sevilesi yönlerinden biri de bu." SUV'yi emniyet şeridinden çıkarıp viraja doğru hızını arttırdı. Araba camının kolçağını tuttum. Sadie onlara *hay lanet kulpları* derdi ki ben araba kullanırken, birine yapışmaya hiç gerek görmemişti...

Aniden sebebini anladım. Aynı zamanda içimden, keşke Ken yerine direksiyonda ben olsaydım diye geçiriyordum.

Pencereler açıldı, rüzgârın uğultusu yüzünden bağırarak konuşuyordu. “Peki, Saba’mız hakkında ne düşünüyorsun, Marin?”

“Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.”

“Marin Tennessee’li,” diye bağırdı Lucas arka koltuktan. “Fazla dışarı çıkmıyor.”

Ken dikiz aynasını kontrol etti. “Sen de dünyayı dolaştığına göre Saba’ya rakip olabilecek bir yer olmadığını kabul edersin herhâlde.”

Bu adamı sevmiştim. Bana kısa bir bakış atıp gülümsedi. Lucas’tan daha sıcak kanlıydı; yumuşak bir yüzü, daha yumuşak yüz hatları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Uçakta asla güneş gözlüğü takmayacağına bahse girerdim.

“Bu hafta ne kadar doluyuz?” diye sordu Lucas Ken’e.

“Yaklaşık yüzde yetmiş beş.”

“Güzel. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Reklam firması birkaç gün içinde yeni kampanya için birtakım çekimler yapmak üzere geliyor. Onun haricinde sakın bir hafta, yani gevşeyip kendine biraz zaman ayırabilirsin, *Lăobăn**.”

Omzumun üzerinden Lucas’a baktım. Biraz tehditkâr dursa da iyi görünüyordu. Kişisel bakıma ihtiyacı olan birinin tipik bir örneği değildi kesinlikle. Bakım demişken, Sadie’yi tekrar aramak için telefonumu çıkardım. Altı kez çaldıktan sonra kapattım.

“Hâlâ kız kardeşine ulaşamıyor musun?” diye sordu Lucas.

“Ne oldu ki?” dedi Ken.

“Buraya küçük kız kardeşimle birlikte gelmem gerekiyordu. Kendisi uçağı kaçırdı sonra da hava bozdu. Şey, yolculuk

* Patron, Cn –ç.n.

şimdiye kadar felaketti. Hatta yanlış valizi almışım, yeni evlilere ait bir valiz var elimde. Murphy Kanunları*, sanırım.”

“Nasıl yani?”

“Sonunda tatile çıktım ama işten daha fazla stres yaşadım.”

“Yarın tekrar konuşalım,” dedi Ken. “Hâlâ stresli olacağından şüpheliyim.”

“O kadar eminsin demek?”

“Aynen.” Tekrar Lucas’a baktı. “Cennet Tatil Köyü’nde stresli kalmak neredeyse imkânsızdır.”

“Sen de buna katılıyor musun?” diye sordum Lucas’a.

“Kendin gör,” diyerek dikkatini pencereden dışarı verdi. Biz konuşurken Ken, parşömen süslü, beyaza boyanmış, uzun bir demir kapıya varmıştı. Bir tarafta rengârenk bitkilerle çevrili, büyük bir tahta tabela vardı. CENNET TATİL KÖYÜ, TSAI GRUBA AİTTİR, yazıyordu. Tsai... Lucas Tsai’deki gibi. Sonuç olarak o sadece mütevazı bir otel sahibi değildi. Ona, Tsai Grup’un tam olarak neleri kapsadığını sorma dürtüme direndim. Oldukça iyi bir fikrim vardı çünkü tesisin internet sitesini görmüştüm.

Ken, arabayı otomatik kapılardan geçirdikten sonra tek nedeyken gördüğüm o beyaz binanın önüne çekti. Yakından bakınca, panjurların ve pencere çerçevelerinin beklediğimden daha detaylı olduğunu gördüm. Mumumsu çiçeklerin görüntüsü parlaktı, gerçek olamayacak kadar egzotiklerdi; fakat merdiven üzerinde dengesini sağlamaya çalışıp çiçekleri dikkatle sulayan adam bu düşüncemi mahvetti. Komi gelip çantalarımızı aldı.

“Bay Tsai, geri dönmenize sevindim. Nasılsınız efendim?”

Lucas göğüs cebine hafifçe vurdu. Birlikte geçirdiğimiz birkaç saat içinde onu, daha önce de böyle yaparken görmüş-

* Murphy Kanunları, Amerikalı mühendis Edward A. Murphy tarafından, başarısızlıklar ve hata kaynaklarının karmaşık sistemlerde incelenmesi üzerine ortaya konan özdeyişlerdir. -e.n.

tüm. “İyiym, teşekkürler Reginald. Karın nasıl? Bebek birkaç hafta içinde doğacak, değil mi?”

Adamın yüzü değişti, kibar gülümsemesi ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü. “Üç hafta efendim! Hepimiz gayet iyiyiz.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Adamın omzuna hafifçe dokundu. “Birkaç dakikalığına müsaitsen, bu çantayı Villa Bir’e götürebilir misin? Açık, değil mi Ken?”

Ken başını salladı.

“Harika. Öyleyse, şimdilik bu kadar.”

Adam gidince Lucas Ken’e doğru eğildi. Alçak sesle, anlamadığım bir dilde bir şeyler söylediğini duydum. Konuşma birkaç dakika devam etti, bu sırada kulak kabartıp dinliyor-muş gibi görünmemek için elimden geleni yaptım. Çevremi görebilmek için etrafımda tam tur döndüm.

“Marin,” dedi Lucas. “Birkaç şeye bakmam lazım. Ken sana kalacağın yeri gösterecek. Villayı beğeneceksin, suyun üzerinde olanlardan. Yerleştiğinden emin olmak için biraz sonra uğrarım.”

“Ah!” Kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırdım. “Biz bahçe manzaralı, çift kişilik bir yer ayırtmıştık. Bütçemin deniz manzarasına yeteceğini sanmıyorum.”

“O kısmı dert etme.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

Başını salladı. “Yapmak istemediğim bir şeyi asla yapmam. İlk kez seyahat ediyorsun ve şimdiye kadarki deneyimin pek iyi gitmedi. Yaşadığın tüm talihsizlikleri telafi etmek için sana en iyi villamızı sunmak istiyorum.”

“Bu çok güzel ama ben—”

Ken bana doğru eğildi. “Tamam de gitsin.”

“Peki, tamam,” dedim tüm yardımları için Lucas’a ne kadar borçlu hissettiğimi düşünmemeye çalışarak. “Teşekkür ederim.”

Lucas içeri girdiğinde Ken'e döndüm. "Siz ikiniz az önce neyden bahsediyordunuz?"

Güldü. "Villana vardığımızda Reginald denen adamı eve göndermemi söylüyordu."

"Başı belada mı?"

Ken başını iki yana salladı. "Lucas o tip bir patron değildir."

"Bak sen," dedim. Sonrasında bana bir bakış attığını fark ederek ekledim. "Önemli değil. Okunması zor biri, oysa sen direkt iyi bir izlenim bırakıyorsun."

"Ben en iyisiyim. Bunu unutma." Güldü. "Mandarin dili konuşuyorduk. Ailesiyle ilgilenebilsin diye Reggie'yi eve erken göndermemi söyledi bana."

Gündelik kıyafetleriyle sırt çantalı birkaç konuk yanımızdan geçti.

"Yanardağı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi bir kadın.

"Yanardağ mı?" diye sordum Ken'e.

"Endişelenme." Palmiye ağaçlarından oluşan bir korunun içinde kaybolan, Arnavut kaldırımli yolu işaret etti. "Villan bu tarafta."

Büyülü, tropik yağmur ormanlarına benzeyen yerde kısa bir süre yürüdük. Kuşlar yuvalarında cıvıldıyordu. Kalın muz ağaçlarının yaprakları, yol kenarlarını bayrak gibi işaretlemişti. Nihayet orman aralanınca kayaların arasına gizlenmiş, gri, taş verandayla çevrili küçük bir havuz ortaya çıktı. Verandanın sonunda, ana binanın ufak bir kopyası gibi görünen beyaz bir kır evi duruyordu. Fransız kapıları açıktı ve uzun tülleri rüzgârda dalgalanıyordu. İçeri girer girmez parlak, ahşap zeminli ve yüksek tavanlı geniş salona hayran kaldım. Odalar tropikal tarzda zengin mobilyalarla döşenmişti. Girişin ilerisinde birkaç kapı vardı.

"Ana yatak odası, misafir odası, banyo," dedi Ken, sırayla her bir kapıyı göstererek. Sakin kalmaya çalışırken her yere

göz gezdirdim. Büyük yatak odasını görünce sırtışıma engel olmak adına dudaklarımı birbirine bastırdım. Odanın ortasında, etrafında cibinlik bulunan dört direkli, dev bir yatak vardı. Etrafa yerleştirilen sehpa­ların üzerine taze çiçeklerle dolu vazolar konmuştu. Kapılar, تنها tepeden aşağıdaki okyanusa bakan bir verandaya açılıyordu. Ken ayrılır ayrılmaz, altına *bizi terfi ettirdim* yazarak çektiğim fotoğrafı ona gönderdiğimde, Sadie buna inanamayacaktı.

Reginald çantalarımı yatak odasına koyarken cüzdanımda biraz para aradım. Ken, adamın eline biraz kâğıt para tutuşturunca Reginald sevinçle haykırdı. “Teşekkür ederim! Bay Tsai’ye, ona da teşekkür ettiğimi söyle,” diyerek ayrılmadan önce Ken’in elini sıktı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim. “Ona bahşış verecektim.”

Ken başını iki yana salladı. “Merak etme.”

“O zaman bırak da sana geri ödeyeyim.”

Bir elini kaldırdı. “Gerek yok.”

“Ama ödemek istiyorum. Ona ne kadar verdin?”

“Bin.”

“Saba parasıyla mı? Sadece ABD dolarım var.”

“Burada ABD doları kullanıyoruz.”

Gözlerim yerinden fırladı. Nasıl bir yerdi burası yahu? Tüm yolculuk için bile yanıma o kadar para almamıştım.

“Bence de bu çok fazla,” dedi Ken. “Ben sadece Lucas’ın söylediklerini yerine getiriyorum. Ama Tsai Grup’un Yönetim Kurulu Başkanı bunu karşılayabilir.”

Kaşlarımı kaldırdım. Lucas’ın cömert doğasından parçalar görmüştüm fakat başıma gelen talihsizliklerin az da olsa keyfini çıkarmadığı zamanlarda, mesafeli görünüyordu. Onu tam olarak çözemiyordum. Başımı döndürecek kadar garip biriydi. “Affedersin ama bunun ne anlama geldiğinden emin

değilim. Tsai Grup'un ne olduğunu bilmiyorum. Lucas'ın aile şirketi falan mı?"

"Artık sadece ona ait. Cidden hiç duymadın mı? Diğer her şeyin yanı sıra, onlar uçtuğun hava yolunun da sahibi."

Bu yüzden uçağı bekletip Sadie'nin koltuğunu ona vermişlerdi. Akıllara durgunluk veren bir servet, böyle avantajlar sağlıyordu demek.

"Ee, Marin Cole, hikâyen nedir?"

"Benim mi?" Çantamı ipek brokar kaplamalı kanepeye koyarken gözüme birkaç tane meyve çarptı. "Benim bir hikâyem yok. Neden sordun?"

"Sebebi yok. Çoğu kadın, Lucas Tsai'nin onlara Cennet'te şahsen eşlik etmesi karşılığında oldukça heyecanlanırdı ama sen heyecanlı değilsin."

Eh, kadınların kendilerini üzerine atmalarına alışkın her hâlde. Yani, o zaman benden de bunu bekliyor. O büyük, saygın Bay Tsai'niz hakkında kötü konuşmak istemezdim fakat niyeti hayırseverlik olsa da olmasa da bir kabin dolusu insanın önünde, iç çamaşırımı tutup kaldıran kibirli bir adamın üzerine kendimi asla atmam, demeyi düşünüyordum. Ama bunun yerine ağızımdan farklı şeyler çıktı. "Ben pek seyahat etmem. Aslında hiç etmem. Yola kız kardeşimle çıkmam gerekiyordu fakat olmadı. Lucas'ın yardımlarına gerçekten minnettarım. Sanırım bunu, ona da söylemem lazımdı. Bugün benden çok şey götürdü de."

"Hmm. Eh, her şeyin bir ilki vardır."

"Pek keyifli bir seyahat arkadaşı da olduğu söylenemez. Bir tür buzdolabı gibiydi," dedim kısık sesle.

"Lucas mı buzdolabı gibiydi? Dalga geçiyorsun. O bir azizdir." Bana bir bakış attı. "Gergin bir enerjin var. Belki de sebep sensin. Şey bilirsin, yarası olan gocunur." Daha önce ayağımı vuran ayakkabıları aldı. "Bunlar acıtmış olsa gerek."

“Yardımcı olmuyorsun.” Ken’in iyi niyetli şakaları bana Sadie’yi hatırlatmıştı. Sinir bozucu derecede tatlı kız kardeşimde olduğu gibi; ona da kızmakta çok zorlanıyordum.

Masadaki telefonu aldı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ana binayı ara.”

Ken gittikten sonra etrafı iyice inceledim. Sadie’ye mesaj attım, dünyanın en lezzetli portakalını yedim, lekelenmiş nemli giysilerimden kurtuldum ve uzun süre küvette kaldım. *Ne kadar kötü olabilir ki?* diye düşünüyordum. Burası gerçekten cennet gibiydi. Daha sonra üzerime tatil köyünün arması işlenmiş, inanılmaz derecede yumuşak bir bornoz giyip komodinin üzerindeki tesis rehberine baktım. Harika görünen orkidelerle dolu bir botanik bahçesi vardı. Gündoğumu yogası... belki giderdim. Uçurumun kenarında... ya da gitmezdim. Lagüne benzeyen ve kendine ait şelalesi olan bir havuz, bunu derhâl görmem gerekiyordu. Biraz güneş, yüzerek rahatlamanın üzerine şezlongda geçen bir gün... Kenarına şemsiye ve maraska kirazı konan o içeceklerden birini yudumlarken *Ulysses*’i bitirmek; bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

On Üç

Marin'le yeni tanışanlar, onun kırk beş yaşında doğduğuna yemin edebilir. Ama yanırlar. Sırf susadı diye dünya kadar içki içtiği zamanlar –üzerinden o kadar çok zaman da geçmedi aslında– oldu. Korkusuzken öyle eğlenceli biriydi ki... Benim gibi her şeyin tepesine çıkmaya çalışan bir kaçık değildi o; –tamam ama macera yaşamaya çıkardı– hayalleri vardı. Ben hâlâ hatırlıyorum fakat korkarım o eskiden nasıl biri olduğunu unuttu.

Hepimizin bir geçmişi vardır, bizimki annemizle başlıyor. Etkileyici ve mükemmel biriydi ama gitti. Ne diyebilirim ki, hayat tam bir kaltak. Bu tür bir kayıp insanı değiştirir, iyi yönde ya da kötü yönde. Ben vahşileştim, Marin ise tedbirli birine dönüştü. Sağ salım ve tek parça, bu her gidişinde annemin bize verdiği sözdü. Tabii Marin'in bunu hayatı boyunca korkunç bir manifesto olarak algılaması şaşırtıcı olmasa gerek. Başka seçeneği de yoktu zaten.

Annem öldüğünde daha sekizinci sınıftaydım. Güvenlik görevlilerinden biri polisi aramakla tehdit edene kadar en sevdiğim hobim, binalara tırmanıp çatıda takılmaktı. Anlayacağınız, annemin cenazesinde o numarayı çekip kirişe çıkmak için kaçmaya karar verdiğimde, sırada hâlâ seksen kadar insan bekliyordu. İyi bir sebebim yoktu. Yaptığım şeyleri yapmak için genelde iyi bir sebebim olmaz zaten. Sadece orada durup bana göre bir Tanrı olan annemi, basit bir anekdota indirgemelerini dinlemeye daha fazla katlanamamıştım. Marin'in benim için seçtiği elbiseyi giymek zorunda kalmış-

tım ki o da kaşındırıyordu. Ayağımdaki ayakkabılar buna uygun değildi, ben de gidip anneminkilerden bir çift giydim, onlar da uygun değildi. Marin o ayakkabıları çıkarmamı söylemişti; tabii ki ben dinlememiştim. Muhtemelen dinlemem gerekirdi. O an haklıydı. Gerçi çoğu zaman haklıdır zaten. Ayakkabılar fazla büyüktü ve ayaklarım su toplamıştı.

Ablam aniden bir yetişkine dönüşmeseydi neler olurdu, kim bilir? Bu işte o kadar iyiydi ki kanıt olarak insanın ruhunu emen büyük bir işi, hatta döpiyesleri bile var.

Marin, eşyalarını kuru temizlemeye haftada bir değil iki kez gönderir. Kendisine, tariflerle birlikte malzeme de gönderen yemek servislerinden birini kullanır. Kahvaltı –sarıları alınmış, fazla haşlanmış iki yumurta ve lahana suyu– ve şirketin hafta içi her gün organik, çiftlik ürünü sandviç dükkânından sipariş verdiği öğlen yemekleri hariç, tüm öğünlerini evde pişirir. Ben kruvasan severim. Aslında ben bir kruvasan uzmanıyım, hatta genel olarak yemek konusunda uzmanım ya da eskiden öyleydim. Yemekten artık eskiden olduğu kadar keyif almıyorum. Marin yemeği keyif için yemez. Yemek yakıttır der hep. Nasıl da pratik, canım kardeşim benim. Sanırım hiç fantezi iç çamaşırı yok... Hayır, ihtiyacı olsun ya da olmasın, o her zaman kontrolü elinde tutar. Sevgili kız kardeşimin en son ne zaman biriyle yattığını sorma. Beyzbol şapkasını ters takan, ciddi ciddi karışık kaseti olan biriyleydi muhtemelen.

Benim yapıp Marin'in asla yapmayacağı bazı şeylerin bir listesini yaptım. Aslında bu şeylerin düşüncesi bile onu dehşete düşürmeye ya da panik döngüsünü başlatmaya yeter.

1. Uçaktan atladım.
2. Yabancı bir ülkeye yalnız başıma gittim.
3. Çıplak yüzmeye gittim.
4. Bir diktatörle tanıştım.

5. Dağa tırmandım.
6. Geceyi bir yabancıyla geçirdim.
7. Ellerimde gerçek bir hazine tuttum.
8. Ölümün gözlerine bakıp çığlığı bastım.
10. Âşık oldum.

Birini unuttum galiba ama kimin umurunda, değil mi?
Aaah!

On numarayla biraz haksızlık ediyorum belki de. Marin ve üniversitedeki erkek arkadaşı Ted, birbirlerine âşık olmuş olabilirler. En sevdiği beyzbol şapkasını, sadece seks sırasında kenara koyan birini sevebilir misin? Bunun olağanüstü bir şey olduğundan pek emin değilim. Bildiğim şu ki; ortaya çıkıp da tam kışına tokadı patlatmadığın sürece, Marin eğlenmenin ne olduğunu bilmeyecektir. Ablam, berbat bir hâlde olduğumu ve beni koruması gerektiğini sanıyor fakat yanılıyor. Hayat karmakarışık ve aynı zamanda muhteşem. Kendimi bu karmaşayla kapladım. Şimdi de Marin'in bu karmaşaya bulaşmasını istiyorum. Benim yüzümden kaçırdığı bunca şeye sahip olmasını istiyorum. O çok sadık, çok güvenilirdir. Kendi hayatı pahasına bile olsa başkalarına bu kadar iyi bakan başka bir kadın yoktur. *Zorunlu Eğilim*'in sözlük tanımında, onun fotoğrafı olması lazım. Ayrıca bkz. *kılı kırk yaran* ve *gergin*. Gerçek şu ki; kız kardeşim ve ben birbirimizden çok da farklı değiliz. O kız için her şeyi yaparım. Gerekirse kalbimi vücudumdan söküp ellerine almasına izin veririm. Bana asi diyorlar, etiket meraklısı biri değilim ama bu tanımın doğru olduğunu söyleyebilirim. Her şeyi dolu dolu yaşarım. Ne kalben ne bedenen, hiçbir şekilde geri durmam. Bir şey yapıyorsam –ve kabul edelim, kesin yapıyorumdur– o işe yüzde yüz onumu veririm.

Bastır Marin, daha fazla bastır.

Marin'in benim anlamadığım bir kaynağı var ve ben, yine de ona hayranım. Ablamın elinden bir uçan bir de kaçan kurtulur. Çetin bir mücadelede Marin, o kullanışlı külotlarıyla en sağlam mücadeleyi verendir. Mesele şu ki; damarlarından adrenalin taşarken yüreği ağzında hissetmenin ya da bir ateş böceği eline konmak üzereyken kanatlarının teninde yarattığı hafif esintiyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğinden eminim. Minicik, büyümlü algilerle parlayan okyanus suyunda çıplak yüzmenin ya da tutkulu bir aşkın ateşiyle patlayacak hâle gelmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyor. Marin bir dadı gibi yaşar. Tek parça mayoyla yüzer. Tek parça. Ateş böceklerini nasıl yakalayıp sevinçten havalara uçacağını unuttu.

Bunların hiçbirinde sorun yok.

Bazen Marin'in oksijen olmadan nasıl nefes alacağını merak ediyorum. Everest'te bir kez denemiş ve oksijensiz devam edememiştin. Onun için yaptığım bu plan, tam bir oksijen tankı. Sadece Marin için değil, benim için de öyle. Etrafındakilere yardım etmeden önce kendi oksijen maskeni tak. Yaşa ki geride hiçbir pişmanlığın kalmasın.

On Dört

Ertesi sabah berbat bir baş ağrısıyla uyandım. Lucas Tsai villanın kapısını çaldığında kafam zonklamaya başlamıştı. Kendimi pencereye sürükleyip dışarı sarktım. “Bazı insanlar uyuyor,” dedim.

“Masaj yaptıрма saatin geldi.”

Kafamı iki yana salladım. “Masaj rezervasyonu yaptırmadım ben.”

“Evet, yaptırdın. Zorlu seyahat tecrübemizden sonra en azından senin için bunu yapabilirim,” dedi. “Ayrıca, balayı paketinin bir parçası bu.”

“Komiksin. Yabancıların bana dokunmasından pek hoşlanmıyorum.”

“Altı üstü bir masaj Marin, evlilik değil.”

Peki ya Sadie bana tesisin internet sitesini gösterdikten sonra spanın sunduğu tüm o şahsi hizmetlerden yararlanmak gibi bir niyetim olsaydı? Derin doku masajı mı? Tamam. Sıcak taş tedavisi mi? Tamam. Yosun örtüsü? Evet, lütfen. Biraz gergin olabilirdim ama robot da değildim. Fakat bu farklıydı. Sadie burada değildi ve Lucas Tsai bana sahilde bedava masaj teklif ediyordu. Kasılan omuzlarım çığlık atıyordu.

Asıl sorun profesyonel masözün yabancı olması değildi, sorun diğer yabancıydı... Hani şu bir türlü okuyamadığım hâlde ilgimi çekmeye başlayan kişi.

“Tek başına olmaktan dolayı endişeleniyorsan yanında kalırım. Hem ben de masaj yaptırırım.” Boynunu ovuşturdu.

Hayır. Yanımda o varken çıplak vaziyette bir çarşafın altında yatmamın imkânı yoktu. Ama dostum, ağrıyan kaslarımın tam da ihtiyacı olan şey masajdı.

“İstemediğine emin misin?”

Tereddüt ettim. “Evet. Şu an istemiyorum. Sadie’yi tekrar arasam iyi olacak. Uçağa bindiğinde bana haber vermesi lazımdı.”

“En azından gelip sahili görsen? Kendimize ait özel bir plajımız var. Sana yolu göstereyim.”

Sahile kısa bir yürüyüşten zarar gelmezdi. Onunla dışarıda buluşup peşinden gittim. Yürüdüğümüz patika hafif dalgaların yıkadığı, pürüzsüz çakıl taşlarıyla dolu, yarım daire şeklinde bir yere çıktı.

Önümüzde, oyma işi süsleri, yeşil perdeleri ve kırmızı kiremitli çatısı olan, tesisin geri kalanı gibi zencefilli kulübe tarzına uyan bir çardak vardı. Kenarları kaplayan ince tüller esintiyle sallanıyordu. Boynumu ovuşturdum. Huzursuzluktan boğazımda bir düğüm oluşmuş, omurgamdan inip kürek kemiklerimin arasına yerleşmişti. O kadar ki, kız kardeşimin yokluğunun verdiği gerginlikle yarışırdı.

“Peki,” dedi Lucas. “İstedliğini yap. Bu senin tatilin. Ben gidip masajımı yaptıracağım.”

Parmak arası terliklerini ayaklarından çıkarıp eline aldıktan sonra çardağa doğru yola çıktı. Son bir kez arkasına dönüp bakmasını bekleyerek gidişini izledim. Bakmadı. Uzaklaşan Lucas perdeden içeri girip çardağa adım attı. İki masa arasında duran iki kadının silüetlerini seçebiliyordum. Bunun

çift kişilik bir masaj seansı olduğunu fark ettim. İki masöz çoktan yerlerini almış bekliyorlardı. Boynumu ovuşturdum. İkinci masözü orada öylece bırakamazdım. Bütün yolu tepip sahile kadar gelmişti ne de olsa. Ayakkabılarımı çıkarıp çardağa doğru koşturdum.

“Geliyorum,” diye seslendim.

Masaj için hazırlanırken Lucas’ı gözümün önünden ayırmamıştım. Örtünün verdiği güvenle aptal kot pantolonumdan sıyrılmaya çalışırken ona biraz göz atmış olabilirdim.

“Çok gerginsiniz,” dedi kaslarımı yumuşatmaya çalışarak yoğuran masözüm birkaç dakika sonra.

Lucas’ın kahkahayı bastığına emindim.

“Dün bütün günü kendi başıma seyahat ederek geçirdim. Sanırım biraz stresli olduğumu söyleyebiliriz.”

“Randevu çift kişilik balayı masajı için alınmış. Balayında değil misiniz?”

“Hayır.”

“O sizin kocanız değil mi?”

Lucas’a bakmak için kafamı çevirdim. Uyuyor gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve hiç hareket etmiyordu. “O benim herhangi bir şeyim değil,” dedim. Kafamı tekrar ortaya çevirdim.

“Sorun değil,” dedi masöz. “Bir kocaya ihtiyacınız yok.” Oldukça derin bir nefes alıp bıraktım. “Rahatlamaya başladınız,” dedi kadın. “Güzel.”

Başka bir şeyler de söylemiş olabilirdi ama hatırlamıyordum. Masaj sayesinde büyülmüş bir uykuya daldım. Sonunda beni, kibarca seslenerek uyandırdı. “Nasıl hissediyorsunuz?” Kendimi muhteşem hissediyordum. Gevşemiş, rahatlamış ve harika. Lucas örtüsüne sarılı hâlde masasında oturuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Evet, çok teşekkürler.”

İki kadın birbirlerine bakıp kıkırdamaya başladılar. “Onun kocanız olmadığını biliyorduk,” dediler. “Sanki Bay Tsai’yi tanıımıyormuşuz gibi! Düşünebiliyor musunuz? Bay Tsai’yi herkes tanır.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ikisi de eğilip örtümü üzerime çekmeden önce yanımdan ayrıldılar. “Benimle dalga mı geçtiler?” diye sordum.

“Evet, öyle olmuş. Şaka kaldıracak biri gibi görünmüş olmalısın.”

Boynumu oynattım. O da mı benimle dalga geçiyordu? O âna kadar boynumun nasıl kaskatı kesildiğini fark etmemiştim. Benimle dalga geçilsin ya da geçilmesin, boynumdaki gerginlik eriyip gitmişti. “Burası çok güzel,” dedim.

Lucas başını salladı. “Gidip yüzmeyi düşünüyorum,” dedi. “Bana katılmak ister misin?”

“Mayom yok ki.”

“Ve?”

“Harika, sana iyi eğlenceler o zaman.”

Başını yana eğip bana baktı. Örtüyü omuzlarımdan biraz daha yukarı çektim. “Hadi. Bu sıcakta giyinip işimize devam edebiliriz ya da tesis misafirlerin çoğunun Sint Eustatius üzerindeki Quill Ulusal Parkı’na geziye gidişini fırsat olarak değerlendirip bu تنها kumsaldan ayrılır, önümüzdeki davetkâr okyanusun mavisine dalıp serinleriz.” Gözleri benimkile re kilitlenmişti. Kendi adıma, o mükemmel kaslı gövdesine bakmamak için çok uğraşıyordum. “Seçim senin.”

Görünüşe göre benim seçimim, çardakta bir mumya gibi dikilip, onun kumsaldan denize doğru ilerlerken çarşafını üstünden atıp suya girişini izlemektir. Düşmemek için masaj masasına tutunmak zorunda kaldım. Su seviyesi beline gelince durup suya daldı, ardından saçlarındaki tuzlu suyu savurarak çıktı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi görünüyordu. Yutkundum.

Onu böyle, su krallığında hüküm süren kahrolası Poseidon gibi güneşin altında parlarken görmek, kararımdan belki biraz pişmanlık duymama sebep olmuş olabilirdi. Minicik bir parçam. Biraz tahrik olmuş bir parçam... Ancak geri kalanım üzerindikilerle, kuru zeminde olmaktan oldukça mutluydu. Özellikle de Lucas'ın ıssız sandığı kumsalda, bizden yaklaşık yirmi beş metre kadar ileride, badminton oynayan birkaç misafir olduğunu göz önüne alırsak.

“Bir Amerikalıya göre sıra dışı birisin, Marin,” dedi bağırarak. “Amerikalıların bu kadar tutucu olduğunu düşünmemiştim.”

“Tutucu *değilim*.”

“Tamam, belki de doğru kelime bu değildir. Başıma geliyor bazen. Birkaç dil konuştuğum için arada sırada doğru sözcüğü bulmak için uğraşmam gerekiyor. Bir daha deneyeyim. Dar görüşlü desek?” Öylece baktım.

“Korkak kedi? Bağnaz?”

“Çok komiksin.”

“Okyanusa ayak parmağını batırmak için mayoya ihtiyaç duyacak kadar hassas biriyle hiç tanışmamıştım. Dur tahmin edeyim, sen şu tek parça giyinen kızlardansın.”

Buraya kadardı. Kesinlikle benimle dalga geçiyordu.

Bana ne olduğunu açıklayamazdım. Belki masaj beni biraz fazla rahatlatmıştı ya da suyun turkuaz tonlarında bir kartpostal gibi görünmesi yüzündendi. Terlememesi gereken yerlerim *terliyordu* ve konu oraya geldiğinde bana bağnaz denmesinden gerçekten hoşlanmıyordum. Tek parça giyinecek çok ateşli olunabilirdi. *Sports Illustrated*'in Mayo başkısında Halima Aden'in* haşemalı resmini görmemiş miydi? İnanılmaz görünüyordu.

Gözlerimi kısıp üzerimdeki örtüyü sıkıca kavradım, ar-

* Somali asıllı Amerikalı bir manken –ç.n.

dından suya doğru ilerlemeye başladım. Okyanus dalgalarının yumuşak ritmik sesi beni kendine çekiyordu. Temiz su ayaklarımı çevreledi. O kadar da kötü değildi. Yüzümü güneşe verdim. Sonra olan oldu. Gözlerimi kapatıp altın rengi sıcaklığın yanaklarımı yıkamasını beklerken, hain bir dalga gelip bana çarptı. Darbenin etkisiyle dengem bozuldu, düşmemek için çabalarken çarşaf elimden kayınca okyanus onu kapıp götürdü. O kadar hızlı oldu ki bir an özgürlük hissinin, ayaklarımın altında ezilen nemli kumun, tenime vuran sıcak, canlandırıcı dalgaların tadını çıkarıyordum. Sonraki an kalça hizama gelen suyun içinde çırılçıplak duruyordum. Etrafımda dönerek örtüyü bulmak için çaresizce ellerimi suda gezdirdim fakat çoktan kaybolup gitmişti.

“Sakın bana bakma,” diye bağırip suyun dibine çöktüm. Dalgalar başımın üzerinden geçip giderken, oksijene ihtiyaç duyacak hâle gelene kadar nefesimi tuttum. Lucas her şeyi görmüş müydü? Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki görmüştü. İşte bu yüzden on sekiz yaşın üzerindeki kadınlar çıplak yüzmeye gitmezlerdi. Aşağılayıcı ve korkunçtu. Sadie’nin adrenalin bağımlılığı ve muhtemelen teşhirci olması dışında, neden çıplak yüzmenin bu kadar özgürleştirici bir deneyim olduğunu düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Kendisini acı dolu dağ tırmanışlarına sokup kıyametle yüzleşmekten zevk alan mazoşistin tekiydi. Diğer taraftan ben, yerin dibine girmiştım. Yüzeye çıktığımda Lucas bana doğru yürüyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Hayır!” Paniğimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Yüzen bir yosun yumağını kapıp önüme tuttum. “Kesinlikle iyi değilim. Bana elbiselerimi ya da senin çarşafını getirir misin... lütfen?”

Sahile geri döndü. Çarşafı almak için duracağını düşünsem de durmadı. Çardağa kadar giderek kıyafetlerimizi alıp

geri geldi. Bermuda şortunu giydi. “Giyinmek için oradan çıkman gerektiğinin farkındasın, değil mi?” dedi.

Sahile yaklaşına kadar çıplak bir kum yengeci gibi çömelerek ilerledim. “Hayatta olmaz. Atletimi bana at.”

Havada uçan atletim ellerime düşünce çabucak başımın üzerinden geçirdim.

“Şortum.”

Lucas’ın kolları kuvvetliydi. Şort yüzüme çarptı. Nasıl giyeceğimi çözmeye çalışırken şortu elimde tuttum. Hızla gelen dalgalar yüzünden ayakta durmakta zorlanıyordum. İki seçeneğim vardı: Ya Lucas’ın dediğini yaparak ona haklı olduğunu kanıtlayıp sudan çıkacak ve vücudumu ifşa edecektim ya da şansımı suda deneyecektim.

İkincisini seçtim.

Siz hiç suyun altındayken kendinizi başka bir kadının Daisy Dukes marka şortunun içine sokmaya çalışmış mıydınız? Tavsiye edeceğim bir şey değildi.

On Beş

“Bir yabancı beni çıplak gördü, anladın mı?” Sadie’ye hırlayarak sesli mesaj bırakıyordum. “Burama kadar geldi. O yüzden beni arayıp önümüzdeki yirmi dört saat içinde burada olacağını söyleyen iyi olur.”

Telefon titrediğinde daha kapatmamıştım bile. “Sadie?”

“Selam abla.”

“Tanrı’ya şükür. Deliye döndüm. Sahilde masaj yaptırıp çantamı kaybettim sonra okyanusta yüzmeye gittim, ondan sonra örtümü kaybettim...”

“Neyi kaybettin? Bağlantı iyi değil. Örgünü mü kaybettin?”

“Örtümü. Ben... aman, unut gitsin, önemli değil. Neredesin? Uçağa bindin mi? Yaklaştın mı?” Sorular art arda ağızımdan çıkıyordu. Kendime hâkim olmaya çalıştım. Bu da havaalanında, bagaj teslim noktasından köşeyi dönerken biriktirdiğim tüm özlem ve endişenin sona ermek üzere olduğu anlardan biriydi. Cevabının tadını çıkarmak istedim.

“Ah...”

Ah’ın lezzetli bir tarafı yoktu. Bunun havaalanına varış anlarından biri olmayacağına dair bir his uyandı içimde. “Fırtına yüzünden mi? Başka bir uçağa binmek zorunda mı kaldın?”

“Hayır,” dedi. O cevap vermeden önce dörde kadar saydım. “Lütfen benden nefret etme.”

Gözlerimi kapattım. Yıllar içinde *Lütfen benden nefret*

etme cümlesinin, Sadie'nin patlatacağı bombaya öncülük ettiğini öğrenmiştim. Hem de benim üzerimde. *Uluslararası bir gazete fotoğrafçısı oluyorum. Bam. El Capitan'a* aletsiz tırmanış yapacağım. Bam. Şu gerilla direniş grubunun fotoğrafını çekmemi istiyorlar. Bam. Darbe için hazırlandım. "Ben gelmiyorum," dedi.*

"Hah!" Daha ne söylediğini anlayamadan kelime ağzımdan çıkmıştı. "Tabii ki geliyorsun. Çok komiksin. Sanki buna inanırmışım gibi."

"İnan." Gülmeden duramıyordum. Yanlarım çoktan ağrımaya başlamıştı.

"Ciddiyim Marin," dediğini duydum kahkahalarımın arasından. "Gelmiyorum."

"Kız kardeşlerin kaçamağı, bana böyle demiştin. Kız kardeşler. Çoğul. Bir kız kardeşle kız kardeşler kaçamağı yapılmaz," dedim. "Gelmek zorundasın."

"Dinle, ben her yere gittim ve yorgunum. Bu konuda haklıydım. Fark ettim ki hep evde olan sensin. Bir kaçamak yapma şansın olsun istedim; keşfet, rahatla, bir kereliğine de kendinle ilgilen istedim. Bir şeyleri kendin gör. Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Birkaç sakinleştirici nefes almaya çalıştım ama işe yaramadı. "Şu geziye çıkıp cennette birkaç günün keyfini çıkar-san olmaz mı?"

"Son bir buçuk günün benim için nasıl geçtiğine dair hiçbir fikrin yok. Valizimi kaybettim ve şu an elimde başka birilerinin valizi var. Striptizciyle kız öğrenci yurdu başkan yardımcısı karışımı giyinen yeni evli bir çiftin. Kendim gibi hissetmiyorum."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bir kereliğine şu güvenli, boğucu konfor alanından dışarı çıkabilirsin bence."

* Kaliforniya'da bir dağ -ç.n.

“Bu hiç komik değil, Sadie.”

“Biraz önce gülmekten altına yapacaktın.”

“Sinirden gülüyordum!” diye karşı çıktım. “Üzerimde bir örtüyle denize düştüm.”

“Ah, örtünü o zaman kaybettin demek. Adalı Marin’i seviyorum. Yıllardır seni çıplak yüzdürmeye çalışıyordum.”

“Evet ama kendimi tamamen bıraktığım şu hayalinde, utançtan yerin dibine girip yosundan bir bikini üstü giymediğime eminim.”

“Gerçekten mi?” Tekrar güldü. “Tam bir klasik!”

“Tamam, seni kıkırdak! Gerçekten komik. Bunu döndüğümde konuşabiliriz.”

“Muhteşem yolculuğunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Sen ne dersen de. İki günlük fiyaskonun muhteşem bir yolculuk olduğunu pek sanmıyorum.”

“Ne demek iki gün? Bir haftalık ödeme yaptım ben oraya. Kendi paramla hem de. Caymak falan yok.”

Kafamı iki yana salladım. “Sen bana az önce ‘caymak yok’ mu dedin? Kaç yaşındasın, sekiz mi?”

“Kural bu, Marin. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Marin Cole’un ‘caymak yok’ kuralı sonsuza dek geçerlidir. Çünkü kurallar olmadan dünya kaosa sürüklenir.”

“Eski Marin’di o,” dedim. “Adalı Marin eve dönüyor.”

Aramayı sonlandırdığımda Sadie hâlâ yüksek sesle karşı çıkıyordu. Bornozu çıkarıp *Bayan Seksi*’nin en uzun eteğini ve kapüşonlusunu aldım. Çünkü neden olmasın, değil mi? Bayan Seksi çıplak yüzmeye bayılırdı herhâlde. Diğer her şeyi geri tıkıştırıp kapatırken başparmağımın iç kısmını valize sıkıştırdım.

Sadie bana yıllar boyunca çok şey yaşatmıştı fakat bu seferki şimdiye kadar yaptığı en gülünç, en duyarsız, en aptalca şeydi. Buna, düzenlediği plaj partisinde evimizi su bastığı gün de dâhildi. Tesadüfe bakın ki bu parti, bir geceliğine gittiğim ilk ve tek iş gezime denk gelmişti. Şu anda evde ne yaptığını kim bilebilirdi? Ben yeni evlilere özgü bir şıklıkla Saba'da dolanırken o muhtemelen evi Coachella'ya* çevirmişti. Kapı çalındığında hangisinin daha hızlı olduğuna karar vermeye çalışıyordum. Havaalanını arayıp uçuş rezervasyonu yaptırmak mı, yoksa bizzat gidip bilet almaya çalışmak mı?

"Akşam yemeği yemek ister misin diye bakayım demiştim."

Lucas.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bana tuhaf bir ifadeyle mi bakıyordu? Bakıyordu çünkü daha önce beni çıplak görmüştü. Akşam yemeği, kazara başıma gelenler için bir çeşit zeytin dalıydı.

"Başka planların mı var?"

"Evet, aslına bakarsan var. Ama sahilde olanları telafi etmek istersen, bana bir konuda yardım edebilirsin," dedim.

"Elbette, neye ihtiyacın var?"

"Havaalanına gitmem gerekiyor. Hazırlandım bile." Hızlı bir sayım yaptım. Rastgele valiz. Çanta. Ah hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Sorun nedir?"

Yüzümü ellerime gömüp inledim.

"Konuşamadığım dillerden biri bu," dedi Lucas. "Neler oluyor?"

Ona bakarak konuştum. "Pasaportum çantamda değil."

Kenara çekilip tüm eşyalarımın göz gezdirdi. "Buralarda bir yerde olması lazım, yanına başka bir şey almamış mıydın?"

Sesli bir nefes verdim. "Hayır. Hepsi bu kadar." Yere koy-

* Kaliforniya'da düzenlenen bir müzik ve sanat festivali -ç.n.

duğum şeyleri gözlerimle taradım. İğrenç ışıltısı ve dantel içeriğiyle yeni evlilerin valizi. Ayaklarımı vuran ayakkabılar. Çantam. Cüzdan. Dudak nemlendirici. Toz toplama rulosu. Uçaktayken giydiğim kirli ve buruşuk kıyafet. Pantolon cebinde küçük bir yırtık bile vardı.

Pasaportumu koyduğum cepteydi o yırtık. Harika.

Pasaportum büyük ihtimalle şu an, Anegada'da veya okyanusun dibinde bir yerlerde yüzüyordu. Öyle ya da böyle, nerede olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü yanımda değildi ve görünüşe göre burada kalıyordum.

On Altı

Teşhisimin konduğu gün sarhoş oldum. Normal bir sarhoşluk değildi; Felix'i beni bardan eve taşımak zorunda bırakan türdendi. Çünkü bazen, hiçbir şey yolunda gitmeyip sen ne yapacağını bilmediğinde, tüm tekila şişesini bitirmek istersin. Marin bana her zaman aşırı alkolün sağlığım için kötü olduğunu söylemiştir. Çok komik, değil mi? Belki de haklıdır.

Doktorla konuştuktan sonra bir an, uçlarda yaşadığım için cezalandırılıyor muyum acaba diye merak etmedim desem, yalan söylemiş olurum. Kaldı ki birkaç bardak kaliteli likör içmek de yine doktorumun önerisiydi. İçmek, sorunlarını çözmeyecektir. Uyandığında hayat berbatlığına devam edecek, üzerine de akşamdan kalmalığın eklenecektir. Ama birkaç saatliğine her şey silinir, unutursun. Bu da sana yeter belki.

Marin Saba'ya vardığında orada kalacağından emin olmak zorundaydım. Kendimi biraz suçlu hissetmem gerek ama açıkçası az da olsa entrika kurabilme yeteneğimle gurur duyuyorum. Büyük ihtimalle havaalanındaki tümseği de fark etmemiştir.

Neyse, Marin'i tanıyorum. Şu anda panik içindedir. İşte, içkinin devreye girdiği nokta tam da orası. Kendine bir bardak koymasına gerekecek... Ya da dört bardak.

On Yedi

“Bir keresinde biri bana işler ters giderse, bazen yapılacak en iyi şeyin kafayı çekmek olduğunu söylemişti,” dedi Lucas.

“İçmek sağlığa zararlıdır.”

Bana kaşını kaldırarak baktı. “Bunun için bir okuma lambası kullanabilirsin sanırım,” dedi *Ulysses* kitabını tutarak. “Ben tek başıma altından kalkamadım.”

“Üniversiteden beri okumaya çalışıyorum,” diye itiraf ettim.

“Belki James Joyce sana göre değildir. Bir profesörün, Joyce’un hayatın talihsizlikleriyle başa çıkmak için alkol kullandığını söylediğini hatırlıyorum.”

“Mantıklı. Belki de bu yüzden kitaba giremiyorum, iyi bir içici sayılmam,” diye mırıldandım.

Omuz silkti. “Ben de. Sanırım her şeyin bir ilki vardır.” Pencerenin altındaki ahşap standı gidip bir şişe çıkardı. “Şeftali sever misin?”

“O nedir?” Elindeki şeffaf cam şişenin üzerinde, kırmızı girift bir desen ve onunla uyumlu büyük bir kırmızı kapak vardı. Gördüğüm hiçbir liköre benzemiyordu. İnsanın, Tennessee’de yaşayıp konuşacak sosyal bir hayatı olmayınca,

sert içki bilgisi Jack Daniel'sın o bilindik, siyah etiketiyle sınırlı kalıyordu.

“Kinmen Kaoliang, üç yıllık.” Şişenin kapağını açıp, iki bardağı buzla doldurdu. “Tayvan’dan. Çok yumuşak.” Elindeki bardaklardan birine uzanıp ufak bir yudum aldım. Tarif ettiği gibi yumuşaktı fakat güçlü bir içki olduğunu hemen anlamıştım. Lucas bardağını ve şişeyi alıp dışarı çıktı. İleride, üzerine iki sandalye ve minik masa yerleştirilmiş küçük, taş bir veranda vardı.

Peşinden gitsem mi diye düşünerek kapıda durdum. Alkol yüzünden çoktan yanaklarım kızarmış, manzaranın görüntüsü yumuşamıştı. Hava hâlâ biraz ılık ve nemliydi. Etrafımızı gece açan çiçeklerden birinin kokusu sarmıştı. Lucas, esintiyile hafif hafif sallanan bir feneri yaktı.

Karşısına oturdum. “Burası harika.”

İçkisinden uzun bir yudum aldıktan sonra başını salladı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Çoğu insanın böyle bir yerde sonsuza kadar kalmak isteyeceğine, bulduğu ilk fırsatta kaçmak istemeyeceğine dair iğneleyici sözler belki. Sessizliğin verdiği rahatsızlık büyürken bardağımdaki içkiyi bitirdim. Kinmen’ı biraz daha içilebilir bulmuştum. Lucas bana bir tane daha doldurdu.

“Ba’nın en sevdiği içki,” dedi kadehini çevirirken. “Her villada bir şişe bulunduruyoruz. Sence nasıl?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Güzel. Ama benim problemimi çözmiyor.”

Başını salladı. “Pasaport.”

“Eve dönmek.”

“Burası o kadar kötü mü?”

“Ondan değil. Evde gerçekten daha rahatım. Hem, Sadie’yle vakit geçirmeyi umuyordum.”

“Bundan bahsetmiştin.”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Kız kardeşim beni cennette sürpriz bir lüks yolculuğa çıkarıyor. Sevinçten zıplamam gerekiyor. Muhtemelen deli gibi görünüyorum, değil mi?”

“Kontrol edilmeyi sevmeyen biri gibi görünüyorsun.”

“Aynen,” dedim kadehimi kaldırarak. Lucas Tsai’ye hakkını vermem gerekiyordu. O güzelliğe yaraşır bir beyni vardı. Beni gerçekten anlamıştı. Kinmen’in birazı elime döküldü. “Ama bundan daha fazlası var. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Süslü bornozlar ya da deniz manzarası umurumda değil. Hiçbir şey aileden daha önemli olamaz. Kardeşimin bana ihtiyacı var.”

“Bütün bunları o planlamış, görünüşe göre kendi başının çaresine bakabiliyor.”

“Sadie’yi tanımıyorsun. Cayır cayır yanan alevler gibidir o, sonunda kendini tüketir. Onunla ilgilenip manyakça şeyler yapmadığından emin olacak birine ihtiyacı var.”

“Kulağa büyük bir iş gibi geliyor.”

“Bir çeşit iş imparatorluğu falan işletmiyor muydun sen?”

Omuz silktili. “Aslında iş, kendi kendini işletiyor. Hem ilgilenmem gereken hiç kardeşim yok. Görünüşe göre bir tanesi bile çok iş çıkarıyor.”

“Pek sayılmaz. Ben onun için her şeyi yaparım, o da benim için her şeyi yapar. Biz bir aileyiz.”

“Onun için her şeyi yapacağını söylüyorsun... Bu geziyi tamamlamalısın belki de.”

“Sen sarhoşsun.”

“Olabilir.” Koltuğuna yaslandı. “Aynı zamanda haklı da olabilirim. Burası gibi. Hepsi Ba sayesinde. Saba’da, holdinimize dâhil edeceği bir tesis istedi. Sebebini anlamamıştım. Tüm dünyada otellerimiz vardı. Hava yollarımız vardı. Başka bir şeye ihtiyacımız yoktu. Minicik bir adaya bir tatil köyü inşa etmek aptalca, hatta daha da kötüsü duygusal bir karar

gibi görünüyordu. Ba bir iş adamıydı. Ama sanırım Saba'nın, ihtiyacım olan şey olduğunu biliyordu. On yaşımıdayken Taipei'ye taşındığımızdan beri geri dönmemiştim. Biliyor musun, Ba aslında tesisi eski evimizin etrafına inşa ettirdi. Adadayken orada yaşıyorum artık. Her neyse, çocukluk arkadaşlarımla yeniden bağlantıya geçtim. Annemle geçirdiğim anlardan bazılarını hatırlayabiliyordum. Böylece babamla tekrar yakınlaştık. Onunla o sırada hemfikir olmasam bile burasıyla ilgili planına uyduğum için her zaman minnettar olacağım. Artık ne zaman fırsat bulursam buraya geliyorum. Şu an Taipei'ye göre daha fazla evim gibi hissettiriyor. Nasıl olduysa buraya ihtiyacım olduğunu biliyordu, ben bilmesem bile.”

“Baban akıllı bir adama benziyor.”

“Mm.” Lucas başını salladı. “İnatçıydı da. Aklında bir fikir varsa gerçekleştirene kadar durmazdı. Bu tesis gibi. En son takıntısı tüm mülklerimizi çevre dostu yapmaktı. Kulağa harika geliyor, değil mi? Fakat Ba, her şeyin aşırısına kaçardı. Cam ve panel parçaları üreten bir tesisle, güneş enerjisi şirketinin tamamını satın aldı. Hepsini.”

Gülümsedim. Sadie her zaman dünyanın kaderi hakkında konuşurdu. Buna bayılacaktı. “Yani bilge ve inatçı biri.”

“Biriydi.”

“Üzgünüm,” dedim. “Ebeveynlerinden birini kaybetmek... şey, insanın içinde bir delik bırakıyor.”

Kısaca başını salladı.

“Annemi lisedeyken kaybettim. On iki yıl olmasına rağmen onu hâlâ aynı derecede özlüyorum. Eskisi kadar sık değil ama o kadar çok özlüyorum.”

Lucas bardağını kafasına dikip kendine bir tane daha doldurdu. “Hani şu devasa cenazeler vardır ya, babam öyle bir cenaze istemişti. Kırmızı yerine beyazlara sarınmış, yas tutan

yüzlerce insan geldi. Tabutun kapağına ve çimenliğe kâğıt çiçekler koydular, her yerde sarı lotus çiçekleri vardı. Çiçeklerin amacı, babamın öbür dünyaya ulaşmasını engelleyebilecek şeytanları savuşturmaktı. Profesyonel yas tutanlar bile vardı. O beyaz tören kıyafetlerinden giyen kızlardan biri çok güzeldi. Ba olsa bayılırdı. Benim içinse korkunçtu. Ağlayıp dizlerinin üzerinde sürünerek tabuta doğru gidiyordu. Onu tanımıyordum bile. Bazı detayları unutamıyorum. Budistlerin dualarına Mandarin dilinde eşlik edişimiz. Yaktığımız hayalet parası. Babamın isteği buydu fakat çok... yanlış geliyordu.”

Annemin cenazesini düşündüm. Bütün o yabancılarını. Sadie’nin, hepimizden yukarıda oturmuş, bu ürkütücü manzara-ya bakışını. Nasıl da kaçabilmeyi dileyişimi.

“Annemin cenazesi de öyleydi. Onu değil de yaptığı işi bilen tüm o insanlar... Sadie, kilisenin kirisine tırmanıp ödü-mü koparmıştı. Beni bütün o insanlarla yüzleşmem için tek başıma bırakmıştı. Ona çok kızmıştım.”

“Kulağa korkunç geliyor.” Lucas bardağından uzun bir yudum alıp tekrar doldurdu. Kendi bardağımı da doldurması için uzattım. “Daha çocukmuşsunuz.”

“Neredeyse on sekiz yaşındaydım. Neyse işte, hızlı büyüdüm.”

Uzun süre sessiz kaldı. “Bu konu hakkında başkalarıyla pek konuşmadım. Ben dâhil kimse ne diyeceğini bilmiyor gibi görünüyor.”

Başımı salladım. “Başına gelmediği sürece anlaması zor.”

“Tek istediğim babamı onurlandırmak fakat nasıl yapacağıma dair en ufak fikrim yok. Üstelik daha fazlası da var.” Ne olduğunu o kadar alçak sesle söyledi ki neredeyse onu duyamayacaktım. “Daha şimdiden yüzünü gözümde canlandırmakta zorlanıyorum.”

Annemin yüzü de aynı bu şekilde, hafızamdan silinip git-

mişti. “Sırf yazar künyesindeki resmini görmek için annemin makale kupürlerinin durduğu klasörleri çıkarırdım. Şimdi bile bazen yapıyorum.”

“Gazeteci miydi?”

“Evet. Tüm dünyayı dolaştı. İnsanlar gitmediği yer kalmadığını söylerdi. Tıpkı onun gibi olacaktım.”

“Artık olmayacak mısın?”

“Hâlâ yazar olduğumu söyleyebilirim sanırım ancak hep yazmayı planladığım önemli hikâyeler yerine, sipariş üzerine yapılan vitaminler ve çiğ evcil hayvan mamasıyla ilgili akılda kalıcı sloganlar yazıyorum.”

“Neden?”

“Öldürülmeye değmez de ondan.” Önümdeki yıldızlar bulanıklaşmaya başlamıştı. “Ama gel de bunu Sadie’ye anlat. Yararı yok. Büyük ihtimalle beni buraya, Papua Yeni Gine’deki rakip klanlarla ilgili hikâyeyi yapabilmek için göndermiştir.” Lucas’a döndüm. “Şimdi neden eve gitmem gerektiğini anlıyor musun?” Ağzım yapış yapıştı.

“Durumu anlıyorum,” dedi kadehi elimden alırken. Parmak uçları elime değdi.

“Çok sıcaksın,” dedim.

“Sana biraz su getirsem iyi olur, sanırım?”

“Benimle ilgilenmene gerek yok.” Ağzımdan çıkanlar kulağa tuhaf ve cansız geliyordu. Üzerime ılık ve likör aromalı sis çöküyordu. Kahkaha attım. “Ben tamamen iyiyim.”

Ada yavaşça yana kayıyor gibiydi. Lucas bana doğru uzandı. *Tamamen iyiyim*, diye kendi kendime mırıldandım. Ardından sandalyeme yığıldım ve ışıklar karardı.

On Sekiz

Likör sarhoşu uykumda, o günün rüyasını gördüm. Lucas'la konuşurken etrafında dolanıp durduğum günün. Annemin yüzünün hatırası yerine aklımdan silinmesini istediğim günün. Ama sanki oraya geri dönmüşüm gibi capcanlı duruyordu işte. Tüm ayrıntılar belirgindi. Mayıs sonu sıcağıyla mücadele eden okulun eski kliması. Antiseptik kokusu. Koro odasına girip bana doğru yürüyen öğretmenimin sallanan pilli eteği. Konuşmadan önce söylediğimiz şarkıyı bitirmemizi bekleyişi.

“Marin? Seni müdürün odasına bekliyorlar.”

“Nedenini söylediler mi?” diye sordum çantamı toplarken.

Bayan Anderson başını iki yana salladı. “Endişelenecek bir şey olmadığına eminim.” Gülümsedi. “Aklıma gelmişken, işte son deneme yazın. Harika, gerçekten harika bir iş. Annene çekmiş olmalısın.”

Kırmızı keçeli kalemle yazılmış büyük, tombul A harfine baktım. Yanında gülen bir yüz vardı. Anneme geçen yıl Pulitzer kazandıran, Etiyopya'daki insani krizle ilgili yaptığı haberle kıyaslandığında pek bir şey sayılmazdı ama belki onu gururlandırırdı. Konu cesarete gelince Sadie beni geride bıraksa da ben yazabiliyordum ve bu iki şey annemin yaşa-

ma sebebiydi. Sözcükler ve adrenalin derdi hep, işte yaşamak budur.

Koridorlar boştu çünkü zil, on dakika daha çalmayacaktı. Yazdığım şey, kadınlardan oluşan dokumacı bir ailenin hikâyesi aracılığıyla, Nikaragua'daki Amerikan müdahalesi ve yolsuzluğunu anlatan bir makaleydi. A harfli kâğıdımı göğsüme bastırarak aşağı indim.

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum. Bu yüzden müdürün odasına çağırılma sebebim için endişelenmiyordum. Annem yokken Dr. Dawsen bazen iyi olup olmadığımızı görmek için Sadie ve beni kontrol ederdi. Büyükbabam George öldükten sonra bunu daha da sık yapar olmuştu. Büyükbabam, annem seyahatleyken hep bizimle kalırdı ama bir tür kansere –mide belki, hatırlayamıyorum– yakalanmış ve ben on altı yaşındayken ölmüştü. Ondan sonra Dr. Dawson bize göz kulak olmaya başladı. Onun haricinde beni çağırıyorsa, Sadie'nin beden eğitimi dersinde delice bir numara yapıp, birinin çıkardığı tişörtü revirde burnuna tuttuğunu haber verirdi. Sadie'nin bu sefer ne yaptığını merak ediyordum. Gidiş hızına bakılırsa, herhâlde okul yılı boyunca gizemli bir şekilde orada sıkışıp kalan tüm kayıp eşyaları geri almak ve onları bir tür siyasi beyan heykeline dönüştürmek için boş ders sırasında çatıya tırmanmıştı. Kardeşimi aşağı indirsinler diye çağırılan itfaiye arabasını görebilmek için gözlerimi kısarak çift kanatlı cam kapılara baktım. Onun yerine bir polis aracı gördüm. Kapıdaki tanıdık desenden, *Koru ve Hizmet Et* yazısı ile çevrelenmiş şehir armamızı seçebiliyordum. Midem kasıldı. Etraflıca düşünmemiş miydim? Polis buradaydı, yani her zamanki spor salonunun çatısına tırmanma maskaralıklarından daha fazlası olmalıydı.

Ofise girdim. Resepsiyon boştu, ben de beklemek için sandalyelerden birine oturdum. Aklıma gelmeye başlayan endi-

şeli düşünceleri uzaklaştırmak için makalemin ilk satırlarını tekrar okudum. *Anielka Ortega köklü bir zanaatkâr soyundan gelmektedir. Amazon havzasından sonraki en büyük tropik yağmur ormanının kalbinde bulunan mütevazı kulübesine süzülen ışıkla, dokuma yapmaktadır.*

Annemi istasyonun uydu telefonundan arayıp haber vermem gerekecekti sanırım. Sadie'nin başı gerçekten büyük bir belaya girdiyse, annemin önümüzdeki salı gününden daha önce eve gelmesi gerekecekti. O kadar da kötü bir şey değildi. Belki de Sadie aslında sekizinci sınıf öğrencisi bir dâhiydi. "Çok yazık oldu," dedi, boğuk bir erkek sesi.

Kafamı makalemden kaldırdım. Kapı gıcırdadı ve idari ofislerden birinden gelen ışık, resepsiyondan loş koridora yansıdı.

"Her zaman risk alan biriydi."

Avuçlarım terlemeye başladı. Ellerimi pantolonuma silecek ayağa kalktım. Sadie'den bahsediyorlardı. Koridora doğru bir adım attım.

"Ama Leanne, evde sana muhtaç iki genç kız varken Sudan gibi bir yere gittiğini hayal edebiliyor musun? Sanki burada gazetemiz yokmuş gibi. Burada çalışıp iyi bir adam bulabilir –Bob mesela, hani şu ayak hastalıkları uzmanı, hep onunla ilgilenmiyor muydu?– ve yerleşik bir hayata geçebilirdi. O zaman kızların bir babası olurdu –ve Tanrı biliyor ya– Sadie'ye bir tane lazım." Yine Sadie hakkında konuşuyorlardı, hatta annem hakkında da konuşuyorlardı. Konuşan kadının sert bir ses tonu vardı; Bayan Hughes'du belki, şu sağlık öğretmeni. Elimden geldiği kadar sessizce yürüyüp kimse beni görmesin diye vücudumu duvara dayadım. Sesler şimdi daha alçaktı. Ara sıra bir kelime duyabiliyordum. Kapıya eğilip bu insanların ailem hakkında söylediklerini daha çok duymaya çabaladım.

“Yazık oldu,” dedi bir adam.

“Sorumsuzluk böyle bir şey. O kızlarla şimdi kim ilgile-necek?”

Belki de çok fazla eğilmiştim ya da belki de söyledikleri-nin ağırlığı ve ima ettikleri şey dengemi bozmuştu. Çünkü ne olduğunu anlayamadan, açık kapıdan ileri atıldım.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı az önce konuşan kadın. Kendine has bir sesi vardı. Bu bir rüya bile olsa boğazıma yükselen safrayı hissedebiliyordum.

“Marin,” dedi Dr. Dawson. Yüzünü gördüm. Ben yere doğru sendelerken başını yana çevirmişti fakat kızarmış göz-lerini ve ifadesindeki endişeyi hâlâ okuyabiliyordum. “Ah, tatlım.” Yanında bir polis memuru vardı. Arkalarında da re-sepsiyonist Laura’yla, okul psikoloğu duruyordu.

Yanağım yere çarptığında darbeyi hissetmemiştim bile. Ortasında küçük bir zambak olan elmas desenli çürük iziyle gezecektim haftalarca. Annem çürüklere savaş izleri derdi her zaman, saygı duyulması gereken bir şey olduğunu söyler-di. *İster iz olsun ister çürük, yaranın her türü gerçekten ya-şadığının kanıtıdır.* Onun çok havalı olduğunu düşünürdüm hep. Annem, Lydia Cole, Pulitzer Ödüllü baş belası. Ama şimdi farklı olduğunu biliyordum. Helikopteriniz RPG ile gökyüzünde vurulunca aldığınız yaralar, hayatta olduğunuzu kanıtlamazdı. Aksine, sizi öldürürdü.

Annem ölmüştü. Söyledikleri de deli saçmasıydı. Ne za-man bir göreve gitse yüzümü ellerinin arasına alıp alnımı öper, sonra da bana söz verirdi. “Sağ salim ve tek parça.” Hatta birbirimize ettiğimiz bir yemin gibi söylediklerini tek-rarlamamı isterdi. Annem sözüne sadık kalıp yaşayacaktı, ben de o geri dönene kadar Sadie’ye göz kulak olacaktım. Savaşın harap ettiği yerlere, o mühim işini yapmak için deli

gibi koşup gittiği için, çok cesur ve inanılmaz biri olduğunu düşünmüştüm hep. O bir kahramandı. *Benim* kahramanımdı. Ama gitmişti. Bir daha asla geri dönmeyecekti.

İstasyondan biri, tüm bu önemli insanlarla birlikte büyük bir anma töreni düzenlemişti. Benimle konuşmaya devam eden endüstri kodamanları ve politikacılar, annemin ne kadar korkusuz ne kadar müstesna olduğuna, kısa hayatına karşın ne kadar büyük bir insan olduğuna dair hikâyeler anlatıyorlardı. Sadie'nin elini tutarken robot gibi görünmemeye çalışarak kibarca başımı sallayıp durdum. Sadie ağlamayı bırakmıyordu. O gün, müdürün ofisindeyken bana takılıp yere düştüğü andan cenazeye kadar ağlamayı kesmemişti. Ağladı, su içti, sonra daha fazla ağladı. Garajın tepesine tırmanmış, karanlık çöktükten sonra bile ağlayıp su içmeye devam etmişti. Şimdi ise bana yaslanıp ağlıyordu.

“Annen hayat doluydu. Başa çıkamayacağı zorluk yoktu,” dedi önümde duran adam. Sarı saçları ve erkenden yaşlanmış bir cildi vardı. Tarlada çok zaman geçirmiş birinin bronzluğuna sahipti. “Gittiğine inanamıyorum.”

Ona, hükûmetin birden fazla terörist rejimiyle savaştığı, vahşetin kol gezdiği bir yerde ölmesinin gerçekten bu kadar inanılmaz olup olmadığını sormak istedim. Bunun ne kadar riskli olduğunu bilmiyor muydu? Annem bunun ne kadar riskli olduğunu biliyor olmalıydı, yine de gitmişti. Çok tehlikeli ve sorumsuzca olmasına rağmen. Sadie ve ben artık dünyada yalnız olmamıza rağmen. Ben onun gibi değildim. Maceracı ya da cesur değildim. Annem gibi ben de bir yazardım fakat onunla sahip olduğum bu bağı bile istemiyordum artık. Burnunu yüksek sesle, adamın mendiline sümküren Sadie'ye baktım. Ağlamaktan şişen gözleri kapanmak üzereydi. Elini sıkıp, gülümsemeyi başardım. Birbirimize sahip olduğumuzu ve hiçbir şeyin bize dokunmasına izin vermeyeceğimi bilme-

sini istiyordum. İkimizin de tekrar böyle bir acı yaşamasına müsaade etmeyecektim. Tam o anda sıyrılarak elimden kaçtı. Daha fazla yaşlı ziyaretçi geldi. Bana, annemle gurur duyduklarını söyleyerek anlamlı bir hayat yaşadığını gösteren savaş hikâyeleri anlatıp durdular.

Bir de öğretmenlerim vardı. Bana biraz fazla sıkı, fazla uzun sarılan Dr. Dawson, ciğerlerimde hava bırakmamıştı. İleri seviye İngilizce öğretmenim, onu her şey için arayabileceğimi söylemiş, merasim programının yazılı olduğu kâğıttan kopardığı parçaya cep telefonunun numarasını yazıp vermişti. Sonra da sağlık öğretmenim. “Kaybın için çok üzgünüm Marin. Keşke annen o korkunç yere gitmemiş olsaydı. Tam bir trajedi.” Bir şey söylemek üzereydim –teşekkür ederim belki ya da siktir git– ama onun yerine kafama bir darbe aldım. Şaşkınlıkla geçen birkaç saniyenin ardından yere düşen nesneyi gördüm. Annemin ayakkabılarından biriydi, Sadie’ye giymemesini söylediğim ayakkabılardan biri. Kafamı yukarı kaldırdığımda, katedralin büyük taş kirişlerinden birinde oturduğunu gördüm. Sanki oyun parkı demirinde asılı kalmış gibi bacaklarını sallıyordu. Ayakkabının eşi diğer ayağından sarkıyordu. O da keşke sağlık öğretmenin kafasına inse diye içimden geçiriyordum.

Sadie’nin oraya tırmandığını kimse görmemişti. Sanki uçarak gitmişti. “Aman Tanrım,” diye bağırdı öğretmen, elleriyle başını kavrayarak. “Sadie Cole, hemen aşağı in. Yeterince kayıp yaşamadık mı sence?”

Sadie yüzünü buruşturduktan sonra ağzını açıp kükredi. Doğa belgeselleri hariç, daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Öğretmenin gözleri yerinden fırladı, konuşmak için dudaklarını araladı ama Sadie ayağını yere basmadan önce, ağzından sadece birkaç kesik hece çıktı.

On Dokuz

Sabah uyandığımda fena hâlde akşamdan kalmaydım. Ne bir planım ne de pasaportum vardı. Ama dünyanın en kötü baş ağrısını çekiyordum. Neyse ki yıllar içinde Sadie'nin maskaralıklarının sonuçlarıyla başa çıkmaktan, epey deneyim sahibi olmuştum. Kaybolan pasaportla ilgili yapılacak şeyler hakkında pek bilgim yoktu ama internetle danışma arasında gidip gelirken fark ettim ki önümüzdeki yirmi dört saat içinde Tennessee'ye geri dönebilirdim. Dün gece giydiğim kıyafetler hâlâ üzerimdeydi. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp tesisin ana bölümüne giden orman yoluna ilerledim.

Daha önce ana binayı gezmemiştim. Yolun sonunda verandası kaldırım taşlarından yapılmış, bahçeli bir bölme vardı. Burası yeşilin her tonundan tropik bitkilerle doluydu. İpten sallanan ışıkların altına kalın minderli, tik ağacından yapılmış birkaç ahşap sandalye yerleştirilmişti. Oturmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Elinde bir –kesinlikle dün akşam içtiğim içkiyle dolu olmayan– bardak içecek. Kombu çayı olabilirdi belki. Koltuklardan birkaçında sıcak içeceklerini yudumlayan konuklar oturuyordu, kahvenin zengin aroması burnuma doldu. Çift kanatlı Fransız kapılar, her yerine daha fazla taze çiçekler konmuş, sade bir zarafetle döşenmiş, geniş lobiye açılıyordu. Resepsiyonu görebilmek için

etrafa göz gezdirdikten sonra Lucas'ı ve beni arabayla alan adama doğru yöneldim. Koyu ahşap bir masada oturmuş, tatlı çörek yiyordu.

“Günaydın,” dedi. “Tatilin keyifli geçiyor mu?”

“Ken'di, değil mi? Harika geçiyor. Aslında bir konuda yardıma ihtiyacım var.”

“Doğru yere geldin. Durum nedir? Restoran, masaj ya da skuba rezervasyonu yaptırabilirim. Ne istediğini söylemen yeter. Dileğin benim için emirdir.”

“ABD konsoloslughuna nasıl giderim?”

Kaşlarını kaldırdı. “Çok mühim, diplomatik işler mi?”

“Pasaportum kayıp. Eve dönmem gerekiyor. Yani şey, bu durumun nasıl bir sorun yarattığını tahmin edebilirsin. İnternette biraz araştırdım. Konsolosluktan acil durum pasaportu alabilirmişim.”

“Kesinlikle. Hiç sorun değil. Yol için gerekli ayarlamaları yapabilirim.”

“Oraya yürüyerek gidebilirim sanırım. Ada oldukça küçük, değil mi?”

“Doğru,” dedi Ken kelimeyi uzatarak.

Bekledim. Buradaki herkes adaya özgü bir tür ağır çekim etkisinde miydi? Gülümsemem beklenti doluydu.

“Ah tabii, yani Saba'da bir ABD konsolosluğu yok da. Gerçi Curaçao'da bir tane var. Saba'daki Amerikalılar oraya gidiyor.”

“İyi. Curaçao ne kadar uzakta?” Ne kadar uzakta olabilirdi ki, değil mi? Tekneyle yirmi dakika mı? En fazla yarım saat.

Boğazını temizledi. “Yedi yüz kilometre kadar.” Gözlerimi kapattım. “Şu an balataları mı sıyrırıyorsun?” diye sordu.

“Hiç de değil.” Burnumdan sakinleştirici bir nefes aldım. “Neden öyle söyledin ki?”

“Balatayı sıyrırıyor gibi görünüyorsun da ondan. Yüzün

cidden kızardı, biraz da buruştu. Titriyor musun sen? Bak, merak etme, sana yardım ederim. Curaçao'ya uçuşlar var. Seni o uçaklardan birine bindiririz.”

“Bunun için pasaporta ihtiyacım olmayacak mı?”

“İyi noktaya değindin. O zaman Lucas'a sormamız lazım. Krizlerle baş etmekte iyidir. Artı, sürekli seyahat ettiği için o daha iyi bilir.”

Evet, bu harika bir fikir, diye düşündüm. Dün gece düş-tüğüm durumu, beni bir tür Tayvan likörüyle sarhoş ederek halletmeye çalışan Lucas'a danışmak, *mükemmel* bir çözüm-dü. Müthişti. Kaçak yolcu olarak gitsem şansım daha yüksek olabilirdi. Ken'e bunu anlatmaya başladığımda çoktan tele-fonda olduğunu gördüm. Mandarin Çincesi olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuşurken volta atıyordu. Üç kelime falan seçebilmişim: *Merhaba, özür dilerim ve güle güle*. Sonun-cusu İngilizceye çok benzese de kuşkusuz kulağa daha havalı geliyordu. Hoşuma gitmişti.

“Konuyla ilgilenmeye başladı bile. Biz konuşurken adam-ları havaalanını aramaya gittiler. Bu arada senin için yapabi-leceğim başka bir şey var mı? Kahvaltı yaptın mı?”

“Pek aç değilim. Ama teşekkürler.” İsteksizce el sallayıp uzaklaştım.

Sadie telefonu dördüncü çalışta açtı. Sesi, sanki onu Ma-riana Çukuru'ndaki* uykusundan yeni uyandırmışımı gibiydi. “Merhaba?”

“Sana da merhaba.”

“Kimsiniz?”

“Daha iki günlük bir kazazedeyim ve kız kardeşim beni şimdiden unuttu bile. Başına daha neler gelecek?”

* Dünya üzerinde billnen en derin nokta –ç.n.

“Her şey.”

“Ha?” dedim. Rüya falan görüyordum herhâlde. “Bak Sadie, anlıyorum. Çok buyurgan davrandığımı biliyorum, sen de gevşemeye ihtiyacım olduğunu düşündün. Mesajı aldım. Gevşedim ve eve dönmeye hazırım.”

“Biriyle yattın mı?”

“Sarhoş musun sen?”

“Ah, keşke. Ya sen? Değilsen eğer olman lazım.”

“Dinle, bu tuhaf konuşma çok eğlenceli olsa da bunu oturma odasındaki kanepede de yapabiliriz. Ama pasaportum kaybolduğu için eve dönemiyorum. Bana yardım etmen gerek. Burada konsolosluk bile yok. En yakını yedi yüz kilometre uzaklıktaymış.” Sadie kahkahayı patlattı. Kız kardeşimin dokuz aylık bir melek gibi güldüğünden bahsetmiş miydim? Kahkahası, dünyanın en güçlü silahı olabilirdi. Ona kızamadım bile. Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrılmaya başladı. “Konuya odaklan, Sadie. Yardım et bana.”

“Tamam, yardım edeceğim. Bu sorunu nasıl çözeceğimi çok iyi biliyorum. Sana bu durum için önereceğim mükemmel tavsiyelerim var. Hazır mısın?”

“Can kulağıyla dinliyorum.”

“İşler ters gittiğinde...” dedi. Devamını bekledim. “Arıza ya bağla!”

“Bu mu yani?” Sesimdeki kırılganlığı saklamaya çalıştım.

“Kurduğum tuzaktan bu kadar kolay kurtulamazsın, Mar. İki seçeneğin var: Ya kendi başının çaresine bak ya da biraz eğlenmeye başla. Bana bu seyahatten gerçekten tat aldığını gösterebilirsen –tam teşekküllü, fotoğraflı kanıtlardan bahsediyorum– o zaman yeni pasaportun için Dışişleri Bakanlığı’ndaki bağlantımı bir gecede devreye sokarım.”

“Dışişleri Bakanlığı’nda bağlantın mı var?”

“Desmond Brown’ı hatırlıyor musun? Evet, onunla çok

temas kurmuşluğum var.” Kahkaha attı. “Kendini boş yere üzme, Felix. Yirmi bin metrede keçi gibi koktuğun zaman bile istediğim tek adam sensin, biliyorsun.”

“Felix orada mı?”

“Dediğim gibi, işler ters gittiğinde arızaya bağla,” dedi Sadie.

“Dur—”

“Kapatmam lazım, hanım evladı. Bana meyve püresi yapmış ve elinde karışık içecek tutan bir adama karşı koyamıyorum.”

Telefonu kapattı.

Ilık sabah güneşiyle yıkanan verandanın ortasında durup mis kokulu havayı içime çekerek derin nefesler aldım. Az önce ne halt olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Telefonum çaldı. “Sana söylemeyi unuttum,” dedi Sadie nefes nefese. “Kanıtı Instagram’da yayınla. Cennet Projesi etiketiyle. Kanıt yoksa pasaport da yok.”

Cevap vermek için ağzımı açtım.

“Buraya gel, seni olağanüstü Yeti,” Sesi kulağa çok uzaktan geliyordu.

Aman Tanrım. Başımı iki yana sallayıp aramayı sonlandırdım. Telefon açık kalsın istemedim, duyduklarım fazlasıyla yetmişti.

Seçeneklerimi değerlendirmek için sandalyelerden birine çöktüm. Curaçao’ya yolculuk ve konsoloslukta beni bekleyen bürokrasinin bilinmezliğiyle mücadele etmek ya da birkaç fotoğraf çekip Instagram’da yayınladıktan sonra, Sadie’nin eski yatak arkadaşı Desmond’ın bana yepyeni bir pasaport çıkarmasını beklemek. Bir başka deniz seyahati. Fırtına bulutlarını ve Lucas’la buraya gelirken dalgaların yatı nasıl savurduğunu düşündüm tekrar. Hayır. Fotoğraflar. Kesinlikle fotoğraflar. İnsanlar her zaman internete bir şeyler koyar, ha-

yatlarını mükemmel, görkemli ve sorunsuz gösterirlerdi. Tek gereken biraz ışık, doğru kamera açısı ve filtrelerdi. Bunu yapabiliyordim. Tanrı aşkına! Benim işim reklamcılıktı. Uykuda bile metin yazabiliyordim.

“Bu oyunda ben de varım,” dedim yüksek sesle.

“Oyunları severim.”

Yanaklarımı ateş basarken sandalyemde döndüm. Ken sırtarak bana doğru geliyordu, yanında da Lucas vardı. Lucas’ın akşamdan kalma görünmediğini de not düşmem gerekiyordu. Ateşli bir seks yetisine benzemiyordu ama gayet iyiydi. Hissettiğim kadar kötü göründüğümü fark ettikten sonra aniden aklımdan Meksika petunyalarının çalılıklarına dalıp koyu yeşil sapsaplarla büyük mor çiçeklerin arasında saklanmak geçti.

“Sen de seversin, değil mi Lucas?”

İfadesini okumaya çalıştım ama yine onu bir film yıldızı gibi gösteren lanet pilot gözlüklerini takmıştı. Omuz silkip sandalyelerden birine yerleşti.

“Arkadaşım adına konuşacağım,” dedi Ken. “Bu sabah pek keyfi yok.”

Hakkettiğini bulmuş.

Ken devam etti. “Lucas’ın adamları pasaportunu bulamamışlar. Biri almış olabilir. Yeni bir tane almak için işlemleri başlatmamız gerekebilir.” Önce Lucas’a sonra Ken’e baktım. Lucas tam bir muammaydı, Ken ise benden biraz korkmuş görünüyordu. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp kapüşonlunun üzerindeki tüyü aldım.

“Sorun değil,” derken sesim şekerli şurup gibiydi. Planımı devreye sokma zamanıydı. “Ben hallettim. Belki başka bir konuda bana yardımın dokunabilir, Ken. Hazır buraya gelmişken adayı gerçekten görmek istiyorum.”

“Elbette. Turlarımız var ya da şura—”

“Ben seni götürürüm,” dedi Lucas.

“Önemli değil, yapacak çok daha önemli işlerin olduğuna eminim.”

“Hadi gidelim,” dedi. Ayağa kalkarken aynı anda elimi de kavradı, ardından beni peşinden sürüklemeye başladı. O kadar ani oldu ki neredeyse telefonumu düşürüyordum. Elim sıkı sıkı tutuyordu. Geri çekilmenin bir anlamı yoktu. Sadie’yi tatmin edecek fotoğraflar çekmem için beni iyi yerlere götürecek birine ihtiyacım vardı. Ayrıca Lucas’ın kamerada harika görüneceğine neredeyse emindim.

“Gördün mü? Oyun sevdiğini biliyordum, dostum,” dedi Ken arkamızdan.

“Peki, nereye gidiyoruz?”

“Sen söyle,” dedi Lucas. “Bazı fikirlerin varmış gibi görünüyor.”

Ona döndüm. “Aslında var. Eve göndermek için birkaç fotoğraf çekmek istiyorum. Görünüşe göre kız kardeşim eğlenceden anlamadığımı düşünüyor. Bir gece içinde bana bir pasaport ayarlayabilirmiş ama onun bu küçük numarasını oynadığımı kanıtlayana kadar yapmayacağını söyledi.”

“Gerçekten mi?” diye bağırdı Ken. Kulakları inanılmaz işitiyordu.

Arkamı döndüm. “Etiket bile yapmış. Cennet Projesi. Maceralarımı Instagram üzerinden yayınlamam gerekiyor. Fotoğraf yoksa, pasaport da yok, aynen böyle dedi.”

“Ah, çok üçkâğıtçıymış. Galiba kardeşini sevdim,” dedi Ken. “Keşke seninle gelseydi.”

“Keşke.”

“Bildiğim bazı yerler var,” dedi Lucas. “Hadi gidelim.”

Yirmi

Artık bir yazar, yani planladığım türden bir yazar olmasam da betimlemek için gereken sıfatların en mükemmellerini bulmayı severdim. Ara sıra oynadığım küçük bir oyundu bu. Sokakta yürüyen bir köpek görür ve onu nasıl tarif edeceğime karar verirdim; tehditkâr ve uyuz muydu, oyuncu muydu, sağlıklı mıydı? Cipte yanımda oturan Lucas'ı incelemeye başladım. Suratsız görüldüğünü söyleyemezdim. Dalgındı belki. Sessiz? Kesinlikle. Ellerimi eteğimin kıvrımlarımda gezdirdim.

“Peki, gittiğimiz yer neresi?”

“Merdiven.”

Daha fazla bilgi vermesi için beklesem de vermedi. Onun yerine direksiyonu tutuşunu sıkılaştırdı. Beyazlayan eklemle-ri ellerini gevşettiğinde tekrar eski hâline döndü.

“Merdiven nedir? Bir şeye tırmanmam gerekecek mi? Çünkü tırmanmayı pek sevmem.”

“Merak etme. Sadece merdiven ineceksin. Ama Saba'yı görmek istiyorsan Merdiven Koyu'na* gitmen gerekiyor.” Kısa bir göz teması kurduktan sonra *tırmanmayı sevmiyorum*

* Ladder Bay, yerel olarak “Merdiven” diye bilinen kayalara elle oyulmuş 800 basamaktan oluşan setin hemen altında, Saba'nın rüzgâr altı tarafında bir demirleme yeri. -ç.n.

pozisyonumu açık şekilde göstermeye çalıştım. Lucas derin bir nefes verdi. “Fotoğraf çekmek için harika bir yerdir.”

Wells Körfezi’ni işaret eden tabelayı geçerek çardaktan sola dönüp işaretsiz bir yola çıktıktan sonra, bunun üzerine biraz kafa yordum. Lucas cipi yavaşlatıp yolun kenarına çekti.

“Geldik,” dedi. “Patika tam şurada.” Çenesiyle hafifçe o yönü işaret etti.

Yolun karşısındaki tropik ormanda, küçük bir açıklığa doğru bakmıştı. Her iki tarafta da ormanı gösteren bir ok ve üzerlerinde sadece *merdiven* yazan küçük, yeşilimsi beyaz bir tabela vardı. Ağaçlar güneşe doğru uzanıyordu. Dalların altında İsviçreli Robinson Ailesi* gibi üzerlerinden yağmur suyu içmeyi hayal ettiğim dev yapraklar görünüyordu. Özel bir şeye benzemiyordu ama tehlikeli de görünmüyordu.

“Pekâlâ,” dedim. “Hadi gidip bakalım.” Lucas başını salladı.

Cipin arkasından aldığı sırt çantasının içine birkaç şişe su atıp yolun karşısına geçti. Aceleyle arkasından gittim. Indiana Jones** filminden çıkmış gibi görünen şu ağaçların birinden yılan ya da başka bir yaratık düşerse, o sivri dişlerle başa çıkabilirdi.

Ormanın derinliklerine ilerledikçe ışık azaldı. Rahatlayabilmek için bunun bir sürü turist tarafından aşınmış bir patika olduğunu hayal ettim. Toprak sert ve pürüzsüzdü. Yine de adımlarımı dikkatle attım. Altımdaki zemin değişti. İlk başta basamaklar modern, dik açılı ve betondur. Rahatlamıştım. Niye bu kadar gerilmiştim ki? Bu iş çantada keklikti. Lucas mesajımı almıştı. Ormanda daha çok ilerledikçe o düzgün basamaklar yerini yumuşak toprağa bastırılmış, yuvarlak gri parke taşlardan oluşan çarpık basamaklara bıraktı. Sabit bir

* İssiz, tropik adada yaşamak zorunda kalan bir aileyi konu alan, 1960 ABD yapımı macera filmi –ç.n.

** Macera, komedi ve aksiyon türündeki film serisi –ç.n.

hızla merdivenleri inmeye başladık. Merdivenler dikleştikçe Lucas omzunun üzerinden bakıp beni kontrol ediyordu. Birkaç taşı yerinden çıkmış bir basamağa denk geldiğimizde bana elini bile uzatmıştı. Ben bırakmadan o benim elimi bıraktı. Bu yaptığını irdelemekle o kadar meşguldüm ki merdivenlerde donup kaldığını fark edemedim. Elimini arkasına çarptım. Aslında çarptığım yer poposuydu, kabul ediyordum. Belki de Sadie ve ben, birbirimizden inanmak istediğim kadar farklı değildik. Çünkü bir saniyeliğine de olsa, bizi muhtemelen bir uçurumun kenarına götürecek olan merdivenlerden inerken, Lucas'ın dengesini bozduğum için ikimizin de söz konusu uçurumdan aşağı düşme ihtimalimiz olduğu aklıma bile gelmedi. Bu tatlı adamın poposuna dokunduğum gerçeğinin tadını çıkarmakla çok meşguldüm. Bundan birazcık fazla keyif almıştım sanki. Lucas ayağa kalktıktan sonra bana bakmak için döndü. Boğazını temizledi. Elimini kaldırıp gözlerime siper ettim. Ormandan çıkmış, şimdi dünyanın diğer ucu gibi hissettiren bir açıklıkta duruyorduk. Yine başım ağrımaya başlamıştı, şakaklarım zonkluyordu.

“Fotojenik konum No.1,” dedi Lucas. “Şurası.”

Yanaklarımı ateş bastı. “Harika.”

Yanımızda, içinde bir oda varmış gibi görünen, tek katlı, kare bir bina vardı. Dışı beyaza boyanmıştı; denizin yukarısındaki bu uçurum, sert hava şartlarına dayanıklı bir tür taş veya betondan yapılmıştı. Sert bir esinti eteğimi havalandırdı. Ellerimle eteğimi tutmaya çalışırken binaya doğru belli belirsiz bir adım attım.

“Burası nedir? Burada yaşayan biri var mı?”

Lucas başını iki yana salladı. “Terk edilmiş. Eskiden gümrük dairesiydi. Merdiven buradan okyanusa kadar devam ediyor. Aşağı bakarsan orada bir koy göreceksin. Eskiden insanlar tüm malzemeleri adaya bu yoldan getirirdi.”

Yanlış olduğunu bile bile Lucas'a yaklaşıp kenardan aşağı baktım. Manzara baş döndürücüydü. Bir dağın yüz metre yukarısındaydık. Altımızda binlerce küçük kayayla kaplı bir plaj vardı. Basamaklar gerçekten de uçurumun kenarından kıvrılan bir yılan gibi aşağıya doğru devam ediyordu. Ne merdiven korkuluğu ne de düşmeyi engelleyecek bir şey vardı. Düşsek, bedenlerimiz sahile ulaşana kadar paramparça olurdu.

“Düşmeyeceksin. Bana telefonunu ver.”

“Neden?”

“Fotoğraflara ihtiyacın var, değil mi?”

“Ah, evet,” dedim. Küçük çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım.

Lucas, beni evin önünde durmam için yönlendirmeden önce birkaç dakika boyunca manzarayı inceledi. “Birini burada dururken çeksek olur mu?” Birkaç fotoğraf çekip bana gösterdi. Şu aptal gömlekle saçlarımın karmaşık hâli olmasa iyi görünüyordum aslında. Ama heyecan verici bir fotoğraf değildi. Bu küçük binadan her yerde bulunabilirdi. “Güzel ama...”

“Ne?”

“Hiç tehlike unsuru yok.” Merdivenlere oturdum. “Sadie özünde bir macera insanıdır. Konfor alanımdan çıktığımı görmek istiyor. Bu resmin yeterli olacağını sanmıyorum.” Ayağa kalkıp eteğimi silkeledim.

“Peki, ben burada dursam, sen basamaklardan aşağı insan, ben de yukarıdan bir poz çeksem olur mu? Bu ona tüm manzara hakkında bir fikir verecektir,” diye önerdi.

Midem altüst oldu. “Tek başıma aşağı inmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

Başımı iki yana salladım. “Peki, sen yere uzansan da sanki ben yukarıdaymışım gibi bir poz çeksen olmaz mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Kız kardeşinin fotoğrafçı olduğunu söylememiş miydin?”

“Haklısın, buna asla inanmaz.”

“Aşağı in. Yapabilirsin.”

“O kadar cesur değilim.”

“Geçen yıl, arkadaşımın dört yaşındaki çocuğu indi bu merdivenden.”

Gözlerimi kıstım. Lucas Tsai’nin benim o çok gururlu, çok rekabetçi, ölümcül zaafımdan haberi olamazdı. Ama nasıl becerdiyse dört yaşındaki bir çocuğun çok cesur, çok maceraperest küçük parmağıyla o hassas noktayı dürtmüştü. Ağzıma gelen safrayı geri yuttuktan sonra basamaklara yöneldim.

“Tamam,” dedim omzumun üzerinden. “Güzel bir poz bir poz çeksen iyi edersin çünkü bunu bir daha yapmayacağım.”

“Anlaşıldı.”

Merdivenlerden inerken duyduğum rahatsızlık, beni ilk birkaç basamakta çok fazla zorlamadı fakat sonra, aşağı bakma hatasına düştüm. Yükseklikten hiçbir zaman hoşlanmamıştım (bu Sadie’ye göreydi, bana göre değil) fakat o ana kadar yükseklikten korktuğumu bilmiyordum. Üstelik sadece biraz korkmakla kalmıyor, aynı zamanda tam teşekküllü, kalp çarpıntılı bir korku yaşıyordum. Donup kaldım.

“Aşağı baktın, değil mi?” Lucas’ın ses tonu sakindi.

“Başka türlü nasıl adım atacaktım ki?” dedim bağırarak. Ne yapacağımı bilemiyordum. Geri dönüp yukarı çıkmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Dar, taş merdivenler, okyanusun kayalık yüzeyine doğru eğimliydi. *Ya dengemi kaybedersem?* Devam edemedim. Kusmak çok doğru bir seçenek gibi görünmeye başlamıştı.

“Derin bir nefes al,” dedi Lucas. “Her şey yolunda.”

Burnumdan aldığım nefesi yavaşça dışarı verdim. Bir kere. İki kere. Üç kere. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

“Şimdi, karşıya bak.”

Bakışlarımı tozlu ayakkabılarımdan hızla kaldırıp gökyüzüne baktım. Fazla hızlı hareket ettiğim için yönümü şaşırdım. Biraz dengem bozuldu. Lucas’ın beni tutabileceğini düşünmüştüm –sesi ilk konuştuğu zamankinden daha yakındı– ama tutmadı. Bir süre sonra vücudum dengesini sağladı.

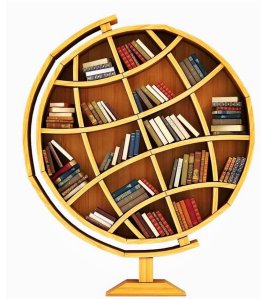
“Daha iyi misin?”

“Evet,” dedim, şaşırtıcı bir şekilde ciddiydim. Kendimi *gerçekten* daha iyi hissediyordum. Güneş suyun yüzeyinde parlıyordu. Tam önümdeki gökyüzü, Tennessee’de hiç görmediğim, mavinin bir tonuna bürünmüştü. Yüzüme vuran temiz hava beni enerjiyle doldurdu. Kalbim hâlâ normalden hızlı atsa da içimden enerji taşıyordu. Devam etmek istedim. Basamağın kenarını hissederek ayağımı biraz ileri itip aşağı doğru bir adım attım. Bu yaptığımı şahit olan birine sorsak, ayak parmaklarımla basamakları yoklayıp ağırlığımı vermeden önce her birini kontrol ettiğim için çok gülünç göründüğümü söylerdi herhâlde. Ama umurumda değildi. Hiç acele etmeden, her seferinde bir basamak indim.

“Dur.” dedi Lucas.

“Sorun nedir?” diye sordum dönüp ona bakarak.

Telefonumu tutmuş ekrana bakarak gülümsüyordu. “Hiç.”

Yirmi Bir

Merdiven Koyu'ndaki plajda uzanırken Lucas bana çektiği fotoğrafları gösterdi. Volkanik bir kayanın üzerinde sere serpe yatarken, sabah güneşinin altında kendimizi sıcaktan pişirirken, Lucas'ın arkadaşı Ronaldo'nun bizi teknesiyle almasını beklerken...

"Bunu beğendim," dedim verdiğim poza bakarak. Fotoğrafta bir kolumu kaldırıp manken gibi başımın üzerinde bük-müştüm. Rüzgâr esip saçlarımı savurduğunda arkamı dönerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için kolumu kaldırmak zorunda kalmıştım. Lucas'a doğru sırtıyordum. Önümdeki merdivenler kıvrılarak denize iniyordu. Bir sonraki fotoğrafta, hain merdivenlerin ortalarında bir yerde durup kollarımı iki yana açmıştım. İlk pozdan sonra Lucas, merdivenlerin yanındaki kayalardan ustalıkla aşağı inip önümde diz çökmüştü. Böylece fotoğrafta, olduğumdan çok daha yüksekteymişim gibi görünmüştüm.

"Bunlar harika."

Başını salladı. Karşımızdaki uçsuz bucaksız denizde neye baktığını anlamaya çalışsam da hiçbir şey görmedim.

"Aslında iyi vakit geçiriyor gibi duruyorum."

Lucas bir şeyler söylemeye başladı ama bir vapur düdüğü

sözünü yarıda kesti. Kayadan atladı ve suyun kenarına doğru koştu. “Ronaldo!” diye seslendi. “Seni gördüğüme sevindim.”

Kahverengi tenli bir adam, yüzündeki geniş gülümsemeye küçük bir teknenin kenarından atladı. Lucas’a doladığı kolları uzun, bacakları inceydi. Boyu da oldukça uzundu. “Seni de görmek güzel Tsai. Bu seferki yokluğun uzun sürdü.”

Lucas başını salladı.

“İyi misin? Laurentina’yla babana olanları duyduk. Yazık oldu. Onu herkes severdi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lucas. “Zor bir durum, umarım şimdi çok daha iyi bir yerdedir.”

Lucas bana el salladı. “Ronaldo, bu benim... özel misafirim, Marin.”

“Tanıştığınıza memnun oldum, Marin,” dedi Ronaldo elini uzatarak. Elini sıkıştırdığında gülümsedi. “Güzel tokalaşıyorsun,” dedi. “Hoşuma gitti. Bana sorarsan hafifçe el sıkın insanlardan şüphelenmek lazım.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Annem her zaman iyi el sıkışmak, yeni bir arkadaş edinmenin ilk adımıdır, derdi.”

“Akıllı bir kadına benziyor.”

Ronaldo sırtıp Lucas’a dirsek attı. “Artık arkadaşsınız. Siz de mi arkadaşsınız yoksa?”

“Henüz değil,” dedim.

Ronaldo güldü. “Komik olan nedir?” diye sordu Lucas.

“Hiçbir şey,” dedi Ronaldo. Elini uzatıp tekneye binmeme yardım etti. “Yani, Ken bana birbirinizi zaten çıplak hâlde gördüğünüzü söyledi de. O yüzden en azından arkadaş olduğunuzu düşünmüştüm.”

Dar bankta oturduğum yerden ağzım açık, Lucas’a baktım. Omuz silktili. “Ne? Ken çok boşboğaz biridir.”

“Sen de sağduyunun zirvesinde oturuyor sayılmazsın,” dedim. “Ken’e kim söyledi? Ben olmadığım kesin.”

“Biri kayıp pasaportunu bulmak için video kayıtlarını incelemek zorunda kaldı.”

Ondan uzaklaşıp dikkatimi etrafımızı saran suya çevirdim. O kadar berraktı ki kayaların dibini ve kenarda yüzen rengârenk balıkları seçebiliyordum. Elimi suya daldırdım.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedi Ronaldo.

Elimi geri çektim. “Neden?”

Lucas bana bakmadan duygusuzca konuştu. “Piranalar.”

Tekneden duman yükseldi. Dış motorun kükremesi, Ronaldo’nun bulaşıcı kahkahasını bastırdı. “Piranalar,” diye bağırdı. Tekneyi sığ sulardan çıkarıp adanın kenarından ilerlemeye başladı. Serin hava yüzünden çilli yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. Yine de yüzümü tekrar gökyüzüne kaldırmadan edemedim. Yeşil ve siyahın tonlarıyla denizden yükselen adanın yanımızdan geçip gitmesini seyrettim. Yaşadığım yerde gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen kahverengi kuşlar, havalanıp yükseldi. İçlerinden biri okyanusa dalıp, kıvrılarak yüzen bir balık buldu. Çok geçmeden uzakta binalar belirdi. Uzun, beton bir iskeleye bağlanmış, bayrakları rüzgârda dalgalanan büyük bir tekne gördüm.

“O nedir?” diye sordum Ronaldo’ya.

“Feribot terminali. Demir atıp demin yaptığınızın aksine tırmanmadan adaya ayak basabileceğin birkaç yerden biri. Bazen teknemi buralarda bırakırım ve kamyonum da orada.” Kaputu paslanmış, eski, mavi bir pikabın park edildiği yolu işaret etti. “Sizi evime götüreceğim,” dedi. “Ken cipi sizin için oraya götürdü.”

Ronaldo tekneyi iskelenin yanına kırdıktan sonra Lucas’la birlikte bana yardım ettiler. Demir atmasını, ardından iskelenin kenarında suya gömülü küçük bir merdivene doğru zıp-

lamasını izledim. “Buraya yakın oturuyoruz,” dedi Ronaldo. Kamyonu küçüktü, sadece sürücü ve bir yolcu koltuğu vardı. Yolcu tarafındaki kapının yanında durdum. Eee, şimdi ne olacaktı? Lucas arkaya atladı.

“Sen öne otur.”

Şimdiye kadar Saba’da gördüğüm diğer tüm yollar gibi feribot terminalinden uzaklaşan yol da dikti; doğrudan Fransa Bisiklet Turu’ndan* fırlamış, merhametsiz bir yokuşa benziyordu. İlerlerken Ronaldo’nun arabasından bir gıcırtı yükseldi. Gideceğimiz yere ulaşabileceğimizden pek emin değildim. “Endişelenme,” dedi Ronaldo. “Imelda beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.”

“Imelda mı?”

“Elbette ona bir kadının adını vermek zorundaydım. Biraz kaba görünüyor ama sert ve güvenilirdir. Ayrıca sürmesi de eğlenceli.” Yine o müthiş kahkahasını patlattı. Güneşten yanan yanaklarım biraz daha kızardı ancak ben de kendimi gülmekten alamadım. “Karımla tanışman gerek, senden hoşlanacak.”

“Bu harika olurdu,” dedim. “Buraya kız kardeşimle gelmem gerekiyordu ama kendisi beklenmedik şekilde gecikti. O zamandan beri kızlar gezisini erkekler sardı.”

“Bu durumdan şikâyetçiyim dersem yalan söylemiş olurum,” diyerek direksiyonu sertçe sola çevirdi. Omzum pencereye çarptı. Imelda ben kendimi toparlayamadan aniden durunca torpidoya doğru savruldum.

“Bakıyorum da kamyonu hâlâ bir manyak gibi sürüyorsunuz.” dedi araba yolunda duran bir kadın. Koyu renk saçlarını tepesinde toplamış, rengârenk etekle salaş bir bluz giymişti. “Lucas!” Kollarından tutarak onu kamyondan indirdi. “Seni gördüğüme çok sevindim. Daha iyi misin? Babanla birlikte

* Bisiklet sporunun en prestijli yarışı –ç.n.

olmak için eve gittiğinden beri, durmadan seni düşündük. Çoktan döndüğünü duydum ama inanmamıştım.”

Omzunun üzerinden beni görünce Lucas’ı serbest bıraktı. “Ben Laurentina,” dedi. Tokalaşmak için elimi uzatsam da bana sarılmayı tercih etti. “Çay yapmıştım. Hadi içeri gidip şu sıcaktan kurtulalım.”

“Bu zavallı şeyin güneşten yanmasına izin vermişsin, Lucas. Ama sorun değil. Onun için bir şeyim var.” Arkaya doğru seslendi.

Kulübeleri küçük olmasına rağmen, içerisi bir noktayı aydınlatan ışık sayesinde insana çok daha büyükmüş hissi veriyordu. Ahşap zemin pürüzsüz ve parlaktı. Tüm duvarlar beyaza boyanmıştı, her yerde parlak renkli sanat eserleri asılıydı. Köşede bir sandalyeyle kumaş kaplı küçük bir masa duruyordu. O tarafa doğru yöneldim fakat dolabı karıştıran Laurentina beni çağırdı. Bana küçük bir kavanoz verdi.

“Aloe, lavanta ve hindistancevizi kremi. Çok rahatlatıcıdır. İşte...”

Kapağı açtıktan sonra parmaklarını kavanoza sokup aldığı kremi hafifçe elimin üzerine sürdü. “İyi geldi, değil mi?”

Başımı salladım.

“Sana biraz çay getireyim.”

O bardakları getirirken ben de odada dolaşıp sanat eserlerinin güzelliğine daldım. “Burası bir sanat galerisi gibi,” dedim. “Bu resimleri sen mi yaptın?”

“İster inan ister inanma ama onlar Ronaldo’nun. Çok yetenekli bir adamdır. Resim benim işim değil.” Bana harika bir cam kavanoz uzattı. “Saba’da sanatçı boldur. Burası oldukça ilham verici bir yer. Gerçi burada doğduğum için karşılaştırma da yapamıyorum.”

“Ben de doğduğum yerden ilk defa ayrıldım. Tennessee’yi sevsem de burası farklı. Rüya gibi.”

“Saba mı, Lucas Tsai mi?” diyerek bir kahkaha patlattı.

“Kesinlikle Saba.” Yüzümü mason kavanozun arkasına saklayıp yavaşça çayımdan bir yudum aldım. Çok lezzetliydi.

“Çekingen olma Bayan Tennessee, ikinizin soyunup denizde birlikte oynadığınızdan çoktan haberim var.”

Burası ne tip bir dedikodu adasıydı yahu? Görünüşe göre masaj sonrası olan olayı herkes duymuştu. “Öyle bir şey değildi. Örtüm elimden kayd... Neyse boş ver,” dedim. “Resim benim işim değil demiştin. Sen de sanatçı mısın?”

Başka bir odadan bebek ağlaması duyuldu. “Hı hı,” dedi Laurentina. “Ben dantel örüyorum.”

Gözüm karmakarışık örgülerle dolu masaya kaydı. Bebek tekrar bağırdı. Laurentina ayağa kalkıp boş cam kavanozu lavaboya koydu. “Sanırım Jonathan uykusundan kalktı. Gidip onu alayım.”

Tam o sırada Lucas kafasını kapıdan içeri uzattı. “Marin, gitmeye hazır mısın? Tesiste halletmem gereken bir şey var.”

“Akşam yemeğine gelmelisin. Seninle daha fazla sohbet etmek istiyorum,” dedi Laurentina.

“Çok isterim. Bana dantellerinle ilgili daha fazla bilgi verir misin?” diye sordum.

“Bundan daha iyisini yapabilirim. Sana nasıl yaptığımı gösteririm.” Lucas’a döndü. “Onu akşam yemeğine getir. Ronaldo yarın için tekneyi kiralamıştı. Ertesi güne ne dersin? Ona biraz balık aldırırım, kızartırız ve akşama güzel bir yemek yeriz.”

“Şu Sabaoke,” dedi Lucas.

“Nasıl unutabilirim? Ertesi gün o zaman,” dedi Laurentina.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Lucas. “Senin için uygun mu?”

Bir an tereddüt ettim. Hemen ardından cevap verdim. “Evet, çok isterim.” “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Laurentina'nın yüzünde hâlâ geniş bir gülümseme vardı. Bana kibarca başını salladı. Bebek yine ağlayınca onu almak için kapı aralığında gözden kayboldu.

Lucas'ın peşinden dışarı çıktım. "Akşam yemeği yerine, kaçış planın için geçen bir yolcu gemisini durdurmakla uğraşmayacağına emin misin?" diye sordu.

Esprili bir karşılık vermeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Tennessee'ye dönmeyi çok istesem de o yemeğe gerçekten gitmek istiyordum.

"Dantel örüyor," dedim. "Harika değil mi?"

"Saba için önemli bir beceri. Ada bununla ünlüdür." Cipin kapısını benim için açtı.

"Hiçbir fikrim yoktu. Belli bir kalıba göre mi yapılıyor yoksa gelişigüzel mi?"

Bana baktı. "Bu iş gerçekten ilgini çekmiş," dedi.

Şaşırmıştı. Ne kadar ilgimi çektiğine ben bile şaşırdım. Aslında Laurentina akşam yemeğinden bahsettiği an, anlattıklarını bir deftere mi yazsam yoksa telefona sesli kayıt mı alsam diye düşünmeye başlamıştım. Zihnimde manşet haberler canlanıyordu. Tuhaf olansa, sanki daha düne kadar makale yazmaya devam etmişim gibi yaratıcılığımın yeniden konuşmaya başlamasıydı. Sanki annem öldüğü gün yazmayı bırakmamışım, uzun yıllar boyunca zamanımı *Evcil hayvanları seven insanlardan, evcil hayvanların sevdiği yiyecekler ve "Yaşınızı göstermek" terimini bir iltifata çevirin, tarzı şeyler* yazmaya harcamamışım gibiydi.

"Öyle galiba. Laurentina çok özel birine benziyor. Sadie hariç kimsenin, bu kadar içten ve misafirperver olmasına alışkın değilim," diye itiraf ettim. "Onları uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Saba'daki herkes birbirini tanır. Adada sadece iki bin kadar insan var ve bunların çoğu tıp öğrencisi, yani ufak bir

grubuz. Laurentina'yla Ronaldo'yu çocukluğumdan beri tanıyım. Ve haklısın, onlar özel insanlar.”

Başımı salladım. Laurentina'yla içeride konuşurken Lucas ve Ronaldo cipin üstünü açmışlardı. Lucas adanın çevresinden ilerleyen, herkesin Yol dediği dolambaçlı yerden giderken rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Araba camından görünen uçurumdan aşağı bakmamaya çalıştım. “Neden buraya Yol diyorsunuz?” diye sordum dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

“Biz gerçekçi insanlarız. Bu da bir yol. Tek gerçek yol yani. Yol’u çok sevdiğimi söyleyemem. Aslında, sadece bir tane olmasına da memnunum. Bundan daha fazlasına katlanabileceğimi sanmıyorum.” Keskin virajdan dönerken elimi kaldırıp tavan kulpunu kavradım. “Pistimizi denemelisin,” dedi. “Dünyanın en kısa pisti.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Tamam, en kısa pist listeden çıktı. Fotoğraf projen için sırada hangi macera var?”

Omuz silktilim.

“Deniz paraşütü? Yelken kanatla uçuş?”

Lucas’a baktım. Adrenalin bağımlısı ya da ölüm sevdalısı kişilere uygun aktiviteler önererek benimle dalga geçerken epey eğleniyordu. “Dürüst olmak gerekirse,” dedim. “Bir sonraki maceranın yatakta geçeceğinden eminim.”

Lucas bir kaşını kaldırınca yanaklarım anında kızardı. Hareket hâlindeki araçtan kendimi atmayı düşünmeye başladım.

Yirmi İki

Sadie'nin bakanlıktaki seks partneriyle, pasaportum için anlaşma yapıp beni aramasını ya da mesaj atmasını bekleyerek geç saatlere kadar Instagram fotoğraflarıma baktım. Her şey yolunda gidiyordu. Lucas'ın çektiği fotoğraflar şaşırtıcı derecede iyiydi. Yüksekten ve diğer insanların eğlenceli olduğunu düşündüğü şeylerden korkmayan bir turiste benziyordum. Yüzüm biraz kızarıklık ve çilliydi ama mutlu görünüyordum. Bunun Sadie'yi tatmin etmesi gerekiyordu. İsteddiği buydu; güneşin tadını çıkarmam ve konfor alanımın dışında bir şeyler yapmam. Yani pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getirmiştım. Şansım yaver giderse, pasaportumu bir iki gün içinde şu küçük ellerimde tutuyor olacaktım. Eve biraz bronz bir tenle dönebilirdim. En önemlisi de denizde kaybolan örtümle ilgili durumu herkesin bildiği bu garip, -garip olduğu kadar da güzel- bir türlü rahat edemediğim yeri terk edebilirdim. Laurentina ile akşam yemeği yiyip taze kızarmış balık deneyecek ve danteller hakkında bilgi alacaktım. Nedenini açıklayamıyordum ama ruhum Laurentina ve dantel hikâyesi için can atıyordu. Ruhu açken kim uykuya ihtiyaç duyardı ki?

Sabah telefonuma gelen yeni mesaj sesine uyandım. Sadie'den gelen mesaj şöyle diyordu: Güzel fotoğraflar. AMA. Bundan daha iyisini yapabilirsin, hanım evladı.

Mesaja bakakaldım, sonra yüzüme biraz soğuk su vurmak için kendimi banyoya sürükledim. Bundan daha iyisi mi? O fotoğrafı çekmeye çalışırken neredeyse uçurumdan düşüyordum. Aslında Lucas'ın poposunu kavrayıp onu az kalsın merdivenlerden aşağı itişimin verdiği rahatsızlığı hatırlıyordum. Aman Tanrım. Sakin bir nefes aldım. Ön tarafa gidip kapıyı açtım. Güneş çoktan her yeri altın rengine boyayıp ısıtmıştı. Villanın yanındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Havada egzotik bir ada çiçeği gibi tatlı kokan, hafif bir esinti vardı. Kapıyı açık bıraktım.

Merdiven Sadie için yeterince uç nokta değil demek ki, diye düşündüm. Tabii ki değildi, kız eskiden sırf eğlence olsun diye K2 dağına tırmanıyordu.

Cevap yazdım: Kiminle uğraştığını unuttun mu?

Şöyle dedi: Ben de bundan bahsediyorum. Şu sıkıcı hayatından kurtulman gerek, Marin. Daha fazlasını görmek istiyorum. Daha fazla güneş, daha fazla sörf, daha fazla heyecan. Kapiş?

Dişlerimi olması gerekenden daha sert fırçaladım. Ağzım köpükle dolmuştu, diş fırçamı düşürmemek için ısırpı cevap yazdım: İyi.

Sadie: 🤔

Yüksek sesle, "Ahh," diyerek ağız dolusu diş macunu köpüğünü lavaboya tükürdüm.

"Evet, diş macunumuz pek iyi sayılmaz," dedi tanıdık bir ses.

Ken'i görmek için arkamı döndüm, üzerinde deniz şortuyla ince bir kapüşonlu vardı. "Kapı açıktı," dedi.

"Bugün daha çok şey yapmam gerek."

"Peki, Merdiven'i beğendin mi?" diye sordu. "Lucas'ın anlattıklarına göre, seni korkuttuğu izlenimine kapıldım. Ona

kolay korkacak birine benzemediğini söylemeye çalıştım. Sanırım gerçekten endişelenmiş.”

“Hoşuma gitti mi? Pek sayılmaz. Korkunçtu.” Canlandırıcıydı, büyüleyiciydi. Bu deneyim esnasında kalp atışlarımı vücudumun her bir hücresinde hissetmiştim.

Aynada güneşten yanmış burnumu gördü. “Burası soyulacak,” dedi irkilerek.

“İster inan ister inanma ama dün gece daha kötü görünüyordu.” Yatak odasına geri dönerken Ken peşimden geldi. “Lucas bugün meşgul mü?”

“Seni ona götürmem için beni gönderdi.” Yani meşguldü. Sorun değildi. Çektiği fotoğraflar iyiydi ama Sadie’yi ikna etmemişti. İçimden bir ses, Ken’in daha da ileri gidebilecek biri olduğunu söylüyordu.

“Anlaşma şöyle,” dedim. “Tehlikeli şeyler yaparken fotoğraf çekmem gerekiyor, adrenalın bağımlısı kız kardeşimi etkileyecek şeyler. Sen bunu yapabilir misin?”

Bavulumdaki kıyafetleri karıştırıyordu. “Mümkün gibi.” Yanardöner, gümüş renkli tanga bikini altını çıkardı. “Tek mayon bu mu?”

Tanrıya şükür değildi. Her yerinde kırmızı kalpler olan pembe tonlarında bir tane bulmuştum. Benim tarzım sayılmazdı ama şöyle bir bakınca popomun yeteri kadarını ve meme uçlarımin da yüzde yüzünü kapatacak gibi görünmüştü. Üstümü değiştirmek için banyoya girdim.

“Neden bir mayoya ihtiyacım var ki?” diye sordum bikini üstünün bağcıklarıyla boynumda çifte düğüm atarken.

“Göreceksin,” diyerek bana parmak arası terlikleri uzattı.

Ken’in peşinden gidip havuz kenarındaki şezlonglarda dinlenen misafirlerin önünden geçtim. Birkaç kişi yüzerek turluyor ya da havuz şelalesinde birbirlerine su sıçratıyordu. Önümdeki korkutucu kaderle yüzleşmektense kendimi bu grupla hayal etmeye bir son verdim.

“Hadi Marin,” dedi Ken. “Seni almak için biraz geç kaldım zaten, hem daha yolda uğramamız gereken bir yer var.”

Uğramamız gereken yerin, ön verandasından, büyük kırmızı-beyaz bayrak sarkan bir dalış dükkânı olduğu ortaya çıktı. İçeride her yere maskeler ve şnorkeller konmuş, duvarlara farklı renklerde büyük paletler asılmış, raflara siyah dalgıç kıyafetleri yerleştirilmişti. Parmağımı sentetik kauçuğun üzerinde gezdirdim. “İyi fikir,” dedim Ken’e. “Bu çok daha inandırıcı olacaktır.”

Ken bana kol ve bacaklarında deniz mavisi şeritler olan bir dalgıç kıyafeti uzattı. “Bunu dene.”

Kıyafetin içine girmem birkaç dakikamı aldı. Kendimi boy aynasında inceledim. İyi haber: Kıyafet tam bir koruma sağlıyordu. Kötü haber: Canımı çıkaracak kadar sıkıyordu ve şişim gelmişti.

“Ne düşünüyorsun?” Ken’in fikrini almak için sordum.

“Olmuş. Gerisini ben hallederim. Dalış bölgesine giderken sıcaktan patlamamak için üst kısmı çıkarmak isteyebilirsin,” dedi.

“Bekle, ne?”

Ken tezgâhın arkasındaki adama el sallayarak ödeme yapmadan ayrıldı. Direksiyonu tekrar Yol’a çevirip birkaç dakika sürmeye devam etti. Korkunç araba kullanıyordu. Önceki gün Lucas’ın pervasız araba kullandığını düşünmüştüm. Şimdi görüyordum ki Lucas, cipi Yol’un virajlarını ve dönüşlerini sorunsuz manevralarla geçmişti fakat Ken, babasının arabasını yürütüp gezintiye çıkan on üç yaşında bir çocuğa benziyordu. Lastikler mi gıcırdıyordu ne? En sonunda beton bir park yeri işaretine çarptığında kendimi arabadan atıp yeri öpmeye hazır hâldeydim. Bir gün önce Ronaldo’yla tanıştığımız iskeleyle geri gelmiştik. Ken’i birkaç küçük deniz motorunun demir attığı suya kadar izledim. Lucas’ı bulmak için

o tarafa bakındım. Birinin güvertesinde bir yığın tüp ve tankı sıraya diziyordu.

“*Lăobăn!*” diye seslendi Ken. “Bak ne buldum. Tüplü Barbie! Yani, sarışın değil gerçi. Her neyse, gitmeye hazırız.”

Nereye gitmeye? Merakla düşündüm. Onun yerine, “Sen de geliyor musun?” dedim. Ken evet dercesine başını salladı.

“Şu kıyafetlerden sana da gerekmiyor mu?” Dalgıç kıyafetini kaldırarak sordum.

“Hayır. Ben çetin cevizim, sayın özel konuğumuz. Atla bakalım.”

Dalgaların üzerinde sarsılan tekneye bakıp başımı iki yana salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Daha önce hiç yapmadım.”

“Oldukça kolay,” dedi Ken. “Sadece zıplıyorsun. Tsai seni tutar.”

“Demek istediğim bu değildi.” Yere çömeldim. “Daha önce hiç skuba yapmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Lucas beni belimden kavrayıp tekneye bindirdi. Bundan fazlasıyla rahatsızlık duyacağımı düşünmüştüm. Normalde duyardım. Ama hareketli bir hedefi nasıl tutturacağınızı çözmeye çalışmamak güzeldi. Tek sorun, teknede olmak isteyip istemediğimden artık o kadar emin olmamamdı. Lucas’ta da benzer bir dalış kıyafeti vardı. Aynı benimki gibi onunkinin de üst kısmı aşağı sarkıyor, kireç taşından oyulmuş o şahane gövdeyi ortaya çıkarıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ben usta bir dalgıcım,” dedi Lucas. “Endişelenmene gerek yok. Sığ bir dalış olacak. Bunu, şnorkelle yüzmenin biraz ileri seviyesi olarak düşün.”

“Hiç şnorkelle yüzmedim ki. Tennessee’de deniz yok.”

Lucas düşünceli görünüyordu. “Peki, o zaman—”

“Bu senin aklını başından alacak,” diye cümlesini bitirdi Ken. “Hadi gidelim.” Halatı çözüp tekneye attı. Sonra tekne-

yi çalıştırıp pruvayı bağlı olduğu iskeleden uzaklaştırdı. “Tutunsan iyi olur.” Ken klapeyi açıp arkamdaki koltuğa çarpma ma neden olmadan önce, metal bir kulpu kavramak için çok az vaktim oldu.

“Nereye gidiyoruz?” diyerek, rüzgârın uğultusuyla birleşen tekne motorunun gürültüsüne rağmen Lucas’a bağırdım.

“Torrens Noktası’na. Deniz orada sakindir, hem beş metre dibi görürsün. Dalışa başlamak için iyi bir yer yani. Ayrıca bir sürü balık ve deniz canlısı görebilirsin.” Elini uzatıp, “Telefonunu bana ver,” dedi.

Çantamdan çıkarıp verdim. “Tam olarak ne için istedin?”

“Genç nesil için,” dedikten sonra resmimi çekti. “Srat teknesi maceraya girer, değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını söylemiştin.”

“Doğru tespit. Üzerimde de sentetik kauçuk var.”

“Evet var.” Bunu yle bir söylemişti ki üzerimde dalış kıyafeti yokmuş gibi hissettirmişti. Titreyip dalış kıyafetinin st kısmını önüme çektim. Lucas ufka baktı. Ken’e bir şey söyledi. Gürültü yüzünden ne söylediğini duymak zordu.

“Ken’in neden dalış kıyafeti yok? şmyor mu?”

Lucas gülerek başını iki salladı. ylesine nadir bir glşt ki bu, sorduğum sorunun neresinin bu kadar komik olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da yaptığımla biraz gurur duydum.

“Bizimle gelmiyor.”

Tekne yavaşlayınca motorun kükremesi hafif bir mırıltıya dönüştü. Bir tarafta, üzerinde dalış dükkânında gördüğümüz kırmızı–beyaz renkli bayrağa benzeyen şamandıra vardı. Ken o tarafa çapa attı. “Bu, diğer teknelerin suda insan olduğunu bilmeleri için yapılıyor,” dedi Lucas.

Ken bize doğru gelip dükkândan seçtiğimiz diğer ekipmanları bana verdi. “Orada duyduğum şey bir kahkaha mıydı? Bu kadar komik olan ne?”

“Tā yǐ wéi nǐ yào hé wǒmen yīqǐ qù qiánshuǐ.”

“Zhēn de? Nǐ zhēn ài shuō xiǎo!” dedi Ken.

“Affedersin,” dedi Lucas yüzümdeki kafa karışıklığını görünce. “Ona bizimle dalış yapacağını sandığını söyledim ki bu komik çünkü Ken dalıştan fena korkuyor. Bunu son denememizde ağlamıştı. Hemen ardından Ronaldo’yla birlikte onu bir kazıkla yakalamak zorunda kaldık.” Gözlerim yerinden fırladı. Lucas elini kaldırdı. “Merak etme. Tüplü dalıştan korkulacak bir şey yok. Onun klostrofobisi var.”

“Acayip klostrofobiğim,” dedi Ken. “Klostrofobik falan değilsin, değil mi özel konuğumuz?”

Hayatım boyunca yaşadığım küçük evi düşündüm. Annem öldüğünden beri dışına çıkmadığım 32 km yarıçaplı bölgeyi. “Küçük alanlardan korkuyor muyum?” Bu çok komikti. “Hayır. Korkmadığım tek şey bu.”

“Güzel,” dedi Lucas. “Hadi seni giydirelim.”

İkimiz de dalgıç kıyafetlerimizi üzerimize çektik. Benimkinin içine girebilmem için cebelleşmem gerekti. Fermuarın ucuna uzun bir kumaş parçası iliştirilmişti. Kıyafetin fermuarını tek başınayken çekmesi daha kolay olsun diyeydi sanırım. Kumaş parçasını tutabilseydim olacaktı da. Fakat kendimi bir insan simidi şekline sokmama rağmen kumaşı hâlâ yakalayamamıştım. Bir şey saçlarımı ensemden çekip omzumun üzerinden öne attı. “Ben hallederim.” Lucas tenimi ya da ensemdaki saçları sıkıştırmamaya özen göstererek fermuarı yavaşça omurgamdan yukarı çekti. Çok nazikti. Ona teşekkür etmek için döndüm ama döndüğümde tekne yan yatı ve ben de ona çarptım. Başını eğip bana baktı. Ben de başımı kaldırıp ona baktım. Bu önemli bir an mıydı? Önemli bir an mı yaşıyorduk şu an? Hayır. Olamazdı. Ted’den beri başkalarıyla önemli anlar yaşamamıştım. Önemli anlar daha

karmaşık şeylere açılan yollardı. Yine de eli kolumdaydı ve hâlâ birbirimize bakıyorduk.

“Klasik,” dedi Ken başını iki yana sallayarak. “Tank kontrol zamanı.”

Lucas bana regülatörümünden nasıl nefes alacağımı, kulaklarımı nasıl temizleyeceğimi ve suda iniş çıkışımı nasıl kontrol edeceğimi gösterdi. Korkutucuydu ama o kadar sakin ve kendinden emindi ki fazla gerilmemiştim. Hava sıcaktı, durgun görünen denizde hafifçe sallanan tek tekne bizimkiydi. Ada fazla uzakta değildi.

“Bunun güvenli olduğuna emin misin?”

Lucas başını salladı. “Güvende olmanı sağlayacağım.” Bunu söyleme şeklinde öyle bir şey vardı ki ona inandım. Oksijen tanklarımızı kontrol ettikten sonra teknenin kenarına çıktı. “Ken, dalmadan önce Marin’in fotoğrafını çek.”

Ken telefonumu elimden kaptı. “Hazır!”

Lucas’a doğru belli belirsiz bir adım attım. Paletlerim yüzünden kendimi beceriksiz bir penguen gibi hissediyordum. “Regülatörünü ağzına koy,” dedi Lucas. Koydum. “Maskeni tak.” Başımı sallayıp maskemi gözlerimin ve burnumun üzerine geçirdim. “Bir elini maskenin üzerine koy. Unutma, tekneden ileri büyük bir adım atacağız.”

Başımı iki yana salladım. Kalbim hızla çarpıyordu. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek istedim ama ağzımdaki regülatör bana engel oldu. Lucas kendi regülatörünü ağzına koyduktan sonra elimi tuttu.

“Üç, iki, bir, hadi!” Ken yanıımızdan bağırdı. Flaşın patladığını gördükten sonra kendimi suyun içinde buldum, ardından yüzeye doğru çıkmaya başladım. Maskem hâlâ yüzümdeydi, aldığım her nefesle oksijenin akışını hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım. Lucas kolunu başının üzerinde iki kez sallayıp Ken’e her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Yüzerek

yanıma gelip regülatörünü çıkardı. “Gördün mü? Çok kolay. Aşağıya inmeye hazır mısın? Ama önce şu kaldırma kuvvetini biraz kontrol edelim. Sana teknede gösterdiklerimi hatırlıyor musun? Burada da aynısını yapacaksın.” Kulaklarımda atan kalbimin sesini duymazdan gelmeye çalışarak başımı salladım. “Çok derine inmiyoruz ancak dalışın sonunda yani yaklaşık yarı yolda duracağız ve birkaç dakika orada kalacağız. Emniyet duraklaması yapmak güvenli bir uygulama olmuştur hep. Böylece tüm azot, gazdan arındırılmış olur ve aynı zamanda kontrollü bir tırmanış yaptığımızdan emin olmamıza yardımcı olur.” Başımı salladım. “Hep yanı başında olacağım,” dedi.

Şaka yapmıyordu çünkü yine elimi tutmuştu.

Batmamız için Lucas’ın KD’ler olarak adlandırdığı kaldırma kuvveti dengeleyicilerimizin havasını yavaşça dışarı attık. Yavaş yavaş inerken eli elimi kavradı. Kulaklarımdaki basınç artıyordu. Kulak temizliği dediği şeyi yapmak için burnunu tıkamasını izledim. Ben de aynısını yaptım. Anında rahatladım. Bana başparmağıyla tamam işareti yapınca ben de serbest elimle aynı şekilde karşılık verdim. Aşağıyı işaret ettiğinde başımı salladım. KD’lerimizden daha fazla hava boşaltıp derine indik. Etrafıma, Lucas’a ve her nefes verişinde regülatöründen çıkan baloncuklara baktım. Burası suyun yüzeyinden daha karanlıktı fakat ışığın eksikliğini renkler telafi ediyordu. Elektrik mavisiyle parıldayan bir balık sürüsü yanıımızdan geçti. *Mavi tanklar*, yazdı Lucas dalış tahtasına. Onu takip etmemi işaret edince paletlerimi yavaşça çırparak peşinden gittim. Tekrar elimi tutmasına çok memnun olmuştum. Gittiğimiz yöne bakıp dalış bilgisayarını kontrol ediyor, tüm teknik detayları takip ediyordu. Arada sırada bana bir şeyleri işaret edip ne olduklarını tahtasına yazıyordu. Papağan balığı inanılmazdı; başı ve gagası tıpkı tesisin yakınındaki sisli or-

manın çevresinde uçan kuşlara benziyordu. Yüzerek tünellerden ve karanlık bir mağaradan geçtik. Lucas'ın elini sıkı sıkı tuttum. Bambaşka bir dünyada olmak gibiydi. Ada tarihinin berrak taş misali okyanustan kabarıp yüzeye çıktığını hissedebiliyordum. Etrafımızda okyanusun zemininden yükselen sivri uçlu kuleler vardı. Dipten ilerlerken süngerler, bir sürü balık, kalamar ve mercan parçaları bulduk. Hatta Lucas'ın flamingo dil salyangozu diye yazdığı bir şey bile bulmuştuk. Alt kısımlar deniz kabuklarıyla doluydu. Lucas'ın yaptığı örgü fileye ilginç bulduklarımızdan bazılarını koyduk. İçi gün batımına benzeyen, kırılmamış bir deniz kabuğu. İstiridye gibi görünen kapalı bir deniz kabuğu. En sonunda Lucas bileğini kontrol etti. Yükselme zamanının geldiğini işaret etti. Yavaş yavaş KD'lerimize hava basıp yüzeye doğru hareket etmeye başladık. Yukarı çıkmadan önce Lucas elimi çekiştirip durmamız için işaret verdi. Beş dakika boyunca yavaşça nefes alarak su yüzeyinin 3 metre kadar altında süzüldük. Sonsuzluk gibiydi. Yukarıda sadece o ve ben vardık. Balık yoktu. Kalamar yoktu. Tüm dünyada, o koca okyanusta sadece ikimiz vardık. Birbirimize baktık. Hâlâ elimi tutuyordu. Sonunda bana başparmağıyla tamam işareti yapınca yüzeye doğru yüzmeye başladık.

Birbirimizden ayrıldığımızda hayatta olduğuma inanamadım. İçim tuhaf bir enerjiyle dolmuştu. Fazla oksijen yüzünden olmalıydı. Maskemi çıkarıp düzeltmek için saçlarımı tekrar suya batırdım. Sonra Ken'in, elinde telefonumla beklediği teknenin merdivenine doğru yüzdüm.

Tekneye binmeme yardım etmek için bir elini uzattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu... aklımı başımdan aldı." Sırıttım.

Daha sonra güvertede oturduk, Lucas'la gördüklerimizi

Ken'e anlatırken sandviç yiyip şişelerden soğuk, zencefilli biralarımızı içtik.

“Harika. Boğulma korkusu yaşamadan kendim gitmiş kadar oldum. Betimlemelerin mükemmel, Marin.”

“Teşekkürler.”

“Resif nasıl görünüyordu peki?” diye sordu Ken.

“Çok iyi sayılmaz,” dedi Lucas. “Geçen yılki kadar sağlıklı olmadığı kesin.”

Sadie birkaç yıl önce okyanusun sağlığı üzerine bir hikâye yazmıştı. Yüzen çöp adalara ve ölmekte olan mercanlara dair hatırladıklarım, iyimser değildi. “Yapabileceğin bir şey var mı?”

Lucas başını salladı. “Aslında burada diğer yerlerdeki gibi büyük bir resifimiz yok. Saba el değmemiş bir yer. Ancak diğer yerlerdeki kurallar, burada da geçerli. Kirliliği azalt. Dalış yaparken ya da balık tutarken sorumlu davran, kesinlikle dokunma. Doğru güneş kremi kullanmak bile yardımcı olabiliyor. Ama şu beyazlayan mercanlar? Sebebi küresel ısınma. Yani karbon çıkışını azaltmak bile tek başına yardımcı olacaktır.”

“Güneş enerjisi kullanmak gibi.”

“Aynen öyle. Küçük değişiklikler harika sonuçlar yaratır. Ama gerçekten ihtiyacımız olan şey büyük bir değişim.”

“Belki Tsai Grup buna öncülük ederse, diğer büyük şirketler de peşinizden gelir,” dedim.

“Ba da böyle söylemişti.”

“Kulağa çok iyi bir miras bırakmış gibi geliyor,” dedim. “Yani, dünyayı kurtarmak falan.”

Söylediklerimin ardından Lucas bir süre sessiz kalıp ufku izledi. Abartmadığımı umuyordum. Ken banklardan birinde uyuyakaldı. Sıcaklık yorucu olsa da kendimi hiç bu kadar enerjik hissetmemiştim.

“Geldiğine memnun musun?” diye sordu Lucas başka bir zencefilli bira açarken. “Evet. Gergindim ama beni tutmanın çok faydası oldu.” Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince uzağa bakmaya başladım. “Ne tür deniz kabuklarımız olduğunu merak ediyorum.” Doldurduğumuz fileyi kaptım. Bulduklarımızı güvertede inceledik.

“Bunu güvenlik için yaptım,” dedi Lucas.

“Ha?” O ne demekti yahu?

“Deneyimsiz dalgıçlar kontrolsüz şekilde yükselebiliyor. Bu çok tehlikelidir. Seni tutarak tehlikeyi önleyebiliyorum.”

“Bildiğim iyi oldu.” Bir kız bu yüzden yanlış bir fikre kapılabilirdi. Bulduğum kapalı deniz kabuğunun üzerinde elimi gezdirdim.

“Bu büyük bir istiridye,” dedi Lucas. “İçinde ne olduğuna baksak mı?” Dalış bıçağını çıkarıp istiridyenin kenarlarında gezdirdikten sonra kabuğu açmak için bıçağı kullandı. Güneşte bir şey parlıyordu. Lucas gülümsedi.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Buna inanamıyorum,” dedi. Avucunun içine baktığımda mükemmel beyazlıkta, parlayan küçük bir inci tuttuğunu gördüm. Bir inci bulmuştum.

Yirmi Üç

Lucas'a göre istiridyede inci bulma olasılığı on iki binde bir falandı. Bunu bana istiridye ve içlerinde canlı bulunan deniz kabuklarını suya geri bırakırken söyledi. Ken uyuduğu bankta horlamaya devam ediyordu. Lucas'la birlikte üzerine bir havlu örttükten sonra Lucas tekneyi kıyıya geri götürdü.

Dalış ekipmanındaki havayı boşaltıp cipi Ken'e bıraktık. Yol'un kenarında dururken Lucas, buralarda başka bir araç bulmanın zor olmadığını söyledi. Birkaç dakika sonra yanımızda küçük bir minibüs durdu.

"Selam, Lucas," dedi içerideki kadın. "Tesise geri dönme-ye mi çalışıyorsun?"

"Evet, Torrens Noktası'ndaydık ve Ken tekne de uyuyakaldı. Cipi ona bırakıp gidersek iyi olur diye düşündük."

"Fazla ince düşünmüşsünüz. Ben olsam onu denize atardım." Kolunu salladı. "Hadi gelin. Ben Elisabet."

"Ben Marin, bizi götürdüğün için teşekkür ederiz."

"Ah, burada bunu hepimiz yaparız. Hiç sorun değil."

Elisabet'in minibüsü sebze ve meyve doluydu. Adanın Windwardside kasabasındaki küçük restoranın sahibi olduğunu öğrendim. "Gitmeden önce uğra mutlaka," diyerek beni restoranına davet etti. "Çoğu gece müzik oluyor, yemekler de fena değil."

“Çok alçak gönüllüdür,” dedi Lucas. “Elisabet çok yetenekli biri.”

Birbirlerine gülümsediler. Birdenbire kendimi dışlanmış hissettim. “Telefonumu gördün mü?” diye sordum. “Bugünkü fotoğrafları yayınlamam gerekiyor.”

“Marin şu an bir macera foto muhabirliği projesi üzerinde çalışıyor da,” Lucas açıklama yaptı.

“Fevkalade,” dedi Elisabet. “*National Geographic* gibi mi?”

Başımı iki yana salladım. Sadie için evet belki ama benim için öyle değildi. “Bu kişisel bir şey. İş için değil. Ben gazeteci değilim. Ailemin geri kalanı öyle olsa da ben değilim. Ben sıkıcı olanım.”

Lucas kaşlarını çatı. “Sıkıcı değilsin. Bugün bir inci buldun.”

“Hadi be,” dedi Elisabet. “Doğduğumdan beri burada yaşıyorum ve bulduğum tek şey bağlanma sorunları olan Tayvanlı bir gurbetçi.”

Pencereden dışarı baktım. “Önemli bir şey değil. Bana restoranını anlatsana. Ne tür yemekleriniz var?”

“Taze ada yemekleri. En azından turizm dergilerinin söylediği bu. Sadece iyi yemekler yaparak gelenlerin hem midelerini hem kalplerini memnun etmeye çalışıyorum.” Arabayı yolun kenarına çekip tesis kapısının hemen dışına park etti. “İşte geldik. Sohbate devam etmeyi çok isterdim ama gitmem gerek,” dedi. “Benim balıkçı saat üç civarı geliyor da.”

Lucas dışarı çıktıktan sonra arabadan inmem için bana kapıyı açtı. Açık pencereden Elisabet, “*Cheng-Han*’a benden selam söyleme,” dedi.

“Seni kaçırdığını ona kesinlikle haber vereceğim.”

“Bundan eminim. Tanıştığımıza memnun oldum, Marin.”

“Ben de. Bizi bıraktığın için sağ ol.”

Sessizce ana binaya geri döndük. “Yorgun musun?” diye sordu Lucas.

Omuz silktim. “İyiyim.”

“Sessizsin.” Bileğimi tuttu ve beni kendine doğru döndürdü.

Kaskatı kesildim. Beni inceliyordu. Yeteri kadar bakarsa surat ifademdeki satır aralarını okumasından endişeleniyordum. “Ne yapıyorsun?”

“İyi misin?” dedi. Bir saniye aşağı baktıktan sonra saatini kontrol etti. “Yüzeysel bir dalış yaptık, herhangi bir sıkıntı yaşamaman lazım. İyi olduğuna emin misin? Baş dönmen ya da ağrın falan var mı?”

“Ben iyiyim. Sadece odama dönüp şu fotoğraflara bakmak istiyorum, o kadar. Hem kitabımdan da birkaç bölüm okuyabilirim belki.”

Bileğimi bıraktı.

“Beni dalışa götürdüğün için teşekkür ederim,” diyerek patikaya yöneldim.

“Bekle, inci ne olacak?”

Bir anlığına gözlerimi kapattım. “Sende kalsın.”

Villaya yaptığım yürüyüş işkence gibiydi. Lucas bana dekompresyon sendromunun belirtilerini anlatmıştı –eklem ve kas ağrıları, bilinç bulanıklığı ve rahatsız edici bir sürü başka şey daha– fakat sorunumun bu olmadığını biliyordum. Diğer yandan egom, zor zamanlar geçiriyordu. Dar patikada birbirlerini okşamak için kaç kez durduklarına bakılırsa ya bala-yında ya da bir çeşit randevuda olduklarını tahmin ettiğim bir çifti izlememin de hiçbir faydası dokunmuyordu. Her iki durumda da benden daha iyi vakit geçirdiklerine şüphe yoktu. *Aptal*, dedim kendi kendime, yüzüme gelen iri deve tabanı

yaprağını iterken. Elbette Lucas Tsai gibi birinin adada güzel bir kız arkadaşı olacaktı. Tecrübeli ve yetenekli biri, bir aşçı. Kadın muhtemelen sörf yapıyordu. Sörf yapan birine benziyordu. Sonra Lucas bir de tutup benim için endişelenmişti. Ne utanç verici. Ne bekliyordum ki? Birkaç gün fotoğraf çekip adada takıldıktan sonra, tam Tennessee'ye dönecekken bana âşık olacağını ve onu bir daha asla görmeyeceğimi mi?

Odama geri döndüm. Oturup bugünün fotoğraflarında parmağımı kaydırmaya başladım. Lucas'la ben tekmeden atlama ya hazırlanırken, eli elimde. Suyun içinde yan yana süzülürken. Maskemi çıkarmama yardım ederken. Sudan çıktıktan sonra dalgıç kıyafetimin fermuarını eliyle açarken. Sonuncusunda durdum. Islak saç telini yüzümden uzaklaştırıyordu. Tanrım, Ken kendini paparazzi mi sanıyordu? Bu pozların hiçbirinde maceracı biri gibi görünmüyordum, Lucas'la suya atlarken havada çekilmiş olan poz hariç. Instagram'ı açıp #CennetProjesi etiketini yazdım. Ek önlem olarak altına *Skuba!* yazısını da ekledim. Sonra Sadie'yi aradım.

"Selam, abla," Sesi pekmez içmiş gibi boğuk çıkmıştı.

"Uyuyor muydun? Günün ortasındayız. Umarım tüm geceyi dışarıda Felix'le parti yaparak geçirmedi."

"Beni bilirsin."

"Pasaportla ilgili bir gelişme var mı? Başka bir gönderi paylaştım."

"Bakayım," dedi. "Ah be, dalgıç kıyafetiyle çok seksi görünüyorsun. Sevgili kauçuk, hayatım boyunca neredeydin sen? Otelci adam mı o yanındaki? Amma da boylu posluymuş. Eğlenceli görünüyor. Asıl soru şu: Gerçekten dalış yaptın mı?"

"Acayip bir papağan balığı gördüm, tamam mı?"

"Bunu Google'dan bulmuş olabilirsin."

“Kanıtım var. Bir inci buldum.”

“İlginç.”

“Sadie,” dedim. “Seni sevdiğimi biliyorsun. İyi niyetli olduğumu biliyorum ama yoruludum. Bu iş bana göre değil. Yoruludum artık.”

“Biliyorum Marin. Sadece bir paylaşım daha yap, tamam mı? Onu yarın arayacağım. Bu da sana şu tesis sahibiyle işi pişirmek için zaman verir.”

“Çok iğrençsin.”

“Hah! Sanki hiç aklından geçmemiş gibi.”

“Hepimiz kadınlık organlarımızla düşünmüyoruz, anlarsın ya. Gerçekçi olanlarımız beyniyle düşünmeyi seviyor.”

“Ee? Bunun neresi eğlenceli?”

Telefonu kapattıktan sonra mayomu çıkardım. Cildimi kaplayan tuz tabakası yüzünden sıcak bir duş alıp günün yorgunluğunu üzerimden atmaya ihtiyacım vardı. Duştan çıktığımda aynalar buğulanmıştı ama kendimi daha iyi hissediyordum. Valizi karıştırıp askılı bir elbise buldum. Normalde giyeceğimden beş santim daha kısaydı. Siyah kumaşın üstü minik, pembe kalplerle kaplıydı. Ama valizdeki en normal kıyafet buydu. Islak saçlarımı tepemde toplayıp at kuyruğu yaptıktan sonra dalgıç kıyafetini götürmek için ana binaya doğru yola çıktım. Artık ihtiyacım olmayacaktı ne de olsa. Yani geri vermek daha doğru görünüyordu. Ben oraya vardığımda Ken ayaklarını resepsiyon masasına uzatmıştı. Zeytin rengi teni kırmızının korkunç bir tonuna dönmüştü. “Sen!” dedi beni görünce. “Sen ve Lucas çok acımasızsınız. Beni öğlen güneşinde uyurken bıraktınız. Cayır cayır yandım.”

Korkuyla geri çekildim. “Çok kötü görünüyor. Özür dilerim.” Eliyle uzaklaşmamı işaret etti. “Bunun için bir şeyim var. Bana da Laurentina verdi.”

“Laurentina’nın yanık kremi mi aldın? Senden hoşlanmış anlaşılır.”

“Kremi biliyor musun?”

“Çok meşhurdur. Her şeyi kendisi yetiştiriyor.”

“Seninle paylaşırım ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Yarın beni bir geziye daha çıkarabilir misin? Sadece birkaç fotoğrafa daha ihtiyacım var.”

“Elbette. Endişeye gerek yok. Yarın izinliyim ve bildiğim bir yer var.” Kâğıda bir not karaladı. “Ben de size nasıl döndüğünüzü sormak istiyordum aslında. Lucas’ın özel konuğumuza sorun çıkarmadığını söyle.”

“Bana niye özel konuk deyip duruyorsun? Ekonomi tarifesinde olmam gerekiyordu.”

“Ah, şey, ben tüm misafirlerimize özel konuk derim. Anlarsın ya; çünkü hepiniz önemlisiniz yani.”

“Anladım. Sorduğun soruya gelirsek, evet, bizi Elisabet adında biri getirdi,” dedim. “Tanırsın belki?” Bunun için kendimden nefret ediyordum ama ne bildiğini öğrenmek istiyordum. Şüphelerimin doğru olması için kendimi hazırladım.

“Nasıl görünüyordu? Morali bozuk muydu?”

“Pek sayılmaz,” dikkatle ona baktım. “Neden bozuk olsun ki?”

Bana bir bakış attı.

Bekle bir saniye, dedim içimden. “Sen ve Elisabet mi? Dur, dur. *Cheng–Han* sen misin?”

“Tayvanca adımı mı kullandı?” Gözlerini kapattı. “İyi görünüyordu, değil mi? Birle on arasında bir puan ver.”

Tehditkâr. “Gayet iyiydi.”

“Bekle, adımı söyledi mi? Benden bahsetmiş. Peki, ne dedi?”

“Lucas’a sana selamı olmadığını söyledi.”

“Ah, bu iyi.” Ayağa kalkıp yürümeye başladı. “Sakıncası var mı, özel konuk? Yarın villada buluşuruz, şimdi bir telefon etmem lazım.” Öğleden sonra kaybolan iştahım zevkle geri geldikten sonra villaya gidene kadar tüm yol boyunca şarkı mırıldandım. O gece, şu yumuşacık bornozu giyip oda servisinden gelenleri yedim. Şimdiye kadar yediğim en lezzetli kek kadar iyi, iki kocaman ıstakozlu börek ve büyük D ile Dekadens denen çikolatalı pastadan iki devasa dilim sipariş etmiştim. *Sadie bunları yiyenin ben olduğumu bilseydi başını taşlara vururdu.* Her bir lokmayı yedikten sonra üzerimde yeni bornozumla yorganın üzerinde uyuyakaldım.

Yirmi Dört

O dev dalgalarda sörf yapan insanları gördün mü hiç? Birkaç yıl önce Portekiz'in Nazaré kentindeki Praia do Norte'de profesyonel sörfçülerin fotoğraflarını çekmem gerekiyordu. Gördüğüm en vahşi şeydi. Sudan gökdelenleri dolduran ışıkların içinde küçük, önemsiz gölgelere benziyorlardı. Bir an yenilmez görünürlerken bir sonraki an dalga onları yutuyor, sonra da köpük dağının dışına atıyordu. Ama bir süper kahraman gibi tahtalarının üzerinde, saatte yaklaşık bin mil hızla yüzdükleri o birkaç saniye buna değişiyordu demek ki, değil mi? Kendime bunu söyleyip duruyorum. Bazen patron olursun; uçan, dalgaya saldıran ve bazen de doğa seni parçalara ayırır. Bu muhteşem bir şeydir, öyle ya da böyle.

Son zamanlarda bunu çok düşündüm. Okyanusu, dalgaları, değerli hayatları için sörf tahtalarına asılan insanları.

Bu geziye kadar Marin okyanusu bile hiç görmemişti. Kacırdığı başka bir şey de buydu. Umarım yolculuğun ve okyanusun tadını çıkarır. Kelimenin tam anlamıyla değil ama. Portekiz'deki çekimler sırasında o kadar susamıştım ki biraz deniz suyu içmeye çalışmıştım. Sonrasında çok hastalandım ve Felix bana koca bir yıl boyunca "ahmak" dedi.

Sadie davul çalıyordu.

Bam, bam, bam!

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum. “Kes şunu Sadie,” diye homurdandım. “Uyumaya alışıyorum!” Sadie yalvarışlarını görmezden geldi. şimdi de bas davuluna vuruyordu.

Dum, dum.

“İyi,” derken bağırdım. “Kalktım! Mutlu musun kardeşim?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi bir adam. “Sabahları sevmiyorsun, değil mi?”

Lamba ışığı yüzünden gözlerimi kapattım. Ağır bir şey saçımlı çekip bıraktı. Nemli saçlar yüzüme düştü. Gözlerimi biraz açmaya zorladım. Sadie ve davullarını hiçbir yerde göremiyordum. Sonra her şeyi hatırlamaya başladım. Saba’da lüks bir tatil köyünde idim. Karşımda Lucas Tsai duruyordu.

Giydiğim bornozu kenarlarından tutup kapattım. “Burada ne işin var?”

“şey, bunun için özür dilerim ama bir süredir kapıyı alıyordum.” şu davul sesi.

“Bekle, Ken nerede?”

“Meşgul.”

Önceki güne geri döndüm. O telefon görüşmesini yapmak için oldukça istekli görünüyordu. “Elisabet mi?” diye sordum.

Lucas başını salladı.

“Sen de kapıyı kırayım dedin, öyle mi?”

“Anahtarım vardı. Ama mesaj alındı. Normalde misafirlerin odasına zorla girmem.”

“Çok rahatladım.”

“Ken’e seni bu geziye çıkaracağımı söyledim ve biraz acelem var.” Elinde tuttuğu bez parçasına bakıp onu bana fırlattı.

Üzerimde bu varken ölmeme imkân yoktu. Küçük, kot şort görünümlü bez parçasını kaldırıp başımı iki yana salladım.

“Bu benim değil,” dedim. “Unuttun mu? Yanlış valiz hani?”

“Şey, bir şeyler giymen lazım, üzerindeki bornoz gideceğimiz yer için pek uygun değil.”

Yataktan kösteklenerek kalktım. “Sorun değil. Yapacak daha iyi işlerin, ilgilenmen gereken başka özel konukların vardır.” Midem, sadece bir kâse tropikal meyvenin kalıntılarıyla geçen bütün bir günü protesto etti. “Oda servisine sipariş vereyim, sen de gidip o daha önemli işlerini halledebilirsin.”

Lucas’ın bakışları söylediklerimi onaylıyor gibi görünmüyordu. Sonra eline bir termos çanta alıp kapağını kaldırdı. Kendime hâkim olamayıp içine baktım. İçi, yağlı kaşık lokantası* ve Fransız pastanesinden yağmalanmış gibi görünen yiyeceklerle doluydu. Ağzım sulandı. Yutkunup çantaya uzandım. Çantayı benden uzaklaştırdı.

“Oraya vardığımızda bu senindir.”

Omuzlarım düştü. “Beni yemek karşılığında mı rehin alacaksın? Çok zalimce.”

“Anlaşma yapmakta üzerime yoktur. Üstünü giyinip benimle otoparkta buluşursan, sana arabada yemen için mini bir çörek veririm.”

Mini çöreklerle bayılırdım. Onları yemesem de hep ye-

* Kızarmış yiyecek ya da ev yapımı yemeklerde uzman küçük, ucuz lokanta –ç.n.

menin hayalini kurardım. Sadie her zaman seyahat ederken farklı kurallara göre oynadığını söylerdi. Belki de Saba Marin'i mini çörek yiyebilirdi. Saba Marin'i ıstakozlu böreği ve Dekadens çikolatalı pastayı çoktan yemişti. Başımı iki yana salladım. Saba Marin diye biri yoktu. Aklımı kaçırmak üzereydim ve midem bana hırlarken o kendini beğenmiş, aşırı çekici adama hayır dememin imkânı yoktu.

“İyi, verandada bekle.”

“Peki.”

“O çöreği bırak, yoksa anlaşma falan olmaz.”

Çöreği iki lokmada yedim, uzun zamandır yediğim en lezzetli iki lokmaydı. Sıradan, limonlu, haşhaşlı bir çörek bekliyordum ama yanılmıştım. Bu şey mango parçaları ve siyah susamla doluydu. Egzotikti, lezzetliydi ve dilimde dağılıyordu. Kendimi kesik kot pantolonla kâğıt inceliğindeki gömleğin içine soktum, *hadi yatakta kalalım*. Sutyenim kumaştan olduğu gibi görülüyordu. Aynada kendimi görünce bir an gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu iyi değildi. Gelinin çantasına geri dönüp altını üstüne getirdim. Burada daha iyi bir şey yoktu. Fazla kıyafet giymeyi planlamamıştı herhâlde. Çünkü çantanın yüzde ellisi dantelli iç çamaşırı, yüzde kırkı cesur bikinilerle doluydu. İki minicik elbise, iki süslü eşofman, hâlihazırda giydiklerimin neredeyse aynısı olan bir sürü başka eşya, bir çift bantlı sandalet ve bir de yeni görünen spor ayakkabılar vardı. Spor ayakkabıları denedim. Popomun tüm sınırlarını test eden şortların aksine, tüm ayağımı kavradıklarını görünce rahatlardım. Çantamda bir tokayla dudak parlatıcısı bulunca saçlarımı bağlayıp parlaticıyı sürdüm. Korkunç görünüyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Villadan çıktığımda Lucas kaşını kaldırıp yumruğunu ağzına bastırdı. Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu herhâlde. Boğazını temizledi.

“Evet. Başka bir çöreğe daha ihtiyacım olacak,” dedim kıyafetimi göstererek.

Lucas uzun, amacına uygun adımlarla uzaklaşmaya başladıktan sonra bir anlığına onu izlemeye daldım. Gündelik kıyafet defilesinde çalım atan podyum modeli görüntüsüne hayran kalmıştım.

“Yetişmeye çalış,” dedi. Ona surat astığımı göremedi. Omzunun üzerinden havaya bir çörek atınca verandadan çıkarak patikaya doğru fırlayıp gelin buketinin peşinden zıplayan bir nedime gibi kollarımı uzattım. Herkes her zaman, tüm o kaya tırmanışları ve dağcılığından dolayı ailenin atletinin Sadie olduğunu düşünürdü. Bense o çöreği adım bile atmadan yakalamış, üzerine hiç tökezlemeden de Lucas’a yetişmiştim.

“Pekâlâ, sabahın kör karanlığında nereye gittiğimizi söyler misin lütfen?” diye sordum.

Çenesini kaldırıp yürümeye devam etti. “Hiç şansın yok.”

“Merdivenden inip okyanusta dalış yaptım zaten. Yapacak başka ne var ki?”

Lucas Tsai’nin bana nereye gittiğimizi söylemeyerek oldukça zeki hareket ettiğini daha sonra düşünecektim çünkü bilseydim, oradan hızla sıvışıp villaya geri döner, kapıları sürgüler, Bayan Doğru’nun kıyafetlerini çıkarır, ardından da o sekiz bin iplikli çarşafın altına girerdim. Ayrıca daha fazla spor yapmam gerektiğini de düşünecektim.

Epey masum başlamıştı: Tropikal yaprakların arasına gizlenmiş ahşap bir tabela ve bir dizi basamak. Bilmesem bunun Merdiven’de yaptığımızın bir tekrarı olduğunu zannederdim.

Kahvaltı çantasını omzunun üzerinden geçirip, “Hadi gidelim,” dedi. Basamakları çifter çifter çıkıyordu. Yanına geçip

tırmanmaya başladım. İş yerinde asansör yerine her zaman merdivenleri tercih ederdim. Yani ona yetişmek için koşturup durmanın bana sorun çıkarmayacağını düşünüyordum. Güneş henüz doğmadığı için etrafı görmek zordu. Yağmur ormanı gibi görünen bir yere doğru ilerliyorduk. Baktığım her yerde hatta bizi saran kubbenin altında, büyümüş yapraklar ve değişik değişik bitkilerin gölgelerini görüyordum. Merdivenler yerini, –buraya normal saatte gelmiş olması muhtemel diğer tüm insanların, yani namıdiğer herkesin çünkü normal olmayan sadece bizdik– toprağı aşındırdığı ince bir patikaya bıraktı. Tenimde, yaprağın üzerindeki çiy taneleri gibi damlacıklar oluşurken havanın nemi gittikçe artıyordu. Şafağın yaklaştığını haber vermek için ötüp cıvıldaayan farklı cins kuşların kakofonisi, kulaklarımı dolduruyordu. Buranın kokusu bile farklıydı.

“Adımına dikkat et,” dedi Lucas.

Yolun ortasına saplanıp kalmış bir taş yüzünden tökezledim ancak nasıl olduysa, loş ışıktaki Lucas düşmeden önce kolumu tutup doğrulmamı sağladı. Dengemi sağladım. Uzun bir süre yürüyüp daha da yükseğe çıktık. Kuşların sesleriyle beraber yokuşun eğimi de artmaya devam ediyordu. Buna maruz kalan kalçalarım çığlıklar atıyordu. Yaklaşık bir buçuk km yüksekliğe ulaştığımızda ikinci çörekten aldığım enerjiyi tüketmiştim bile.

“Bir dakika durabilir miyiz?” diye sordum.

Lucas cevap vermese de yavaşlayıp patikada durduktan sonra bana su uzattı.

“Bu küçük, gizemli yer ne kadar uzakta?”

“Çok değil.”

Bir yudum su içtim. “Bu önümüzde hâlâ uzun bir yol var demek, değil mi?”

Omuz silkti. “Sana söyleseydim, geri dönebilirdin.”

“Peşinden gelmeyi neden kabul ettiğime dair hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdim. Aslında birkaç fikrim vardı. Şu yaydığı tuhaf manyetizma, bunlardan biriydi. Sonra bir de şu elmacık kemikleri vardı. Komple ilgisiz, dişi bir robot değil-dim sonuçta.

“Bana kızgınsın,” dedi.

“Değilim.” Ben onun dudakları hareket etsin diye levye kullanmak zorunda kalırken onun Elisabet’e ne kadar kolay gülümsediği geldi gözümün önüne. Yüzümü ifadesiz tuttum. “Kızgın değilim.” Gerçekten değildim. Acıkmıştım. Midem önceki gecenin ziyafetini çabucak hallettiği için şimdi kendini kemirmekle meşguldü. Elimi karnıma koydum.

Lucas bu hareketimi fark etmiş olmalıydı çünkü tek kelime etmeden termos çantayı kaldırıp önümde salladı. Tanrım, tam bir piçti. Manyetikti ama yine de bir piçti. Midem dışarıdan duyulacak kadar yüksek sesle guruldadı. Elimi uzatınca çantayı çekti.

“Daha değil.” Bir anlığına etrafına bakıp azıcık ışıktaki bir şeyler aradı. Sonra telefonunu çıkarıp el feneri olarak kullandı.

Patikadan ayrılıp ormanda kaybolurken, “Ne arıyorsun?” diye sordum.

Karanlığı taradım. Neredeydi? Kalp atışlarım hızlandı. “Lucas?” diye seslendim. “Neredesin?”

Karşılığında duyduğum tek şey yaprakların hışırtısıydı. Bu hoşuma gitmemiştii. “Hadi ama! Hiç komik değil. Geri dön.”

Biraz ilerde, sağ tarafımda, Lucas’ın yağmur ormanında kaybolduğu yerin tam karşısında bir şeyler kıpırdadı. Geri çekildim. Nasıl açlığımın beni bu aptal, gizemli yürüyüşe sürüklemesine izin verecek kadar salak olabilmişim ki?

Şimdi de yabancı bir ülkede, karanlık bir ormanda yalnız kalmıştım. Tanrı bilir etrafımda ne tür yılanlar ya da suçlular

gizlenmiş bekliyordu. Kıpırtının olduğu taraftan tuhaf bir ses geldi. Acıklı ve kısık bir ses, sanki biri acı çekiyormuş gibiydi. Bu da neyin nesiydi be? “Lucas!” dedim fısıltıyla. “Sen misin?” Onu kurtarmak için koşsam mı koşmasam mı diye karar vermeye çalışırken hızla soluk alıp vermeye başlamıştım. Karanlıkta bacağıma tüylü bir şey sürtündü.

“Ayyy!” diye çığlığı basıp geri zıpladım. Gözlerimi kapatıp kollarımı deli gibi sallayarak saldırıyı engellemeye çalıştım. Sonra donup kaldım. Biri çok fena gülüyordu.

“Bağırmanı kes, Marin. Şu küçücük, zavallı keçinin senin yüzünden ödü patladı.”

Gözlerimi açıp etrafa baktım. Elinde küçük, topa benzer bir şey tutan Lucas’ı gördüm. Kahkaha atmaktan iki büklüm olmuştu. Bir metre kadar önümde dizleri yamuk yumuk, kulakları sarkık bir keçi duruyordu. Bacağımda hissettiğim tüyler ona aitti.

“Hangi cehennemdeydin sen?” Sesim istediğimden daha tiz çıkmıştı.

“Sana bunu getirmişt看,” dedi. Attığı kahkahalar yüzünden hâlâ doğru düzgün nefes alamıyordu. Futbol topu şeklindeki küçük nesneyi bana uzattı. Öylece baktım. “Bu bir mango. Yemen için.”

Yorum yapmadan elinden aldım.

Zirvede durduğum sırada hâlâ aç ve yorgundum. Ödünç gömleğimin arkası terden sıırıslıklam olmuştu. Saatlerce tırmanmıştık ama artık, Lucas’ın devam etmem için beni neden zorladığını anlıyordum. Adanın en yüksek noktasındaydık, her yer sisle kaplıydı. Dünya şafakla birlikte pembe ve turuncuya boyanmadan önce, elimi sisin mavimsi griliğinde gezdirdim. Toprağı kaplayan yapraklı bitkiler ve eğrelti otları dışında pek bir şey görememişt看 henüz. Lucas bana büyük, yassı bir kayanın yanından el salladıktan sonra soğutucunun içindekileri masa örtüsünün üzerine koymaya başladı.

“Otur bakalım,” dedi. “Kahvaltı zamanı.”

Küçük bir kiş alıp ısırđım. “Bütün bu yiyecekleri getirdiğın için teşekkür ederim. Burası neresi?”

“Mount Scenery. Saba’daki en yüksek tepe. Sis dağılırsa tüm adayı buradan görebilirsin.”

“Sisi severim,” diyerek dizlerimin üzerine oturdum. Kuvvetli esinti insanı üşütecek kadar serindi. “Bir bulutun içinde oturmaya benziyor.”

Lucas bir termos çıkarıp kapağını doldurduktan sonra bana uzattı. “Kahve,” dedi. “Hâlâ sıcak. Seni ısıtır.”

“Teşekkürler.”

“Dün seni üzen bir şey vardı.” Kahvesinden bir yudum aldı. “İnciyi almadın.”

“Önemli değil. Geçti gitti,” dedim. “İnciyle çok ilgileniyor gibi bir hâlin var. Özel bir sebebi var mı?”

Uzun süre sessiz kaldı. “Annem inci bulmak için dalış yaptı. Oksijen tankı bile almaz, Ba’nın bir parça bambudan ona yaptığı şnorkeli kullanırdı. Çocukken onu izlerdim.”

Başımı dizlerime yasayıp anlatmaya devam etmesini bekledim. “Sihir gibiydi. O kadar uzun süre havasız nasıl dayanabildiğine inanamıyordum. Bazen su kenarındaki kayalarda oturur, annem sudan çıkana kadar nefesimi tutmaya çalışır ama asla yeterince uzun süre tutamazdım. On yaşındaydım, bunun için egzersiz yapıyordum. Bir gün, dört buçuk dakika boyunca nefesimi tutmayı başardım. Onu yeneceğimden emindim. Nefesimi o kadar uzun süre tutmuştum ki sonunda bayılmışım. Gözümü açtığımda Ba’nın kollarındaydım.”

Bunun ardından ne geleceğini biliyordum. Müdürün ofisinde beklediğim gün, ben de aynı duyguyu yaşamıştım. Dünya, sanki gerçek bir dünya değil de tüm olanlar bir rüyaymış gibi, bükülmeye başlamıştı. Yanağım yere çarpıp neyin gerçek olduğunu anlayana kadar da rüya gibi gelmeye devam etmişti.

“Bir daha da geri gelmedi.”

“Çok üzgünüm.”

“Uzun zaman önceydi. Ondan sonra sadece Ba ve ben kaldık. Saba’dan ayrıldık. Uzun süre boyunca annem ve burayla ilgili hatırladığım tek şey bulduğu incilerdi. O inciler benim hazinem gibiydi.” Bana baktı. “Zaman aldı ama sonunda iyileştim. Ba ile harika bir hayatım oldu, Tayvan’da yaşayıp dünyayı dolaştım. Vefat edene kadar –Guangdong’dayken geçirdiği son birkaç ay hariç– zamanımızın çoğunu birlikte geçirdik.”

Guangdong. Kulağa neden bu kadar tanıdık geliyordu? Lucas şaşkın ifademi fark etmiş olmalıydı. “Zor olmadığını söylemiyorum. Ama her şey yoluna girdi,” dedi.

“Öyle mi dersin?” diye sordum. “Ben babamı hiç tanımadım. Hayatımın dev boyutlu soru işareti bu. Ama annem... Onu hâlâ her gün özlüyorum. Daha da kötüsü, ona hâlâ kızgıyım. Eskisi kadar çok ya da sık olmasa da o duyguları içimden atamadım. Sanki bizimle kalıp daha güvenli bir iş yapsaydı, belki Sadie’yi tek başıma büyütme zorunda kalmazdım.”

Başını salladı. “Duruma şöyle de bakmak mümkün. Annem bir inci dalgıcı olmasaydı, belki de güvende olurdu. Ya da belki mutsuz bir hayat yaşayıp uykusu ıda ölürdü. Kim bilir?”

“Sanırım haklısın. Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Biz de şu an burada olmazdık.” Dönüp bana baktı.

Hüzünlü gözleri okyanusun derinliklerindeki volkanik bir kaya gibi karanlıktı. Anlayamadığım o kadar çok şey vardı ki. Çünkü onu henüz yeterince tanıımıyordum ama tanımak istiyordum. Ve *anladığım* o kadar çok şey vardı ki keşke anlamasaydım diyordum.

Dağın zirvesi değişmeye başladı. Çimenler buğday rengine, uçurumlar sıvı altına dönüyordu. Sessizlik içinde izledik.

Piknik için kullandığımız kaya parçası, kenardan çok uzak değildi. Aşağıya baktığımda manzara kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. İçinden geçtiğimiz yağmur ormanını, ormandaki ağaç ve bitki yapraklarının eğretili otundan daha büyük yapraklı palmiyelere dönüştüğünü görebiliyordum. Aşağıdaki kil çatılı beyaz binalar, engin yeşilin karşısında minik lekeler gibi kalmışlardı. Adanın ötesindeki deniz sonsuza uzanıyordu. Okyanustan çıkıp gökyüzünde yerini alan güneş, devasa görünüyordu.

“Daha önce hiç dağa tırmanmadığıma inanamıyorum. Böyle olacağını bilseydim...”

“Ne?”

Omuz silktim. “Belki bir şeyleri değiştirirdi.”

“Bunu hallettik sanıyordum.”

“Evet, biliyorum,” dedim. “Sadie ve annem önemli dağcılardı. Bir nevi onların işiydi bu. Sonra eski sevgilim Ted de onunla dağlara gitmemi istedi ama ben hiç gitmedim. Her zaman bir mazeretim vardı fakat dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece korkuyordum.”

“Yüksekten mi?”

“Belki biraz. Şu anda da korkuyorum. Ama itiraf etmeliyim ki bir tırmanışın böyle olacağını hayal etmemiştim. Bu kadar korkmasaydım onunla işler yoluna girer miydi diye düşünmeden edemiyorum.”

“Bu adamla ciddi miydiniz?”

Burnumu kırıttırdım. “Cebinden yüzük çıktı, derecesinde ciddiydik.”

Lucas kaşlarını kaldırdı. “*Ciddiymişsiniz*. Peki, ne oldu? Senin yürüyüşe çıkmamandan daha fazlası olsa gerek.”

“Bilmem. Belki de yeterince cesur değildim.”

“Bence cesursun fakat başkalarının ne düşündüğü o kadar da önemli değil. Sen ne düşünüyorsun?”

Duygularımı kelimelere dökemiyordum. Ona hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri anlatmış, pişman da olmamıştım. Bu dağın tepesinde olduğumuz için memnundum. Kollarımı dizlerime sarıp gözlerimi uzaklara diktim. “Keşke Sadie bunu görebilseydi,” dedim sonunda.

Lucas cevap vermedi. Çok ciddiye. Daha önce takındığı tüm gösterişli, alaycı tavır, o kabadayılık gitmişti. Gözlerime baktıktan sonra başını salladı. Başka bir şey söylemedik.

Telefonumu alıp fotoğraf çekti.

Yirmi Altı

Ted'le Tennessee Üniversitesi'ndeki son yılımın başında tanışmıştık. Sadie, Memphis Sanat Koleji'nde fotoğrafçılık bölümü birinci sınıf öğrencisiydi. Sadece hafta sonları eve geldiğinden dolayı ben de hafta içi akşam saatlerini kütüphanede geçirirdim. O olmadan ev bana, annem öldükten sonraki dayanılmaz sessizliği ve yalnızlığı hatırlatıyordu. Katlanamıyordum. Değişiklik not ortalamam için iyiydi ama kalbim için pek öyle değildi. Sadie yokken evde hava alamıyordum, arayacağını söyleyip de aramadığı her seferde endişeden nefesim kesiliyordu.

İlk başta Ted'i fark etmemiştim. Çoğu gece oturduğum uzun tahta masanın diğer ucuna oturmuş, beyzbol şapkalı bir adamdı sadece. Gelir, sırt çantasını biraz fazla gürültüyle masaya bırakır, sandalyesini yere sürterek çekerdi. Buna rağmen dikkatimi çekmemişti. Gittikçe bana daha da yakın oturmaya başladı, ta ki çantasını tam karşımda duran masaya bıraktığında kafamı kaldırıp onu görene dek.

“Merhaba kütüphane bağımlısı dostum,” dedi elini uzatarak. “Ben Ted.”

Kafamı notlarımdan kaldırıp ona baktım. “Marin,” dedikten sonra notlarıma geri döndüm.

• Denizci, Fr. -ç.n.

“Güzel isim. Yelken açar mısın?”

Başımı iki yana salladım. Kapağında Sailor Moon’un* elle çizilmiş, mükemmel bir görselinin yer aldığı, çıkartmalarla –*Dağ Donanımı, Tibet’i Kurtar, Dang Güneş Gözlüğü, Dışa Bağlı ve Ulusal Açık Hava Liderlik Okulu*– dolu bir cilt tutuyordu elinde. “Hatta biraz ona benziyorsun,” dedi. Ardından gülümsedi; çaresizce arzuladığım türden parlak, güneşli, küstahça bir gülümseme; Sadie’ninki gibi bir gülümseme. Oltaya gelmişim.

Kütüphanede, sonra kafede, sonra mutfak masamda öylece karşılıklı oturduk. İşte böyle âşık olduk. En azından kendime söylediğim buydu. Zamanla, yavaş yavaş, dikkatle olmuştu. O tehlikeli görünen dosyayı tutup gülümseyerek, bana yaptığı Sailor Moon çizimini gösterirken değil. Gülümsemesine karşı koyamıyordum. Ted bunu biliyordu, bu yüzden bana planladığı seyahatten bahsederken yüzüne o gülümsemeyi yapıştırmıştı.

“Nepal’de bir yıl. Tanrım, inanabiliyor musun Marin? Hayatımın fırsatı bu. Bir *Fulbright*!” Bir milyon yıl geçse *Fulbright* kazanacağım aklıma gelmezdi.”

“Bu müthiş.” Ona sarıldım. “Seninle gurur duyuyorum.”

Araştırması, yapacağı tüm hazırlıklar ve satın alması gereken ekipmandan bahsederken gözlerinin içi parlıyordu. Çalışmadığı zamanlarda tırmanmak istediği yerler vardı bir de. Her yeni ayrıntıyla midem biraz daha sıkıştı. *Pad thai**** kutusunu kendimden uzaklaştırdım. İştahım kaçmıştı. Aslında sehpa kusacakmışım gibi hissediyordum.

“Bir yıl, ayrı kalmak için uzun bir zaman,” dedim ona. “Yine de mümkün.”

* Naoko Takeuchi’nin ilk olarak manga, sonra da anime şeklinde yayınlanan eseri –ç.n.

** Amerika’nın en prestijli öğrenim bursu –ç.n.

*** Tayland mutfağından, tavada kızartılmış pirinçli, şehriye yemeği –ç.n.

“Ayrı mı?” Başını iki yana salladı. “Hayır, Marin. Demek istediğim bu değildi. Benimle gelmeni istiyorum. Bunun senin için ne kadar harika olacağını bir düşün. Yazmak için gereken tüm ilhamı bulabilirsin. Hem keşif de yapabilirsin. Küçük bir evde birbirimizi ısıtırız, sadece ikimiz. Olasılıkları bir düşün, başka bir kültürde yaşamak. Ziyaret edilecek tapınaklar, tırmanılacak dağlar.”

Düşünebiliyordum. Rüzgârda çırpınan dua bayrakları. Derin, kutsal anlamlar taşıyan antik yapılar. Bulutların içinde kaybolan buzla kaplı devasa tepeler. Düşünebiliyordum çünkü annem de oralara gitmişti. Sudan’da ölmeden birkaç yıl önce ölüme mahkûm bir Annapurna* keşif gezisini haber yapmıştı. *Outdoors Dergisi*’nde bir sürü parlak fotoğrafın yer aldığı uzun bir makale çıkmıştı. Bir tanesinde annemin mükemmel çilli burnu donmaya başlamıştı.

Ted elime uzandı. “Benimle gel Marin.”

Geri çekildim. Kalbim hızla çarpıyor ama nedenini anlamıyordum. “Bir yıl? Nepal’de?” Başımı iki yana salladım. “Yapamam. Çok uzak ve çok uzun. Sadie’nin bana ihtiyacı var.”

“Hayır, yok.”

“Nereden biliyorsun?” diye tersledim onu.

“Çünkü bunu onunla çoktan konuştum. Tamamen destekliyor.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet.” Yanakları biraz renklenmişti. Beni çılgın planına katılmaya ikna etmek için arkamdan iş çevirip kız kardeşime gittiğini itiraf ettiği için utanmıştı sanırım.

“O güvenilir bir kaynak değil ki! Sadie her zaman, her şeyi destekler. Cumberland Platosu’nda serbest tırmanış mı? El-

* Himalayalarda bulunan bir dizi zirve –ç.n.

bette, neden olmasın? Konser fotoğrafı çekmek için Raleigh ve Durham'a otostop mu? Tamam. Ders projesi için gidip terk edilmiş bir lunaparka zorla girmek mi? Hiç sorun değil." Kaptırmış gidiyordum. "Sadie de tıpkı annem gibi. Düşünmez. Heyecana, maceraya ve sanatına kapılıp gider; sonra bir bakarsın, iyi bir fotoğraf çekeceğini ya da heyecan yaşayacağını düşündüğü için uçurumdan atlayıvermiş. Gerçeklikten kopmaması için bana ihtiyacı var."

"Senden Everest'e tırmanmanı istemiyorum, Marin. Sadece birlikte olmamızı istiyorum. Bu bir macera olacak."

"Orası güvenli değil."

"Burası çok mu güvenli? Geçen hafta şehir merkezinde biri vuruldu."

"Aynı şey değil."

"Hep bunu yapıyorsun. Seninle ne zaman macera yaşamak istesem, gitmemek için bir bahane, bir sebep buluyorsun. Çoğu zaman da bu Sadie oluyor."

"Bu doğru değil." Belki de öyleydi.

"Bana hayatımın fırsatını sundular ve ben bunu seninle paylaşmak istiyorum. Sadece bu seferliğine, hayat ortağım olup hayallerime destek vermeni istiyorum."

"Ama bu ben değilim, Ted. Maceraya meraklı değilim. Benim eğlence anlayışım bu değil. Çıkmaya başladığımızda böyle biri olduğumu biliyordun."

"Sen de beni biliyordun," dedi. "Dışarıda olmayı seviyorum. Yeni insanları seviyorum, yeni yerleri seviyorum, bir dağın tepesinden bakıp harika bir şey görmenin verdiği hissi seviyorum."

"Sadie gibi konuşuyorsun."

"Durum o kadar vahim ha? Onu sürekli kalkan olarak kullanmanın, onun için nasıl bir şey olduğunu düşündün mü

hiç?” Kelimeler ağzından hızla döküldü. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Sonra birdenbire ellerimi ellerinin arasına aldı. “Lütfen Marin. Lütfen benimle gel.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Eğer Nepal’e gitmek istiyorsan, sana engel olacak değilim. Ama seninle gele-mem.” Ellerimi ellerinden çektim. “Üzgünüm.”

Ayağa kalkarken *noodle* kutusunu devirdi. Sehpanın her yerine yemek döküldü. Sıkıntıyla volta atmaya başladı. Bu kadar kızdığımı fark etmemiştim. Ted her zaman çok sakindi. Hiç kavga etmemiştik.

İşleri düzeltmem gerekiyordu. “Bak, iyi olacak. Skype’tan konuşuruz. Orada bir yerlerde internet vardır, değil mi? Bir yıl uzun bir zaman ama üstesinden gelebiliriz. Ben burada çalışacağım, sen araştırmanı yapacaksın, sonra bana geri döne-ceksin ve kaldığımız yerden devam edeceğiz.” Böyle söyle-dim ama çığ düşer, Ted bir yarığın dibinde sıkışıp kalır ve bir daha geri dönemez diye endişelenmeden edemedim. Yanlış bölgeye girip havan mermilerinden birine hedef de olabilirdi.

“Buna gerçekten inanmıyorsun,” dedi.

“Evet, inanıyorum.”

“Yüzündeki ifade öyle demiyor ama.”

“Neden kavga ediyoruz, anlamıyorum. Gitmen gerektiğini söyledim zaten. Seni durdurmayacağım.”

“Tanrım, Marin. Sorun beni durdurman değil. Sorun ha-yat arkadaşlığımız.” Kanepenin kolunda duran ceketini kaptı. İçinden bir şey fırlayıp yere düşerken yakalamak için çaba-ladı. Ne düşürdüğüne bakmak için dönünce bir kutu gördüm. Küçük, kare, kadife bir kutuydu. *Nişan yüzüğü* diye bağırır türden bir kutuydu. Tek kelime etmeden onu yerden aldı.

“Gitmem gerek.”

Ayağa kalktım. “Gidiyor musun? Beni arayacak mısın?”

Başını kaldırdı. Kızgın olduğunu sanmıştım. Yanlış anladığımı şimdi görüyordum. Kızarmış gözleri parlıyordu. Ağzını açtı. “Marin...” Başka bir şey söylemesini bekledim. Beni mahvetmek için söyleyebileceği çok şey vardı. Onu, o kadar çok seviyordum. Ama hiçbir şey söylemedi. Döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Hiç aramadı.

1 Daha sonra Sadie’den “konuşmalarının” sebebinin, Nepal’e evet der demez evlenme teklif etmeyi planladığı için olduğunu öğrendim. Aslında evlilik için onun iznini istemişti; bu o kadar sevimli ve eski modaydı ki kalbim özlemle çarpıyordu.

“Bu kez verdiğin hasar büyük, Marin. Açıkçası biraz tazeyici de aynı zamanda. Genelde işleri çorba yapan ben oluyorum ama vay be, bu durumu tam bir felakete çevirmeyi başardın.”

“Çok komiksin Sadie. Yaşadığım acıdan kendine eğlence çıkarabilmene bayılıyorum.”

“Birinin yapması gerekiyor.”

“Her neyse. Yine de batırdığımı sanmıyorum.”

“Cidden mi? Bu kanaate nasıl vardın?”

“Ted tam olarak istediğini alamayınca çekip gitti. Yani onunla evlensem neler olurdu, düşünsene. Belli ki güvenilirmez biri. Beni öylece terk etti.”

Sadie bir an düşünceli göründü. “Belki öyledir. Belki de kalbi kırılmıştır.”

Omuz silktim. “Galiba öyle. Yine de bence ucuz atlattım.”

“Kendini kandırmaya devam et, ballı çöreğim. Hey, bu neyin garantisi biliyorsun, değil mi? Sadie’nin dev, kendine özgü, mega çıtır, meyveli dondurması,” diyerek mutfığa yönelince ben de merdivenlerden yukarı çıktım.

“Sıcak şekerleme ister misin?” diye seslendi. “Onu araman gerek, Marin. Hâlâ geç değil.”

Cevap vermedim. Yatak odamın kapısını örtüp hayat beni çok zorladığında hep yaptığım gibi içime kapandım. Daha sonra kendime ağlama izni verdim.

Kaya tırmanışına götürmek kesinlikle söz konusu olmadığından, Sadie'nin kalp kırıklığına yedek çözümü beni arkadaşlarıyla kulüplere sürüklemek oldu.

“Sen dans etmeyi seversin,” diyerek uygun bir kıyafet bulmak için giysi dolabımı açmaya gitti.

“Oturma odasında, evet. Ama bu başka. Dışarı çıkmak istemiyorum.”

“Haftalardır Teddy için üzülüyardun. Dışarıda bir gece, tam ihtiyacın olan şey.”

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse Sadie haklıydı, en azından üzüntümle ilgili olan kısımda. En sevdiğim eşofman altımla Ted'in eski tişörtlerinden birini giymiş hâlde, normalden çok daha fazla ortalıkta dolaşıyordum. Ayrıca iki tip besin tüketimine geçmiştim: Fincanda dondurma ve fincanda hazır *noodle*.

“Böyle yemeye devam edemem,” diye şikâyet etti Sadie. “Midem mahvoldu. Özüne dönmen gerek. Düzenli yemek ve sohbet istiyorum ben. Yani dans etmen şart.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Seninle kulüplere akamayacağım.”

“Eğlenceli ama. İyi müzik, bir sürü erkek, bol bol dans.” Havaya zıplayıp arkasını döndü ve poposunu sallamaya başladı. “Bak! Kalçalarımın sihrine karşı koyamayacağını sen de biliyorsun.”

Sadie durmak bilmiyordu. Dans ederek odada dolanıp

durdu; gömleklerimi, kumaş pantolonlarımı, balıkçı yaka kazaklarımı, kot pantolonlarımı omzunun üzerinden fırlatıp attı. Beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçene dek, bu dağınıklığın ne hâle gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

“Ay, tamam,” dedim yumuşayarak. “Odamın altını üstüne getirmeyi kesersen seninle gelirim. Fakat açıkçası, Ted için üzülüyorum artık. Birbirimizden çok farklıydık. Sözümün arkasıdayım. Böylesi çok daha iyi oldu. Doğru kararı vermek, her zaman kolayı seçmek anlamına gelmiyor.”

“Tamam ama akıllıca karar vermek berbat bir şey.” Sadie kendini yatağıma bıraktı. “Onu özlüyor olmalısın. Çünkü sürekli buradaydı, şimdi dünyanın öbür ucuna gitti.” Sadie üzgün görünüyordu. Onunla geçirdiğim bunca yıldan sonra aklını okuyabiliyordum. O da dünyanın bir ucunda olmayı diliyordu. Sadie’nin Ted için, kendi macerasına çıkamayışına olduğu kadar üzüldüğünü düşünmemiştim. Bu içsel bilginin tamamı, kardeşlik telepatimizden gelmiyordu. Kardeşim *National Geographic*’e bakarak, kâinat tarihindeki herkesten daha fazla zaman harcardı. Aslında, son dört yıldır Noel hediye listesinde istediği tek şey buydu.

Omuz silkip kanmasını umarak saçma sapan şeyler söyledim. “Tabii. Ted’i özlüyorum, gerçekten. Ama yürümezdi. Yürütemezdik. Beni Nepal’de düşünebiliyor musun?” Aslında onu aramak için günde birkaç kez telefonu elime almama rağmen hiç aramıyordum. Sadie başını sallıyordu, onu görmezden geldim. Kendimi kaptırmıştım. “Ben fazla evcimenim. Benim daha... güvenilir birine ihtiyacım var. Gerçekten birine ihtiyacım da yok aslında. Sen varsın.”

“Yani ben muhteşem biriyim tabii,” dedi Sadie. Ardından fırlayıp şifonyerime saldırdı. “Burada bir yerlerde seksi bir şeyin olması lazım.”

“İleri gitmeyeceğim ki. Daha çok, kulübe gelmekte isteksiz bir katılımcı bulmayı planlıyorum.”

Eline aldığı boyundan bağlamalı, üzerinde küçük noktalar olan bluz, en sevdiğimdi. “Görünüşe bakılırsa, duygularını bastıran okul müdürünü oynayacaksın.”

“Hey, onu yere atma, yarınki görüşmemde giyeceğim.”

Bluzu gönülsüzce üst çekmecemin kulpuna astı. “Sana benimkilerden ödünç vereyim,” dedi. Ve böylece kendimi Tennessee’nin en gürültülü hiphop kulübü Code Blue’da Jägerbomb* denen şeye bakarken buldum. Üzerimde deri bir straplez ve özel bölgelerim görünmesin diye yukarı çekip durduğum bir kot pantolon vardı. Kabul etmeliydim ki müzik oldukça iyiydi. İçki ise o kadar değildi. Sadie’yi utandıracak kadar fazla, yani birkaç yudum içkiden sonra (“O şeyi içmen gerekiyor, Marin!”) pes edip, salonun kenarındaki yüksek sandalyelerden birine oturdum. Sadie, “Şuradaki ateşli çocukla gidip bir konuşayım,” dediği için Ateşli Çocuk diye bildiğim adama dans pistinde eziyet ediyordu. Bu olay yirmi dakika önce olmuştu ve zıplayan sarı bukleleriyle hâlâ adama yapışık hâlde dans ediyordu.

Ateşli Çocuk’la konuşurken, dans ederken ve hemen ardından köşede yiyişirken içtiği içkileri saymaya devam ettim. Çoktu sanki. Devasa kişiliğine ve bitmeyecek gibi görünen enerjisine rağmen kız kardeşim, minyon biriydi. Ergenliğe hiç girmemiş gibi görünen jimnastikçilere benziyordu vücudu.

“Epeydir aynı içkiyi içiyorsun,” dedi bir adam. “Sana farklı bir şey getireyim mi?”

Kafamı kaldırıp konuşan adama baktım; iyi görünümlü, uzun boylu, koyu tenli, yakışıklı bir adamdı. Yüzünde hoş bir gülümseme, üzerinde de etekleri dışarı çıkmış, düğmeli bir

* Enerji içeceğine Jägermeister karıştırılarak yapılan bir içki –ç.n.

gömlek vardı. Ted'e hiç benzemiyordu. "Böyle iyi. Teşekkürler." Sadie'yi gözden kaybetmişim.

"Buraya biriyle mi geldin?" diye sordu.

"Kız kardeşimle ama onu bulamıyorum. Gidip ona bak-sam iyi olacak."

"Beraber bekleyebiliriz," diye teklifte bulundu.

"Erkek arkadaşım var. Birlikte Nepal'e gidiyoruz."

Onu Jägerbomb'umla masada otururken bıraktım. Muhtemelen iyi bir adamdı. Hatta belki de kasabada kalmayı seven, düzenli bir işte çalışan ve eğlenmek için arkadaşlarıyla kolej basketbolu* izleyen türden bir adamdı ama bunun bir önemi yoktu. Dikkatim dağılmıştı ve Sadie'yi kaybetmişim. Bir yerlerde Ateşli Çocuk'la, yani muhtemelen düzenli bir işi, kolej basketbol alışkanlığı ve iyi, sağlam bir geçmişi olmayan o adamla, sorumsuzluğun dibine vurmuştu.

Sadie'nin arkadaşı Kate'i barda gördüm. "Hey, Sadie'yi gördün mü?"

Başını iki yana sallayıp martinisinden bir yudum aldı. İçkisinin mavi tonu, jet motoruna aitmiş gibi duruyordu. "Bunu denemek zorundasın, Marin. Öyle güzel ki." Bardağını uzatırken içkisinin birazını üzerime döktü. Suni deriden akan sıvı, kot pantolonumun üst kısmını ıslattı. Korkuyla geri çekildim.

"Teşekkürler Kate. Sadie'yi bulmam lazım."

Kate'in kafası karışmış görünüyordu. "Neden? Şu seksi çocukla harika vakit geçiriyor gibiydi. Sadie'nin şansı çok açık. Her zaman en tatlı erkeklerle takılıyor."

Kate'e somurtkan, sarhoş suratının, sevimli adamların dikkatini çekme girişimlerine pek yardımcı olmadığını söylemek istedim. Ayrıca ona, "Sadie her zaman en tatlı erkeklerle takılıyor," demekle ne demek istediğini de sormak istedim.

* Amerika'daki üniversiteler arası basketbol ligi -ç.n.

Her zaman takılmak mı? Ama bunların hepsi beklemek zorundaydı. Kız kardeşimi son gördüğümde, yanındaki adamla birlikte kulübün önüne doğru, biraz dengesizce yürüyordu. Sadie zaten beklenmedik hareket ederdi, sarhoş hâliyse farklı bir önermeydi. Açıkçası, onun krizleriyle başa çıkabilecek durumda değildim. Kapıya yöneldim.

Çıkışa giden en kısa yol dans pistinden geçiyordu, bu yüzden hareketli kalabalığın içinden zikzak çizerek ilerlemem gerekti. Acele etmeye çalışsam da insanlar bana çarpıp duruyordu. Sanki dans etmediğimi biliyorlarmış gibi beni dans pistinden çıkarmaya uğraşıyorlardı. Ben de ritim beni diğer tarafa taşıyın diye ellerimi başımın üzerine kaldırıp kalçalarımı sallamaya başladım. Birkaç kişi benimle dans etmeye çalıştı ama ayaklarım halıya değene kadar ilerlemeye devam ettim.

“Buralarda sarışın bir kız gördün mü?” diye sordum bar güvenliğine. “Ufak tefek, kıvrıkcık saçlı. Benim gibi giyinmiş?”

Adam bir an bana baktı. Konuşmadan önce beni süzmesini –şu gülünç straplezi, ıslak, düşük bel pantolonu (Aman Tanrım!)– izledim. “Evet, birkaç dakika önce adamın biriyle çıktı. Onlara taksi çağırmayı teklif ettim ama... Nasıl desem? Reddettiler. Onları hâlâ yakalayabilirsin muhtemelen, pek de kendilerinde görünmüyorlardı.

“Teşekkürler!” dedim. Sadie’nin giymemde ısrar ettiği aptal stiletto’ları çıkarmak için bir an duraksadım.

“Çetin ceviz yalın ayak seviyor. Hoşuma gitti,” dedi güvenlik görevlisi. “Git de kızını al.”

Ayakkabılarımı aramızdaki dayanışmayı göstermek için yukarı kaldırıp sokakta koşmaya başladım. Bir sokak ötede onları gördüm. Adam kız kardeşimi bir elektrik direğine yaslamıştı. Şehir merkezinin ortasında straplezini aşağı indirme-

ye mi çalışıyordu o? Yaklaştıkça, Sadie'nin adamın ellerini itip onu durdurmak için uğraştığını görebiliyordum.

"Pete, kes şunu," diye geveledi.

"Hey!" diye bağırdım. "Çek ellerini kardeşimin üzerinden."

Pete dikkatini bana çevirdi. "Sen kendi işine bak," diye tersledi.

Sadie bu dikkat dağınıklığını fırsata çevirip, ayakkabısının topuğunu adamın ayağına gömdü. Pete acıyla inleyince Sadie öne çıkıp kasıklarına tekneyi geçirdi. Biraz sendelediğinde onu kollarımla sarıp ayakta tuttum. Parmağını adama doğrultarak konuştu. "Sen. Rıza göstermenin ne demek olduğunu öğrenmen gerek, göt herif."

Arabama doğru yürümeye başladık. "Sadie—"

"Ne? Rıza göstermenin ne demek olduğunu gerçekten öğrenmesi gerek."

"Bence ona oldukça iyi bir ders verdin."

"Beyni hatırlamasa da taşakları bu dersi hatırlayacaktır," dedi.

"Öyle mi dersin?"

Durup bana baktı. Yüzü gevşemişti, kendinde değildi ama bu, beni rahatsız eden bir bakıştı. Israrla başını salladı. "Günlerce buz koyması gerekecek." O kadar çok güldü ki yediği hazır *noodle*ı kustu. Görünüşe göre o renkli karışık içeceklerden bazıları da kaldırımın her yerine saçılmıştı.

Eve vardığımızda yüzünü yıkayıp pijamalarını giymesine yardım ettim. Onu yatağına yatırıp yanına uzandım. Annem öldükten sonraki haftadan beri aynı yatakta yatmamıştık. "Kendini çok fazla riske atıyorsun," diye fısıldadım. "Bu gece beni korkuttun. Çok pervasızdın."

"Ben her zaman pervasızım," dedi. "Beni eğlenceli yapan da bu."

Orada olmasam neler olurdu diye düşünerek uzun süre

uyanık kaldım. Bir tutam saçını parmağıma dolayıp küçük bir çocukmuş gibi uyuması için ninni söyledim. Ted, Sadie'yi kalkan olarak kullandığımı söylemişti. Doğruyu söylüyordum. Dünyanın öbür ucuna gitmemin imkânı yoktu. Kız kardeşim eğlenceli biri olsa da dikkatli değildi. Aynı zamanda o benim bütün dünyamdı. Onu kaybetme düşüncesine bile katlanamıyordum. Gözümün önüne gelen tüm korkunç görüntüleri zihnimden atmaya çalıştım fakat bir kere düşünmeye başladığım için artık onlardan kurtulamıyordum. Hiç farkında olmadan başımızın altındaki yastık kılıfını gözyaşlarımla ıslatmıştım.

Yirmi Yedi

Bir keresinde aktör Will Smith'in, paraşütle yaptığı atlayıştan döndükten sonra olanları anlattığı bir talk şov izlemiştim. Sunucuya şöyle demişti: "Harika olan her şey, korkunun diğer tarafında yer alıyor." Şimdi, Fresh Prince* hakkında ne düşündüğünüz ya da ilham verici bir konuşmacı olma nitelikleri umurumda değil. Ama bu saçmalık, doğru. Biliyordum. Paraşütle atlamak, benim endişe kaynağı muhteşemliğimin markası olmasa bile, Will Smith ve ben kesinlikle aynı Kool-Aid** çeşmesinden içmiştik. *Yüreğim ağzıma geldi* tarzı maceralara bayılırım. Avusturya'dan bir grup dağcıyla Nepal'de Kangchenjunga'ya tırmandığım zamanki gibi. Dünyanın en yüksek üçüncü zirvesi olduğu için değil, dillere destan zorluğuyla ünlü olduğu için orayı seçtim. Yerliler, orada *Dzö-nga* adında insan yiyen bir iblisin yaşadığını söylüyor, ben buna inanıyorum. Yüzey o kadar dik ki kar dahi tutunamayıp kayıyor. Halatları sabitleyemiyorsun bile. Dağa ve havaya karşı sadece sen varsın. Kendine karşı sadece sen varsın. Budistler bu dağın bir Tanrı olduğuna inanıyorlar. Belirli bir dine bağlı olmadım hiç ama keşif gezisinde, zirvenin on metre uzağında hissettiğim o inanılmaz duygu, tanrıya yaklaştığımı düşünmeme neden oldu. Eğer bir dağcıysan, bazen şöyle düşünürsün: Yeterli oksijenim yok, ayağımı yerde tutacak hiçbir şey yok ve ölüme ne kadar da yakıyım. Belki de o ânı değerlendirip bir şey istemeliydim.

* Will Smith'in oynadığı karakter, NBC için Andy ve Susan Borowitz tarafından yaratılan bir Amerikan televizyon komedi dizisi -ç.n.

** Kraft Foods tarafından sunulan aromalı içecek karışımı markası -ç.n.

Ama ablamın her zaman söylediği gibi; iş işten geçti artık. Şimdi tanrıdan ne kadar istersem isteyeyim, o dağa geri dönemem. Yeterince güçlü değilim.

Yeminimi tutup maceraya olan iştahımı doyurduğum, beni korkutan ya da Will Smith'in dediği gibi harika olduğunu anladığım şeyler hakkında durmaksızın konuşabilirim. Yirmi altı yıla bir sürü hayat sığdırdım. Ama bu kez... şey, bu kez farklı. Bahisler hiç bu kadar yüksek oynanmamıştı. Daha önce hiç bu türden –çaresiz, sanırım– bir vadem olmamıştı. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Korkuyu yanımda taşıyor, yakınımnda tutuyor ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum. Hepimiz yaparız bunu, kendimizce. Marin, o sabah annem ve benle izleyeceği, Tennessee Duvarı'ndaki gün doğumunu kaçırdı. Nepal'e gidip oranın oksijensiz havasında çırpınan dua bayraklarının altında Ted'i sevmeye devam etmedi. Güneşin bir dağı altına boyadığını görmesi gerekiyor. Zorluğu fethetmenin verdiği hissi tatması gerekiyor. Bu da demek oluyor ki yorgun da olsa, korkuyor da olsa, bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam etmesi gerekiyor.

Ne manzara ama.

Yirmi Sekiz

Dağın eteklerine inip tesise doğru yola çıktığımızda cipte belirgin bir açlık havası vardı. Mount Scenery'nin zirvesinden izlediğim manzaradan ve muhteşem şafak pikniğinden ne kadar keyif almış olsam da midem bu duruma istediğimden daha yüksek sesle karşı çıkıyordu. Dönüş yolunda daha hızlı gitmek yerine, Lucas bizi doğal yoldan götürmeye karar verdi. Ana yolun kenarına ilerleyip ağaç korusu gibi görünen dar, toprak bir yola –ki yol demek abartı olurdu– yöneldi. Cipi parlak pembeye boyanmış, yemyeşil muz ağaçlarıyla çevrili küçük bir kulübenin önünde durdurdu. Verandadaki önlüklü kadını fark ettiğimde itiraz etmek üzereydim. Elindeki tahta kaşıkla bize el sallıyordu.

“Lucas Tsai,” dedi. “Döndüğünü duysam da gözümle görmeden inanmazdım.”

“Merhaba, B ana,” Lucas başıyla hafif bir selam verdi.

“Yemek yemeye mi geldin?” diye sorup loş kulübeye daldı. “Arkadaşın kim?”

Onlar konuşurken kulübeyi inceledim. Yaşadığım yerde-

ki hiçbir şeye benzemiyordu. Zemin kirliydi. Arkada propan tankıyla çalışan bir ızgara vardı. Buzdolabı göremedim ama bir sürü kova vardı. Sanki gezginlerin, ishal salgınına yakalanmasını bekliyorlardı.

“Umarım karnın açtır kızım,” dedi kadın. “Johnnycake* ve kaburgam var bugün. Kaburgaları arkadaki ızgaradan çıkar-
mam gerek ama.”

Ağzım sulandı. *Parazitler*, diye karşı çıktım kendi kendime. Bu sefer de midem guruldadı.

B ana ızgarayı açınca kaburgaların kokusu –baharat ve is kokusu– direkt burnuma doldu.

En sonunda beynim uzlaşmaya varıp peçeteyi beyaz bayrak gibi sallayarak teslim oldu.

B ananın eli hem porsiyon hem de baharat konusunda boldu. Yemek ise bir başyapıttı. Tanıdık, (muhteşem barbeküden payıma düşeni almıştım) aynı zamanda tamamen eşsiz bir tadı vardı. İlk başta sessizdik. Yumuşak eti kemiğinden sıyrarak yedim, Lucas’ın ne yaptığına pek bakmadan ellerimle Johnnycake’e daldım. O da kendi yakıt ikmaliyle meşguldü.

Yemeğimiz bittikten sonra B ana sivri uçlarla kaplı, tuhaf, kahverengi bir nesne çıkardı.

“Bu nedir?”

“Tarçın elması,” dedi Lucas. Devam etmesini beklesem de başka detay vermek yerine dikkatini odunsu kabuğu soyup altındaki beyazlığı ortaya çıkarmaya verdi.

“Tarçın elması nedir peki?” diye bastırdım.

Bir parça koparıp bana uzattı. Tereddüt ettim. Lucas ağzına başka bir parça attı. “B ana, bu tarçın elması iyiymiş,” deyince kadın ellerini önlüğüne kurulayıp kendine bir parça aldı.

* Mısır unu ile yapılan bir kek türü –ç.n.

“Denemek istemiyor musun?”

“Tadı nasıl?”

“Tarçın elması gibi,” dedi kıkırdayarak.

Şu tuhaf beyaz şeyler hızla kayboluyordu. B ana ve Lucas ayırdıkları parçaları yiyorlardı. Belli ki tarçın elmasını –artık her neyse– çok seviyorlardı.

“Bir telefon açmam lazım,” dedi Lucas. Kulübeden gün ışığına çıktı. Elimi tarçın elmasına doğru uzattım. Garip yiyecekler yemeyi sevmezdim. Bu Sadie’nin işiydi, benim değil. Eve her zaman, yapım asistanı Felix’le gittikleri gezilerde yedikleri acayip şeyler hakkında hikâyelerle gelirdi: Çikolata kaplı cırcır böcekleri, örümcek burgeri, solucanlar. Sadece denemekle kalmayıp zevk aldığını itiraf ettiği şeylerden bahsettiğinde bazen öğürürdüm. Ama sonra küçük şeritlerden birini alıp üstüne fazla düşünmeden ağzıma attım. Tadı ağzımda şekillenmeye başladı; önce toprak gibiydi, sonra ne tam çilek ne ananas ne narenciye diyebileceğim, muz gibi pürüzsüz bir şeye dönüştü. Bugüne dek tattığım en ilginç şeydi. Bir örümcek burgeri değildi ama tadı diğer her şeyin ötesindeydi. Bir parça daha aldım.

Lucas masadaki koltuğuna döndü.

“Şimdi anlıyorum,” diyerek yutkundum. “Neden bana nasıl bir şey olduğunu söylemediğini yani.”

“Hmm,” dedi.

“Tüm meyveleri aynı anda yemek gibi ama aynı zamanda hiçbirine de benzemiyor.”

“Beğendin mi?”

“Evet. Bu inanılmaz.”

“Yeni şeyler denemekten hoşlanmadığınızı sanıyordum.”

“Hoşlanmıyorum.”

“Ama yine de denedin.”

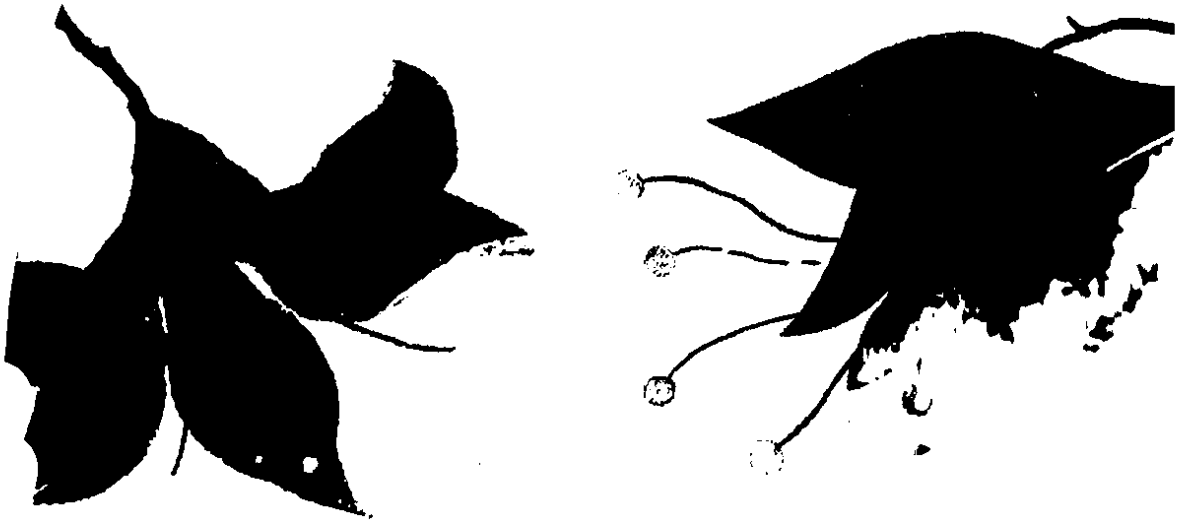
Yine de denemiştim. Bir elime telefonumu, diğeri elime de bir parça tarçın elması alıp ağızımı sonuna kadar açtım.

“Saklamaya değeri bir an,” dedi B ana.

Lucas ona yardım edip tabakları tezgâhın üzerine koydu.

“Evet, öyle.”

“Meyve de güzel ama,” derken içten kahkahası odayı doldurdu. Kendimi gülümsemekten alamadım.

Yirmi Dokuz

Lucas, Sadie'nin macera görevini ciddiye almış, o gün bizim için bir değil iki gezi planlamıştı. Öğle yemeğinden sonra beni villama bırakırken bu akşamki gezinin *bungee jumping* veya paraşütle atlamadan daha az ölüme meydan okuyacağına, yine de aşırı olarak nitelendirilebilecek kadar tehlikeli olacağına söz verdi.

“Ne o zaman?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Bekleyip görmem gerekecek.”

“Bana bir ipucu bile vermeyecek misin? Ne giyeceğimi nereden bileceğim?”

“Sadece dışarıda bir gece geçiriyormuş gibi giyin. Duş alıp biraz çalışacağım. Seni yedide alırım. Tek söyleyeceğim bu.”

Bu dediği neyse artık.

Marin yükseklik, hız ve sürmediği araca binme korkularıyla yüzleşiyor’un diğer bir bölümünü yaşadığım esnada, *bu*’nun aslında Sabaoke olduğunu öğrendim. Lucas cipte, ben midemdekileri çıkarıp arabanın camından kusmamaya çalışırken anlatmıştı. En azından direksiyondaki Ken değildi.

“Adı gibi aynı,” dedi. “Saba ve karaoke yani... Sabaoke.”

“Gerçekten mi?” Yoldaki tekerlek izinin üzerinden giderken zıplayıp koltuğuma geri çarpınca, arabanın tavan kulpu-
nu kavradım.

“Evet ve bu ciddi bir etkinliktir. Her yıl kasım ayında yapılan bir turnuva var, kazanan Saba İdol Yarışması’nın galibi oluyor. Google’da aratabilirsin.”

“İzlemesi keyifli olacak o zaman.”

“Ah hayır, sen izlemeyeceksin ki. Yani, kız kardeşine göndermek için ne kadar inanılmaz bir fotoğraf olacak, düşün-sene. Sahnedesin, ışıklar üzerinde, şu elbiseyle...” Kaşlarını kaldırdı. Ellerim üzerimdeki dar, siyah elbisenin eteklerine gitti. Dışarıda geçireceğimiz gece için uçuş tulumu ya da koşu takımı gibi bir şey giymem gerekmediğini öğrenince rahatlamıştım; ancak sandalyeye oturduğumda, arka tarafı sıra sıra, payet işlemeli dudak şekilleriyle süslü iç çamaşırımı zar zor kapattığını fark edene dek, elbisenin boyu umurumda olmamıştı. Lucas her zamanki gibi dar kesim kumaş pantolon ve Oxford gömleği giymişti. Aynı anda hem mükemmel hem de Ralph Lauren parfüm reklamı havasında, kıyafetini alelade seçmiş gibi görünmeyi başarıyordu.

“Hayal kırıklığı yarattığım için üzgünüm ama ben şarkı söylemem,” dedim.

Lucas dar virajı alırken vites küçülttü. “Bu pek doğru sayılmaz, Marin. Seni duydum.”

“Atıyorsun.”

“Birkaç tek atıp kendinden geçer gibi olduğunda tam bir vokaliste dönüşüyorsun.”

Ah hayır. Tayvan’ın kırmızı kapaklı, yumuşak likörü geldi hemen aklıma. Yanaklarımı ateş bastı.

“Tamam, şöyle diyeyim o zaman: Ben karaoke yapmam.” Her yana uçuşan saçlarımı toplamaya çalıştım. “Bu söylediğin doğru olsa bile, gerçek izleyicilerin önünde kendimi aptal yerine koymakla aynı şey sayılmaz, Lucas.”

Dudaklarına yayılan sırıtışı, bana bu tartışmayı başlama-
dan kaybettiğimi söylüyordu. Lucas'ın protestolarımdan al-
dığı keyif, çok barizdi. Cipi, Cennet Tatil Sitesi'ndekilere çok
benzer, kırmızı çatılı, panjurlu beyaz bir binanın önündeki
otoparka çekti.

"Scout'un Yeri'ne hoş geldin," dedi Lucas benim için ka-
pıyı açarken. "Ya da Saba'nın diğer tesisindeki, bilinen en iyi
bara."

Scout'un Yeri öyle çok büyük bir yer değildi. Hem sami-
mi hem modern görünüyordu. İçeride boylu boyunca uzanan,
kvrımlı, siyah bir boru vardı. Tavandan sarkan kırmızı fener-
ler hariç, geri kalan aksesuarların tamamı siyahtı.

Masamız girişe yakındı. Lucas bize birayla çerez sipariş
etmek için bara gitti. O barmenle sohbet ederken içeriye göz
attım. Kalabalık değildi. Orada bulunan birkaç kişi içkilerini
yudumluyor, yemek yiyor, çoğunlukla da sohbet ediyordu.
Kimse şarkı söylemiyordu. Rahatlayarak derin bir nefes al-
dım. Belki de bu gece bir molaya denk gelmişim ve Sabaoke
iptal edilmişti.

Lucas önüme bir bira koydu. "Al bakalım. Hanımefendi
için bir parça sıvı cesaret, çünkü geçen defa çok işe yaramıştı."

"O gecedен bahsetmeyelim."

"Nasıl istersen. 'Yap da kurtul' modunda mısın yoksa 'er-
teleyebildiğin kadar ertele' mi bilemedim, o yüzden seni ge-
cenin üçüncü sırasına kaydettirdim."

"Ama kimse şarkı söylemiyor ki," dedim, içkimden belli
belirsiz bir yudum alırken.

"Sabırlı ol, Marin. Sabaoke akşam saat sekizde başlıyor,
şu anda saat," –saatine baktı– "daha yediği on dokuz geçiyor.
Ne söyleyeceğini düşünmek için bol bol zamanın olacak."

“İptal edilmedi yani?”

“İptal mi?” derken güldü. “Bu pek mümkün değil. Bu etkinliği sadece tanrının eylemleri için iptal ederiz... Kasırgalar, doğumlar ya da bunun gibi şeyler. Yoksa Saba’oke yapılır. Artı, arkadaşım Glen dedi ki; bu gece Saba’nın senatörü de şarkı söyleyecekmiş, yani etkinlik kesinlikle yapılacaktır.” Sandalyesine yaslanırken tamamen rahat görünüyordu. Her zaman, her yerde çok rahattı. Bunu nasıl beceriyordu acaba?

İçeri giren kalabalık gruptan birkaç kişi ona el salladı. Lucas çenesini kaldırıp sıcak bir gülümsemeyle onları selamladı.

“Acaba neden bu etkinliğe çok fazla katıldığına dair bir izlenime kapıldım?”

“Peki, beni yakaladın. Buradaysam kaçırmamaya çalışırım. Genelde Ken benimle gelir ama sanırım geçen yıl aldığı üçüncülük yüzünden hâlâ kızgın. ‘*Live on a Prayer*’* şarkısını sert bir yorumla söyledi, açıkçası biraz kasvetliydi.”

“Kasvetli mi?” Kafamı çevirince Ken’i, ellerini beline koymuş arkamda dikilirken buldum. “Kimmiş o kasvetli? Hepimiz bir Jay Chou** olamayız, kardeşim.”

Hızla Lucas’a baktım.

Ken alınmış görünüyordu. “Jay Chou’yu tanımıyor musun, Marin?” Lucas’ın yanındaki sandalyeye çöktü. “Hadi ama, şu uluslararası süper star hani? *HuaHua* bir şey çağırıyor mu?”

“Üzgünüm.” Omuz silktim. “Tanımıyorum. Senin haberin yok mu? Ben pek dışarı çıkmam da.”

Ken Lucas’ı dirseğiyle dürttü. “Haklıymışsın, gerçekten komik biriymiş. Pekâlâ özel konuk, gerçek bir eğlenceye hazır ol o zaman. Çünkü bu adam var ya bu adam, muht-”

* Bon Jovi şarkısı –ç.n.

** Tayvanlı şarkıcı, müzisyen, aktör, film yapımcısı ve film yönetmeni –ç.n.

Lucas kolunu Ken'in etrafına dolayıp eliyle ağzını kapattı. Bir garson büyük bir fanusla içki getirdi. İçinde kıvrımlı bir pipet ve alevli ananas halkası vardı. Ken, Lucas'tan uzaklaşıp pipetten uzun bir yudum çekti. "Ha anladım," dedi Lucas'a. "Sürpriz olacak. Yoksa bu da planının bir parçası mı... *nǐ xǐ huān tā, duì bú duì?*"

Kaşlarımı çattım. Planının bir parçası mı? Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Lucas, Ken'e bir bakış attı. Tam olarak sert denemezdi, sadece ciddiye. Tabii biraz da ateşli. Biramdan büyük bir yudum aldım.

"Pekâlâ, turları hazırlamam lazım," dedi Ken. "Halkım beni bekler."

İkimiz de Ken'in gidişini izledik. "Halkı mı?" dedim.

"Onu sevimli bulduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum."

Kahkaha attım. "Ben de. Aslında bana kız kardeşimi hatırlatıyor... Bir avuç bir şey ama herkes ona tapar. Özellikle de ben. Onu iyi tanımama rağmen hem de. Bence iyi anlaşılır."

"Belki de öyledir. Ken benim için bir kardeşe en yakın şey."

Garson gelip masaya iki servis tabağı ve büyük bir kayık tabak bıraktı. "Al bakalım," dedi Lucas. "Afiyet olsun. Kalamar sever misin? Sevmiyorsan eğer başka bir şey sipariş edebiliriz. Ama Scout'un kalamarı muhteşemdir, garanti ederim."

"İster inan ister inanma ama kalamar severim. Annemin en sevdiği yiyecekti. Kalamarın kötü bir şöhreti olduğunu söylediler her zaman. İnsanlar hep bir kauçuk tadı almayı beklese de bu sadece fazla piştiğinde olur." Halkalardan birini aldım.

"Bu nasıl peki?" diye sordu.

Üstü gevrek ve tuzlu, içi ise yumuşacıktı. "Gerçekten iyi.

Fazla pişmemiş.” Bir tane daha aldım. “Ama hâlâ şarkı söylemiyorum.”

“Havan değişecek bence.”

“Çok tatlısın.”

“Ah, az önce ne yaptığımı anladın mı?” Başparmağındaki tuzu yaladı.

“Evet, sen birçok şey olabilirsin Lucas Tsai ama kurnazlık onlardan biri değil.”

“Kurnaz olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor,” diyerek bira bardağıyla masanın üzerinde hafif daireler çizmeye başladı. “Algıların bu kadar açık olduğuna göre anlat bakalım, benimle ilgili başka neler gözlemledin?”

“Tabii. Anlatayım.” Almak üzere olduğu kalamar halkasını kaptım. “Kendine güveniyorsun, orası kesin. Maceraseversin. Tecrübelisin, çok seyahat etmişsin. Bu da çok açık.”

“Çok açık demek. Başka?”

“Akıllısın. İnsanlar seni seviyor. Herkesin en sevdiği abisi gibisin.”

Lucas gülümsedi. “Bir tek çocuk olarak, bu hoşuma gitti. Birinin abisi olmak bir onurdur. Bu sonuca nasıl vardın?”

“İnsanlarla ilgileniyorsun. Tesiste çalışan insanlarla, Ken’le. Hatta benimle bile. Her zaman birileri için bir şeyler yapıyorsun.”

Başını salladı. “Sanırım ortak noktamız bu, Abla Hanım. Benimle ilgili değerlendirmen bu kadar mı? Kendimi daha kötüsüne hazırlamıştım.”

Bronz tenli kollarını masaya dayamıştı. Eğilince ön kollarındaki kaslar geriliyordu. Kollarına düşündüğümünden daha uzun süre bakmış olmalıydım çünkü kafamı kaldırdığımda bakışlarını bana sabitlemişti. Yutkundum. “Hayır. Hepsi bu kadar. Biraz da gizemlisin sanırım.”

Gerisi ağzımdan dökülmeden önce birama bir bakış attım. Sanki Sadie'nin bana güldüğünü duyabiliyordum. Lucas Tsai, gizemli adam. Sıvı cesaret, aman be. Bir bardak ahmaklık böyle bir şeydi işte.

"Benim sıram," dedi Lucas.

Aman Tanrım. "Baskı yok," dedim.

"Kibar olacağım." Fakat bana attığı bakışa göre pek öyle olmayacak gibiydi. "Zekisin, bu açık ve muhtemelen yaptığın işte çok başarılısın. Ne iş yapıyorum demiştin?"

"Reklamcılık."

"Yani, reklamcılıkta iyi misin?"

"Öyle de diyebilirsin."

"İşini sevmiyorsun ama."

Bu da nereden çıkmıştı? Bir yudum daha bira içtim.

"Haklı mıyım?"

"Otel ve hava yolu işletmeyi seviyor musun?" diye sordum, konuyu saptırmaya çalışıyordum.

"Bunu hiç düşünmedim açıkçası. İşimizi babam kurup yönetti, ben de öyle yapıyorum. Sevmiyorum diyemem."

"Okulda okuduğun bölüm bu muydu, işletme ya da otel yönetimi gibi bir şey miydi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Ben mühendislik okudum aslında."

"Ne mühendisliği?"

"Bundan konuşmamıza gerek yok, Marin. O kadar ilgi çekici ya da gizemli biri değilim. Ayrıca hakkında öğrendiklerimi söyleme sırası bende. Bence konuyu saptırıyorsun."

"Şarkı söylememi istiyorsan..."

"Güzel hamle." Kalamar halkasını sosa batırdı. "Yüksek lisansım için işletme okuluna gittim ama lisansım mimari mühendislik üzerineydi.

“Yani köprüler, gökdelenler falan inşa etmek istiyordun, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.”

Başka bir kalamar parçasına uzandım. “Özlüyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz. Babamın işini yürütmek beni tatmin ediyor. Onun başladıklarının üzerine bir şeyler eklemekten keyif alıyorum. Her şeyi doğru yöne iletmenin getirdiği zorluklarla uğraşmayı seviyorum. Hem sevmiyorum diye arkamı dönüp gidebileceğim bir şey değil bu. Bize bağlı bir sürü çalışanımız var.”

“İnsanlar sana ihtiyaç duyuyorsa, sen de gerekeni yaparsın,” dedim. *Hayaliniz bu olmasa bile, yaptığınızdan memnuniyet duyabilirdiniz.*

“Ba oldukça açık fikirliydi. Sadece mutlu olmamı isterdi ve ne yapmak istersem isteyeyim, desteklerdi. Fakat dürüst olmak gerekirse, nasıl bir mimar olacağımdan emin değildim. Yaratıcı olmak istesem de bu, bana göre bir sürü cetvelle aç hesaplarına gömülmek demektir. Sezgilerimi kullanmayı tercih ederim. Neyse ki işletme, sorunları çözerken sezgilerimi kullanmama müsaade ediyor.”

“Alınma ama kulağa pek eğlenceli gelmiyor.” Kalamar almak için uzanınca tabağın boşaldığını fark ettim. Lucas garsona bira ve kalamar getirmesi için işaret verdi. “Hobilerin var mı?”

“Karayipler gezisinin bir işkence taktiği olduğuna inanan kadının, beni sıkıcı olmakla suçladığı gerçeğini bir anlığına unutam. Hobilerim var. Sen de onlara aşinasın aslında. Dağcılık. Dalış. Diğer şeyler.” Sırıttı.

“Diğer şeyler derken?”

“Bu kulağa çok saçma gelecek büyük ihtimalle.”

“Tuhaf, yolda kalmış, ip gibi gergin bir Amerikalıyı Saba-oke için dışarı çıkarmaktan daha mı saçma?”

“Mesaj alındı. Gerçi, düşündüğün kadar gergin olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Fakat her şey bir yana, gerçekten bir şeyler tasarlamak istediğimi düşünüyorum.”

“Ne tür şeyler? Tatil köyleri mi?”

Omuz silkti. “Bilmem... olabilir. Ya da daha ufak şeyler, mücevher mesela. Kulağa deli saçması gibi mi geliyor? Saba her yerime bulaştı herhâlde. İş ve aile meseleleri yüzünden geçen yılın çoğunu Taipei’de geçirdim. Ama artık geri döndüm ve ilham gelmeye başladı.”

“Laurentina buradaki herkesin sanatçı olduğunu söylemişti,” dedim. “Sen de öylesin belki de.”

“Belki de.” Lucas’ın gözleri benimkileri buldu. Sonra gü-lümsedi. “Yarın onunla akşam yemeği yiyeceğin için heyecanlı mısın?”

“Hem de nasıl.”

Hâlimden ne kadar keyif aldığımı şaşırmıştım. Scout’un Yeri’ndeki samimi atmosfer, lezzetli yemekler, ilginç sohbet... Belki Saba benim de her yerime bulaşıyordu. Işıklar söndü. Biz konuşurken bar kalabalıklaşmıştı. Disko topundan yansıyan rengârenk ışıklar barı aydınlatıyordu. Biri mikrofo-na hafifçe vurdu.

“Selam Saba! Sabaoke’ye kim hazır bakalım?!”

Bu kız değil, kim sorusuna cevaben.

“Hadi ısınmaya başlayalım!” Lucas benim de tezahürat yapmamı istedi. Ayağa kalkmaya yeltenince düşünmeden elimi salladım.

“Lucas, bunu yapamam. Hazır değilim. Burada bir sürü insan var, bana bu kadar çok insan olacağından bahsetmemiştin.”

“Merak etme. Senin sıran değil, Marin.” Gülümseyerek geriye doğru bir adım attı. “Önce senin çıkmanı beklersem bu beni nasıl bir ev sahibi yapar?”

Sunucunun sesi kalabalığın alkışlarını durdurdu. “Bu geceye güzel bir başlangıç yapıyoruz, Saba! Alkışlarınız Lucas Tsai’imiz için gelsin!”

Lucas’ın suratına şeytani bir gülümseme yayıldı. “Birçok hobimden sadece biri,” dedi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama geçirdiğim şok yüzünden gerçek kelimeler oluşturabilmek epey zaman aldı. Sahneye doğru yürürken kollarını sıvadı. Müzik duyuldu; acayip bir gökkuşağı ışık gösterisi, disko topu gibi dönmeye başlayınca Lucas mikrofonu kavradı. Bir nebze bile gergin görünmüyordu. Aksine, o kalabalığa aitmiş gibi duruyordu.

Lucas’ın söylediği şarkının hangisi olduğunu anlayamadım, gerçi zaten fark etmezdi. Ekibimin iki hafta önce reddettiği kedi maması tekerlemesini söylese bile, yine sıcak bir arzu havuzuna dönüşürdüm. O kadar iyiydi işte. Sesi derin ve güçlüydü, yüksek bir notaya çıktığında alenen ürperdim. Şarkı söyleyişi beni öylesine büyülemişti ki Ken’in yanıma oturduğunu zar zor fark ettim. “Sana adamımızın iyi olduğunu söylemiştim, özel konuk,” dedi. “*Wéi!* Marin?”

Niyetim kabalık etmek değildi ama cevap veremedim. Lucas son notaya mükemmel bir vuruş yaparken kolunu havaya kaldırıp yükselmişti ve ben bunların hiçbirini kaçırmak istemiştim. Hızlı bir reverans yapınca kalabalık çılgına döndü.

“Aferin, Tsai!” diye bağırdı biri. Masamıza dönerken yanından geçtiği birkaç kişi ona beşlik çakıp sırtını sıvazladı. Sandalyesini çekti ve yanıma oturdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Gerçekten iyiydin.”

“Bence kibar olmaya çalışıyorsun.”

“Hayır, pek sayılmaz,” dedim kendime gelerek. “Aslında cesaretini inanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum. İyi olmadığın bir şey var mı?”

Yavaşça omuz silkti, gözlerindeki bakış bunu bir meydan okuma olarak aldığını söylüyordu. Aklıma aniden, yine çok iyi olduğu olası şeylerle gelmeye başladı. Sadic’in *havuzcu çocuktan birkaç kademe yukarıda evet ama bence bu adam olur*, dediğini duyar gibiydim. Aklımdan geçenleri dağıtmak için kafamı iki yana salladım. Neyim vardı benim böyle?

Lucas’ın sahnedeki yerini genç bir çift aldıktan sonra DJ onları tanıttı. B-52’nin “*Love Shack*” şarkısının tanıdık ritmi çalmaya başladı. Lucas gülümseyerek bana yaklaştı.

“Sıradaki sensin,” dedi.

Nabzım hızlandı, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki davulun ritmiyle birlikte kulağında gümbürdüyordu sanki. Paniklemek gibiydi fakat daha farklıydı. İtiraf etmekten nefret etsem de Lucas haklıydı. Şarkı söylemeyi gerçekten se-verdim. Bunu bu bardaki bir grup yabancının önünde yapma fikri gerçekten dehşet verici olsa da tehlikesi yoktu. Düşecek bir uçurum yoktu. Canı yanacak kimse yoktu. Peki, kalbim niye hâlâ bu kadar hızlı atıyordu?

“Oraya çıktığında Glen’e hangi şarkıyı istediğini söylemen yeterli,” dedi Lucas. Nefesinin sıcaklığıyla boynum karnıcalandı. “Yapabilirsin, Marin.”

Ona döndüm. “Bundan emin değilim.”

“Her şey yolunda gidecek. İyi olmak zorunda değilsin ki sadece eğlenmene bak. Bu kadar basit.”

“*Love Shack*” çifti, düetlerini gereksiz bir sevişme sean-

sıyla bitirdiler ve şarkı, kalabalığın zevkle yaptığı tezahüratlarla sona erdi. Saba'nın yarısı, sanki Scout'un Yeri'ndeki her bir boşluğu doldurmuştu. Elbisemi düzeltirken yutkundum. Lucas beni yatıştırmak ister gibi başını eğdi. Ken yumruğunu havaya savurdu.

“*Jiā yóu!*”

Söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa hoş geliyordu. Sahneye yaklaşırken elimi kararsızlıkla kaldırıp yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

“Lucas'ın arkadaşı. Ne söyleyeceksin?” diye sordu DJ.

Ona öylece baktım. Lucas'ın muhteşem sesiyle büyülenmekle ve diğer yetenekleriyle ilgili varsayımında bulunmakla o kadar meşguldüm ki bırakın söyleyeceğim şarkıyı düşünmeyi, sahneye çıkışımdan dolayı kafayı yemek için bile zar zor zaman bulmuştum. Omzumun üzerinden karanlıkta duran kalabalığa baktım. *Düşün, Marin*. Sadie olsa ne seçerdi? Onu, dışarı çıkmaya hazırlanırken elinde saç fırçasıyla dans edip şişeden şampanya yudumlayarak, avazı çıktığı kadar bağırıp Lady Gaga şarkısı söylerken hayal ettim. Dudağımı ısırdım. Son zamanlardan aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Sıra sende,” dedi adam. “Ne söyleyeceğini bilmem lazım. Yoksa sıranı vermek mi istersin?”

Sıramı vermek istedim. Sıramı gerçekten vermek istedim. Arkama baktım. Işık salonda dönüp duruyor, kalabalığın içinden rastgele yüzleri aydınlatıyordu. Bir an Lucas'ı gördüm. Direkt bana bakarak başını salladı. Bana ne dediğini düşündüm, *eğlenmene bak*.

“‘*Dancing Queen*’ var mı elinde?”

DJ alay edercesine büktü dudaklarını. “Herhâlde! AB-BA'nın yazdığı her şey var bende. Klasik seçim.” Bana mikrofonu uzattı. “Akıllarını başlarından al.”

Otuz

Ertesi gün bahçede dolaşıp havuzda geçirdiğim keyifli bir öğleden sonranın ardından, aşırı derecede uzun –ve hak edilmiş– bir şekerleme yaptım. Üzerime kalpli sabahlığı, ayaklarıma da sandaletleri geçirip biraz dudak parlaticısı sürdükten sonra Ronaldo ve Laurentina’yla yiyeceğimiz akşam yemeği için Lucas’la buluşmak üzere ana binaya doğru yola koyuldum.

Saksının kenarına konmuş büyük bir cennet kuşunun yanında dikiliyordu. Ellerimle elbisemi düzelttim. Birdenbire bu elbise yüzünden kendimi biraz fazla şirin hissetmiştim. Fakat diğer yandan Lucas, ne benim ne de Bayan Doğru’nun yapamayacağı türden, zahmetsiz tarzıyla ışık saçıyordu. Süet makosen ayakkabılar, plaj pantolonuna benzer, özel dikim siyah bir pantolon, V yaka tişört ve üzerine tam oturan, kum rengi keten bir ceket giymişti. Şimdiye dek karşılaştığım, plaj pantolonunu giymekle kalmayıp aynı zamanda o kısa şeyi güzel gösteren tek adamdı. Siyah saçlarını yüzünden çekti. Güneşin altın rengi ışıkları, keskin çene hattının ve elmacık kemiklerinin bronzluğunu vurguluyordu. Dudak parlaticısı ve minikler bölümünden gelen bir elbiseyle sıkışıp kaldığım için, bir erkeğin bu kadar yakışıklı olması hiç doğru görünmüyordu.

tım. Müzik tekrar canlanınca Coldplay'den “*Clocks*” çalmaya başladı. Dönen ışıklar ve adrenalinin etkisiyle, birden sersemlemiş gibiydim. Doğruca Lucas'ın göğsüne koştum. Soluk soluğa ona baktım.

“Kendini gözüdüğü kadar iyi hissetin mi?” diye sordu.

Bir anlığına ellerimi yüzüme kapatsam da yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

“Bana fotoğraf çektiğini söyle!” dedim. Telefonunu kaldırıp bir tane çekti.

“Ama artık sahnede değilim ki,” diye bağırdım gürültünün arasından. “Sadie buna asla inanmayacak.”

Lucas eğilip terden ıslanan bir tutam saçımı kulağımın arkasına soktu. Bana iyice yaklaştığında bir nefesle kokusunu içime çektim. “İnan bana, Marin, sen orada hayatının en güzel anlarını yaşarken tonla fotoğraf çektim zaten. Ama bu, sadece benim içindi.”

Otuz

Ertesi gün bahçede dolaşıp havuzda geçirdiğim keyifli bir öğleden sonranın ardından, aşırı derecede uzun –ve hak edilmiş– bir şekerleme yaptım. Üzerime kalpli sabahlığı, ayaklarıma da sandaletleri geçirip biraz dudak parlaticısı sürdükten sonra Ronaldo ve Laurentina’yla yiyeceğimiz akşam yemeği için Lucas’la buluşmak üzere ana binaya doğru yola koyuldum.

Saksının kenarına konmuş büyük bir cennet kuşunun yanında dikiliyordu. Ellerimle elbisemi düzelttim. Birdenbire bu elbise yüzünden kendimi biraz fazla şirin hissetmiştim. Fakat diğer yandan Lucas, ne benim ne de Bayan Doğru’nun yapamayacağı türden, zahmetsiz tarzıyla ılık saçıyordu. Süet makosen ayakkabılar, plaj pantolonuna benzer, özel dikim siyah bir pantolon, V yaka tişört ve üzerine tam oturan, kum rengi keten bir ceket giymişti. Şimdiye dek karşılaştığım, plaj pantolonunu giymekle kalmayıp aynı zamanda o kısa şeyi güzel gösteren tek adamdı. Siyah saçlarını yüzünden çekti. Güneşin altın rengi ışıkları, keskin çene hattının ve elmacık kemiklerinin bronzluğunu vurguluyordu. Dudak parlaticısı ve minikler bölümünden gelen bir elbiseyle sıkışıp kaldığım için, bir erkeğin bu kadar yakışıklı olması hiç doğru görünmüyordu.

“Güzel görünüyorsun,” dedi.

Eteğimin kenarlarından tutup bıraktım. “Bu on dört yaş bir çocuk elbisesi... ya da Tennesseeli çok tuhaf bir yeni evlinin elbisesi.”

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Bundan o kadar emin olma,” dedi. “Bence sana yakışıyor.” Cipin kapısını benim için açtı. Arabaya bindikten sonra tesis girişinden çıktık. Tüm yol boyunca uğraşmak zorunda kalmayayım diye saçlarımı atkuyruğu yapmışım ama birisi arabanın üzerini kapatmıştı. *Hazırlıklı olmak da buraya kadarmış*, diye düşünüp lastiği saçımdan çıkardım.

Ronaldo kulübenin ön basamaklarında bekliyordu. Bizi içeri aldıktan sonra fasulyeleri soyup bir şeyleri karıştırma kaosuna daldık. Laurentina ocakta balık kızartıyordu. İçeri girdiğimizde omzunun üzerinden el sallamıştı. Bebek tahta bir mama sandalyesindeydi; bezelyeleri iki parmağının arasına alıyor, sonra tek tek ağzına atıyor, çok fazla bezelye alınca da avucunun içinde eziyordu. Üzerlerinde spor tişörtü ve şort olan iki çocuk, mutfaktan koşarak araba yoluna çıktılar.

“Ken geliyor mu?” diye sordu Ronaldo. “Onu bir süredir görmüyoruz.”

“Bu gece tatil beldesindeki şeylerle ilgileniyor.”

“Saklanıyor, yaptığı şey bu,” dedi Laurentina. Bir parça balığı tahta spatulayla çevirince yağdan tıslama sesi geldi. “Onu Elisabet yüzünden kızartacağımı sandı herhâlde.”

“Yapmaz mıydın ki?” dedi Ronaldo kıkırdayarak.

“Evet. Kıçına tekneyi basardım. O iyi bir hanımefendi ve Ken bunu fena hâlde mahvetti. Uçağı daha pistten kalkmadan düşürdü.” Ronaldo kapağını açıp Lucas’a bir şişe bira uzattı. “Alınan ama zeki bir kadın o, karıcığım. Orada ne oldu?”

Lucas başını iki yana sallayıp birasından bir yudum aldı. “Bilmem. Ken nasıl mutlu olunacağını bilmiyor.”

Laurentina, büyük bir tahta kâseye salatayla küçük ve yuvarlak bir somun ekmeği koydu. Ekmek hâlâ sıcaktı. “Peki ya sen? Sen biliyor musun?”

“Hayır, sanırım.”

“Balık hazır. Ronaldo şu çocukları içeri çağır, olur mu?”

Çocuklar bağıra çağıra içeri girdi. O gürültüyle biraz etrafta koşturduktan sonra gidip ellerini yıkayarak masadaki yerlerine oturdular. Ronaldo bana Lucas’ın yanına oturmamı işaret edip Laurentina’ya balıklar için yardım etmeye gitti.

İtiraf etmem gerekirdi ki balık ve bilinmeyen yeşil sıvıların pek hayranı sayılmazdım. Yediğim tek balık somundu, o da akça ağaç sosuyla kaplı olsa bile boğazımdan zor geçmişti. Masadaki ziyafete baktım. Yeşil güveç kâsesi sağlığını korumak için içtiğim meyve pürelerini hatırlatıyordu bana. Yutmak için burnumu tıkamak zorunda kalırdım, yoksa öğürmememe sebep oluyorlardı. Neye bulaşmışım ben böyle? Kendime B anada keyifle yediğim lezzetli tarçın elmasını hatırlattım. Elbette biraz çorba ve balıkla başa çıkabilirdim.

Laurentina Ronaldo’nun ve benim ellerimizi tutup başını eğdi. “Yüce Tanrım,” dedi. “Almak üzere olduğumuz lütuf için teşekkür ederiz. Âmin.”

“Âmin,” dedi küçük çocuklar.

Ardından gelen şey, bir bebek, iki küçük erkek çocuk ve dört yetişkinle, sadece yemek sırasında yaşanabilecek bir arbede oldu. Herkes yemek yiyor, çiğniyor, konuşuyordu.

“Kim *callaloo* çorbası* ister?” diye sordu Laurentina.

Bizim için kâselerimizi doldurdu. Kaşığının ucuyla küçük bir yudum alıp tadına bakmadan önce, diğerlerinin çorbalarını açgözlü yavrular gibi önlerine çekmelerini izledim.

* Geleneksel bir Karayip çorbası –ç.n.

Baharatlı, kremalı, biraz acı ve bol fındıklı, ilginç bir tadı vardı. Ispanak gibiydi ama değildi. Bir kaşık daha aldım. Farkına varmadan kâsemi bitirmiştım bile. Bir parça ekmek koparıp küçük çocuklar gibi kâsemde kalan çorbayı silmek için kullandım.

“Beğendin mi?” diye sordu Laurentina.

“Harika,” dedim ve ciddiye dim.

Kızarmış balıktan bir ısırık aldım. Beyaz etin dilim dilim ve yumuşak olması hariç, ne tür bir balık olduğuna dair bir fikrim yoktu. Resmen ağzımda eriyordu, tadı hafif ve çok lezzetliydi. Evdeyken balıktan nefret ederdim, bu balıktan nefret etmemiştim. Çok geçmeden herkes doymaya başlayınca tabak doldurmalar azaldı. Herkes daha yavaş yemeye başladı. Çocuklar ödevlerini yapmak üzere odadan ayrıldılar. Laurentina’nın ikram ettiği papaya pudingi, hayatımda yediğim en lezzetli şey olabilirdi. Kupa bardaklardaki sıcak Saba romu sayesinde yanaklarım alev alev yanıyor, kendimi gevşemiş ve sokulgan hissediyordum. “Daha fazla yemek ye, Lucas,” dedi Laurentina. “Hepiniz kemik torbası gibisiniz.”

Ronaldo, Lucas’ı işaret etmek için kaşığını kullandı. “Biliyor musun, Marin? Bu adam,” dedi. “Yasa dışı keçi yarışı kumarı oynatmaya çalıştığı için sekiz yaşındayken yakalanmıştı.”

Laurentina gözlerindeki yaşları sildi. “Keçiyle birlikte Winwardside’daki Yol’dan aşağı doğru kaçarken o hayvana canı pahasına nasıl sıkı sıkı tutunduğunu asla unutmayacağım. Polisler motorlarıyla peşlerinden gidiyor ama bir türlü yetişemiyorlardı.”

“Hepiniz birbirinizi uzun zamandır tanıyorsunuz,” dedim.

“Üniversiteyi bitirip döndüğünde hepimiz çok mutlu olmuştuk. Burada kalmasını umuyorduk, görünüşe bakılırsa iş yüzünden sürekli büyük şehirlere gidip duruyor.”

Lucas ellerini kaldırdı. “Suçluyum. Kabul ediyorum.”

“Buraya temelli yerleşmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeç, Laurentina,” dedi Ronaldo alayla.

Kadın ona bir bakış attı. “Haklısın, Ro. Sen de aynısını yapmaya çalışmıyormuşsun gibi davranmayı bırak. Neler biliyorum, neler? Ağzımı açtırma.”

“Ne zamandır evlisiniz?” dedim.

“Ah,” dedi Laurentina. “Bazen çok uzun zamandır gibi geliyor. Ama bazen de o kadar zaman olmamış gibi.”

“Bilge kadın,” dedi Ronaldo. “Haklı ama. Buradaki arkadaşşıma ve Ken’e, kendinize benim Laurentina’m gibi hoş, akıllı bir kadın bulun ki benim gibi iyi bir hayatınız olsun deyip duruyorum. Ama bir bok anlamıyorlar.”

Lucas kaşlarını kaldırdı. “Bana bunu söylediğini hiç hatırlamıyorum. Şey demiştin sanki—”

“Ne dediğimi boş ver.” Ronaldo kupasını ona doğru kaldırdı. “Şimdi diyorum ki; o eşsiz görüntün kaybolacak, Bay Tsai. Kızartma tavaşı, tavında dövülür.” Başını bana doğru eğdi. Rom kupamın arkasına gizlendim.

“Atasözlerini karıştırıyorsun bence,” dedi Laurentina. “Dostunla sohbetinizi edin, ben de söz verdiğim gibi Marin’e nasıl dantel yaptığımı göstereyim.”

Laurentina köşede duran masanın üzerindeki kumaş parçalarından birini alıp iğne iplikle dolu tahta bir kutu çıkardı. “Otur,” dedi. “Ben çalışırken konuşabiliriz.”

Laurentina süreci hem kendisinin hem diğer dantel zanaatkârlarının ezbere bildiği örnekleri, her insanın kendine has bir tarzı olduğunu anlattı. Pek anlayamadığım koreografik figürlerle ellerinin hareket edişini izledim.

“Dantellerimizi görmeye bir sürü turist gelir ama sen farklısın. Bana bir süre önce gelen araştırmacıları hatırlatıyorsun. Bir örnek kitabı oluşturunlardı. Geri döndüklerinde hepimize birer kopya getireceklerine söz bile vermişlerdi. Bunun nesi bu kadar büyüleyici ki?”

“İnsanların doğdukları yerlerde yaptıkları o inanılmaz şeyler hakkında bilgi edinmeyi çok severim. Daha gençken böyle şeylerle ilgili yazılar yazardım. Lisedeyken, Nikaragua’da kumaş dokuyan bir grup kadın hakkında bir makale yazmıştım. Sanatçıydılar, aynı zamanda girişimciydiler. Sanatlarını yiyecek karşılığında satıyor, bu sayede başkalarına iş buluyorlardı. Böylece güçlendiler. Yaptıkları şey kendilerine ve belki de diğer insanlara önemsiz gibi görünse de basit ama çok güçlüydü.”

Sandalyesinde birkaç kez ileri geri sallandıktan sonra, “Bunu hiç böyle düşünmemiştim,” dedi. “Bu benim kendimi bildim bileli yaptığım bir şey sadece. Benden önce annem yapıyordu, ondan önce de onun annesi. Demek bir yazarsın?”

“Şu an değil. O zamanlar öyleydim. Yani, öyle sayılırdım.”

“İyi miydin?”

Omuz silktim. “Bir ödül kazandım.”

“Gerçekten mi?”

“Büyük bir ödüldü. Makalemi uzatmam gerekmişti çünkü bir yayınevi onu kitap hâline getirecekti.”

“Muhteşem,” dedi Laurentina. Dantelin şimdiye dek tamamladığı parçasını eliyle düzeltip ipliği bağladı. “Kitabın adı ne?”

“Adı yok,” dedim. “Bitirmemiştim. Sonrasında da yazmadım, en azından o şekilde yazmadım. Artık reklamcılıkta çalışıyorum.”

“Neden bıraktın peki?”

“Bazı şeyler oldu. Küçük kız kardeşime bakmam gerekiyordu. Anlamsız şeylere ayıracak vaktim yoktu.”

“Anlamsız olduğunu kim söylemiş?” Dantelini indirip mama sandalyesinde yaygarayı koparan Jonathan’ı almaya gitti. Onu kalçasına koyup göğsünü emmesi için çocuğa uzattı. “Seviyor muydun?”

Slogan değil de sahici şeyler yazdığım zamanları düşündüm. Bayılmışım. Başımı salladım.

“Dantel yapmayı seviyorum. Ben buyum. Güzel bir şey yaptığımda sanki o şeyi bir tek ben becerebilirmişim gibi geliyor, kendimi iyi hissediyorum. Hiçbir şeyin beni sevdiğim işi yapmaktan alıkoymasına izin vermem.” Elini Jonathan’ın kafasında gezdirdi. Emmeyi bitirmek üzere olan çocuğun uzun kirpikli minik gözleri, açık kalmak için mücadele ediyordu. “Onu tutmak ister misin?”

Teklifini geri çeviremeden –bebeklerle hiçbir deneyimim yoktu– onu küçük bir paket gibi elime verdi. Kollarıma aldım. Öyle mükemmeldi ki... Babasıyla aynı koyu tene, annesiyle aynı iri gözlere ve kömür karası kirpiklere sahipti. İşaret parmağımın üstünü yumuşacık yanaklarında gezdirdim. Kafamı kaldırdığımda Lucas’ı telefonumu tutarken gördüm. Ardından flaş patladı.

Otuz Bir

Siz bir şeyi istedikçe, o şeyin sizden giderek uzaklaşması inanılmazdı. Sizi hayalinizden ayıran o birkaç adım, binlerce kilometreye dönüşebiliyordu. O zamanlar, evimizden posta kutusuna yürümenin –ön kapıdan, her zamanki kadar dirençli görünen yaban asmasının sarıldığı direğe doğru gidilecek birkaç adımın– bir saat sürmesine şaşmamam gerekti. Annem ve Sadie’nin her zaman bensiz tırmandıkları Appalachian Patikası ya da Cumberland Geçidi de öyle olabilirdi tabii. Ama o posta kutusunun içinde Columbia Üniversitesi’nin kayıt bürosundan gelmiş bir mektup olabilirdi. Elime kalem aldığımdan beri, hani şu içinde hem tebrik mesajı hem konaklama, ayrıca yemek planlamaları ve branş danışmalarıyla ilgili bilgiler olan o kalın zarfı istiyordum. Onu bekliyordum.

İkinci sınıfa giderken bir ziyaret planladığımızda annem, *burası gerçek yazarlar ve gazetecilere göre bir yer*, demişti. *New York* –tam burada derin bir nefes almıştı– *hayat ve ışık doludur. Tıpkı benim gibi oraya bayılacaksın, Marin*. Oraya gitmişti ve orada çıkardığı iş ona, ülkenin en iyi uluslararası muhabirlerinden birine dönüşmenin kapısını açmıştı. Varlığı insandan çok bir efsane gibi gelen adamla, yani babamla orada tanışmıştı. Tok sesli, uzun, koyu renk saçlı bir figüre dair bulanık birkaç anım vardı. Daha fazlasını hatırlayamıyordum

çünkü çok küçüktüm. Babam hayatımızdan silinip gittiği zaman Sadie daha doğmamıştı bile. Annem nadiren ondan bahsedirdi.

Bahsettiğinde de öyle mesafeli ve tuhaf bir hayranlıkla anlatırdı ki Sadie'yle benim, bütün gece babamızın bir tür gizli ajan ya da şahane bir keşiş olduğuna dair varsayımlarda bulunmamıza neden olurdu. Sonunda onun kim olduğunu bulmaya çalışmayı bıraktık. Efsane olsun ya da olmasın, o her kimse, yanımızda değildi ve esas olan da buydu.

Annemin ölümünden sonra o başvuruyu niye doldurduğundan emin değildim. Belki de başvuru için gereken her şeyi ayarlayıp üzerinde kalın keçeli kalemle adımın yazdığı klasörün içini doldurduğundandı. Klasör, annemin vasiyeti, sigorta poliçesi gibi tüm önemli belgelerin bulunduğu kırmızı dosyanın üzerindeydi. İsmimin kalın, siyah renkli harfleri ve bulunduğu yer yüzünden, annem bana vekâlet vermiş gibi bir görüntü çiziyordu ki vekâlet işleri de pek anneme göre değildi. Daha sonra buna gerçekten kafa yormuş olsaydım eğer, muhtemelen o belgeleri de gönderirdim çünkü onun yetişkinliğe adım attığı, kendini gösterdiği, babamla tanışıp âşık olduğu bu yer... burada başından geçen her şey, bizi birbirimize daha da yakınlaştırırdı. İçimde bir yerlerde babamdan bir iz bulacağıma ve artık Sadie'yle birlikte bu dünyaya karşı yalnız savaşmayacağımıza dair minicik bir umut ışığı vardı.

Annem öleli aylar olmuştu. Sadie ve ben, onsuz, sıcak ve çekilmez bir yaz geçirmiştik. O yazın haziran ayında on sekiz yaşına girip Sadie'nin yasal vasisi olmuştum. Sadie pastamı fırından çıkarırken yere düşürmüştü, ardından da mutfak zemininden kaşıkla yememiz için ısrar etmişti.

Sonbahar gelince okula döndük ve birinin, çok uzun süre boyunca aynı çift ayakkabıyı giymesine benzer bir rutinin içine düştük. Bu durum bazen ayağımızı vuruyor, bazen de

sağından solundan kırılıp üzerimizde iz bırakıyordu. Başka birinin hayatını yaşıyorduk artık. Bize uymuyordu. Bununla ilgili yazı bile yazamıyordum. Etrafımızdaki yetişkinler, lise-deki öğretmen ve personeller de uğraşıyordu.

Haftada bir okul danışmanıya görüşüp duygularımızı anlatmaya ya da Sadie'nin neden her Cuma, Stone Fort'ta kaya tırmanışı yapmaya gitmek için okulu asma gereği duyduğunu konuşmaya zorlanıyorduk. Bayan Overbeck, yani konuşma sanatları öğretmenim bana üniversite başvurularında yardımcı oluyordu. Columbia başvurumu on kere falan okumuştum herhâlde. Benim için harika bir seçim olduğunu söyleyip duruyordu. Başka yerlere de başvurdum; girişi garanti olan rekabeti düşük okullara, ülkenin diğer ucunda olmayan, daha ucuz devlet okullarına... Chattanooga'daki Tennessee Üniversitesi'nden çoktan cevap almıştım. Ama kalbimin derinlerinde gitmeyi düşündüğüm, gitmek istediğim tek yer Columbia'ydı.

Sonunda pes edip posta kutusunu açmam bir dakikamı aldı. Sadie açık kapının ağzında durmuş beni izlerken, "Tanrım, Marin, kutunun içinde seni ısırarak için bekleyen bir kaplan mı var sanıyorsun? Aç şunu artık!" diye bağırdı.

Ben de açtım. Küçük metal parçayı parmaklarımın arasına alıp çektim. Sonra kutunun içine elimi sokup zarf yığını dışarı çıkardım. Yığının yarısı bilindik faturalardı. Kalan çoğunlukta kartlar vardı çünkü annemin kariyeri boyunca ufak da olsa bir şekilde hayatlarına dokunduğu insanlardan, hâlâ taziye mesajları almaya devam ediyorduk. Sadie yanıma koşup elimdeki yığını kaptı, elektrik faturamızı su birikintisinin içine fırlattı ve zarflardan birini muzaffer bir hareketle başının üzerine kaldırdı.

"Nedir o?" diye sordum zarfı ondan almak için zıplarken.

"Gözün görüyor ya," dedi dalga geçerek. "Sen söyle."

Gönderen adresine gözlerimi kısarak baktım. Columbia Üniversitesi Okul Kayıt Departmanı. Aman Tanrım. Kalındı. Bu kalın bir zarftı. Sadie sokağın ortasında neşeyle dans ediyordu. “Bu şey çok ağır,” dedi. “Kabul edilmiş olmalısın! Kabul edildin. Kabul edildin.” Sol ayak, sağ ayak. Sonunda o şeyi ondan almayı başardım. Havadaki hafif sis tam bir sağanak yağışa dönüşmüştü ama Sadie fark etmemiş görünüyordu. Hâlâ sokaktaki zafer dansına devam ediyordu.

“Sırılsıklam olduk,” dedim. “Hadi gel.” Kapalı verandamıza sığınmak için koştum. Ama Sadie peşimden gelmedi. Su birikintilerine tekme atıyor, yüzünü gökyüzüne kaldırıp kollarını açıyordu. Saçları yağmurdan kafasına yapışmıştı. Uçlarından su damlarken sık bukleleri dümdüz olmuştu. “Sadie,” diye bağırdım. Gökyüzü kararıyordu. “İçeri gel. Çok yağıyor!”

Dönmeyi bırakıp bana baktı. Gri, loş ışıktaki bile ışıldıyordu. O da bağırdı. “Biliyorum!” “Muhteşem, değil mi?” Tam o anda gökyüzünde parlak, beyaz bir şimşek çaktı. Kollarımdaki ince tüyler diken diken oldu. Sadie yerinden kıpırdamadı. Mest olmuştu. Dünyanın muhteşemliğine, başka bir şeyi fark edemeyecek kadar kendini kaptırdığı anlara böyle diyordu. Zarfı, sallanan sandalyeye atıp yağın yağmura koştum. Kolunu tutarken duyduğum gök gürültüsüyle yer sallanmıştı sanki. Bir an sonra, caddenin birkaç yüz metre aşağısındaki bir ağaca yıldırım düşünce gökyüzü aydınlandı. Sadie’yi arkama, annemizin evine, evimizin güvenli ortamına doğru çektim.

Sonra ikimiz de sıcak birer duş alıp yemek yedik.

Ardından bulaşıkları yıkayıp odama çıktım. Columbia zarfını hâlâ açmamıştım. Bölge okullarından gelen diğer kabul mektupları masamın köşesinde, düzenli bir yığın hâlinde duruyordu. En üstte Columbia zarfı görünüyordu. Zarf sırlı-

sıklam olduğu için yığının üzerinde nemden dikdörtgen bir iz bırakmıştı. Tennessee Üniversitesi'nden gelen mektubun mürekkebi dağılmıştı biraz. Sadie zarfın üzerine yapışkan bir etiket koymuştu ve notta *Beni seç!* Yazıyordu. Derin bir nefes alıp zarfın kenarını yırtmaya başladım. Midemde bir sancı hissettim. Çok fazla ev yapımı pizza yemiştik, sandalyemde biraz eğilmeye karar verdim. Faydası olmadı. Sancı geçmeyip garip bir ağırlığa dönüştü. Kalbim hızla çarpıyordu. Silkelenip kendime geldim ve dikkatimi tekrar zarfa verdim. Ellerim neden titriyordu? Sonunda zarfı açıp kapak sayfasını çıkardım.

Sevgili Marin, Memnuniyetle...

Bu, benim bugüne dek istediğim her şeydi. Fakat süslü mektupta, kelimelerin kalanı yerine sadece Sadie'yi görüyordum.

Yağmurda, o karanlık sokakta kendi etrafında dönüşünü görüyordum. O yıldırımın cızırdayıp Newmanların eski meşe ağacını tam ortadan ikiye bölüşünü görüyordum. Sadie'nin başına da gelebilirdi bu. Tanrım, o kadar pervasızdı ki. Onu içeri sürüklemeseydim, neler olacağını kim bilebilirdi? Annem hayattayken bir aile olarak yaşadığımız maceraları işaretlemek için kullandığımız, Amerika Birleşik Devletleri haritasına baktım. Her yerinde iğneler vardı; Joshua Tree, Chicago, Québec ve kasabamız Sweetwater'dan Chattanooga'nın hemen dışına, New York'a kadar. Planım bir gün kendi haritama sahip olmaktı, tüm maceralarım dünyayı fethe diyormuşum gibi işaretlenmişti. Ama bu eskidendi. Annem olmadan nasıl cesur olacaktım ki? Artık parmağımın zarfa gitmesi için geçen saniyeleri sayar hâle gelmiştim. Sadie'nin yapışkan notuna baktım tekrar. Klasik Sadie tarzıyla dört farklı keçeli kalem kullanmış, kabarcık şeklindeki her harfi

benzersiz bir desenle boyamıştı. P harfinde şeritler, I harfinde çizgiler vardı. Bir dakikalığına, görüntü bulanıklaşana kadar kâğıda diktim gözlerimi. Sonra Columbia'dan gelen mektuba, ardından da haritada gördüğüm mesafeye baktım. *Beni seç.* Columbia mektubunu alıp çöp kutusuna attım. Sonra da Sadie'nin yapışkan notunu bilgisayar ekranımın üst köşesine yapıştırdım. Chattanooga'nın çevrimiçi kabul portalında Tennessee Üniversitesi'ne gittim ve imleci *Teklifi kabul et* yazan butona getirdim.

Annem ve ben, Columbia'ya gitmem hakkında pek çok kez konuşmuştuk. Kendimi bildim bileli onun izinden gitmek istemiştim. Yazar ol. Dünyayı dolaş ve önemli şeyler yap. Korkusuz ol. Tıpkı onun yaptığı gibi kelimeler ve adrenalinle hayatını kazan. Ama o burada değildi. Kelimeler ve adrenalin, onu nereden bulmuşlardı? Beni nereden bulmuşlardı... ya Sadie'yi? Kendi başımızaydık, görüntüde aynı ama artık uyum sağlayamadığımız hayatlar yaşıyorduk. Belki Columbia'ya da uyum sağlayamayacaktım. Sadie'den çok, uçakla gidilecek kadar çok, uzaktaydı. Fırtına varken onu sokaktan kim çekip alacaktı? Okula mezun olmasına yetecek kadar sık gittiğinden kim emin olacaktı? Sadie'nin mesajına son bir kez baktım. *Beni seç.*

Butonu tıkladım. Sorumsuz ya da tehlike düşkününü biri değildim ben. İki kişilik küçük ailemizin sağ salim ve tek parça olmasını sağlayacaktım. Burada kalmak, annemin bir zamanlar yaşayıp hayatı öğrendiği, kalabalık sokaklarında yürüdüğü yerde yaşama hayalimden vazgeçmek anlamına gelse bile. Columbia Üniversitesi İngilizce bölümünden dereceyle mezun olma hayalimden vazgeçtim. Hayır, bir daha hiçbir yere gitmeyecektim.

Ertesi sonbaharda Chattanooga, Tennessee Üniversitesi'ne kaydoldum. Kendi evimde kaldım, sınıfa gidip geldim.

Kimse bir şey söylemedi. Sanırım birçok kişi Columbia'ya giremediğimi düşünüyordu. İnsanlar hâlâ bir şeyleri günde-me getirmekten korkuyorlardı. Sanki benim en ufak doku-nuşla patlayabilecek kadar kırılgan, yanıcı bir araç olduğumu düşünüyorlardı. Bir tek Bayan Overbeck gerçeğin kokusunu alıyor ve olan bitenle ilgili konuşmaktan korkmuyordu. "Hiç anlamıyorum," dedi. "İngilizce bölümünde bir arkadaşım ile konuştum ve bu yıl gördükleri en iyi adaylardan biri olduğ-u nu söyledi. Yazına bayılmışlar. Ayrıca Graywolf Kurgu Dışı Ödülü'nü kazandın. Tennessee Üniversitesi de iyi, Marin, gerçekten. Ama neden Columbia fırsatını geri teptin? Bu se-nin hayalindi." Omuz silkip New York'un benim için biraz fazla büyük ve vahşi olduğuna dair bir şeyler geveledim. "En azından kitabı bitirmek için çalıştığını söyle. Kurgu dışı krea-tif taslağının yayınlanması hayatta bir kez başına gelir."

"Üzerinde çalışıyorum," diye yalan söyledim. Ona gerçeği söylemek istemedim.

Kendime bile zar zor itiraf edebilmişim. Bütün not defter-lerimi toplayıp bir kenara koymuştum. Onlar sadece kelime-ler, uydurulmuş masallar ve hayallerden ibaretti; gerçekten tanımadığım, asla tanışamayacağım insanların hikâyeleriydi. Benim için gerçek ya da önemli değillerdi. Hikâyeler, anne-min ölümüne sebep olmuş, Sadie ve beni bir başımıza bırak-mışlardı.

Otuz İki

Romun tamamı içilip bulaşıklar yıkandıktan sonra Lucas'la eve yürüyerek döndük. İkimiz de araba kullanacak durumda değildik. "Siz ikiniz, dikkatli olun," dedi Laurentina kapıdan.

"Çok da dikkatli olmayın," dedi Ronaldo. Laurentina ona şakayla vurduktan sonra içeride kayboldular.

"Bu harikaydı," dedim. "Rom. Yemek. Sohbet. Laurentina ve Ronaldo. Rom." Rom harikaydı, belki biraz fazla harikaydı. Kolumu sallayıp Lucas'a çarpınca gülümsemesine neden oldum.

"Eğlenmene memnun oldum. Laurentina ile anlaşmış gibiydiniz."

"Anlaştık," derken düz bir çizgide yürümek için dikkatimi toplamaya çalışıyordum. "Ronaldo'yla gecenin diğer yarısında ne konuşuyordunuz?" diye sordum, yolun kenarında yürürken.

"Siz Laurentina'yla ne konuşuyordunuz?"

Heceleri birbirine karıştırmamaya çalışarak, "Dantel ve pişmanlıklar," dedim.

"Biz de öyle." Eli benimkine sürtündü.

"Tabii ya."

"Peki, ille de bilmen gerekiyorsa, senin hakkında konuşuyorduk," dedi.

Suratımı buruşturdum. "Kötü müydü?"

Lucas başını iki yana salladı. “Şöyle diyelim, bir şeye ilgi duyduğunda ışık saçıyorsun.” Biraz sendeleyince dirseğinden tuttum. “Sen benden de betersin,” dedi. “Bana yardım etmeye çalışırken kendine zarar verme.”

“Ah, kapa çeneni,” dedim. “Bu kadar yakışıklı olmayı kes.” Elimle ağzımı kapattım.

Kendi iyiliği için hiçbir şey söylemedi. Hem de tam bir dakika boyunca. Orada öylece durup bana bakıyor, geçen her saniyeyle daha da çekici oluyordu. Dudakları ağır çekimde aralandı.

Dedi ki: “*Suǒ yǐ nǐ jué de wǒ hěn shuài.*”

Hadi bakalım. Ne dediğini bilmiyordum ama yüzündeki sırıtış her şeyi anlatmaya yetiyordu. Biraz sallanarak ona doğru bir adım attım. Yüzüm onun yüzüne çok yakın, ifademse kızgındı. “Biliyorum işte, bunu bilerek yapıyorsun.”

“Neyi?” diye sordu. Ona hafifçe vurmaya başladım. “Dinle, Marin Cole. Seni çılgına çevirse de ne söylediğimi bilmeden benim sorunum değil.”

“Demek öyle düşünüyorsun, Lucas Tsai.”

Bana şaşkınca gülümsemesinin ardından, ona doğru uzanıp yüzündeki gülümsemeyi öptüm. Onu yolun kenarında öptüğümünden de bahsetmem gerekiyordu sanırım. Şükürler olsun ki çimenli bir bentten aşağı yuvarlanmıştık ve sonunda kendimizi kayalık sahile yayılmış hâlde bulduk. Lucas inleyince sürünerek ondan uzaklaştım. Ayağa kalktığımda hâlimize baktım. İyi haber: Bir uçurumdan aşağı yuvarlanmamıştık, canlı ve tek parçaydık. Tabii bir de kötü haber vardı. Çünkü bu olay alkolü sistemimden falan çıkarıp atmıştı ve şimdi ölmek istiyordum. Birinin, Lucas Tsai’den ve onun o dudak parlaticısıyla kaplı, muhteşem yüzünden uzaklaşabilmem için Tayvan’a bir çukur kazmasını isteyecek kadar ayık ve çok utanmıştım.

“O da neydi?” diye sordu otururken.

“Arabanın teki neredeyse bize çarpıyordu,” diye bağırdım. “Görmedin mi? Resmen virajdan uçarak geldi.”

“Bana bir şey çarptı,” dedi. Artık ayaktaydı. Bana doğru bir adım atınca ben de bir adım geri çekildim. “Ama çarpanın insan olduğundan fazlasıyla eminim.”

“Seninle ne zaman sahile gelsem, mutlaka küçük düşürücü bir şey oluyor.”

“Şu an İngilizcen, benim Mandarin dilimden daha anlamsız geliyor.”

“Geçen sefer örtümü kaybetmiştim, hatırlasana. Sonra—”

“Ben onu küçük düşürücü bulmamıştım.”

“Ben buldum!”

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, geri çekilebileceğimden daha hızlı ilerliyordu. Eli belime kaydı. Aptal elbiseme bakıp gülümsedi. Neden bu kadar hızlı nefes alıyordum? “Bulmamalıydın, gerçekten.”

Eli belimdeki küçük oyuğa tam oturdu. Kalbim hızla çarpıyordu.

“Gitmeliyiz,” diye mırıldandım.

Bana iyice yaklaşıp çenemi parmaklarının arasına aldı.

Ve sonra otelci, gizli Sabaoke süperstarı, uluslararası jet sosyeteden seksi Lucas Tsai, beni öptü. Ay ışığı okyanusta parlıyor, dalgalar volkanik kaya plajına vuruyor, deniz kuşları süzülüp gökyüzünde pike yapıyordu ve ben, bunların hiçbirinin farkına varamıyordum. Lucas’ın saçlarıma ve belime dolanan –ah, fazla kısa olan “teşekkürler Bayan Doğru” elbisemin altına kayan– ellerinin bilincine varmakla çok meşguldüm. Dudakları hassas ve sertti. Bu arada, sekiz farklı dili akıcı şekilde konuşabilen bir adamın ağzıyla harika şeyler yapabileceğini varsayıyorsanız, çok haklıdınız. Tam o anda *Üzerindeki elbiseyi, benim de pantolonumu çıkarıp masaj sonrası yaşanan küçük aksiliğimizi, yetişkin içerikli hâliyle*

yeniden canlandırırım, dilini konuşuyordu. Kimdim ben? Yıllarca hafıza kaybıyla yaşamış bir kadın gibiydim, bu ana kadar ihtiyaçlarım ve isteklerim olduğunu unutturan türden bir hafıza kaybı hem de. *Hafızam geri geldi, bebeğim*. Bu sahilin her yerini istiyor ve ihtiyaç duyuyordum. Lucas'ın gömleğine yapışıp ona doğru yaslandım.

“Tese geri dönmeliyiz,” dedi Lucas geri çekilerek.

“Ah!” Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmayı başaramadım.

Başparmağının yumuşak kısmını yanağımın üzerinde gezdirirken başını iki yana salladı. “Tesisimiz o kadar da halka açık değil.”

Aaah.

Yola geri döndük. Lucas önden gitti, ben de onu izledim. Sahil kenarındaki birkaç taşın üzerinden geçmeme yardım etmek için bana uzandı ve yola güvenli bir şekilde ulaştıktan sonra bile elimi bırakmadı. Parmaklarımızı iç içe geçirip öyle yürümek, o kadar doğal geliyordu ki...

Tese kadar uzun bir yolumuz vardı. İçkiliyken araba kullanmaya ve yabancılarla araba sürmeye karşı olsam da ayaklarım, bir sürü baharatlı Saba romunun uyuşturucu tesiri olmadan yapacakları yürüyüş için, başka birinin şeritli sandaletlerini giymeyi protesto etmeye başlamıştı. Durdum.

“Ne yapıyorsun?”

Çömelip ayakkabıların tokalarını çözdüm. Ardından elimi alıp derme çatma korkuluğun üzerinden karanlık denize fırlatmadan önce bir anlığına onlara baktım (gerçekten güzel ayakkabılardı). “Üzgünüm, Bayan Doğru,” dedim. “İç çamaşırı zevkin iyi ama ayakkabıların berbat.”

Lucas kaşını kaldırdı. “Yolun geri kalanında ayakkabısız nasıl yürümeyi planlıyorsun?”

Omuz silktim. “Hazırlıksız olmak konusunda pek deneyimim yok. Fırlattım gitti,” dedim.

İçini çekip önüme geçtikten sonra yere çömeldi. “Bin hadi,” dedi.

İtiraf ediyordum. Hâlâ biraz sarhoş ve ayakkabısızken ve öpücüğün endorfiniyle doluyken Lucas’ın sırtına binmiş hâlimin resmini çekip Sadie’ye gönderme dürtüme direnmek zorunda kaldım. Bunun bana anında bir pasaport kazandıracığını fark etmiştim. Ama teninin kokusu, üzerimdeki güçlü kollarının bana yaşattığı his ve tatil köyünde işlerin daha “özel” olmasıyla ilgili tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışmak, bana daha çok endişe veriyordu. Beni taşıırken başımı omzuna yasladım. Yorgun görünmüyordu. Kapılara vardığımızda bile beni yere indirmede. Bunun yerine ana binanın arkasındaki, daha önce hiç inmediğim bir patikadan aşağı götürdü.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kendi sahilim var. Tam olarak öyle sayılmaz ama Saba’da gidebileceğin diğer kumsallar kadar kumsal ve bana ait.”

Lucas durdu. Beni kendisiyle aynı boy hizasına getiren, düz, siyah bir kayaya oturttu. Okyanus önümüzdeydi ama küçük bir kulübeden sızan loş, sarı ışık dışında, dünyanın geri kalanı karanlıkta kaybolmuştu.

“Peki, ya misafirler?” diye sordum.

Ellerini belime doladı. “Buraya misafir bile gelemez.”

“Ben de bir misafirim.”

“Bu gece değilsin.” O karanlıkta, dudakları benimkilerle buluştu. Çok uzun zaman olmuştu ama her nasılsa vücudum, Lucas bana dokunur dokunmaz ne yapacağını biliyordu. Parmaklarını saçlarımdan geçirince erimeye başladım. Lucas’la volkanik bir adada geçen birkaç günün ardından erimiş lava dönmüştüm; sıvı, güçlü, cayır cayır.

Ayrıldığıımızda göğüslerimiz oksijensiz kalmaktan ve dizginlenemeyen heyecan yüzünden inip kalkıyordu, kendi kendime *bunu yapmamalıyım*, diye düşündüm. Ama yapmak istiyordum. Hem de. Çok. Fena. Sadie maceracı olmamı söylemişti. Bunu kesinlikle onaylardı. Aslında, muhtemelen gurur duyardı. Kafamın içindeki, susmak için odama geri dönmemi isteyen o küçük sese aynen bunları söyledim ve sonra her şeyi boş verdim. Yazlık elbiseyi eteğinden tutup başımın üzerinden çıkardım. Bayan Doğru bana çok güzel iç çamaşırları bırakmıştı ve benim muhafazakâr, her yeri örten iç çamaşırlarım elde yıkandıktan sonra şu an lavaboda kuruyordu. Başka seçeneğim yoktu. Bazen evren sizi bir adaya sürükler, size *Victoria's Secret* platin kart sahiplerinden birinin bagajını verir ve fantezilerden fırlamış bir adamla sahilin ortasına bırakırdı. Buna kader denirdi.

Normalde akli başında bir insandım. O karanlık kumsalda, tek aydınlatmamızın gümüşü ay ışığı olduğu an, Lucas'ın bana bakışıyla kendimi güzel ve canlı hissediyordum. Parmak uçlarını köprücük kemiğimde gezdirdiğinde içimde *cesur, aç ve bilinçli* bir şey uyandı. Ceketini çıkarıp arkaya doğru fırlattım. Sonra gömleğini başının üzerinden çıkarttım. Dudakları yine benimkileri bulunca ellerim pantolonuna gitti.

Birkaç dakika sonra Lucas elimi tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi, ardından suya doğru ilerlemeye başladı. Peşinden giderken engebeli yüzeyde dengemi sağlamak için elimden geleni yapmaya çalıştım.

“Ne yapıyoruz?”

“Baştan alıyoruz,” dedi.

Ay ışığında su ılık ve ışıltılı ışıldı. Dalgalar, dalışta bulduğumuz inci gibi parlıyordu. Su göğüs hizamıza gelene dek ilerledik. Uzanıp kırmızı dantelli sutyeni açtım ve dalgalara doğru fırlattım. Ardından kollarımı Lucas'ın boynuna dola-

dım. Çıplak tenimi onunkine bastırdım. Lucas'ın beni tutacağına bilerek başımı suya bıraktım; kendimi bırakabilirdim çünkü o yanımdaydı.

“Emin misin?” diye fısıldadı.

“Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Lucas'ın parmak uçları kalçalarımın üzerinden geçti. Buna bir başlık atabilseydim, şöyle derdim: *Çıplak yüzmenin eşi benzeri yoktur.*

Otuz Üç

İpek çarşafı dolanmış hâlde uyandığımda panjurlardan sızan papaya renginde, hoş bir ışık huzmesi bedenimi kaplıyordu. Komodinin yanındaki berjer koltuğun üzerinde bir bornoz asılıydı. Rahat bir nefes aldım. Lucas buralarda değildi. Yataktan çıkıp bornozun içine girdim. Dün akşam giydiğim yazlık elbise, banyodaki elbise askısında asılıydı. Hâlâ nemliydi. Cildim tuzla kaplanmış, saçlarımsa koyu renk bir yumak kütesine dönmüştü.

Bir an için gizlice villama dönmeyi düşündüm. Sorun şuydu ki dün gece buraya gelmek için geçtiğimiz yola tam olarak dikkat etmemiştim. Şehvetle biraz fazla meşguldüm. Yolda Lucas'a saldırıp ayakkabılarımı okyanusa fırlattıktan sonra, beni eve taşıyışını hem mutlu bir zevk hem de aynı eşitlikte utançla hatırladım. O kısım biraz sisliydi. Akşamki olayların geri kalanı oldukça netti. Alkolün pusu olmadan ağzının tadını, parmak uçlarının çıplak tenimde izlediği her yolu, bana baktığında göğsümde oluşan derin sızıyı hatırladım. Kesin olan bir şey vardı; beni böyle görmesini istemiyordum. Duşa gidip saçlarımı yıkamak için şampuandan biraz kullandım. Daha sonra havluyla saçımdaki fazla nemi alırken onun tanıdık kokusunu içime çektim.

“Günaydın,” dedi.

Yerimden sıçradım. Neyse ki havlumu tutacak kadar sağduyum vardı. “Selam,” dedim.

“Veranda da kahve var, içmek istersen. Ayrıca sana temiz kıyafet de getirdim.”

“O çantada bir şey buldun mu?”

Başını iki yana salladı. “Windwardside’a gidip sana bir şeyler aldım. Arkadaşım Brigitte’in orada bir butiği var.” Yatak odasına kadar peşinden gittim. Odada, içinde guava meyvesi renginde kolsuz, pamuklu bir elbisenin bulunduğu küçük bir alışveriş çantası çıkardı. Elbise uzundu, yakasında Laurentina’nın kreasyonlarını hatırlatan güzel dantel işlemler vardı.

“Neredeyse unuttuyordum, ayakkabı da var. Dün gece kendi ayakkabılarını kaybetmiştin ya hani.”

Dudağımı ısırdım. “Teşekkür ederim.”

“Giyinip dışarı kahvaltıya gel,” dedi.

Havlumu yere bırakıp yeni elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Kumaşı çok yumuşaktı ve üstüme tam oturmuştu. Ada tarzında rahat bir kıyafetti. Bana kalsa bu kadar renkli bir şey seçmezdim ama Bayan Doğru’nunkilere kıyasla çok daha mütevazıydı ki, buna minnettardım. Nemli saçlarımı örüp verandada Lucas’a katıldım.

Masa; meyve, kızarmış domuz pastırması ve hamur işleriyle doluydu. Masanın ortasında dumanı tüten iki fincan kahve duruyordu. Lucas’ın karşısına oturup yemeye başladım. Laurentina ve Ronaldo’nun dün gece hazırladıkları büyük ziyafet ve tüm o içkilere rağmen açlıktan ölüyordum. Lucas’ın yemek yemediğini fark edene dek bademli kruvasanla kahvemini yarısını mideye indirmiştim.

“Öylece beni mi izleyeceksin?” diye sordum. “Aç değil misin?”

“Ben daha önce yedim,” dedi. “Bu benim normal kahvaltı menüm değil.”

“Ne yedin?” diye sordum bir dilim mango alarak.

“Aşçımız çoğu zaman kahvaltı için mutfakta *dàn bing and mántou* yapmama izin veriyor. Yumurtalı kreple, buğulanmış çöreğin çıtır hâli gibidir. Çocukluğumdan beri yerim. Bana evi hatırlatıyor.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Mmm. Kız kardeşinle pasaportla ilgili konuştun mu peki?” Telefonumu bile zar zor hatırlıyordum. Dün gece olanları tekrar tekrar yaşamakla fazla meşguldüm. Boynumdan başlayan kızarıklık yanaklarıma yayıldı.

“Telefonumu denize atmadığımı söyle.”

Kahkaha attı. “Atmadın. Başına bir şey gelmesin diye Laurentina ve Ronaldo’nun evinden ayrılırken senden almıştım.”

“Beni ne kadar da iyi tanıyorsun.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Bazı şeyler Instagram için yapılmaz.” Telefonumu cebinden çıkarıp masanın karşısına doğru kaydırıldı.

Hemen elime almadım. Daha fazlasını söylemesini bekliyordum. Tam olarak ne beklediğimden emin değildim ama bir şey bekliyordum.

“Yani dün gece...” diye başladım.

“Dün gece...”

“Bunu sık sık yapar mısın, yani misafirlerle ya da...”

“Bir harikaydı–” dedi aynı anda. “Bekle, ne? Hayır. Evime tatil köyüne gelen misafirleri getirmem, asla. Bunu sana söylediğimi sanıyordum.”

“Dikkatim dağılmıştı.”

“Böyle düşünmene şaşırdım. Belki de *gösterdiğinden* daha maceracı birisin.”

“Değilim.”

“Yolda üzerime atladın.”

Yüzümü ellerime gömdüm. “Öyle bir şey hatırlıyor gibiyim.”

“Unutmak biraz zor,” dedi.

Kolumun üzerinden ona baktım. *Lütfen bununla ilgili kötü bir laf etmesin. Lütfen.*

Masanın karşısına, elime uzandı ve parmağını eklemelerimin üzerinde gezdirdi. “Unutmak da istemiyorum.”

Telefonum aramızda, keten masa örtüsünün üzerinde duruyordu hâlâ. Titredi. İkimiz de telefona baktık. Tereddüt ettim. Daha önce yatakta yatarken Sadie’nin buna asla inanmayacağı düşüncesi geçmişti aklımdan. Kısa bir an için ona, o ipek çarşafın içinde *#BenimOdamDeğil* etiketiyle fotoğraf göndersem mi diye merak etmiştim. Ama şimdi gerçekten arıyordu ve ben cevap vermek istemiyordum. Çünkü dün gece olanlar, hikâyenin sadece bir bölümüydü ve Sadie beni kitap gibi okumakta çok iyiydi. Biraz çıldırıp biraz da eğlenmem gerekiyordu.

Adanın ev sahibine âşık olmak planın bir parçası değildi. Lucas’a baktım.

“Sonra bakarım,” dedim ve elini tutup onu içeri götürerek bana aldığı elbiseyi üzerimden çıkarttırdım.

Otuz Dört

Şehrin dışında, alacakaranlığın kıızıla döndürdüğü bir tepe var. Kış akşamları, nefesimden ejderha gibi buhar çıkarken orada oturur, beklerim. Karatavuklar gelir, mücevher gibi görünen gökyüzünde kömür karası noktalar misali kaotik, kontrollü ve hem binlerce parçaya bölünmüş hem de bir bütün gibi ani hareketlerle etrafımda dolanırlar. Beni danslarına davet ederler. Atlamak, kanatlarımı açmak ve beni taşıyın diye kendimi hevesli rüzgâra bırakmak için can atarım ama bundan çok korkarım. Yapabildiğim tek şey ayağa kalkıp uçuyormuş gibi kollarımı açmak olur. Bir kuş ya da ejderha olmayabilirim, yine de ayaklarımın altında duran, evim dediğim minicik dünya, sanki gökyüzüymüş gibi tek tek yanıp sönen ışıklarla bana göz kırparken yüzümdeki serin esintinin tadını çıkarırım.

Bir süredir mektuplarımı okuyorsun, Lucas. Baban bana senin ne kadar zeki bir adam olduğunu söylemişti, bu yüzden bunları benim yazmadığımı bildiğinden adım kadar eminim. Ben bir şair değilim ve açık konuşmak gerekirse, eğer tepede duran pullarla kaplı bir ejderha olsaydım, gökyüzünü ateşimle doldururdum ama mesele bu değil. Bu yazıyı ben yazmadım. Marin yazdı. Bunu yangından sonra annemin defterlerine bakarken buldum. Annem arkasına *Marin, 11 yaşında*, yazmıştı. Marin'in, annemiz öldükten sonra tüm eşyalarıyla birlikte karton kutulara doldurduğu, muhtemelen hurda kağıtlara ve sıradan spiralli defterlere karalanmış, yüzlerce kısa yazısından yalnızca biri bu. Bunu neden yaptığını hiç anla-

mamıştım. Neden en önemli, en değerli şeyleri göz önünden uzaklaştırdığını. Neden unutmaya çalıştığını. Annem öldüğünde, onu baktığım her yerde hatırlamak istemiştim. Onu görebilmek ve hatırlayabilmek bana cesaret veriyordu fakat Marin için öyle olmamıştı. Geriye dönüp baktığımda, aslında kızgın olduğunu düşünüyorum. Buradaydı, henüz üniversiteye bile gitmiyordu ve annem sırtındaki çantayı, beni, evi, tüm sorumluluğu, her şeyi ona bırakarak bizi terk etmişti.

Sence bana da kızar mı?

Belki de bunu yapmanın doğru yolu bu değildi. Yani, her zaman yalan söylememe rağmen ona asla yalan söylemek istemedim. İkimizin de birbirimizi korumak için kendi yöntemlerimiz var. O beni kontrol etmeye, zarar görme ihtimalimi azaltmaya çalışır, ben de ona yalan söylerim. Görevlerim ve tehlikeleriyle ilgili yalan söylerim. Hastalanmaya başladığımda yalan söyledim ve ona durumumdan bahsetmedim. Tekrar, tekrar ve tekrar yalan söyledim. Beni yanlış anlama, Marin de yalan söyler. Ted’le ayrıldıktan sonra böylesinin daha iyi olduğunu söyleyip onu duyamayacağımı zannederek odasında ağladığı zamanki gibi mesela. Bunun için kendimi suçlamıştım.

Bu yüzden Ted’i Saba’ya gönderiyorum. Sana sürpriz birinin sahne alacağını söylemiştim, hatırladın mı? Ta-da! Sanırım beyin tümörü beni daha akıllı yaptı. Bu mümkün mü ki? Kanser sayesinde bir dâhiye dönüştüm. İşte sana yeni bir haber. Her neyse, tek bildiğim, birini seversen, yani gerçekten seversen, bu sevgi öylece kaybolup gitmez. O Himalayalara giderken sen evde hiçbir şey yapmadan kalabilirsin ama bu duygular yaşamaya devam eder. Kalbindeki kas hafızası gibi. Belki Ted ve Marin’in hatırlaması gerekiyordur. Yahut yollarına devam etmeleri gerekiyordur. Şimdi, yap ya da çeneni kapa zamanı.

Çin’de bulunduğum süre boyunca buna kafa yordum. Başka bir yol da göremedim çünkü Marin beni tüm dünyası hâline getirmişti. Ben yokken ne yapacaktı? Onun güneşi olmam ve yörüngemde dönmesiyle ilgili takılır hep. Bunun saçmalık olduğunu söylerim ama bir bakıma doğru da. Ben her zaman boktan bir öğrenciydim fakat Güneş ölürse Dünya’ya ne olacağını hatırlıyorum. Tek istediğim bensiz de iyi olmasıydı. Şimdi bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ted konusunda değil de –şey, belki biraz– olan biten her şey hakkında. Fuda’da doktorlar beni iyileştirmek için birçok farklı şey denediler. Bazıları acılıydı. Kendime, yardımı olacaksa acının buna değdiğini söyledim. Eğer beni kurtaracaksa. Galiba kendime Marin konusunda da aynı şeyi söyledim.

Yanılıyor muyum? Şimdi de kendimi mi kandırıyorum?

Çektiğim acının buna değeceğini düşünmüştüm ama hâlâ ölüyorum.

Otuz Beş

O gün hiç fotoğraf çekmedim. Belki birkaç fotoğraf çekmiş olabilirdim ancak onlar kamu tüketimine açık değillerdi. Her hâlükârda, Lucas ve ben günün çoğunu villasının içinde ve çevresinde daha hedonist eğilimlerimizi çeşitli yüzeylerde şımartarak geçirdik. Şimdi de tesisin beş yıldızlı restoranının mum ışıklı masalarından birinde yakıt ikmali yapıyorduk. Restoran diğer konuklarla dolup taşıyordu; çoğunluğu çiftlerden oluşan kalabalık gülüyor, tebessüm ediyor, alçak sesle konuşuyordu. Onlara benzeyip benzenmediğimizi merak ettim.

Balık ve et tabağının yarısını yemiştik ki Lucas masanın üzerinden kaydırarak bana bir şey uzattı.

“Bu nedir?” dedim. “Kendimi El Değmemiş Ada’nın Şımarık Kraliçesi gibi hissetmeye başladım. Sana hiçbir şey almadım ve sen bana hem elbise hem de bunu mu aldın?”

“Çantayı aç,” dedi. “Ufak bir şey zaten.”

Alışveriş çantasını açtıktan sonra içinden deri kaplı bir defter çıkardım. Ardından ona baktım.

“Akşam yemeğinden sonra Laurentina’yla, eskiden nasıl yazdığınla ilgili konuştuğunuzu duydum. Düşündüm ki bir şeyler yazmak istersen her ihtimale karşı yanında bir defter olması hoşuna gidebilir.”

Defteri elimde çevirdim. Deri cildi, güneşli bir günde Torrens Noktası’ndaki okyanusun görüneceği türden bir renge boyanmıştı. Üçte birlik alt kısmına elle yapıldığı belli olan dalga şekilleri işlenmişti. Çok güzel bir defterdi. Ama benim yazacak bir şeyim yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedim ve defteri çantaya geri koydum. “Ama ben gerçekten paslanmış hâldeyim. Bugünlerde tek yazdığım şey, sloganlar. Belki tesisin için bir şeyler yazabilirim.”

“Tsai Grubu yetenek sahibi kişiler aramıştır hep,” dedi Lucas. “Ama bana öyle geliyor ki senin zaten ne yazmak istediğine dair bir fikrin var. Biraz daha şarap alalım mı?”

Merlot’umun sonunu kafama dikerken garsonu bulup bulamayacağımı görmek için Lucas’ın omzunun üzerinden baktım. “Affedersiniz,” dedi Lucas, garsonun dikkatini çekmeye çalışarak. Lucas’ın birkaç metre gerisinde duran bir adam arkasını döndü.

“Pardon?” dedi masamıza doğru gelerek. “Bana mı seslenmiştiniz?”

Bardağım elimden kaydı. Bardak düşünce masanın örtüsü birkaç damla açık kırmızı damlayla lekелendi. Lucas bardağı düzeltti. Onunla zaman geçiren misafirlere alışık. Tesiste geçirdiği bu kısa süre içerisinde, insanların onu defalarca durdurduğunu görmüştüm; burada geçirdikleri zaman hakkında övgüler yağıdırıyor, güzel arazisini ya da personeli methediyorlardı.

“Ted?” dedim gözlerimi kırparak. “Burada ne arıyorsun?”

“Çılgınca, değil mi?” Lucas’ın yanındaki açık sandalyeye oturdu. “Cennet Projesi şeylerini Instagram’da gördüm. Her neyse, gözlerime inanamadım. Marin Cole, tropik bir adada dağlara tırmanacak ve şey, tüplü dalış yapacak ha? İnanamadım. Kendi gözümle görmem gerekiyordu.”

“Ted mi?” dedi Lucas bana kısık bir sesle. “Şu Ted mi?”

Onun kadar şaşırdığımı anlaması için gözlerimi iyice açıp başımı salladım. Dikkatimi tekrar Ted’e çevirdim. “Sen de Saba’ya geldin... Bu oldukça uzun bir yolculuk... Üzgünüm, bunca yıl nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hâlâ Nepal’de misin?”

“Hayır. Bir süre önce oradan ayrıldım. Her yeri dolaştım. Kanada, bir süreliğine Yeni Zelanda, Wyoming. Aslında Tennessee’ye geri döndüm.”

“Tennessee’ye mi döndün? Ne zaman?” İroni beni etkilememişti.

“Geçen sonbaharda. Tennessee Üniversitesi’nden bir profesörle üzerinde çalıştığım bir proje var.” Masanın karşısına uzanıp Lucas’ın kadehini aldım. Tüm içkiyi bir yudumda mideme indirdim. Lucas garsona başka bir tane getirmesi için işaret verdi.

Garson, Tanrı onu kutsasın, hemen geri döndü. “Şişeyi bırak, ihtiyacımız olacağına dair bir his var içimde,” diye mırıldandı Lucas.

“Elbette, Bay Tsai,” dedi garson. “Size başka bir şey getireyim mi? Tatlı belki?”

“Tatlı ister misin, Marin?” diye sordu Lucas bakışlarımı yakalayarak. Artık aç değildim ama kendimi başımı sallarken buldum.

“Ne arzu edersiniz, hanımefendi? Çarkıfelek meyveli krem brüle mükemmeldir.”

“Ah, bu harika olu—”

“Sen krem brüle seviyor musun?” diye sordu Ted. “Bir tek *Ben&Jerry*’nin *Chunky Monkey* dondurmasını yediğini sanıyordum.”

“Bize hepsinden getir,” dedi Lucas. “Böylece ne istediğine karar verebilir.” Kendine büyük bir kadeh şarap doldurup kafasına dikti. Sonra tekrar doldurdu.

Ted ona baktı. “Bu adamı sevdim. ‘Hepsinden getir,’” diyerek güldü. “Bu tarz yerler için en iyi misafir türü budur. Müthiş. Ben varım. Açlıktan ölüyorum.”

“O misafir değil, Ted.”

Lucas gülümseyip Ted’e göz kırptı. Neredeyse şarabımı püskürtüyordum. Sonra hayatımda gördüğüm en gösterişli hamleyle sandalyesinden kalkıp hafif bir reverans yaparak elini uzattı. “Özrümü kabul edin. Resmi olarak tanıştırılmadık,” dedi. “Ben Lucas Tsai, mülk sahibiyim.”

Ted, Lucas’ın garip bir kolaylıkla gösterdiği resmiyeti taklit etmek için elinden geleni yaptı fakat tuhaf ve robotik görünmekten öteye geçemedi. “Üçüncü Theodore Hurston,” dedi. Gerçekten dedi. “Peki, sen ve Marin birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

Lucas şarap kadehinin sapına başparmağıyla dokundu. Yutkundum. Bana birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatacak ya da utançtan yerin dibine sokacak bir şey söyleyecek gibi durmuyordu. Ama basitçe, “Kendisi benim özel misafirimdir. Birlikte çok keyifli bir fotoğraf projesi üzerine çalışıyoruz,” dedi.

Daha sonra garson tepsiyle geri döndü ve tatlı sanatının

sergilenmesiyle bir an için hepimizin dikkati dağıldı. İstedigim krem brüleli küçük ramekini* seçtim, ardından bir kaşıkla şeker kabuğunu kırdım. İlk lokmamı alıp tadını çıkarırken iki adamın da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Hey, hadi bir fotoğraf çekelim,” dedi Ted. Telefonunu Lucas’a uzattı. “İkimizi birlikte çeker misin, dostum?”

Lucas’ın ifadesi değişmedi. Rahatsız olup olmadığını merak ettim. “Hadi, Marin,” dedi Ted, bana doğru eğilip kolunu etrafıma dolarken. “Başladığından beri Cennet Projesi’ni takip ediyorum. Bu fotoğrafı da gönderi olarak paylaşabilirsin.”

Flaş yüzünden gözlerimi kırıştırdım. “Al bakalım,” dedi Lucas, telefonu masada aramızda koyarken. “İkiniz de harika görünüyorsunuz.” Tekrar arkasına yaslandı. “Ee, Theodore, Marin bana ikinizin eski arkadaşlar olduğunuzdan bahsetti.”

“Gerçekten mi?” Ted bana baktı. “O komik biridir. Tam olarak arkadaş değildik. Arkadaşlar genelde birbirlerine evlenme teklif etmezler.”

Sert bir şeker parçası genzime kaçtı. Öksürdüm. “Bana evlenme teklif etmedin, Ted.”

“Edecektim.”

Lucas telefonunu alıp ekrana baktı. “İzin verirsiniz, bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor ve ikinizin tartışacak çok şeyi var gibi görünüyor. Seni yalnız bırakayım.”

Gömleğinin kolunu kavradım. “Gitmene gerek yok.”

Ceketini sandalyesinin arkasından alıp giymeye başladığında kolunu bırakmak zorunda kaldım.

“Sorun değil. Erken bir toplantı için gözden geçirmem gereken bazı satın alma belgeleri var. Tatlının tadını çıkar.”

Ceketini düzelterip gitmeden önce başını salladı. Ken onun

* Ufak cam ya da seramik kâse –ç.n.

yanında durarak bir şey söyledi ama Lucas zaten telefondaydı. Yürümeye devam etti.

O gidince kaşığımla Ted'e doğrulttum. "Seni anlamıyorum," dedim. "Seni çok uzun zamandır görmedim. Sonra tatil-
deyken çekilmiş bir resmimi görüyorsun ve ne düşünüyorsun, öylece ortaya çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranmayı mı?"

"Ne oldu, Mar? Sen söyle. Çünkü olanı anlamaya çalışarak yıllarımı harcadım."

"Ciddi misin sen? Beni terk ettin, Ted," dedim. "Ortada çözmen gereken bir gizem yok."

"Eskisinden farklısın, sadece tropik bir adada başına buyruk hareket etmenden bahsetmiyorum. Benim bildiğim Marin, böyle konuşmazdı. Hadi ama! İkimiz de seni terk etmediğimi biliyoruz. Marin, seni sevdim ben. Benimle gelmek yerine evde kalmayı tercih ettin. Tüm o bahanelerini sıralamaya başlamadan önce dur lütfen. Buraya bunun için gelmedim. Anlıyorum. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de aramızın açılmasına sebep olduğu hâlde, kız kardeşine bu kadar önem vermendi. Ayrıca, sanırım ikimiz de her şeyin onunla ilgili olmadığını biliyoruz. Ülkeyi terk eden ben olabilirdim ama ilişkimizden vazgeçen sendin." Derin bir iç çekişin ardından ellerini dalgalı sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bunun böyle olacağını düşünmemiştim."

"Ne bekliyordun ki?" dedim. "Sürprizlere açık biri olmadım hiç."

"Bunu adam akıllı düşünmedim galiba. İşleri önceden planlamakta pek iyi sayılmam. Tek bildiğim seni görmem gerektiği idi. Ama az önce bir randevunun ortasında gibiydin ve bu yüzden düşüncesizce davrandım."

"Randevuda değilim." Resmiyete kavuşturmamıştık ama

kesinlikle bir randevu gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, mükemmel bir randevuydu hem de. Öncesinde de birlikte geçirdiğimiz onca zaman vardı. Tüplü dalış. Scout'taki şarkılar. Arkadaşlarla akşam yemeği. O şeyler neydi o zaman? Bana bir şey söylemek için eğildiğinde kalbimin hızla çarpmasına sebep olan bir rehberle çok detaylı bir tura mı çıkmıştım? Hepsi bu muydu?

Ted hâlâ gevezelik ediyordu. “Yani, sana karşı hâlâ hislerim olduğunu biliyordum ama bir pislik gibi davranacak kadar kiskanacağımı düşünmemiştim.”

Titreyen ellerimi gizlemek için peçetemi katladım. Ted beni hâlâ seviyordu. Ted, Tennessee’de sonsuza dek birlikte zaman geçirmek istediğim adam. Onca yolu buraya kadar gelmişti ve şimdi de duygularını itiraf ediyordu. Neler oluyordu? Çok uzun zaman önce tüm duygularımı bir kenara bırakıp üstlerine bir şeyler yığmıştım, artık var olup olmadıklarından bile emin değildim. Ben de paniğe kapıldım. “Bak ne diyeceğim, sorun değil. Hepimiz yanlış davrandık. Bu tuhaf bir durum. Hadi nasıl çıkmış ona bakalım.”

Telefonu aldım ve Lucas’ın fotoğrafı açık bıraktığı ekrana baktım.

“Az önce hâlâ sana karşı hislerim olduğunu söyledim,” dedi. Lucas’ın dolu olan kadehini kaldırıp uzun bir yudum aldı.

“Seni duydum.” Mesajını açık ve net bir şekilde almıştım. Ted’in nerede durduğu konusunda kafam karışık değildi ancak o noktaya geliş yolu şaşırtıcıydı. Benim esas sorunum kendi hislerimi bilmememdi. Ben de resmi incelemekle uğraştım.

“Ve?”

Gözlerimi tatlımdan çekip Ted’e baktım. Karayip Deni-

zi kadar mavi gözlerini unutmuştum. Ayrıldığıımızdan beri yaşlanmıştı. Dağdan gelen güneş göz kenarlarına vurmuş, ince çizgileri ortaya çıkarmıştı. Resme tekrar baktım. Ted'in şimdiye kadar gördüğüm en iyi resmi olmadığını söylemek, yüzyılın en büyük azımsanması olurdu. Dudakları bir parça bozuk balık yemiş gibi tuhaf bir şekle girmiş, göz kapakları yarıya kadar inmiş, gözlerinin beyazı görünüyordu. Şapkasını çıkarmış, saçında da şapkadan dolayı halka şeklinde bir iz kalmıştı. Az kalsın onun için üzülecektim.

“Bir şey söyle, Marin,” dedi.

Kaşığımı kâsenin içine daldırıp ağzımı muhallebinin yoğun tadıyla doldurdum. Lokmamı yuttuktan sonra, “Bu krem brüle mükemmel olmuş,” dedim.

Otuz Altı

Ted. Teddy III. Thedore Hurston. En sevdiği aksesuar o rezil beyzbol şapkası olmasına rağmen, görüldüğü kadar maço değilmiş. Herkesin bilmesi gereken tek şey şu: Üniversitedeyken, o ve Marin'in çok iyi bir birliktelikleri vardı ve sonra ben devreye girip her şeyi mahvettim. Daha öncesinde onun hakkında, sanki berbat biriymiş gibi konuştuğumu biliyorum ama ayrılıp gittiği âna kadar Marin'i mutlu etmişti. Ablanın geceleri ağlayarak uyumasını dinlemenin, kendi fani ömrünle yüzleşmene denk gelecek kadar acımasız bir deneyim olduğunu söylediğimde, bana inan. Ve bu senin hatansa eğer, şey, o daha da kötü işte. Bu sefer ne olacak bilmiyorum. Belki bu, ikisinin de hak ettiği, aşk romanlarındaki gibi ikinci bir şanstır ya da belki Marin, hayatına devam edebilmesi için gereken sona nihayet erişir. Her iki durumda da bunu ona bırakıyorum.

Otuz Yedi

Ted gittikten sonra tesisin restoranında, Lucas'ın ısmarladığı tatlıların durduğu masada uzun süre kaldım. Başlangıçta duygularımı yemeyi planlamıştım; ancak bu duyguların ne olduğunu gerçekten bilmediğim ve ıstakozla bifteğin yanında yediğim diğer tüm lezzetli şeylerle tıka basa doyduğum için kafası karışmış bir zombi gibi öylece orada oturdum.

“Bunların hepsini biterecek misin?” diye sordu Ken. Pat diye karşımdaki sandalyeye oturdu. “Tanıtım kampanyası çekimi için yarın bir fotoğrafçı geliyor ve sabahtan beri her şeyin hazır olduğundan emin olmak için koşturup duruyorum. Yemek bile yiyecek zamanım yoktu.”

“Keyfine bak,” dedim.

Kadehimi elime alıp yana doğru eğerek içkinin masaya damlamasını izledim. “Ben daha çok biracıyım,” dedi Ken. Bir parça çikolatalı kek alıp ağzına attı. Ardından kaşlarını çattı. “Elisabet’inki bundan daha iyi ve bu durum sinirimi bozuyor.” Garsona işaret verip bir bira sipariş etti. “Bak ne diyeceğim, Wallace. Sen bana altılı bir paket getir. Bay Tsai

şu reklam işine koşturup duruyor. Sonra onu bütün gün bulamıyorum.” Şarabımı yudumladım.

Wallace birayla geri döndükten sonra Ken dayanamadı. “*Gānbēi*,” dedi.

“*Gānbēi*?” Kadehimi dudaklarıma götürdüm. Ken birasını yudumladıktan sonra şişeyi masaya bıraktı.

“Bayan özel konuk, patronumun bütün gün neden sesi soluğu çıkmadığına dair bir fikriniz yoktur, değil mi?”

Omuz silktim.

“Şu Instagram etiketine baktım bu sabah. Son gönderi dün akşam saat dokuzda, Laurentina ve Ronaldo’nun bebeğini kucağında tutuyorsun. O resmi Lucas paylaştı sanırım.” Başka bir bira daha aldı. “Ama bugün, *hiçbir şey* yok. Tüplü dalış yok. Yelken açmak yok. ‘*Dancing Queen*’ yok. Zipline* yo—”

“Zipline için cesedimi çiğnemen lazım.”

“Buraya neden geldiğimi biliyorsun sanırım.”

Başımı yana eğdim. Bu Sadie’den kaptığım bir alışkanlıktı. Bir durumu kontrol etmek istediğinde bu otoriter hamleyi kullanırdı. “İma ettiğin şey doğru olsa, kendisi burada olmaz mıydı sence?”

Yalan da değildi. Masadan uzaklaşıp beni Ted ve o karanlık duygularla yüzleşmek üzere bırakıp gitmişti. Bu bana, ne bulacağımızı asla bilemediğim —belki kum tabakasının altında inanılmaz bir şey ya da bana zarar verebilecek bir şey— denizin dibindeki o karanlık tünellere daldığımız zamanı hatırlattı.

“Eminim kendince sebepleri vardır.”

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil. O bir muamma.

* Yüksek bir noktadan, alçak bir noktaya bağlanmış çelik halat vasıtası ile emniyet kemeri giyerek kendi ağırlığınızla ve yerçekimi yardımıyla kayma aktivitesi —ç.n.

Bir an sıcak ve komik sonraki an uzak ve soğuk. Onun kız arkadaşı falan değilim ya... Ben sadece kısa süreli bir misafirim.”

Ken birasını sertçe masaya indirince örtünün her tarafına köpük sıçradı. “Bekle, tutturdum mu? Ben sadece seninle dalga geçiyordum! Takıldınız mı gerçekten? Vay anasını. İnanamıyorum.”

“O da inanamıyor gibi görünüyor,” diye mırıldandım.

Ken başını iki yana salladı. “Marin, şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum ama ne olursa olsun Lucas Tsai, karşılaşacağın en iyi adam. Bunu en iyi ben bilirim. Çocukken beni kardeşi yerine koydu. Bir pislik olmakla uzaktan yakından alakası yoktur. Seninle öylesine takılıp ardından başından savmasının imkânı yok.”

“Bilmiyorum Ken. Aynen öyle görünüyordu. Belki de benim yüzümdendir.”

Ken şişesinin etiketini çekiştiriyordu. Cevap vermeden önce uzun bir şerit yırttı. “Senin yüzünden değil. Şu anda kendinde değil. Ba’sı yüzünden.”

Lucas’ın bana, babasının ölümüyle ilgili anlattıklarını düşündüm. “Ah. Bunu düşünmemiştim. Olanların, onun üzerinde hâlâ bu kadar fazla etkisi olduğunun farkında değildim.”

“Hâlâ mı? Daha sadece birkaç hafta oldu.”

“Bunu bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyorum sanırım. Babasının bir süre önce öldüğünü söylemişti, o kadar.”

Ken inanamayarak başını iki yana salladı. “Bir süre önce değil. Lucas birlikte geldiğiniz zaman, Tayvan’daki yas töreninden daha yeni dönüyordu, yani onun neden duygusal olarak çok da iyi durumda olmadığını anlayabilirsin. Kişisel algılamamaya çalış.”

“Kendimi çok kötü hissediyorum,” dedim. “Babası uzun süredir mi hastaydı?”

Ken başını olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi salladı. “Büyük ihtimalle. Aynı Lucas gibi o da çok çalışırdı, kendine gereken özeni gösterdiğini sanmıyorum. Tsai Bóbo ne zaman hastalansa, Lucas onu doktora götürmeye çalışırdı ama o doktora gitmek yerine balık çorbası içeceğini söylerdi. Doktora gittiğinde, kanser zaten birkaç yere sıçramıştı. O noktada yapılabilecek pek bir şey yoktu.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Su bardağımdaki kırık buzu pipetle dürttüm.

“Bence Lucas bu konuda kötü hissediyor. Belki de onu daha önce doktora gitmesi için zorlamalıydı. Ama fark yaratır mıydı bilmiyorum, anlarsın ya. İnsanları, doğalarını değiştirmeye zorlayamayız ki. Lucas babasına teşhis konduğunda yardım etmek için çok uğraştı. Hatta Hong Kong’un yakınında, Guangdong eyaletinin güneydoğu kıyısındaki o kliniği bile buldu. O kuytu köşede kalmış kanser hastanesinde mucizeler yaratabilecek onkologlar falan var galiba. Kanserin son evresindeki çoğu hasta oraya gidiyor. Belki duymuşsundur?”

Başımı iki yana salladım. Ken’in sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Guangdong. Yine o garip duyguya kapıldım. Ama bu defa, bu kelimeyi daha önce duyduğuma emindim. Sadie’dan.

“Bekle,” dedim. “Az önce ne dedin?”

“Ha?”

“Mucizeler hakkında? Şu G harfiyle başlayan?”

“Kanser hastanesini mi kastediyorsun? Guangdong’daki hastaneyi mi?”

Cevap vermemi bekliyordu. Fakat ben, kafamın içinde

örümcek ağı gibi oradan oraya dolanan, Sadei ile yaptığım eski sohbetleri kovalamakla meşguldüm. Sadie de oraya gitmişti.

“Duydum galiba. En azından o yeri duydum. Orada bir tapınak var, değil mi?”

Ken düşünceli görünüyordu. “Bir sürü tapınak var. Özellikle düşündüğün bir tane var mı?”

Adını hatırlamaya çalışarak yumruğumu alnıma bastırdım. Neydi adı? “Fu bir şey. Fuda, olabilir. G ile başlayan bir kelime daha var sanki.”

“Guangzhou Fuda mı?” dedi Ken. Kaşlarını çatmıştı. Tüylerim diken diken oldu. Başımı salladım.

“Evet, o.”

“Orası bir tapınak değil ki. Orası hastane.”

Başımı iki yana salladım. Bu doğru olamazdı. Yaptığımız konuşmanın tamamını hatırlıyordum artık. Sadie bana Guangzhou Fuda adında bir tapınağı ziyaret ettiğini söylemişti.

“Marin?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Tekrar odaklanınca Lucas’ın, Ken’in yanında durduğunu gördüm.

“Ona ne yaptın, Ken? Hayalet görmüşe benziyor. Biraz önce seni bırakıp gittiğim için affedersin,” dedi Lucas, yanıma oturmak için bir sandalye çekerken. “Bu şartlar altında o sohbeta katılmak... benim için uygun olmazdı.”

Sandalyemden fırlayarak kalkınca Ken’in birası devrildi. “Özür dilerim,” diye mırıldandıktan sonra koşarak villaya çıktım.

“Marin!” diye bağırdı Lucas arkamdan. “Nereye gidiyorsun?” Arkamı dönmedim. Her zaman en kötüsünü düşünmek gibi bir yeteneğim vardı. Her durumda, sanki kelime araması

yapmışçasına anında aklıma gelirdi. Sadie bunun benim lanetim olduğunu söylerdi. En azından bir felakete daha asla, o gün müdürün odasında annemle ilgili haberi bana verdiklerinde olduğu gibi hazırlıksız yakalanmayacağımı bilerek kendimi rahatlatırdım. Kendime söylediğim buydu. Neyin yanlış gidebileceğini bilmek bizi güvende tutardı. Böylece hiçbir şeyi gözden kaçıramazdım. Kaçırmazdım. Ama Sadie Çin'den döndüğünde, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiştim. İsteksizdi. Yorgun ve zayıftı. Zar zor yemek yemişti. Bana Guangzhou Fuda'nın kutsal bir yerinde olduğunu söylemişti. Şimdi de Ken orada hiç tapınak olmadığını söylüyordu. Sadie bana yalan mı söylemişti?

Ken'in ne dediğini anlar anlamaz gelebilecek en kötü, en korkunç senaryoyu kafamda kurdum. Taş döşeli patikada ağaçların arasından villama doğru hızlı adımlarla ilerlerken bu konuda yanılmış olmak için dua ediyordum. Haklı olmaya dayanamazdım. Bunun doğru olmasına dayanamazdım. Çünkü haklıysam, benim daha yirmi altı yaşındaki kıymetli kız kardeşim, yüreğim, güneşim ve yıldızım o hastaneye gitmiş olacaktı. Birinin, kuytu köşede kalmış bir kanser hastanesine gitmesi ve ailesine bu konuda yalan söylemesi için tek bir sebep olabilirdi.

Hayır. Sadie'nin başka sebepleri olmalıydı. Hasta olamazdı.

Odama döndüğümde telefonumu bulamadım. Çılgınca aradım; komodin, banyo, yatağın altı. Sonra telefonumu Lucas'ın evinde bıraktığımı hatırladım. Dışarı çıktığımda hava serinlemişti. Kollarımı kavuşturup tesisin sınırlarına, yani Lucas'ın yaşadığı yere doğru giden dar patikadan koşarken kollarımı ovuşturdum, tüylerim diken diken olmuştu.

Kapı açıktı, ben de içeri girip geceyi beraber geçirdiği-

miz yatağa doğru ilerledim. Sadie'ye dair muhtemel doğrular yüzünden başım korkuyla zonkluyordu. Önceki gecenin hatıraları gözümün önüne gelmeye başladı; Lucas'la ben gülümseyerek birbirimize dolanmışız, tenimiz terle ıslanmış. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu zor ayırt edebiliyordum. Telefonumu komodinin üzerinde buldum. Lucas benim için şarja takmış olmalıydı.

Telefonu alıp ekran kilidini açtım. Ekranda, Sadie Çin'e gitmeden önce birlikte çekilmiş bir resmimiz vardı. Koluyla boynumu fazlaca sıkmış, yanağımı öpüyordu. Kendi gibi görünüyordu. Mutlu. Neon yeşili devasa güneş gözlükleri gözünde. Hasta bir insan böyle görünmez, diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama ben işin doğrusunu biliyordum. Yatağın kenarına oturup Sadie'yi aramaya çalıştım fakat ona ulaşamadım.

"Sadie, bu mesajı alır almaz beni ara. Burada kafayı yiyorum. Beni araman lazım, tamam mı?"

Sonra Sadie'nin patronu Jessica'yı denedim. Sadie'yi görmemişti. "Endişeliyim," diye itiraf ettim. "Sadie'nin Çin'deki göreviyle alakalı bilmem gereken bir şey var mı?"

Jessica bir an sessiz kaldı. "İkinizin konuşması gerek. Onunla konuşursam seni aramasını söyleyeceğim, söz veriyorum."

Telefonu kapattıktan sonra bir an elimdeki telefona baktım. Ne yapacaktım? Ken'in bana söylediklerini tekrar düşünmeye başladım. Lucas'ın babası bir hasta olarak gitmişti o hastaneye. Belki de Sadie'yi tanıyordu. Belki de Sadie görev başındayken tanışmışlardı. Çünkü kardeşimin orada yaptığı tek şey buydu. Lucas masa lambasını açık bırakmıştı. O tarafa doğru yürüdüm. Yapmamam gerekiyordu, biliyordum.

Ama kendime hâkim olamadım. Cevaplara ihtiyacım vardı. Bu korkudan kurtulmam gerekiyordu. Lucas'la merdivenlerden inerken ya da çıplak yüzmeye gittiğimde hissettiğim korkudan tamamen farklıydı. O korku kalp atışlarımı hızlandırmış, göz bebeklerimi sonuna kadar genişletmişti. Ama bu korku beni kıştırıp sıkıştırıyordu. Zar zor nefes alıyordum. Masanın üzerinde resmi görünümlü Tsai Grup antetiyle basılmış belgeler, okuyamadığım, geleneksel Çince harflerle yazılmış birtakım kâğıtlar vardı. Duraksadım. Ne yapıyordum ben? Daha birkaç saat önce onun kollarının arasında yatarken şimdi tam olarak ne yapacaktım? Mahremiyetini ihlal mi edecektim?

Ne aradığımı bile bilmiyordum. Fakat kendimi durduramıyordum. Masanın çekmecesini açıp içindekileri karıştırdım. Elim bir şeye takıldı; büyük bir karton zarftı, kâğıdı kullanılmaktan yıpranmıştı. Etrafına daire şeklinde kartondan geçirilmiş kırmızı renkli bir bağcık sarılmıştı. Sıradan bir zarftı işte. Biz de belgelerin departmanlar arasında aktarımı için aynı türden zarflar kullanırdık. Ama Lucas'ın bunu elden geçirmekle çok zaman harcadığını söyleyebilirdim. Her nedense bu zarf onun için önemliydi. Zarfı masanın üzerine ters çevirip katlanmış kâğıt parçalarının, kartpostalların, yırtılarak açılmış daha küçük, ince hava postası zarflarının dev kar taneleri gibi dökülmesini izledim. Arkasına tek bir hece –Ba– karalanmış dikdörtgen, düz beyaz bir kâğıdı aldım. Tersini çevirince gülümseyen bir adamın fotoğrafı çıktı ortaya. Onu havaalanından eve getirdiğim gece Sadie'nin dizüstü bilgisayarında gördüğüm adamın aynısıydı. Ba. Sandalyeye yerleşip başka bir zarfa uzandım. Kimin olduğunu öğrenmen için okumama bile gerek yoktu. Sadie'nin el yazısıydı bu.

“Marin.”

Lucas’ın sesiyle tenim ürperdi. Yavaşça arkamı döndüm, ne bulacağımdan emin değildim. Kapıda durmuş, ahşap çerçeveyi tutuyordu.

“Nedir bütün bunlar?” diye sordum açıklamasını isteyerek. Mektupları alıp yukarı kaldırdım.

Ellerini cebine sokup bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafeyi korumak için sandalyeyi geri ittim.

“Elinde neden kız kardeşimden gelen bir yığın mektup olduğunu bana hemen açıklasan iyi edersin.”

Önümde çömelip sandalyenin kollarını tuttu, böylece ondan uzaklaşamadım. Bana baktı, yüzü asılmıştı.

“Sanırım nedenini biliyorsun...”

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. *Sakin ol Marin*, dedim kendi kendime. *Aşırı tepki veriyorsun*. Peki, o zaman Lucas neden bu kadar sıkıntılı görünüyordu? Kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. Çene kaslarının, sanki söyleyeceği kelimeleri yüzüme tükürmeden önce çiğneyip yumuşatmak ister gibi çalıştığını görebiliyordum.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Ken sana Guangzhou Fuda’dan bahsetmiş, az önce söyledi.”

“Yani Sadie babanı tanıyordu, öyle mi?” diye sordum. Bunun bir anlamı yoktu ki. “Bu fotoğrafı Sadie mi çekti? Bu mektupları baban için mi yazmış?”

Lucas elini koluma koyup yavaşça başını salladı. “Aynı zamanlarda oradalarmış. Arkadaş olmuşlar.”

Hiçbir şey söylemedim. Kafamı ileri geri sallıyordum.

“Ba ölmeden önce bana bu zarfı verdi. Benden Sadie’ye verdiği sözü tutmamı istedi. Ben—”

“Hayır.”

“Söz verdim. Bunun şu anda bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Ama başka bir seçeneğim olmadığını bilmen gerek. Onu onurlandırmak zorundaydım. Mektupları alıp söz verdiğim şeyi yaptım. En azından yapmaya çalıştım.”

“Bana verdiğin sözü anlat, Lucas.” Ona bakamıyordum. Gözlerim mektupların üzerindeydi.

“Sen buradayken seninle ilgilenmemi ve her şeyi gizli tutmamı istedi.”

“Başıma gelen onca şey neydi peki? Gizli bir planın parçası mı? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?” Gözyaşları gözlerime batıyordu. Sertçe yutkunup ağlamamak için elimden geleni yaptım.

“Bunun basit bir şey olması gerekiyordu, sana adayı gösterecek, birkaç macera yaşatacaktım, böyle olacağı hiç aklıma ge—”

“Sadie niye böyle bir şey yapsın? Ne diye gizlice plan yapıp bunu bir yabancıyla paylaşsın?”

Lucas hafifçe irkildi. Aldığı yavaş nefesle göğsü yükseldi. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Daha önce o kadar yakındık ki tenim teninde, dudakları dudaklarımda. Şimdiyse... Birbirimizden bir milyon mil uzaktaydık.

“Bana söylemediğin bir şey daha var,” dedim. “Benden başka ne saklıyorsun?”

Tüm bu mantıksız korkularımın, sadece mantıksızlıktan ibaret olduğunu anlatmaya çalıştım kendime. “Söylesene,” diye fısıldadım, sesimden gerginlik akıyordu. “Söylediğini duymak zorundayım.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Yapamam. Onlara söz verdim, Marin.”

“Peki ya ben?”

Gözlerini kapatıp iç çekti. “Haklısın. Gerçeği bilmen gerek.” Masaya doğru yürüyüp bir zarf seçti. Ardından onu avuçlarına nazikçe yerleştirdi. “Bunu ben anlatamam. Sadie’den duyman gerekiyor.”

Fazla bir şey yazmamıştı ama yazdıkları yeterliydi. Yazdıkları çok fazlaydı. O sayfa kalbimin her bir yerinde milyonlarca kâğıt kesiği açmıştı. Kan kaybediyordum. Parmak uçlarımla tuttuğum mektup yere düştü.

“Yani,” dedim yavaşça. “Bütün bunların gerçek olmadığını bana bizzat söyleyemeyecek kadar ahlaktan yoksunsun. Gerçek olan tek bir şey var ki; ben burada, okyanusun ortasındaki bu Tanrı’nın cezası volkanda gezip dolaşarak aptal numaralar yapıp bir *yalancıya* sarılmış fotoğraf çekilirken, Sadie’nin zamanı daralıyor.”

Arkamı döndüm ve tek kelime etmeden kapıdan çıktım. Lucas bu kez arkamdan seslenmedi. Peşimden gelmedi. Böylesi daha iyiydi. Bundan sonra işleri eski hâline döndürmenin bir yolu yoktu. Ayrıca, eski hâline dönecek bir şey de yoktu. Yaşadığım tüm o duyguların bir yanılsamadan, çöl sıcağında görülmüş bir vaha misali seraptan ibaret olduğunu fark etmiştim. Sadie hastaysa ortada bir çöl bile yok demekti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Akşamın karanlığında dışarı çıkıp patikanın başında durdum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Yapacağım her şey yanlış görünüyordu. Bir anlığına arkamı döndüm. Yanına geri dönmek istedim. Ona her şeyin, bu planın bir parçası olup olmadığını sormak istedim. Ya verdiği sözleri tutmakta çok iyiydi ya da ben tam bir aptal değildim ve bana karşı gerçekten bir şeyler hissetmişti. En kötüsü de beni kolları-

na alıp sarmasını, hemen ardından bana benimle gerçekten ilgileneceğini söylemesini istiyordum. Bütün dünyam az önce paramparça olmuştu ve ben ona sarılmak istiyordum. İlerisi görünmeyen bir okyanusta kaybolmuşken sahip olmak istediğiniz tek insanın teknenizi havaya uçuran kişi olması, işkencenin çok özel bir türüydü. Pencereden içeri baktığımda, gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerimle bile Lucas'ın orada olduğunu görebiliyordum. Masasına dönüp ani bir hareketle Sadie'nin yazdığı kartpostal ve mektup yığını etrafa savurdu. Kartlar, sanki kâğıtlar patlamışçasına her yöne uçmaya başladı.

O darbe sanki bana çarpmış gibi hissettim. Ben de kaçtım.

Otuz Sekiz

Yirmi beş yaşındayken kolon kanserine yakalanacağın aklına gelmez. Karnın ağrıyıp kilo vermeye başladığında bile. Tuvalette kan gördüğünde bile. Google’da arama yapıp, her internet sitesi belirtilerin için önüne kısa bir seçenek listesi çıkardığında bile. Doktor sana söylediğinde bile inanmazsın. Ben inanmamıştım. Ben sağlıklıydım. Herifin biri olsaydım eğer, insanlar benim koç gibi olduğumu söylerdi. Kolsuz bir atletin içinde mükemmel görünüyordum. Kameramla dünyayı dolaşıyor, dört ayak üzerinde kano yapıyor, dağlara tırmanıyor ve gerçekten lüks bir hayat yaşıyordum. Geriye dönüp baktığımda birkaç küçük belirti vardı elbette; bazen midem bulanırdı ya da tanıdığım herkesten daha sık lavaboya giderdim. Kimin sindirim sistemi sorunları yok ki? Her neyse işte, bu durumu biz görevdeyken Felix’in yaptığı yemeğe bağlamıştım. Felix harika biridir bu arada; ki aslında iki yıldır birlikteyiz –Marin’den sakladığım bir diğer sır da bu– ama yemekleri berbattır ve iş isten geçtikten sonra ne yediğinizi fark ettiğiniz şu yerel spesiyaller vardır ya hani, her zaman onlardan yemek ister. Yorgun ve hasta hissetmeye başladığımda gerçekten hastaydım.

Doktorun hiçbir açık bırakmayan o ciddi ifadesiyle ilgili şaka yapmaya bile çalıştım. Kimse gülmemişti. Doktora gidene kadar kanser, abdominal lenf bezlerime ve karaciğerime sıçramıştı. Onkolog bana on sekiz ay verdi. Bende ona parmak hareketi çektim.

Geçen yıl Peru’ya yolculuk yaptığımı söylerken aslında

zamanımı Hopkins'te* geçirmiştım. Felix beni oraya ameliyat için götürmüştü; orada alabildikleri her şeyi aldılar ve beni dünyamı sarsan ama saçlarımı dökmeyen bir tür klinik deney kemoterapisine soktular. Bunun için minnettardım çünkü Marin buklelerime bayılırdı. Tuhaftı ama kız kardeşlerin bilmedikleri hâlde hissettikleri şeyler vardı ve o da durumumu anlardı. Onun öğrenmesine hazır değildim. Mücadele ettiğim gerçeküstü şeyin tamamen gerçeğe dönüşmesine hazır değildim. Kemoterapi saçlarımı dökmese de beni kanserden kurtaramadı. Başka şeyler denedik. İmmün terapi. Başarısız. Her şey. Başarısız. Böylece bana verilen on sekiz ay, altı aya dönüştü.

Çin'i zaten biliyorsun. Sanırım baban ve ben mucize hastanesi efsanesinin istisnalarıydık. Bunu sorun etmiyoruz, etmiyorduk. Elimizden geldiğince etmiyorduk. Baban bana anlatmıştı. Bugüne dek istediği her şeyi yapmış. Sen varmışsın, sana bırakacağı bir miras, annenle geçirdiği zaman, tatil köyü, cenneti varmış. Bildiğin gibi benim hayatımda oldukça mucizeviydi. Kim hayatını kazanmak için dağlara çıkıp fotoğraf çeker? Bundan daha iyisi olamaz. Dünyanın en mükemmel kız kardeşine sahibim. Ba'nla tanışmam gerekiyordu... Yani, oyun bitti. Yanlış bir şey söylüyorum büyük ihtimalle. Suçu ilaçlara atardım aslında. Açıkçası şu noktada içtiğim otlar cidden çok iyi olmasına rağmen zihnimi burada, Tennessee'deki doktorun beynimde bulduğu yeni malignite kadar etkilemiyor sanırım.

Keşke babanın cenazesine gidebilseydim. Tüm o töreni, ağlayan kalabalığı falan vasiyet ettiğini biliyorum. Bana gerçekten feryat ettiklerini söyle, Lucas. Ben ederdim. Öyle bir feryat ederdim ki Kutsal Üç Nehir'in** gözyaşlarına be-

* Johns Hopkins Hastanesi; Baltimore, Maryland, ABD'de bulunan Johns Hopkins Tıp Okulu'nun eğitim hastanesi ve biyomedikal araştırma tesisi -ç.n.

** Triveni Sangam, Hindu geleneğinde, kutsal bir yer olan üç ırmağın birleştiği yer -ç.n.

del olurdu. Belki de birlikte yeniden dünyaya geliriz. Belki annemi yeniden görürüm. Üçümüzün gökyüzünde inci gibi parladığını görebiliyorum.

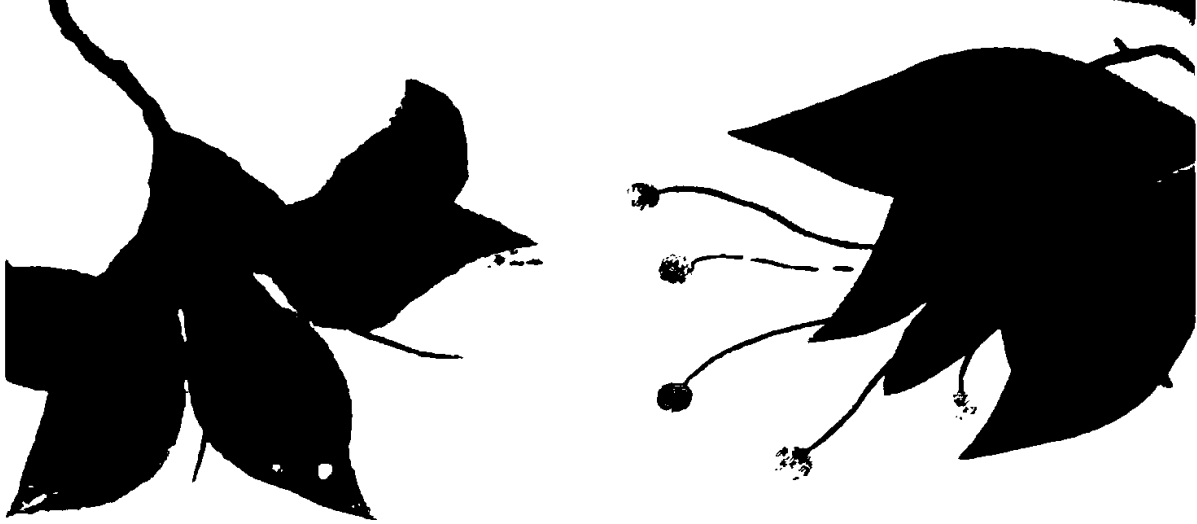
Ne olacağını bilmiyorum. Ne kadar vaktim var, bilmiyorum. Tekrar gitmem gerektiğini ama bu sefer geri dönmeyeceğimi Marin'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Annemi kaybettiğimizde Marin biraz içten içe parçalandı. Sanki korku içeri sızmış, kök salmış ve onu dikkatli, sessiz, küçük bir hayata sarmaşık dallarıyla sarmalamış gibi. Bunun bir kısmı da benim yüzümden oldu. Birinin işleri dengede tutması, beni gerçeğe bağlaması, inecek yumuşak bir yer sağlaması gerekiyordu. Bunu benim için o yaptı. Onu bir daha parçalamak istemiyorum. Gitmek zorunda kalmadan önce, o korku olmadan, ben olmadan nasıl biri olabileceğini görme şansına sahip olmasını istiyorum. Marin her zaman onun güneşi olduğumu –parlak ve sıcak– kendisinin de yörüngemde dönüp durduğunu söyler. Belki bunu sana daha önce söylemiş olabilirim, son günlerde hafızam kalles bir cadı gibi. Marin'e hastalığım ile ilgili gerçeği anlatmanın, dünyanın en kuvvetli dinamit çubuğunu onun eline tutuşturmaktan farksız olduğunu söylediğinde, bana güven. Tüm bunlara başladığımda, şu harika dünyaya ve kendisinin ne kadar güzel ve cesur olabileceğine dair bir fikir edinirse, ben dünyamızı parçaladıktan sonra tutunacak bir şeyleri olur diye umuyordum, sanırım.

Marin çok güçlü olduğumu sanıyor. Bana hiç söylemedi ama bence arada sırada annem ve benim gibi olmak istiyordu. Hatta bazen kendini bizimle karşılaştırıp zayıf olduğunu düşünüyordu. Bu doğru değil. Bana baksana. Dipsiz bir yarıktan aşağıya bakabiliyorum ama gerçeği söylemek için kız kardeşimle yüzleşemiyorum bile. Doğruyu söylemem gerekirse bu sabah aynaya bakarken bunu kendime bile itiraf etmekte zorlandım. Muhtemelen bir daha asla bir dağa ayak

basamayacağım ya da güneşi, rüzgârı ve denizden sıçrayan suyu yüzümde hissedemeyeceğim, damarlarımdan heyecan akmayacak. Bu gerçekten berbat. Ama bütün bunları kaçırmak, ablamın kalbini kırmakla asla kıyaslanamaz. Onu çok seviyorum. O kadar çok ki tekrar ayrı kalışımız başka bir yolculuktan ibaretmiş gibi davranmaya biraz daha devam etmem gerek. Önemsiz, geçici bir şey gibi. Ufak bir proje gibi. Onu asla terk etmeyeceğime söz vermiştim. Gidip asiliğimi yapacak, sonra da eve geri gelecektim. Annemin yaptığı gibi onu asla terk etmeyecektim.

Nihai bir söz vermiştim. Sözümünden dönemezdim.

Bunun yerine ben de onu uzağa gönderdim.

Otuz Dokuz

Ben koşucu değildim, hiç olmamıştım, özellikle olmak gibi bir niyetim de yoktu. Mount Scenery'e yavaş tempoda tırmanmak bile bacaklarımı ağrıtip kasılmalarına neden olmuştu. Ailedeki atlet Sadie'ydi ama bu; hem onun hakkında hem de hayatımız hakkında bildiğimi düşündüğüm her şeyle birlikte bir anda değişmişti. Lucas'ın evinden kaçtıktan sonra yoluma gitmeye çalışırken, kendimi kalın bir muz ağacıyla deve tabanının arasında dar, işaretsiz bir patikada buldum. Karanlıkta önümü göremediğim için arazinin engebeleri yüzünden tökezlerken göğsüm inip kalkıyordu. Başka şartlar altında, muhtemelen ormanda kaybolmaktan ödüm patlardı, bu olasılık aklıma bile gelmemişti. Tek endişem elimden geldiği kadar uzun süre boyunca bir ayağımı diğerinin önüne olabildiğince hızlı atmaktı. Düşünemiyordum. Ne zaman denesem Sadie'nin mektubundaki lekeli kelimeler beynimde zonkluyordu: *kanser, çok geç, metastazlar, beyin*. Ellerim önümde, koşarken tenime çarpıp duran dev yapraklarla boğuştum. Sonra sert bir şeye tosladım. Gelen derin homurdanmanın ardından geriye doğru tökezleyip çamura battım.

İlk düşüncem Lucas'tı. Onu görmek istemiyordum. Onu

şu an, böyle, yaptığı şeyden sonra göremezdim. Tek yapması gereken bana doğruyu söylemekti. Şimdi evde olabilir, en iyi yaptığım şeyi yapıp kız kardeşime yardım etmek için bir plan düşünürken ona bakabilirdim. Aman Tanrım. Sadie'ye kim bakıyordu? Bahar tatilinde aptalın biri gibi Saba'nın her yerinde koşturup duruyor, çıplak yüzmeye gidiyor ve sarhoş olup tek gecelik ilişkiler yaşıyordum. Bu sırada kız kardeşim...

Düşüncesine bile katlanamadım.

"Marin?" Az önce çarpıp sektiğim kişiden gelen ses Lucas'a ait değildi ama bu sesi iyi tanıyordum. Ted bana doğru bir adım attı. "Tanrım, birdenbire önüme çıktın. Şimdi de koşuyor musun?"

Elimin tersiyle ıslak yüzümü sildim. Ayağa kalkmaya yeltenmedim.

Ted elini uzattı. "İyi misin?"

Yerden kalkamıyordum. Elini tutacak enerjim bile yoktu. Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim sesim titreyerek. "İyinin tam zıddıyım. İyi değilim. Hiçbir şey iyi değil."

"Hey, tamam," dedi Ted. Yere eğilip yanıma yaklaştı. "Neler oluyor?"

Hıçkırıklarımın arasında, "Yapamam," demeyi başardım.

"Sorun yok. Konuşmak zorunda değilsin." Kolunu etrafıma doladı. Başım omzuna düştü. Birdenbire her şey o kadar ağır gelmişti ki, sanki her enerji parçacığı aniden içimden çıkıp gitmişti. Uzun süre öyle kaldık, gözyaşlarım tişörtünü ıslattı, ikimiz de bir şey söylemedik. Sonunda nefesimi düzene sokup gözyaşlarıma hâkim olmayı becerdiğimde ondan uzaklaştım.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. "Şu adam yüzünden mi? Akşam yemeğindeki tesis sahibi hani? Görür görmez onun bir pislik olduğunu anlamıştım."

Başımı iki yana salladım.

“Adama mı hayır yoksa konuşmaya mı?”

“Sorun Sadie.” Sesim çatladı. “Ben sadece, ben–” Boğucu his geri döndü. Nefes almaya çalışıyordum ama yeterince alamıyordum. Başımı dizlerimin arasına koydum.

“O iyi, sorun yok,” dedi Ted. “Onunla daha dün konuştum.”

“Onunla mı konuştun?”

“Beni buraya o gönderdi. Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Buraya gelmeyi ben istedim. Seni istedim ama nerede olduğunu bana o söyledi.”

“O iyi mi?” Ağzımdan kaçmaya çalışan hıçkırığı tuttum.

“Evet. Felix oradaydı ve Sadie kanepede keyfine bakıyordu. Instagram sayfanı açıtırıp bana tüm gönderilerini gösterdi. Tanrım, o dağda çok güzel görünüyordun.”

Boğuluyordum. Hiçbir şeyin anlam ifade etmediği o bulanık denizdeydim sanki. Yeterince hava alamıyordum. Ellerimi göğsüme bastırdım.

“Yavaşla, Marin,” dedi Ted. “Hiperventilasyona* gireceksin. Burnundan nefes almaya çalış.”

Ama yavaşlayamadım. Kontrolden çıkıyordum; evim, ışığım, hiçbir şeyim olmadan karanlıkta savruluyordum. Top gibi kıvrılıp ağladım. Duyduğum boğuk sesler sanki farklı gezegenlerdeymişiz gibi çok uzaktan geliyorlardı. Bir çift güçlü kolun beni kavramasının ardından ormanda süzölmeye başladım.

Daha sonra şişmiş gözlerle uyandığımda odama döndüğümü anladım. Dün akşam olanları hatırlamadan önce –mek-tup, Lucas’tan kaçışım, Ted’in sesi, serin orman zemininin verdiği his– bir anlığına huzur içindeydim. Galiba Ted beni buraya taşımıştı.

Telefonum komodinin üzerinde duruyordu. Elime alıp Sadie’yi aradım. *Lütfen cevap ver. Lütfen.*

* Normalden daha hızlı ve derin nefes alma durumu –ç.n.

“Marin?” Sesi kısıktı.

“Eve geliyorum, Sadie.”

“Lucas sana söylemiş.”

“Hayır. Ama bunun önemi yok. Geri dönüyorum, Sadie. Doktorların sana ne söylediği umurumda değil. Bununla birlikte savaşıabiliriz, sadece beni bekle. Bir yolunu bulacağım.”

Bir dakikalığına sessiz kaldı. Hattın ötesinden nefesinin düzenli hırıltısını duyabiliyordum. “Gelme,” dedi sonunda.

“Geliyorum,” dedim meydan okurcasına.

“Marin,” diye başladı. Başka bir şey söylemesini bekledim fakat hattın diğer ucundan gelen hışırtılar dışında hiçbir şey duyamadım.

“Sadie, orada mısın?”

“Ben Felix.”

“Ah.”

“Dinle Marin, Sadie’nin günü pek iyi geçmiyor.”

Göğsüm o kadar ağrıyordu ki sanki kalp krizi geçiriyordum. Dünya donmuştu. Toz zerrelere bile hareket etmeyi bırakmış gibi önümde asılı duruyorlardı.

“Ne demek o?” diye sordum sesimi sakın tutmaya çalışarak.

“Canı acıyor,” dedi. “Sadece vücudu değil.” İçini çekti. “Bunun olmasını istememişti. Senin harika bir yolculuk yapıyor olman gerekiyordu. Sen ve Ted Tennessee’ye geri döndüğünüzde söyleyecekti sana.”

“Anlamıyorum.”

“Kız kardeşini tanıyorsun,” dedi Felix. “O türünün tek örneği.” Gülüşündeki hüznü, sesinde duyabiliyordum adeta. “Yarından sonraki gün için şehir merkezindeki, hani şu sizin sevdiğiniz pastane var ya, oradan bana pasta ısmarlattı. Limonlu çilekli pastadan istedi, şu limon kremalı ve reçelli olanı biliyorsun. Son zamanlarda *The Great British Bake Off**

* Amatör fırıncıların birbirleriyle yarıştığı bir İngiliz televizyon yemek pişirme yarışması –ç.n.

Arayışlarının çok ihtimalli de. Nönger kek olması gerek, dedi. Herkes de gülmeğe renklerinde tonlarca gülle *Sürpriz, ölüm* vaktinin yaklaşımını izledi. Reddettiler tabii. Büyük ihtimalle o pastaniden konunuz kadar menedildim.”

Kemilim yatkınlığına zorladım. “Pastanın üzerinde ne yazıyor?”

“*Az bir iş çıkartlık.*” Sesi çatladı. “Seni ne kadar çok sevdiğini bildiğinden emimim, Marin. Ama konu sana geldiğinde onun da çok fazla pısmırlığı var. Bence, sana engel olmuş gibi hissediyor ve senin sırtında bir yük olarak ayrılmak istemiyor.”

O garip aca yine göğsümde yeşerdi. Başka bir panik atağın başladığını hissedebiliyordum. Yanaklarım çoktan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Sadie benim her şeyim, Felix. Bir yük değil. Onu tekrar telefonu ver.”

“Ona biraz daha zaman tanı. Henüz hazır değil,” dedi. “Ben seni ararım.”

İkimiz de telefonu kapattıktan sonra oda telefonunu alıp resepsiyonu aradım. Ken yanıtladı.

“Konsiyerj hizmetleri, ben Ken. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Marin,” dedim.

“Marin.” Adımı, sanki yüksek sesle söylerse ağzında patlayacakmış gibi dikkatle söylemesine bakılırsa, Lucas akşam yemeğinden sonra olanları ona anlatmış olmalıydı.

“Biliyor muydun?” diye sordum.

“Bilmiyordum. Lucas personele senin yalnızca özel bir misafir olduğunu söylemişti. O kadar. Hiçbirimizin neler olduğuna dair fikri yoktu. Her şeyi kendine sakladı.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Onu savunmuyorum. Ama unutma ki babasını daha yeni kaybetti. Eğer sebebi bu olmasaydı, Ba’sının son isteğini ye-

rine getirmek istemeseydi, Lucas seni asla bu şekilde incitmezdi, buna inan.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Onu tanıyorum ve hayır, konuşma şansımız olmadı. Ben fırsat bulamadan gitti.”

“Gitti mi? Nereye?”

“Bilmiyorum Marin. Bilseydim söylerdim.”

“Bak ne diyeceğim? Zaten önemi yok.” Ondan beni havalanına götürmesini istemeyi düşündüm ama ne yapacağıma karar vermemiştim. Sadece Sadie’yle tekrar konuşmak istiyordum.

Kapı çalındı. Ted villaya adım atarken başımı kaldırıp telefonu kapattım. “Kilitli değildi,” dedi. “Umarım sorun olmaz.”

Omuz silktim.

“Dün gece gerçekten konuşma şansımız olmadı. Kötü durumdaydın.”

“Geri dönmeme yardım ettiğin için teşekkürler.”

Bir anlığına alnı buruştu, ardından omuz silkti. “Senin yanında olabildiğime memnunum. Şimdi konuşmak ister misin? Sadie’yle ilgili bir sorun mu var?”

Başımı salladım. “O hasta, Ted. Gerçekten hasta.” Sadie’nin mektubundan ne anladıysam, ona da anlattım. “Kolon kanserine yakalanmış.”

“Hiçbir fikrim yoktu. Ama durumu o kadar ciddi değil, değil mi? Ameliyat yapamıyorlar mı ya da kemoterapi falan?”

“Bilmiyorum. Sanırım tedavi gördü ama işe yaramadı. Yayılmış.”

Gözleri yuvalarından fırladı. “Neresine?”

“Beynine.” O zaman gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tepkisini izleyemezdim.

“Marin,” diye fısıldadı, “Üzgünüm.” Odayı geçip yanıma gelerek elleriyle yüzümü kavradı. “Dün gece bu kadar üzülmene şaşmamalı.”

“Ne yapacağım? Ne yapabilirim? Bana eve gelmememi söyledi. Tabii ki eve gidiyorum. Onun yanında olmak zorundayım.”

Beni kendine çekti. Bana sarılmasına ses çıkarmadım. Eksi bir kapüşonlu gibiydi; rahat, giymesi kolay, tanıdık. Hatta yıllar önce kütüphanede, ders kitaplarının üstlerinden birbirimize kaçamak bakışlar attığımız akşamlardaki gibi kokuyordu. Geri çekildiğimde saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp annemin cenazesindeki insanlardan –bu kadar genç yaşta gittiğini görmek çok üzücü diyerek onu gerçekten tanımayan tüm o insanlardan– bildiğim o tuhaf ve acıyan ifadesiyle bana gergince gülümsedi. *İhtiyatsızlığın trajedisi*, demişlerdi. Bunun, annemin kendi suçu olduğunu düşündüklerini biliyordum. Yıllar boyunca ben de onu suçlamıştım. Ona ihtiyacımız olduğunu bilmiyor muydu? Neden evinin güvenliğinde kalan ve çocuklarının yaşlanmasını izleyen diğer anneler gibi olamamıştı? *Sadece iyiler genç ölür*, demişti taziye gelenlerden biri. Annem, kırk altı yaşındaydı. Sadie’den yirmi yaş büyüktü. Gözlerimi kapattım, böylece bana artık umut kalmadığını söyleyen o acınası gülümsemeyi görmek zorunda kalmayacaktım. Güneş ölürse, Dünya’daki yaşamın sona ereceğini söylüyorlardı. Bilimle ilgili hiçbir bilgim olmasa da bunun doğru olduğunu biliyordum. Sadie ölüyordu. Eve gelmemi istemiyordu. Lucas gitmişti. Peki, ben hayatıma nasıl devam edecektim?

Ted kuru dudaklarını tuzlu dudaklarıma bastırarak beni öptü, sesimi çıkarmadım. Onu durduramayacak kadar parçalara ayrılmıştım.

“Bırak yanında olayım Marin,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Bırak sana bakayım.”

Geri çekildim.

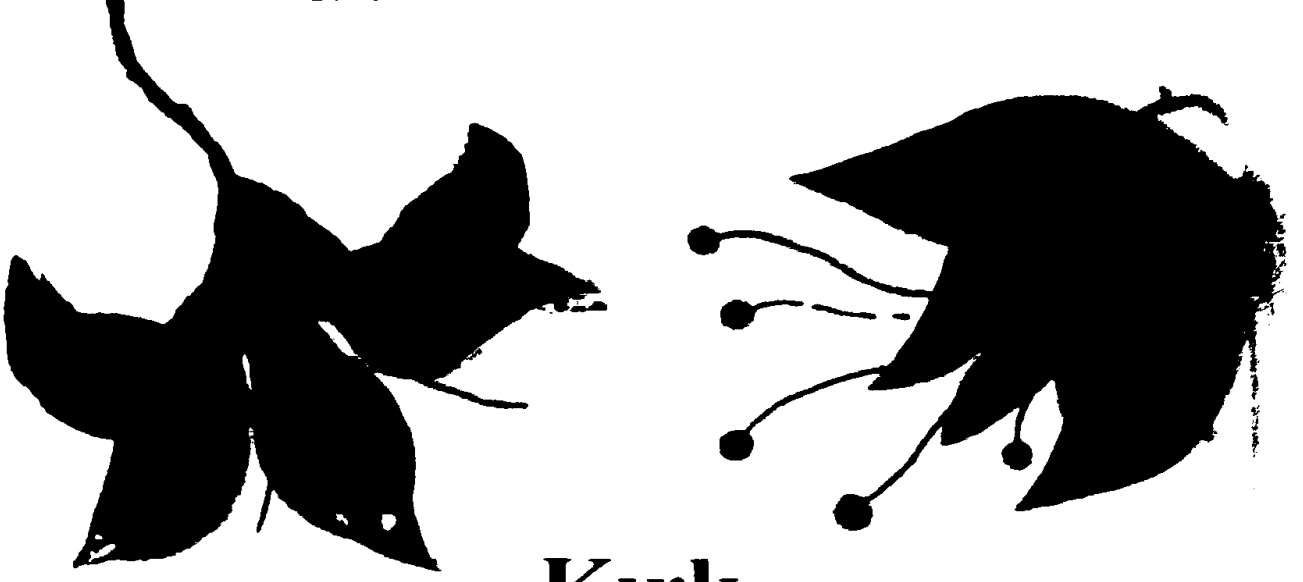
“Ne diyorsun?”

Ted eğilip kargo şortunun cebini açtı. O şeylerden hep nefret etmiştim. Elime küçük bir kitapçık koydu. Avucumu üzerinde gezdirdim. Yeni pasaportumdu.

“Sadie’nin arkadaşı, kaybettiğin pasaportun yerine bunu vermiş. O da sana getirmem için bana verdi.”

Meraklı bakışlarla baktım ona. Tüm bu olan biteni hâlâ anlayamıyordum. “Yani yeni bir pasaport ve yeni bir başlangıç,” dedi Ted. “Ne düşünüyorsun?”

Kitapçığı çevirdim. İçindeki fotoğraf orijinal pasaportumdakinin aynısıydı. Bu kaybettiğim pasaport olabilirdi. Kaybettiğim pasaporttu *bu*. Anegada’da vurulan damga, tüm o bulaşmış mürekkebiyle günler öncesinde vurulduğu yerde duruyordu. Saba damgası yoktu gerçi. Buna ihtiyacım da yoktu. Sanki zaten buraya hiç gelmemiş gibiydim.

Kırk

Hayatta kalanlar tarafından adeta evrensel olarak kabul gören bir gerçek vardı; Bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığınızı da ima kendinize soracaksınız. Ya bilseydiniz? Ya yeterince dikkat etmediyseniz veya daha beterini yaptıysanız? Belki Lucas da bunu düşünmüştü, Ba için ya da annesinin dalış yaptığı o gün için.

Bense, aynı düşüncelerle sonsuz bir döngüye girmiştım.

Ya haberim olmasaydı.

Ya bencilce davransaydım.

Ya bu benim hatam olsaydı.

Ya daha önce anlasaydım.

Ya daha fazlasını yapsaydım.

Ya. Ya. Ya.

Belki de bu “hayatta kalanlar” –o kadar saçma bir kelimeydi ki aklım almıyordu– benim yaptığımın aynısını yapmış, gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığını görmek için geriye dönük her etkiyi, her ânı, kataloğun birinde gezinip kanıt arar gibi gözden geçirmişlerdi.

Sadie toplanırken bir şeyler olduğunu anlamam gerekirmiydi? İş için hazırlanırken normalde olduğu gibi görünmüyordu. Coşkuyla zıplamıyor, gömleklerini, iç çamaşırlarını, kamera teçhizatını yatağın her yerine fırlatmıyor, durmaksızın telefonda konuşmuyordu. Saf, heyecan dolu o kaos ye-

rine sessizlik vardı. Biraz fazla sakindi. Bıkkındı. Yatağın dibindeki açık bavula baktıktan sonra Sadie'ye dönmüştüm. Valizin içine bir yığın yumuşak kazak koymuştu. Diğer kışlık kıyafetlerin yanında, en üstte duran, ona en son doğum gününde verdiğim kazak; içinde Porto Riko'ya yaptığı gezi-den çarpıcı bir fotoğraf bulunan *National Geographic*'in son sayısı; en sevdiği kitap, *Einstein'in Hayalleri*.

“Yine mi gidiyorsun?” diye sormuştum kapıdan. Bavulundan başını kaldırıp, “Evet,” demişti.

“Ama daha yeni döndün.”

“Marin, başlama, tamam mı? Ben—” derken yatağın kenarına oturmuştu.

“Görevleri geri çevirebilirsin, biliyorsun. Daha geçen gün son seferinden sonra ne kadar yorgun olduğunu söyleyen sen değil miydin? Aslında tam olarak söylediğin şeydi: ‘Kangchenjunga’nın evi iblis yiyen bir adama aitse, cıvatasız bir arabayla geçtiğim Cerro Torre’ye giden o sıkışık yol, kesinlikle bir iblis oteliydi.’ Dört kaburganı kırdın ve yataktan zar zor kalkabildin. Bunu yeni yetme başka bir foto muhabirine verip bir sonrakini al. Birkaç gün işe gitmem, birlikte kafa izni yaparız. Uzun zamandır romantik komedi maratonu yapmamıştık. Ne dersin?”

Cevap vermeden önce bir an gözlerini kapatmıştı. “Bu o tür bir yolculuk değil. Gitmek zorundayım.” Tekrar ayağa kalkıp katladığı gömleği bavuluna koydu. “Ama geri döndükten sonra kardeşimle zaman geçirme fikrine bayıldım.”

Sadie bir şey için heyecanlandığında, yüzü içten içe aydınlanır ve onu parlayan bir ışığın sevimli bir versiyonuna dönüştürürdü. Böylesine ıslıl ıslıl parlayan bir insana hayır demek adeta imkânsızdı. İç geçirip, “Pekâlâ. Bu kez gittiğin heyecan ve tehlike dolu istikamet neresi bakalım?” diye sormuştum.

“Çin.”

Küçük kız kardeşime bakmıştım. “Çin.” Aklım, Çin’e dikkat çeken son manşetlerin yer aldığı bir haber bültenine kaymıştı. “Orası güvenli mi?”

“Tanrım, Marin. Sorun yok. Orada bana bir şey olmaz.”

“Bir rehberin ya da ev sahibin falan var mı? Sen Çince bilmiyorsun– “

“Çince değil,” demişti Sadie.

“Hangi dili konuşuyorlar öyleyse? Tam olarak nereye gidiyorsun ki?”

Sadie derin bir nefes almıştı. Seyahat öncesi sorularımdan hiç hoşlanmazdı ama bu kez normalde olduğu kadar hoşgörüyü göstermemişti. “Guangdong eyaletine. Orada birçok dilin yanı sıra çoğunlukla Kantonca konuşuluyor.” İç çamaşırını çekmecesini oldukça agresif bir şekilde boşaltmıştı. Ağzının içinden konuşarak, “Sanki bir yere gittin de bileceksin,” tarzı bir şey eklemişti ama emin olamamıştım. Sadie ile kavga etmek istememiştim. Gitmesini istememiştim.

Ne zaman gitse, sürekli nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyordum. Telefonum, e-postam, televizyonum, yıkıcı ve kötü haberleri almak için muhtemel kaynaklardı. Onlara bakamıyordum, onları kontrol etmekten kendimi alamıyordum. Bana doğru gelen bir polis şefi gördüğümde, benim için her şey bitiyordu. Dik durabilirsem kendimi şanslı sayardım çünkü böyle bir şey beni genelde öfkeli bir panik atak ve geçmişin anılarıyla birlikte köşeye sıkıştırırdı. Bundan Sadie’ye hiç bahsetmemiştim çünkü ona yük olmak istememiştim. Bu tarz bir macera hevesini, bu vahşiliği, üniversite öncesi yapılan gençlik hataları misali kendi başına çözmesi gerektiğini fark etmiştim. Eninde sonunda benimle güven içinde yaşayacağı tatlı ev hayatını tercih edecekti. Fakat şimdi, daha sadece iki haftadır evde olmasına rağmen dünyanın bir ucuna, insanla-

rın ulaşmak için dünyanın merkezine kadar kazmakla ilgili şaka yaptıkları bir yere uçacaktı.

“Tamam, o zaman müsaade edeyim de eşyalarını topla.” Odanın kapısında duraksamıştım. “Lazanya yapmayı düşünüyordum. Sen gitmeden önce birlikte yemeye ne dersin?”

“Çok tatlısın, Marin. Ama yapacak çok işim var ve pek aç değilim.”

“Çünkü seni çok fazla rahatsız ettim, değil mi? Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Şey gibi görünüyorsun, ne bileyim, stresli gibi. Sorun işse eminim senin için Astute’da bir şey vardır. Reklam çekimleri için kadroda bir fotoğrafçı olmasının ne kadar harika olacağından bahsedip dururlar hep.”

Sadie bana *lütfen Marin, beni kaybetmeden önce kapa çeneni*, diyen türden yalvaran bir bakış atınca ellerimi kaldırıarak, “Tamam, anladım. Seni kendi hâline bırakıyorum. Ama teklifim hâlâ geçerli. Lazanya, stressiz yerel iş; sen iste, ben gerçekleştireyim, küçük kardeşim,” demiştim.

Sabah, Sadie’yi havaalanına götürmeyi teklif ettiğimde bu kez teklifimi kabul etmişti. “Dergi senin için bir araba göndermiyor mu?” diye sormuştum. “Peki, ya Felix? O gelmiyor mu?”

“Bu sefer gelmiyor,” demişti. “Her şey yolunda. Birlikte fazladan zaman geçirmemiz iyi oldu. Dün gece seninle o kadar kısa konuştuğum için özür dilemem gerekiyor.”

Başımı iki yana sallamıştım. “Benim hatamdı. Şaşırdım, hepsi bu. Bu yüzden sana karşı baskıcı bir ebeveyn gibi davrandım.”

Gülümsemişti. “Kabul ediyorsun en azından. İşin en zor tarafı budur, derler.”

Bavulunu arabanın bagajına yükledikten sonra yola çıkmıştık. Kayakçıların Mavikuş günü* dediği güzel bir gündü.

* Bluebird day: Bulutsuz, mavi gökyüzü olarak tanımlanan gün –ç.n.

Mükemmeldi. Telefonumdan *Indigo Girls*'ü açıp arabanın ses sistemine bağlamıştım. Şimdiye kadar, “*Power of Two*” şarkısıyla mükemmel bir uyum yakalamıştık. Arabada giderken Sadie pencereden dışarı bakmıştı. Şarkı bittiğinde, “Peki şu yerin hikâyesi nedir –adı neydi– Guangdo?” diye sormuştum.

“Guangdong,” demişti parmağını cam boyunca hareket ettirirken. “Mucizelerin yaşandığı bir yer var.”

Kulağa çekici ve gizemli geliyordu. Keyfimi kaçırarak herhangi bir tehlikesi yoktu. “Yani hiçbir dağa tırmanmayacak veya korkutucu siyasi liderlerle tanışmayacaksın, öyle mi?”

“Alakasız bile yok.” Sadie uzanıp elimi sıkıyordu.

Terminalin önünde durduktan sonra o kadar uzun süre sarılmıştık ki sonunda bir güvenlik görevlisi gelip pencereme vurmuştu.

Sadie, “İçeri girmem gerek galiba,” dedikten sonra dışarı fırlayıp eşyalarını bagajdan almıştı.

Evde bir şey unuttuğuna dair garip bir his vardı içimde ama ne olduğu aklıma gelmiyordu. “Her şeyi aldın mı?” diye sormuştum yolcu tarafındaki açık pencereden.

Çantasını ve bavulunu eline alıp başını sallamıştı. “Evet.”

“Pasaportun? Yolcu biletin?”

“Tamam ve tamam,” demişti çantasına vurarak. “Beni merak etme. Hoşça kal, Marin. Seni seviyorum!”

“Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol!” diye seslenmişim.

Bana öpücük gönderdikten sonra kalabalığın içinde kaybolmuştu. Ben de ona öpücük göndermeye çalışmıştım ama trafik polisi öfkelenip bana düdük çalmıştı. Trafiğe çıktığımda da bir taksi şoförü bana korna çalmıştı.

Kolumla gözlerimdeki yaşları silerken, “Tamam,” demiştim dikiz aynama doğru. “O benim küçük kız kardeşim, tamam mı? Gidiyorum işte. Tanrım.”

Kırk Bir

O gece zar zor uyudum. Ertesi gün Ken beni havaalanına yalnız bıraktı. Ted’le olan durumu ele alacak ya da baştan başlamamla ilgili bana sorduklarına cevap verecek enerjim yoktu. Lucas da bir tür acil durum işiyle uğraşıyordu. Endişelenmeme rağmen zihnimde onu düşünmeye ayıracak kadar alan yoktu. Kızgındım, incinmişim, kalbim kırılmıştı ama bunların hiçbirisi için zamanım yoktu. Önceki günden beri gönderdiğim mesaj yağmuruna cevap gönderen Felix’ten, daha fazla bilgi almaya çalışmakla meşguldüm. Sadie’nin benim için çıkardığı şu *uçuş yasak* kuralını hâlâ bozamamıştı. Ama şimdi hem bir pasaportum hem de Ken adında, çok yardımsever bir konsiyerjim vardı.

“St. Maarten’den Miami’ye, oradan da Chattanooga’ya giden ilk uçuşta sana yer ayırttım. Sekiz civarı orada olursun. İndiğinde biri seni karşılayıp eve götürecektir,” dedi. Cennet’in kapıları açıldı ve Ken cipi ana yola çıkardı.

“Teşekkür ederim. Her şey için. Ciddiyim... Sen gerçekten iyi bir insansın. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde tamamlayıp minik havaalanına gittik, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Denize bakan açık pencereden, kıyıda yükselip alçalan yeşil tepelere, yeni yeni tanımaya başladığım bu güzel

yere baktım. Ama artık gidiyordum. Çok geçmeden, havaalanı pistinin şeritlerle işaretlendiği açık alan önümüzde belirdi. Ken kamyonu yavaşlatıp yolun kenarına park etti. “Gitmeden önce onunla konuşmak istemiyor musun?” diye sordu. “Onu arayabilirim.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Ne diyeceğim ki?”

Beni inceledikten sonra başını iki yana salladı. “Bilmem. Elisabet, konu kalp meselelerine gelince her zaman bir aptal olduğumu söylerdi. Muhtemelen haklı da. Genelde öyledir. Peki ben? Şey, bir şeyleri ilk yanlış değerlendirmem olmayacak bu.”

“Benim için önemli olan tek şey Sadie. O kadar.”

Başını salladı. Daha fazlasını söylemek üzereymiş gibi görünse de bunun yerine sadece, “Mantıklı,” dedi.

“Ne düşündüğünü biliyorum, muhtemelen birbirimize âşık olduğumuza dair yanlış bir izlenime kapıldım, değiliz. Durum sandığın gibi olsa bile, bazı şeyleri öylece bırakmamam gerektiğini söylemek istiyor olabilirsin ama ben bırakmadım. O bıraktı. Yani, başından beri gerçekten burada değildi, öyle değil mi? Sadece plana uygun hareket eden bir aktördü. Ben onun için başka bir anlaşmadan ibarettim.”

Ken’in bakışları ön camın ötesindeki bir şeye sabitlenmişti. “Tabii ya, şimdi anladım.”

Neye bu kadar ilgiyle baktığını görmek için gözlerimi kısıtım. Sıradan bir gündü işte. Güneşli ve sıcak. Nokta nokta bulutlarla dolu mavi gökyüzü. Sevmeye başladığım derin, gri kayalıklı sahil. Gördüğüm İrlanda fotoğraflarındaki gibi parlak yeşil çimenler. Kısa pistiyle ünlü havaalanı. Ötede, ufak bir uçak iniş için piste doğru alçalıyordu. İkimiz de gökyüzüyle yer arasındaki mesafeyi kapatıp yere inmesini, pistin bitiminden önce hafif bir dönüş yapıp yaklaşık yirmi metre önümüzde durmasını izledik. Pervane durduktan sonra kapı

açıldı ve bir dizi merdiven ortaya çıktı. Ken cipin motorunu kapattı. “Az önce söylediklerinin hepsinden emin misin?” dedi bana doğru dönerek.

Ben daha cevap veremedi Ken kamyonundan inmiş, uçağa doğru koşmaya başlamıştı bile. Lucas uçak kapısından kollarında kız kardeşimle çıkarken ben hâlâ emniyet kemerim bağlı hâlde yolcu koltuğunda oturuyordum, donakalmıştım. Emniyet kemerimi yerinden sökercesine açıp arabanın kapısından dışarı fırladım. Çimlerin arasından geçerken bacaklarımı bile hissedemiyordum. Gözyaşlarım gördüğüm sahneyi, renklerin iç içe geçtiği bir Monet tablosuna çevirmişti.

Gün ışığının kolları Lucas’ın boynuna dolanmıştı. Arkalarındaki Felix, çantaları, Sadie’nin çıkartmalı valizini ve küçük bir oksijen tüpünü taşıyordu.

Yanına ulaştığımda alnımı alnına bastırdım. “Sadie,” dedim. “Sadie.”

Gülümseyip başını salladı. “Biriciğim,” dedi yoğun bir sesle.

“Buradasın.”

“Dramatik girişlere bayılırım, bilirsin.”

“Bu girişle hakkını verdin.” Hafifçe alnına dokundum. “Bana söylemeliydin,” dedim.

“Biliyorum.”

“Yardım edebilirdim, sana bakabilirdim. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

“Bunu da biliyorum. Ama yalnız değildim. Felix var.” Ona göz kırpmak için döndü. Aralarındaki aşkı nasıl olmuştu da hiç fark etmemiştim? Yüzlerinin her bir noktasına, yüzde yüz işareti konmuştu sanki. “Bir kereliğine de ben seninle ilgilenmek istedim, yani hâlâ yapabiliyorken. Şansımı denemek zorundaydım.”

Lucas boğazını temizledi. “Ken hepinizi ciple tesise götürecektir. Benim de uçağı hangara geri götürmem gerekiyor.”

“Sen ne yapacaksın peki?” diye sordum. Hâlâ gözlerine bakamıyordum.

“Burası Saba,” dedi. “Beni götürecek birini bulurum.”

Teşekkür ederim, dedi Sadie ağız hareketleriyle. Lucas onu arka koltuğa, yanıma oturttu. Ardından hafifçe selam verip uzaklaştı. Uzanıp emniyet kemerini bağladım.

“Hiç beklediğim gibi biri değildi,” dedi Sadie, Lucas işitme mesafesinden çıkınca. “Bu planı yaparken, Asyalı bir süper modelle komplo kurduğumun farkında değildim. Yani, uçakta biraz böyle Bay Darcy* gibi kara kara düşünüyordu, şikâyet ettiğimden değil tabii. Belki de seni evde bırakıp bu maceraya kendi başıma çıkmalıyım.”

“Hey!” Yolcu koltuğunda oturan Felix, omzunun üzerinden arkaya doğru sesini yükseltti.

“Cidden, Sades,” dedim. “Böyle bir zamanda tutmuş Lucas’ın ne kadar ateşli olduğundan mı bahsediyorsun?”

“Haklısın, Marin. Etrafındakilere istediğin her şeyi yaptırmak dışında hasta olmanın iyi bir tarafı varsa, o da bazı şeylerin gerçek değerini anlamak oluyor. Çünkü insanın neyin gerçekten önemli olduğunu görmesine yardımcı oluyor. Ve ateşli Lucas, gerçekten önemli. Yani, vay anasını, o *önemli*.”

“Utanmazın tekisin,” dedim.

Felix’e döndü. “Baksana, daha fazla araştırma yapmam gerekiyormuş. Google araması falan gibi bir şey. Pasaportu sana Ted getirsin diye onca zahmete girdim. Senin için mükemmel olan adamın zaten burada olduğunu bilmiyordum ki. Bak sen şu işe.”

“Ted’in takımını tutuyorsun sanıyordum,” dedi Felix.

“Pek sayılmaz. Canım Teddy’ciğimle ilgili bir karara varmadım henüz. Ama Lucas’ın uyumlu ve yakışıklı olmasının yanı sıra, bir *pilot* olduğu gerçeğini kaçırıyorsun gibi geli-

* Fitzwilliam Darcy, Jane Austen’in Gurur ve Önyargı romanındaki karakter, soğuk romantik kahramanın ilk örneği –ç.n.

yor bana,” dedi Sadie. “Kelimenin tam anlamıyla bizi buraya uçurdu.”

“İyi bir noktaya değindin. Ben kendi adıma Lucas’ın takımına geçmiş olabilirim,” dedi Felix.

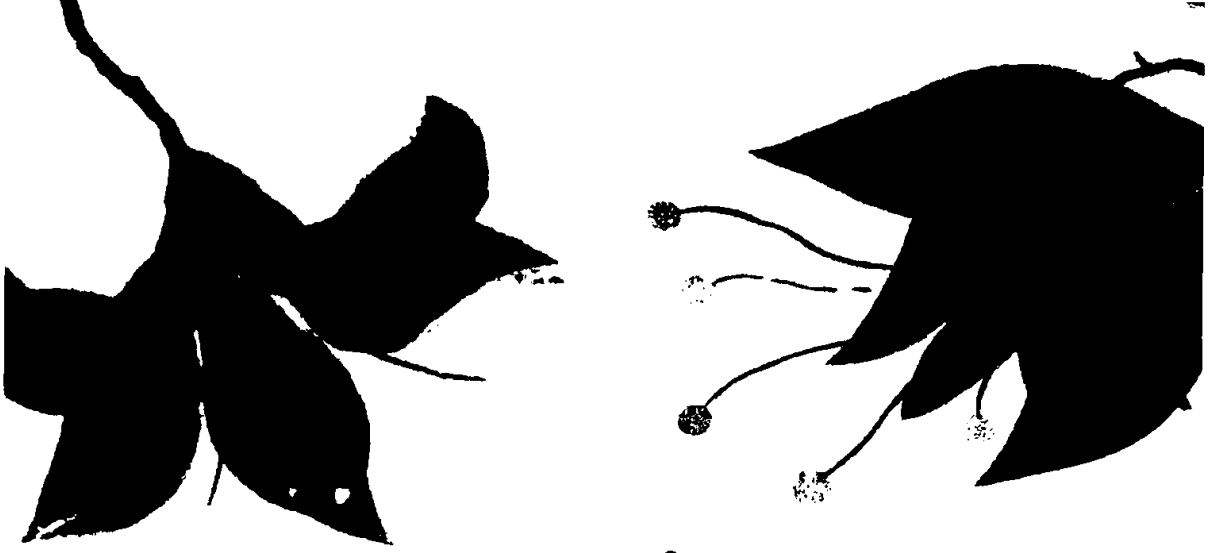
“Sizi bölmekten nefret ediyorum ama konuşacak daha anlamlı şeylerimiz olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Sadie bana bakarak kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Kesinlikle. Ne düşündüğümüzün hiçbir önemi yok. Asıl soru şu: Sen hangi takımdasın, Mar? Yoksa ikili mi oynuyorsun? Lütfen bana ikili oynadığını söyle.”

Sadie, hâlâ Sadie’ydi. Yanaklarındaki ve gözlerinin altındaki koyu renk çukurlara rağmen hâlâ ıslıl ışıldı. Ona doğru yaklaşıncı başını omzuma yasladı.

Ken, keskin virajları yumuşatarak almaya çalışıp yavaş yavaş ilerledi. Konuşmak için cesaretimi toplamam birkaç dakikamı aldı. “Ne kadar kötü, Sadie?”

Doğum gününde dilek dileyen bir çocuk gibi gözlerini kapadı ama mumları üflemek yerine içini çekti. “Daha iyi günlerim oldu. Hatta bir sürü iyi günüm olmuştu.” Gözleri yaşlarla doluydu fakat ona rağmen gülümsüyordu. Duraksamadan ekledi. “Tanrım, burası gerçekten cennet. Tsai bu konuda şaka yapmıyormuş.”

Kırk İki

Ken ve iki kadın personel, Sadie'nin villamdaki ana yatak odasına yerleşmesine yardım etti. Sadie o odayı istemediğine yemin etmiş olsa da oda hem daha ferahtı hem de Felix ve tüm tıbbi ekipmanlar için daha fazla alan sunuyordu.

Ona sarılıp uzun süre yatakta kaldıktan sonra beni dışarı gönderdi. Adadaki tıp fakültesinde öğretmenlik yapan bir doktor, ilaçlarını kontrol etmek ve bir hemşire rutin bakımını üstlenmeden önce ihtiyaç duyduğu her şeyin yapıldığından emin olmak için yanına uğramıştı. Lucas her şeyi ayarlamıştı.

"Kalıyorum," dedim. "Doktorun söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Hayır, kalmıyorsun," dedi Sadie. "Hadi git de kahvaltını yap sonra dönersin. Biz de bütün günü birlikte geçiririz."

"Sadie..."

İçeri adımını atan Felix'e bir bakış attı. "Bu öyle sonuç falan öğrenilecek türden bir ziyaret değil, Marin."

"Bana biraz guava jölesi getirebilir misin?" diye sordu Sadie. "Ken bana bu jöleyi gerçekten iyi yapan birini tanıdığını söylemişti."

Pes ettim. "Guava jölesi istiyorsan tatlım, sana guava jölesi getireceğim."

Giysilerime bakıp içimi çektim. Temiz olan tek şey Lucas'ın bana aldığı elbiseydi.

“Eşyalarından bazılarını getirdim,” dedi Sadie. “Felix hal-letti, kim bilir ne koydu valize ama temizlermiş... ve göz kamaştırmıyorlarmış.” Ona doğru döndüm.

“Bavul senin işin miydi?”

Sırıttı. “Tabii. Ben gerçek bir ustayım. Jeremy Conklin’den biraz ot alıyordum, hani şu Rubino’daki pizza kuryesi var ya. Sonra ablasının St. Maarten’e yaptığı bir geziden bahsettiğini duydum. Ben bombayı patlattıktan sonra sana çok daha uygun, tropikal bir gardırobun olması için yapacağı yardımlardan ötürü çok mutlu oldu. Görünüşe göre Muz Cumhuriyeti’ne çok imreniyormuş, bu yüzden seyahatin için hazırladığın kıyafetlerin tadını çıkarıyor.”

“Sadie.”

“İç çamaşırları yeniydi. Kafana takıldıysa eğer.”

Yıllardır giymediğim, dizlerimin altına gelen gofre ku-
maştan sabahlığımı giyip saçlarımı sıkıca atkuyruğu yaptım. *Felix fena bir iş çıkarmamış*, diye düşündüm kendimi aynada kontrol ederken.

“Unutma,” dedi Sadie.

“Biliyorum, guava jölesi ve bir sürü hediye.” Onu alnından öptüm. Sonra Ken’i bulmak için yola çıktım.

Onu havuz kenarında, gözünde büyük boy Armani güneş gözlükleriyle bir havlunun altında uyurken buldum. Omzuna dokununca yerinden zıpladı ve “Elisabet,” diye inledi.

“Özür dilemelisin,” dedim. “Guava jölesi?”

“Ha?”

“Özel guava jölesini nereden alabilirim? Sadie biraz istiyor da.”

“Şey, Windwardside’da bir yer var. Bingo’nun marketi. Ev yapımı her şey satılır orada. Şu kırmızı–beyaz kapaklı olanı istiyorsun, değil mi?” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni bırakayım mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Sanırım yürüyeceğim.”

“Bu uzun bir yürüyüş,” dedi esnemesini engelleyerek. “Lucas yakında o tarafa gidecekti. Seni götürür bence.”

Lucas’ın Tennessee’ye uçtuktan sonra uyumadan hemen döndüğüne inanamıyordum. Ken bunu yapmadığı hâlde gözünü güç bela açık tutuyordu.

“Kız kardeşim ayakkabılarımı getirmiş,” dedim.

“Peki.”

“Yorulduğum an otostop çekebilirim, değil mi?”

“*Sen* de kimsin?” Ken uykulu bir şekilde bana gülümseyip havluyu başının üzerine geri çekti.

Çantamı omzuma takıp giriş kapısına doğru ilerlemeye başladım. Konuklar havuza gitmeye başlamışlardı. Keten giymiş yolcularla dolu ufak bir tur otobüsü, Merdiven Koyu ve Mount Scenery’e doğru gidiyordu. Yürürken etrafı gezdim. Kuşlar şarkı söylüyor, yanımda yükselen bulut ormanının içinden mavi gökyüzüne doğru süzülüyorlardı. Uzaktaki okyanus aşağıdan parlıyordu. Manzaranın karşısında durup sahile baktım. Saat hâlâ erkendi, suda birkaç tekne salınsa da taşlı kıyı ıssızdı. Aşağıda güneşten parlayan bir şey vardı. Daha yakından bakmak için toprak setten sahile doğru dikkatle aşağı indim. Geçen gece attığım sandaletleri gördüm, iki siyah kayanın arasına sıkışmış ve yosunlara karışmışlardı. Parmağımı gümüş kayışların üzerinden geçirdim fakat onları orada bırakmaya karar verdim. Artık askılı sandaletlere ihtiyacım yoktu, üstelik bunlar ayaklarımı incitmişti.

Dar yolda yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra gurur yaptığım için pişman olmaya başlamıştım. Bir anda kendimi, Ken’den benim için adanın Windwardside tarafına bir yolculuk ayarlamış olmasını dilerken buldum. Bir yabancıyla arabaya bindiğim tek seferde Lucas yanımdaydı ve herkes onu tanıyordu. Ben hariç herkes. Bu hızla gidersem bütün günüm

yolda geçecekti. Durup yolun kenarındaki büyük bir kayanın üzerine oturdum ve başparmağımı havaya kaldırdım. On dakika olmasına rağmen tek bir araba bile geçmemişti. Tesisin olduğu yöne bakmaya devam ettim, Lucas'ın direksiyonda olduğu cipi görmeyi bekliyordum biraz. Umuyor muydum yoksa korkuyor muydum, bilmiyordum. Sonunda küçük yeşil bir kamyonet yanımdan geçti. Şoför aracını yavaşlatıp kenara çekti. Sürücü tarafına koştum.

“Durduğun için teşekkürler,” dedim.

Tanıdık bir yüz bana baktı. “Nereye gidiyorsun Marin?” diye sordu Laurentina.

Laurentina'nın da yeni bir masa örtüsü ve bluz teslimatı yapmak için, dantellerinin satıldığı Windwardside'daki dükkâna gittiği ortaya çıktı. Ben yolcu tarafındaki koltuğa oturunca hareket ettik.

“Geçen akşamki yemek için teşekkür ederim. Umarım fazla kabadayılık taslamamışımdır,” dedim.

“Neden öyle söylüyorsun?”

“Lucas da ben de fazla rom içtik sanırım.”

“Ah, kesinlikle içtiniz. Ama Ronaldo'yla ben çok eğlendik. Bizim kadar uzun süre evli kaldığında böyle oluyor. İnsanların çok fazla içip aşka düşmelerini izlemekten zevk alıyorsun.”

“Düşmek belki,” dedim. “Ama aşka değil.”

Laurentina bana bakmak için gözlerini yoldan ayırdı. “Hı-hı.”

“Gerçekten.” Eteğimin üzerindeki gevşemiş iplik parçalarından birini tuttum. “Guava jölesiyle ilgili ne biliyorsun?”

“Guava jölesiyle ilgili pek bir şey bilmem ama iki insanın birbirini sevmesinin neye benzediğini bilirim.”

“Bundan konuşmasak olur mu?”

Olağanüstü uzun gelen birkaç saniye boyunca sessizdik. Nefesimi tutmayı bile düşündüm.

“Guava jölesi için markete gidiyorsun, öyle mi?”

“Kırmızı–beyaz kapaklı olanları biliyor musun? Bulmam gereken onlarmış.”

“Guava sever misin?”

“Kız kardeşim için,” dedim. “Daha yeni geldi.”

“Neden seninle jöle alışverişine gelmedi? Kız kardeşinle tanışmak isterim.”

İpliği parmaklarımın arasına sıkıştırıp birden çektim. “Kendisi hasta.” Laurentina kamyonu yoldan çıkarıp, tabelaya göre saat beşe kadar açılmayan bir barbekü restoranının önündeki çakıllı küçük bir otoparka götürdü. Bana dönüp, “Ne demek, hasta? Ziyaretçi kabul edemeyecek kadar mı hasta?” dedi.

Başımı salladım.

“Yemekte bundan bahsetmemiştin. Konu dışı bırakmak için fazla mühim bir şey değil mi bu?”

Öyleydi. Büyük bir ihmaldi. Rüya dolu evleri yok eden ve yükselen gelgitle sürüklenip giden türden bir ihmaldi. “O zaman bilmiyordum,” dedim. Ağzım ekşidi. Bir an Laurentina’nın kamyonetine kúsacakmışım gibi geldi. Kapıyı açıp sendeleyerek dışarı çıktım.

Laurentina anında kamyonundan inip yanıma geldi. Yatmadan önce ağlarken bebek Jonathan’ı yatıştırdığı gibi elini sırtımda gezdirdi. “Tamam,” dedi. “Anlat, rahatlarsın.”

Soluk alıp verişlerimin arasında konuştum. “Lucas biliyordu. Bunca zamandır biliyordu. Ölmekte olduğunu biliyordu. Hiçbir fikrim olmadığını biliyordu. Ondan hoşlanmaya başladığımı biliyordu. Sadece rolünü oynadı ve benden her şeyi sakladı.” Ona doğru döndüm. “Ben ne yapacağım? Söyle bana. Sence ne yapmalıyım?”

“Ah, bebeğim,” dedi. “İçimizden birinin ne yapması gerektiğini bildiğini de nereden çıkardın? Çoğu zaman hiçbir

fikrim olmuyor. Hiçbirimizin olmuyor. Onu gözünde çok büyütmene rağmen Lucas Tsai'nin bile bir fikri olmuyor. Hepimiz imkânlarımız dâhilinde elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.”

“Ama bir şeyler yapmak zorundayım. Bunun olmasına öylece izin veremem. Sadie benim küçük kız kardeşim. Bu dünyaya karşı sadece ikimiz varız. Onunla ilgilenmek *benim* işim.”

“Kız kardeşin bir yetişkin sanıyordum. Onunla ilgilenmene gerek yok ki. Sadece onun yanında ol, insanların en çok ihtiyaç duyduğu şey budur, bebekler hariç. Jonathan'ımın sütüme ihtiyacı var, biliyorsun. Demek istediğim, ona Guava jölesi götür. Söylediklerine kulak ver. Acı çektiğinde elini tut.” Laurentina böyle söylediğinde, çok basit görünüyordu. “Hadi kamyonu geri dönelim. Şu kamyon dolusu danteli bırakayım, sonra jöleyi bulmana yardım ederim, ardından da seni tesise geri götürürüm.”

Yolda birkaç kilometre daha ilerledikten sonra küçük bir dükkân sırasının önüne park ettik. Katlanmış dantelle dolu büyük bir dokuma çantayı butiğe taşımasına yardım ettim. Beyaza yakın sarı saçlı, ağır Hollanda aksanlı yaşlı bir kadın, kumaş yığınlarını aldı. İşlemeli salaş bir bluz alıp yukarı kaldırdı.

“Laurentina,” dedi. “Kendini aşmışsın. Bunlar çok güzel.”

“Sadie buna bayılır,” dedim. Cüzdanımı çıkardım. “Onları henüz satışa çıkarmadığınızı biliyorum ama bir tane almak istiyorum.”

Kadın bluzu ince bir kâğıda sarıp parayı aldı. Daha sonra Laurentina beni yandaki markete götürdü, içeride guava jölesi ve diğer yerel yiyeceklerden oluşan raflar vardı. Sadie'nin şimdi ne yemek istediğini bilmiyordum. Beğenebileceğini düşündüğüm birkaç şey seçtim; birkaç kartpostal, hindistan-

cevizi yağlı dudak kremi, küçük bir teneke kutu içinde bir tür merhem, kırmızı–beyaz kapaklı jöle ve kral kelebeğinin karmaşık kanat desenleri gibi boyanmış bir ağaç parçası. Onları kamyonun arkasına, Laurentina’nın yaptığı gömleğin olduğu çantanın yanına koyup tesise geri döndük.

“Saba’dan ne zaman ayrılacaksın?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum... Öncesinde buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Ama sanki içime işledi. Burada farklı olduğumu hissedebiliyorum. Sadie de artık burada olduğuna göre gidemem. O hazır olana kadar gitmeyeceğim.”

Laurentina başını salladı. “Burası insanlara bir şeyler yapıyor. Bence bunu kız kardeşinle paylaşabilmen iyi bir şey,” dedi. İkimizin de aklına gelen şeyi dile getirmedi. Hâlâ benimleyken bunu Sadie ile paylaşabilmemin iyi olduğunu...

Kırk Üç

Villaya döndüğümde Sadie ve Felix iki kişilik koltukta uyuyorlardı. Sadie kıvrılıp başını Felix'in bacağına koymuştu. Duraksayıp bu mükemmel, sessiz anın fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım. Tuttuğu kitap Felix'in elinden düşmek üzereydi. Sadie'nin en sevdiği *Einstein'in Hayalleri*'nin yıpranmış bir kopyası olan kitabı nazikçe yandaki masaya bıraktım. O kitap, sanki daimî arkadaşımıyışçasına onunla her yere giderdi. Felix gibi. Tıraş olmamıştı, sakalları, gözlerinin altındakine benzer bir koyulukla, kaotik bir gölge gibi ensesine doğru ilerliyordu. Ona daha önce doğru düzgün bakmamıştım hiç. Birkaç kez karşılaşmıştık ama onu görmemiştim. Böyle görmemiştim.

Annem öldükten sonra bir süre Sadie'yle annemin yatağında yatmıştık. Sanırım diğerimizin de orada olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyorduk. Tıpkı şimdi olduğu gibi hep böyle dizlerini göğsüne çekip kıvrılırdı. Uyuyana kadar parmaklarımı onun yumuşak buklelerinde gezdirirdim. İyisiyle kötüsüyle birlikte olduğumuz sürece, her şeyin yoluna gireceğini bilirdim.

Her şey yoluna girecek mi? Diye düşündüm merakla. Bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordum. Ama yine de... hâlâ buradaydık.

Sadie uykusunda içini çekince Felix elini onun sırtına kaydırıldı. İkisi de çok savunmasız, çok samimi görünüyorlardı, tanık olmamam gereken bir ânı izlerken kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Bahçede oturmak ya da havuza bakmak için ana binaya gitmeyi düşündüm ama Lucas'a, hatta Ted'e rastlamaktan çok korkuyordum. Hiç bana kitap okuyup sırtımı okşarken Ted'in üzerinde böyle uyuyakalmış mıydım? Hatırlayamıyordum.

Verandaya çıktım ve oturmak için suya yöneldim. Sadie her zaman okyanusta iyileştirici bir şeyler olduğunu söylerdi. Öte yandan, neon sarısı zerdeçal macununun tüm hastalıkları, kötü ruh hallerini ve kötü ruhları ortadan kaldıracığına, yastığının altında bir kitapla uyumanın ders çalışmak yerine geçebileceğine de inanırdı, buna zihinsel ozmoz derdi.

Gün griye boyanmıştı. Arkamda yükselen Mount Scenery'i göremiyor ama varlığını hissedebiliyordum, muhtemelen kalın sis bulutlarıyla kaplıydı. Daha önce ılık gelen hafif esinti artık soğumuştı. Tüylerim diken diken oldu ve ısınmak için kollarımı dizlerimin etrafına sarmak zorunda kaldım. Oturmayı seçtiğim kayanın hafif nemli olmasının da yardımı olmuyordu.

Orada ne kadar kaldığımdan emin değildim. Zamanımı sayfalarla ölçseydim, Lucas'ın bana verdiği deri kaplı defterden, geçen gece Laurentina'nın dantel örmeye nasıl başladığı, kendi geçmişi ve dantelin Saba'daki tarihi hakkında yaptığımız konuşmadan karalanmış notlarla, sekiz sayfa doldurduğumu söylerdim. Onlar sadece cümlelerdi, hafızamdaki kelime dizeleriydi ama bir şeylerin vaadiyle bir araya geldiklerini görebiliyordum. Elim kasılsa da yazmaya devam ettim. Sonunda yukarı bakmak için kafamı defterden kaldırdığımda, ufuk, bulutların arkasında değişmeye başlamıştı. Bakır ve somon rengine bürünen gökyüzü, güzel ve üzgün görünüyordu.

Deniz koyu griydi, köpüklü dalgalarla kaplıydı. Gelgit başlayınca spor ayakkabılarımın parmak uçları ıslandı.

Sadie ve Felix uyanmışlardı herhâlde. Orman patikası-ndan kulağıma sesler çalınıyordu. Çalıkların içinden gelen kuş seslerinin arasından Sadie'nin sesini ayırt edebiliyordum. Ve Felix'in. Hayır, Felix değildi. Görünmemeye çalışarak villa-nın yan tarafına yaklaştım. Benden birkaç metre uzakta, Lu-cas ve Sadie verandada yan yana oturuyorlardı.

“Listenin tamamını gerçekleştiremedim. Özür dilerim. Bu kadar kısa sürede bir diktatör bulamadım.”

“Endişelenme.”

“Gerçekten bir diktatörle tanıştın mı? Kimdi? Trump mı?”

“Aman Tanrım, hayır,” dedi Sadie. “Paul Kagame. Çeliş-kilerin adamı. Ruanda'yı geliştirmek için birçok şey yaptı, yine de dünyanın en baskıcı liderlerinden biri.”

“Tıpkı Marin'in seni tarif ettiği gibisin,” dedi Lucas. “Bir-den kendimi biraz yetersiz hissettim.”

Villanın yan tarafında, durduğum yerden Sadie'nin gülüm-sediğini görebiliyordum. “Lütfen. Kız kardeşimin çok fazla başa çıkamadığı her şeyin bir listesini tutabilirim; tehlike, tır-manma saçmalığı, gizemli yiyecekler, aslında tüm eğlenceli şeyler işte. Ama sen, onu bir dağa çıkardın, ona tarçın elması yedirdin ki onu henüz ben bile yemedim ve ona bir dalgıç kıyafeti giydirdin. Bunlar mucizevi başarılar.”

“Hepsini o yaptı. Ben sadece ulaşımı sağladım.”

“Kendi hakkını yeterince vermiyorsun. Etkilendim açık-çası. Baban bana harika biri olduğunu söylemişti ama bunun sadece bir ebeveynin gurur konuşmasından ibaret olduğunu sanmıştım.”

Lucas biraz geriye yaslandı ve yine o hareketi yaptı; hani şu hazırlıksız yakalandığında ellerini saçlarının arasından geçirip onları geriye doğru itmesinden bahsediyorum. İki gün önce onu sertçe öpüp bizi bir tepeden aşağı yuvarladığımda da aynısını yapmıştı.

“Şaşırdın mı?” dedi kardeşim. “Sana hayranlık duyduğunu bilmen gerek.”

“Mutlu olmamı istediğini biliyorum. Onu gururlandırdığımı umuyordum. Artık ailelerle ilişkiler farklı galiba. Benim geldiğim yerde çocuklarına onları sevdiğini söylemek normal karşılanmaz, herkese anlatıp duran siz Amerikalıların aksine. Sevgisini bana kendince gösterse de az konuşan bir adamdı.”

“Bana karşı öyle değildi,” diyerek bir yudum su içti Sadie. “Belki de bugüne dek biriktirdiği tüm kelimeleri söylemiştir. Belki benim de mektuplarla yaptığım şey buydu. Ne dersin? Klinikteki herkese seni övüyordu. Seninle, başardıklarınla gurur duyuyordu. Sana söylememiş olabilir ama seni çok sevdiğine eminim. Her zaman... senin üzerine bu kadar çok şey bırakmak zorunda kaldığı için nasıl pişman olduğundan bahsederdi, yine de her şeyi sana emanet edebileceğini biliyordu ki bu da iyi bir şey. Senin ne kadar yetenekli ne kadar zeki ve iyi biri olduğunu anlatırdı. Marin hakkında bir şeyler yapmaya karar verdiğimde, bana yardım edecek doğru kişi olacağını biliyordum. Hissetmiştim.”

“Ama ben her şeyi berbat ettim. Ona hiç yardım edemedim. Onu incittim.”

“Onu *ben* incittim, Lucas. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sırrımı ve bana yardım etmesi için babana verdiğin sözü tutuyordun. Böyle görünmediğini biliyorum ama çektiğim her fotoğraf üzerine yemin ederim ki Marin sana kızgın değil. Bana kızgın. Şu anda bana kızamazmış gibi hissediyor, bu yüzden seni suçluyor. Bu işler böyledir. Ona bir şans verirsen üstesinden gelecektir.”

Ona karşı çıkmak için ağzımı açtım. Ona kızgın değildim. Nasıl olabilirdim ki? Dünyaya kızgındım. Kadere ya da Tanrı'ya ya da herkesi benden bir hevesle alabileceğini hisseden her neyse ona kızgındım. Parçalara ayrılmam için beni tam zamanında hayata döndürdüğünden dolayı Lucas'a kızgındım.

“Bilmiyorum, Sadie,” dedi. “Bence kenara çekilsem daha iyi olacak. Marin'in birkaç macera yaşamasına yardım ettim ve artık sen de buradasın. İhtiyaç duyduğu kişi sensin. Ben sadece bir yabancıyım.”

“Bu doğru değil. Cidden. Onunla konuşman gerek. Aranızdakileri böyle bırakmayın.”

Lucas başını iki yana salladı. “Açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. İşe yaramaz. Hem bu sadece geçici bir şey olacaktı. Kurul beni sonsuza kadar bekleyecek değil. İşlerin geri kalanını halletmek için yakında Taipei'ye dönmem gerekiyor.”

“İş bahanesini mi öne sürüyorsun gerçekten?”

“Orası babamın imparatorluğu. Öylece bırakamam.”

“Burası, sen, aileniz, onun için önemli olanlar bunlardı. Yönetim kurulu toplantısı için bundan kaçmanı istemezdi. Bence bunu sen de biliyorsun.” Sadie bakışlarını ona dikti. “Beynimde kanser olabilir ama aptal değilim, Lucas. Kız kardeşimle aranızda bir şey olduğunu söyleyebilirim.”

“Ciddi bir şey değil,” dedi. Kendimi ahşap kaplamaya bastırıp başımı arkaya yasladım. Gözlerimi sıkıca kapattım. “Öyle görünüyordu belki. Son birkaç gündür birlikte etkileyici deneyimler yaşadık.”

“Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Sadie. “Çünkü ben inanmıyorum.”

“Birbirimizi pek tanımıyoruz. Ama kız kardeşini *tanıdığım* kadarıyla... aramızda bir şeyler başlamış olsa bile bana ihtiyacı yok. Sana ihtiyacı var. Artık birlikte olduğunuza göre, diğer sorumluluklarıma geri dönmem gayet doğal. Yö-

netmem gereken başka otellerim ve gelecek ay açılacak yeni bir solar cam tesisim var. Aşk macerasına ayıracak hiç vaktim yok. Üzgünüm. Önemi de yok zaten, öyle değil mi? Ted geri döndü.”

Sadie yavaşça başını salladı. “Bu benim de hatam. Senden o uçağa binmeni ve Marin’e göz kulak olmanı istediğimde, seni birbirinize bu kadar iyi uyacağınızı bilecek kadar tanı mıyordum. Açıkçası, onunla Ted arasında hâlâ bir şeyler olabileceğini sanıyordum. Ted’den sonra hayatına bir türlü devam edememişti. En azından, tekrar bir araya gelmezlerse bile Marin’in buna bir nokta koyabileceğini düşünmüştüm. Ama haklısın. Anlıyorum. Bu planı yaptığında sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Hayat devam ediyor.” Ardından dikkatini masadaki peçeteye verdi. Gevşemiş bir iplik parçası bulup parmaklarının arasına aldı. “Genellikle.”

Uzun bir sessizliğin ardından Sadie sonunda gevşeyen ipliğin ucunu kopardı. “Aslında kendimi o kadar iyi hissetmiyorum. Sanırım şimdi odama döneceğim.”

Lucas onunla beraber ayağa kalktı. “İyi misin?”

Sadie kolunu hafifçe dokunarak onu durdurdu. “Yorgunum sadece. Yolculuk beni beklediğimden daha fazla zorladı.”

Felix villanın kapısında belirdi. “Sakin ol bakalım,” dedi Sadie. “Birkaç metre yürümeyi kaldırabilirim.”

“Müsaadenle,” dedi Felix üzerine çullanırken. “Ayrıca, seni taşırsam gömleğinin içine de bakabilirim.”

“Onu neden sevdiğimi anlıyor musun?” dedi Sadie. Elini uzatıp yanağını kavradı.

Lucas gülümsedi. Saklandığım yerden bile ifadesindeki üzüntüyü görebiliyordum. “Bir şeye ihtiyacın olursa, sakın çekinm- ”

“Çekinmem. Artık hızlı aramalarım da kayıtlısın, Lucas Tsai.” Felix’e dönüp fısıldadı. “Bugün senin şanslı günün, uşak, çünkü hanımın sutyen giymiyor.”

Villanın içinde kayboldular. Verandadan Fransız kapılara doğru yürümeden önce Lucas'ın diğer yöne, kendi evine doğru gitmesini bekledim.

“Marin,” dedi.

Defteri elimden düşürdüm.

“Seni korkutmak istememiştim.” Eğilip defteri yerden aldı. Bana geri vermeden önce kapaktaki kumu temizledi. “Telefonumu unuttum.”

“Ah.” Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Sanki bir zırhmışçasına defteri göğsüme bastırdım.

Yanından geçerek metal yan sehpanın üzerindeki telefonunu aldı ve ceketinin cebine soktu. “Aldım.” Hafifçe cebine vurdu. “Şey, o zaman iyi geceler.”

“Hey,” diye seslendim arkasından. “Sadie’yi buraya getirdiğin için teşekkür ederim.” Başını salladı. “Tabii. Hiç sorun değil.” Ellerini cebine soktuktan sonra bir an yerde bir şeyler inceliyor, konuşmadan önce ne söyleyeceğini düşünüyor gibi öylece durdu. “Gerçekten çok üzgünüm, tüm olanlar için... Böyle olmasını beklememiştim.” Bir elini cebinden çıkarıp bana doğru uzanmasını izledim. Nefes alamadım. Elime uzanıyordu ama sonra duraksayıp –o hareketini tekrarlayarak– elini saçlarının arasından geçirdi. Kafası karışmış gibi başını iki yana salladı.

Ben de bunların hiçbirini beklemiyordum. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum, beni akmakla tehdit ediyorlardı. Onları saklamak için arkamı döndüm.

“İyi geceler,” dedi.

Gidişini izlemek için arkama baktım. Yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu. Defterin altında, göğsümde garip bir his yerleşti. Bakışlarımı ondan kopardım. Sundurma ışığı yandıktan sonra Sadie ve Felix dışarı çıktı.

“İlaç zamanı,” dedi Sadie. Giydiği tulumun cebinden bir

sigaralık çıkardı. “Ken bunu öğleden sonra benim için aldı. Seksi, değil mi?”

Kendimi gülümsemeye zorlayıp başımı salladım. “Süper seks, Sadie. Eğer otları yatırırsan hepimiz o otla yatmak isteriz.”

“Kim yatmakla ilgili bir şey söyledi...” Felix’e bakmak için kafasını çevirdi. “Bana mı öyle geldi Feel, yoksa Marin seks şakası mı yaptı?”

“Öyle galiba.”

“Aman Tanrım,” dedi Sadie. “Burada biriyle yatmışsın.” Kafamı çevirdim ki bu aptalca bir hareketti çünkü Sadie de ben de yakalandığımızda böyle yapardık. Yıllar içinde kafa çevirme olayında ustalaşmıştı. Bu ona has bir davranıştı. Benimse böyle bir davranışta bulunmaya neredeyse hiç ihtiyacım olmamıştı... şimdiye kadar. Sadie bana Sherlock Holmes’un sarhoş kadın versiyonu gibi bakıyordu.

“Teddy miydi? Geçmişte kalan baş belan?” Felix’e döndü. “Ne yaptığımı gördün mü?”

“Sen bir harikasın, orası kesin,” dedi.

Sadie bir an sessiz kaldıktan sonra nefesi kesildi. Felix de ben de irkildik. Ama o iyiydi. Gözleri yuvalarından fırlamış hâlde parmağını bana doğrulttu. “Teddy değil. Bir milyon dolara bahse girerim. Şimdi anladım. Yani, çok mantıklı. Üzgün bir köpek yavrusu gibi *davranıyordu*! Siz ikiniz işi pişirmişsiniz.”

“Kim?”

“İnsanlar buna hâlâ öyle mi diyor, *pişirmişsiniz*?” diye sordu Felix. Hiçbir şey söylemedim.

Sadie elindeki kaldırdı. “Affedersin, Felix, bence Marin’in buna bizden daha çok ihtiyacı var.”

“Kafam çok karıştı. Bu kardeş telepatisi falan gibi bir şey mi?”

“Ah be dostum. O kadar açık ki.” Cebinden bir çakmak çıkarıp elindeki otu yaktı. Uzun bir nefes çekip nefesini tuttu. “Yani Marin, seni alkışlıyorum. Adam çok çekici,” dedi dumanı üflerken.

“Bu akşam fazlasıyla eski modasın,” dedi Felix. “Böyle olmana bayılıyorum. Ama hâlâ kimden bahsettiğini anlamadım.”

Sadie otu Felix’e verdi. ““Keşke iç çamaşırım da beni böyle giyse,” böyle demiştin. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Felix otu bana uzattı. “Seni kurnaz tilki. Lucas Tsai’ye çakmışsın. Sende bu potansiyel olduğunu hep biliyordum zaten. Öyle demedim mi Sadie?”

“Potansiyeli varmış. *Gerçekten* varmış.” Sadie kıkır kıkır gülüyordu. “Bununla hiçbir şey yapamam. Ama aferin sana.”

“Siz en kötüsüsünüz,” dedim. Fakat değillerdi. Sadie hâlâ kendi aptal kafiyesi yüzünden attığı kahkahasını bastırmaya çalışıyordu ve Felix ona kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi bakıyordu. Onlar en iyileriydi. Sadie’yi hiç âşık görmemiştim. Onu hiç böyle görmemiştim. Öyle hayat doluydu ki. Ama işte.

Burnum yanmaya başlayınca ağlayacağımı anladım. Ne pahasına olursa olsun bu ânı mahvetmeyecektim. Sadie ve hayatının aşkıyla birlikte gülecektim. Onu kaybetmeyecekmiş gibi gülecektim. Sadie’nin ve Felix’in şok olmuş ifadelerini görmezden geliyormuş gibi yaparak otu Felix’in elinden alıp dudaklarıma götürdüm. “Ona ne yaptın?” dedi Felix. “Kardeşini bozdun bence.”

Komik olmaya çalışıyor, diye düşündüm dumanı ciğerlerime çekerken, gerçi kesinlikle haklıydı. *Bozulmuştum.*

En azından kalbim öyleydi.

Kırk Dört

Sadie uyandığında sabırsızlık içindeydi. Tam da bekleneceği üzere, Saba'da yapmak istediği şeyler için bir *İlk Beş* listesi vardı. Bunların kötü fikirler olduğunu söylemek istedim, Felix de bazılarına yüzünü buruşturarak baktı. Kimi kandırıyorduk ki? Biz onun kişisel dilek cinleriydik.

“Hamakta dinlenmek istemiyor musun?” diye sordum. “Meltem inanılmaz.”

“Zipline,” dedi. “Zipline’a gitmek istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyor—”

Suratını buruşturunca çenemi kapattım. “Birisi çok korkmuş gibi görünüyor. Marin korkmuş görünmüyor mu, Felix?”

Felix diğer odadan seslendi. “Kanı dondu.”

“Ben daha çok seni düşünüyordum. Şu anda bu bedenine fazla gelmeyecek mi?”

“Yani öylece oturmam mı gerekiyor? Bunu yaptığımı gördün mü hiç?”

Haklıydı. Hiç görmemiştik. Gücsüz ve zayıf olsa da Sadie hâlâ Sadie’ydi. Öylece oturması mümkün değildi.

“Tehlikeli ama,” dedim.

“Belki. Ancak böyle bir ölümü yeğlerim, anlarsın ya, diğerine kıyasla yani.” Uzanıp elimi sıktı. “Bana hayır diyemeyeceğini sen de biliyorsun. Suratımı asarım. Bana suratımı astırma, Marin.”

Derin bir nefes aldım. “Sen kazandın. Yenildiğimi kabul ediyorum. Sana asla hayır diyemedim, buna şimdi başlayacak falan da değilim.”

“Yaşasın.” Gülümsedi. “Hey, Felix, zipline yapmaya gidiyoruz. Üstümü değiştirmeme yardım eder misin?”

Felix villanın kapısında belirdi. Kızarmış gözlerine rağmen sırıtıyordu. “Elbiselerini çıkarmaktan daha çok *istediğim* bir şey yok.”

“Bunu eninde sonunda bana anlatacağını biliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Her bir iğrenç detayıyla hem de,” dedi. “Ama yalnızca takas yaparsak.”

“Ha?”

“Bana aptal numarası yapma ablacığım. Bu küçük ifşanın peşini sorgusuz sualsiz bırakacağımı mı sandın? Ayrıca, tamamen haklıyım. Bu kasvetli sabah ışığında bile boynundaki *Lucas Tsai*’yle *yattım* yazısını görebiliyorum.”

Refleks olarak boynuma dokundum. Felix kollarındaki giysi yığısıyla yanımdan geçti. Birbirlerine bir bakış attılar. Elim boynumdan çekti. “Bu çılgınlık,” dedim hareketimi örtbas etmeye çalışarak. “Boynunda yazıyor da ne demek? O deyim ‘alnında yazıyor’ değil miydi?”

“Şu muazzam morluğun alnında olmaması iyi olmuş o zaman,” dedi Sadie.

“Benim artık gitmem lazım.”

Kapıyı arkamdan yavaşça çekip kapanma sesini bekledim. Sadie’nin boğuk sesini duydum. “Buraya gel,” dedi Felix’e. Şu hâldeyken onu bu kadar mutlu, bu kadar huzurlu görmek dünyanın en garip şeyiydi. Gerçeküstüydü. Kansere yakalanmıştı. Bir erkek arkadaşı vardı. İyi, kötü, tüm bu yeni bilgiler kalbimi sıkıştırıyor, beni mahvediyordu. Söylemek istediğim o kadar çok şey ve cevaplanması gereken o kadar çok soru

vardı ki... Fakat şimdi bunların peşine düşecek değildim çünkü kendimizi iplere bağlayıp bir dağdan aşağı inecektik. Zipline. Kelimenin kendisi bile tüylerimi ürpertse de son birkaç gün içinde çarpıntıya neden olan pek çok şey yapmıştım; tüplü dalış, dağ tırmanışı, çıplak yüzme, Sabaoke... ve diğer şeyler ama hayatta kalmayı başarmıştım. Belki duygusal olarak biraz hırpalanmıştım. Aynı zamanda nasıl olduysa, yıllardır olduğumdan daha çok kendim gibi hissediyordum. Sadie zipline yapmak istiyordu, bu durumda kabul gören tek yanıt “Emniyet kemerleri nerede?” diye sormak olurdu.

Sadie’yle Felix yatak odasından çıktıklarında, en sevdiğim gri şortum ve Felix’ten aldığım çizgili, kayak yaka tişörtle kanepede oturuyordum. İkisi de kızarmıştı. Felix Sadie’ye kanepeye kadar yardım etti.

“Gidip çantanı alayım,” dedi ve yatak odasına geri döndü.

“Lucas nerede?” diye sordu Sadie.

Omuz silktim. “Onu görmedim.”

“Ama ona gelmesini söyledin, değil mi?”

Bana doğru eğilince, “Hayır...” diye itiraf ettim. “Ken bizi götürebilir.”

“Yani ikinci bir tur olmayacak mı?” Cevap vermedim.

“Lucas’ın gelmesini istiyorum. Benim için,” dedi.

“Bilmiy-”

Elini kaldırıp bana avucunun içini gösterdi. “Onu aramazsan-”

“Pekâlâ. Onu arayacağım.”

Telefonu alıp onun villasını aradım. Cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı.

“Wéi?”

“Lucas, merhaba.”

“Marin. Her şey yolunda mı?”

“Ah, evet. Biz iyiyiz. Sadie seni bu sabah bizimle zipline yapmaya davet etmemi istedi de.”

“Senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Tabii ki olmaz.”

“O zaman gelirim. Üstümü değiştirmem için bana birkaç dakika ver.”

Telefonu kapatıp Sadie’ye döndüm. “Birazdan burada olur. Mutlu musun?”

Sadie gözlerini kısarak bana baktı ama soruma cevap vermeden kapı çaldı. “Çabuk oldu,” diyerek kapıyı açmaya gittim. Olanlarla hakkında Lucas’la hâlâ konuşmamıştım ve konuşmak da istemiyordum. Kapı kolunu çevirirken kalp atışlarım hızlandı. Onun o karanlık, bilmiş bakışları tarafından alt edilmeye ya da ağzının sol köşesindeki küçük gamzeyi ortaya çıkaran hafif gülümsemeyi görmeye hazır değildim. Hoş, görmek zorunda da kalmadım çünkü kapıdaki Lucas değildi, Ted’di. Biz birlikteyken giydiği Tennessee beyzbol şapkasının aynısını giyiyordu.

“Selam Marin,” dedi.

“Merhaba.”

“Sadie.” Eliyle ona da selam verdi.

“Selam yabancı,” dedi. “Öyle kapıda durma. İçeri gel.”

Sadie’nin karşısındaki koltuğa oturdu. “Hayat sana nasıl davranıyor bakalım, Teddy? Seni son görüşümden beri hiç değişmemişsin. Şu şapka ve diğer her şey,” dedi Sadie.

“Ona pasaporttan bahsettim. Rol yapmamıza gerek yok.”

“Eyvah. Biraz entrika çevirmiş olabilirim. Onun yalnız olduğunu sanıyordum, sen de yalnızdın. Sahi, sen niye hâlâ yalnızsın?”

Omzunu silkti. “Marin yeri doldurulması zor biri, sanırım.”

Sadie kaşını kaldırdı. “Bunu öylece ortaya attıktan sonra susamazsın. Hadi ama, Teddy. Kız kardeşimi nasıl da unuttuğuna dair daha fazla şey duymak için can atıyorum.”

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ted bana bakınca huzur-

suz olup koltuğumda yer değiştirdim. Felix silindir spor çantasıyla yatak odasından çıktı. “Her şey hazır. Tanrım, burada ne oldu böyle? Tuhaf görünüyorsunuz.”

“Kanser mizahımı takdir etmediler.”

Felix, Sadie’nin yanındaki kanepenin koluna yerleşip yanağından öptü. “Bebeğim, sana kaç kez söyledim? Kanser mizahını benden başka takdir eden kimse yok. Çakozlayan tek kişi benim.”

“Bu yüzden seni buralarda tutuyorum.” Gülümsedi.

“Ben de burada durmuş, şu müthiş kıcımın peşinde olduğumu sanıyorum.”

“O da var,” dedi Sadie.

“Zipline için toplanma noktası burasıymış diye duydum,” dedi bir ses. Vücudum gerildi. Yanımda duran Ted’in ifadesi değişti. Lucas gerilmişti.

Amerika’da zipline için sorular sorulur, formlar doldurulur, tıbbi uyarılar ve mesuliyetten muafiyetler olurdu ama Saba’da bunlar yoktu. Lucas bizi adanın eteklerindeki dar, dolambaçlı yollardan geçirdi ve sonra cipi tabelasız bir yerden, bitki örtüsünün altında kaybolmuş gibi görünen toprak patikaya çevirdi. Birkaç dakika ormanın alt kısımlarından yavaşça ilerledik. Devasa büyüklükte parlak yapraklar arabanın yan taraflarına çarpıp duruyordu. Lucas cipin yoluna çıkan kaya ve ağaçların etrafından dikkatle dolaştı. Sonunda bitkiler seyrekleşti ve biz de bir tepenin üzerine çıktık. Bu tarz turistik yerlerde olmasını beklediğim gibi bir işaret falan görmedim ancak Saba’da geçirdiğim kısa süre içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da beklentilerimin çoğu zaman yetersiz kaldığıydı. Kısa, siyah saçlı ve koyu kahverengi tenli bir adam bizi görünce el salladı. Gülümsemesine eş değer parlaklıkta beyaz bir gömlek giyiyordu.

Adam tuhaf grubumuza aramızdaki hastanın aşıkârlığına

ve o hastanın emniyet kemerlerimizi alacağımız yere erkek arkadaşının sırtında taşınmasına karşı tepki gösterse bile, bunu bize belli etmedi. Ekipmanı omzuna astı ve küçük bir kulübenin yanından geçip zipline bölgesine giden kısa bir patikadan ilerlerken Lucas'la konuştu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum Lucas’a.

“Tabii ki.”

“Yani, bu güvenli mi? Burada başka kimse yok. Yasal gibi durmuyor da.”

“Bu, Laurentina’nın kuzeni Eviton. Hepinizle o ilgile-necek.”

“İlk kim gidiyor?” diye sordu Eviton. “İki hattım var, bu yüzden isterseniz iki kişi aynı anda gidebilirsiniz.”

“Ben,” dedi Sadie. “Marin, benimle gelir misin?”

Ona baktıktan sonra bakışlarımı yamacın aşağısına giden halata çevirme hatasına düştüm.

“Felix ve ben önce gidip aşağıda hanımları karşılayabiliriz,” dedi Lucas.

“İyi fikir.” Felix ona katıldı. “Aşağıda Sadie’yi ben beklem iyi olur.”

“Bana uyar,” dedi Ted. “Ben kalıp kızları bağlamaya yardım ederim.”

Lucas ona baktı. “Eviton o işi yapar. Belli bir şekilde yapılması gerekiyor. Ama sen en son gelebilirsin. Sana yakışır.”

“O zaman anlaştık,” dedi Sadie.

Lucas yanıma geldi. “İstersen Sadie’yle ikinizin halattan inerken fotoğrafınızı çekebilirim,” diye fısıldadı. Ona bakıp başımı salladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Onun ve onunla beraber olduğumuz her anın fotoğrafını istiyordum.

“Bu mükemmel olur. Teşekkür ederim.”

Telefonu elimden alırken parmaklarımız bir an birbirine dokundu ama ikimiz de elimizi çektik.

Felix ve Lucas'ın emniyet kemerlerini ayarlayıp dev metal karabinalarla güvenlik hatlarını bağlayan Eviton'un ellerini izledim. Emniyet kemerlerinin hepsine sağlam bir şekilde asıldı. Yeterince titiz görünüyordu, Laurentina'yla akraba olması da güven veriyordu, yine de bu kalbimin çarpmasına engel olamıyordu. Üstelik benim sıram bile değildi henüz. Başka yöne baktım.

Sadie kolumu çekiştirdi. "İzlemeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. Lucas'ın uçurumdan atlayıp metal bir halattan sarkarken havada yalpalamasını izlemeye dayanamazdım. Saçmalıyordum. Bunu biliyordum. Yaptıklarından sonra onu o uçurumdan kendim atmalıydım. Bana defalarca yalan söylemişti. Rol yapıp benimle ilişkiye girmişti. En kötüsü de bunun hoşuma gitmiş olmasıydı. Aptal elim, dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu. Ben tam bir aptaldım.

"Başla!" diye bağırdı Eviton.

Vınlama sesinin ve Felix'in bağırışlarının bitmesini beklerken nefesimi tuttum. "Şimdi arkanı dönebilirsin seni korkak," dedi Sadie.

"Hazır mısın?" diye sordu Ted.

"Evet," dedim. Emniyet kemerlerinin içine girdim, o da yukarı kaldırmama yardım etti. *Bunu yapamam*, diye düşünüp gözlerimi kapattım. Karabinalardan biri yerine oturdu.

"Bunu yapabilirsin, Marin." Elini belimdeki küçük oyuga koydu. Beni itmesini istemiyordum. Hazır olduğumda, hazır hissettiğimde kendi başıma gitmek istiyordum.

"Ted yapma," dedim. "Hazır değilim."

Sonra Sadie bağırdı. "Buna kimse hazır olamaz, Marin! Yaparsın, o kadar. HADI!"

Ted'in elleri belimi kavradıktan sonra beni itti. Rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Sadie keyif içinde çığlıklar atıyordu. Gözlerimi açtım. Birbirimizden çok uzakta değildik, belki birkaç

metre. Yüzündeki saf neşeyi görebiliyordum. Başını geriye atıp uludu. Gittikçe hızlanıyorduk. Aşağıda, orman yerini kayalara bırakmıştı. Okyanusun parıltısını uzaktan görebiliyordum. Yukarı bakınca gökyüzünün muhteşem maviliğiyle karşılaştım. Havada süzülüp birbirimize şakıyan kuşlar gibiydik. Sadie'ye baktım. Benim güzel kuşum.

Fren devreye girdi, en sonunda Lucas beni yakalamadan önce biraz geri sektim. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri ona bu kadar yakın olmamıştım. Usulüne tam anlamıyla uygun hareket ediyordu. Korktuğum gibi gözlerimin içine bakmadı. Sadece kemerlere dokunmuştu. Ayaklarım platforma güvenli bir şekilde değer değmez beni bıraktı. Diğer tarafta, Felix ve Sadie öpüşüyorlardı. Lucas kafasını çevirdi.

“Ne?” dedi Sadie baktığımı fark ettiğinde. “Adrenalin bir afrodisyaktır. İkiniz de bunu biliyorsunuz, değil mi?”

Felix kahkaha attı. “Çok kötüsün.”

“Fotoğrafı görmek ister misin?” diye sordu Lucas. Ekranı baktım. Tanrım, çok mutlu görünüyorduk –ben ve Sadie– havada uçuyorduk.

“Ah, ben de bakayım,” dedi Sadie. “Marin, şu lanet olası görkemli yaratıklara benziyoruz. Bayıldım!”

Gerçekten görkemli yaratıklara benziyorduk, Sadie ve ben. Gölgeleikten sızan güneş bizi ışıkla kaplamıştı, yüzüm sevinçle parlıyordu. Sadie mükemmel görünüyordu. Kalbim hâlâ çarpıyordu. “Haklısın Sadie. Bu oldukça harika bir fotoğraf, her şeyiyle.”

Ted platforma ulaştığında coşkulu bir çığlık attı. “Zipline çok iyi fikirdi, Sadie. Acayip hızlıydı. Kim başka bir tur daha istiyor?”

Sadie elini kaldırdıktan sonra geri dönmeye başladık. Zirveye çıkmamız biraz zaman aldı. Tepe dikti, Sadie'yi sırtında taşıdığı için gidiş hızımızı Felix'e göre ayarlamaya çalıştık.

“Önce ben gideceğim. Bebeğim, hadi birlikte gidelim,” dedi Sadie zirveye ulaştığımızda.

Felix yere oturdu. Biraz soluklanması gerektiğini düşünsem de o nazikçe kız kardeşimin bileğini tuttu. Ona duyamadığım bir şey söyledi.

“O kadar yüksek değil,” dedi Sadie.

“Sadece birkaç dakika dinlen, tamam mı bebeğim? Doktor seni aşırıya kaçman konusunda uyarmıştı.”

“Doktorun canı cehenneme.”

“Korkarım dünyadaki en olağanüstü kadına delicesine âşığım, bu yüzden Dr. Reed’i bir kenara koymam gerekecek. İtirazın kabul edildi. O akıllı ve yetenekli bir doktor ama belki de onu yedek kulübesine gönderirim.” Hâlâ elini tutuyordu. *Sadece biraz dinlen*, dedi ağız hareketleriyle.

Sadie biraz çökmüş gibi göründü. En sonunda razı olup kucağına yerleşti. “Başka biri gitsin,” dedi Sadie. “Ben yeterince heyecan yaşadım. Bir kucak molası veriyoruz.” *Son birkaç dakika içinde rengi soldu*, diye düşündüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Lucas.

“Sadie iyi ama biraz ölçüyü kaçırdı galiba.”

Başını salladı. “Fazla gelmiş olmalı.”

“Gel de bunu ona anlat. Bir şey elde edemezsin. Sadie her zaman kendi bildiğini okur.”

“Ben seni kastetmiştim,” dedi.

Omuz silktim. “Ben iyiyim.”

“Burada çok fazla iyi var.”

“Marin her zaman düşüncelerini gizli tutmayı sevmiştir.” Lucas ve ben ona doğru döndük. Ted şapkasını geriye doğru çevirmişti. “Dışarıdan izlemek çok komikmiş. Yani, Tanrım, o zamanlar tam bir salaktım.” Ellerini önünde tutarak kaldırdı. “Alınmak yok, dostum. Sarf ettiğim her türlü çabaya değdiğini anlamam uzun zaman aldı,” dedi.

Lucas'ın bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. İnsanlar onunla öyle konuşmazdı. Ona itibar eder ya da ailedenmiş gibi davranır, saygı duyarlardı. Ona meydan okumazlardı. Lucas ellerini ceplerine sokup hafif bir selam verdi. Ardından yürüyüp gitti.

Ted bana doğru bir adım attıktan sonra dudakları kıpırdamaya başladı. Lucas'ın beni çektiğini hissedebiliyordum, gözlerim onu takip etmek istiyordu. Birkaç metre arkasında Felix, Sadie için bir meyve suyu kutusu tutuyor, Sadie de pipetten küçük yudumlar alıyordu. Lucas haklıydı. Bu zordu. Çok zordu. Platforma doğru adım atıp Eviton'a başımı salladım. Emniyet kemerlerimi teçhizata bağladı ve karabinayı güvenli bir şekilde yerine oturttu.

Sonra tek başıma atladım.

Kırk Beş

Villaya döndüğümüzde Sadie uzun bir şekerleme yaptı. O uyurken Felix’le ben dışarıda oturup soğuk bira içtik, yanında da Ken’in getirdiği pizzayı yedik. Bir süre sessizce yiyip içtik. Hâlâ olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

“Bu iyi bir pizza,” dedi Felix. “Sadie Karayipler’e gideceğimizi söylediğinde tam olarak hayal ettiğim şey bu değildi, yine de güzel.”

Peçetemi aşağı indirdim. “Anlamıyorum, Felix. Nasıl her şey normalmiş gibi davranabiliyorsun? Yani, Sadie’yle ikiniz balayındaymış gibi hareket ediyorsunuz. O hasta.”

Felix başparmağıyla bira şişesinde oluşan buğuyu sildi. “Bunun farkındayım,” dedi kısık sesle. Bana baktı. “Ne yapalım, Marin? Kepenkleri mi indirelim?”

“Öyle demek istemed–”

“Sana söylememe sebebinin *bu* olduğunu düşündün mü hiç?”

Sözlerinin canımı acıtmasına ses çıkaramadım. Ne diyebilirdim ki? Bana söylememişti. Ama nasıl yapacağını bilmediğini söylemişti. Felix başını iki yana salladı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. Yumruğunu alnına bastırdı. “Kızgıyım. Bu senin suçun değil, acısını senden çıkarmamalıyım. Tanrım, o daha yirmi altı yaşında. Yirmi altı. Daha yaşayacak çok şe-

yimiz olması gerekiyordu. Kendini iyi hissetmediğinden bile haberim yoktu. Bilseydim, onu daha önce doktora götürürdüm. Belki... Ne bileyim. Belki bir fark yaratırdı.”

Gözlerimi sıkıca kapattım.

“O zamana geri dönebilseydim, yaptıklarımı değiştirirdim. Daha fazla dikkat ederdim. Ama *bizi* değiştirmezdim. Hem de hiçbir şeyimizi. Onu elimden geldiği kadar, uzun süre boyunca çok seveceğim.” Bardağını masanın üzerinde çevirdi. “Hem ayrıca bunun bizim balayımız olamayacağını kim söyledi?”

Yanaklarımdan gözyaşları akarken sertçe başımı salladım. Ona, sevgili Felix’e kocaman sarıldım. Kardeşim için hayal ettiğim kişi o değildi ama zaten Sadie’nin herhangi biriyle ilişki yürütebileceğini düşünmemiştim.

“Poposunda Swarovski kristalleriyle *Yeni Evli* yazılmış bir eşofmanım var,” dedim. “Size ödünç verebilirim.”

Tam o sırada Sadie dışarı çıktı. Kapıya yaslanmak için durdu. “Benim erkeğime mi yürüyorsun sen?” diye dalga geçti. “Tanrım, Mar, azıcık çıplak yüzüyorsun ve hemen erkek delisine dönüşüyorsun.”

Felix ona yardım etmek için sandalyesinden fırlasa da Sadie eliyle uzaklaşmasını işaret etti.

Yavaşça yanımızdaki açık sandalyeye doğru ilerledi.

“Peki, cidden siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?”

“Senden,” dedim.

Felix hâlâ ayaktaydı. “İçecek bir şey ister misin? Buzdolabında biraz Hindistan cevizi suyu gördüm.”

Sadie başını salladı.

Felix gittiğinde Sadie bana döndü. “Bugün için teşekkür ederim. Sana göre olmadığını biliyorum.”

“Bana göre olan sensin,” dedim. Elimi ellerinin arasına aldı. Üşümüştü. “Ayrıca küçük planın işe yaradı sanırım.

Tüm o risklerin o kadar da kötü olmadığını anlamaya başladım. Birazcık macera iyi bir şey olabilir.”

“Sadece birazcık,” dedi.

Başparmağımla işaret parmağımla birbirlerine yakın tuttum. “Azıcık.”

“Minicik,” diyerek gülümsedi. “Senin için işleri kolaylaştırmadığımı biliyorum, Mar. Riske giriyorum, söz dinlemiyorum. Sonra düşünüyorum ya da tutuklanıyorum ya da Peru’dan eve köpek gibi hasta dönüyorum.”

“Durumunu o zaman mı öğrenmiştin?”

Parmaklarını birbirine doladı. “Felix kamp ateşinde gine domuzu pişirmeye çalışmıştı, anlarsın ya. Bu orada bir incelik olarak kabul edilir. Hatırladın mı? Sana söylediğimde yeşilin dört ayrı tonuna dönmüştün. Fakat bu kadar hasta olmamın nedeni o değilmiş. Çok komik. Lucas’ın babası bu hikâyeye bayılıyordu. Bunu hayal dahi edemezsin ama orada yaptığımız tüm o sohbetler kıyamet, kasvet ve derin konuşmalardan ibaret değildi. Başkalarının iğrenç bulup da bizim yemeyi sevdiğimiz her şeyle ilgili epey konuşmuştuk. İçkiye batırılmış canlı karidesler ve çubuğa geçirilmiş akrepler. Ton balığı gözü. Bence özellikle orada bulunan iki yemek meraklısı Amerikalıyı korkutmak hoşuna gitmişti.” Düşünceli görünüyordu. “Sadece komik değil, kibar ve cömertti de. En iyisiydi.”

Bir zamanlar Lucas’la ilgili ben de böyle şeyler düşünmüştüm. Artık ondan emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Bütün dünyam altüst olmuştu. Sadie aklımı sadece onun yapabileceği şekilde okumuş olmalıydı çünkü elime uzanıp zayıfça sıktı. “Lucas Tennessee’ye geldiğinde her şeyi mahvettiğimi biliyordum. Seni asla incitmek istemediğimi bilmelisin, hanım evladı. Bu berbat. Sanki ne yaparsam yapayım sana zarar vereceğim... Sadece sana yardım etmek istemiştim.”

Burnumu çektim. “Ettin, Sadie. Bana yardım ettin.”

“Üzülme. Bununla, kanserle, hepsiyle başa çıkabilirim ama sana dayanamıyorum. Ağlamandan nefret ediyorum.”

“Ağlamıyorum.” Gökyüzüne bakıp gözyaşlarının akmasına engel oldum.

Felix kapıda Hindistan cevizi suyuyla yeniden belirdi.

“Bence,” dedi Sadie’nin önüne içeceğini koyarak. “Kız kardeşinin söylemeye çalıştığı şey, evlilik teklifinden dolayı duygu seline kapılmış olduğu, değil mi?”

“Ha?” dedi Sadie. “Ben uyurken otumun geri kalanını mı içtiniz siz?”

Felix bakışlarını Hindistan cevizi suyuna sabitledi. Gayet normal görünüyordu. Küçük karton kutu. Pipet. Aman Tanrım, pipete geçirilmiş yüzük. Pipete geçirilmiş bir yüzük vardı. Sadie de görmüş olmalıydı çünkü nefes nefese kalmıştı. Felix’e baktı.

“Otunu içmedik, bebeğim.” Tek dizinin üzerine çöktü. “Kız kardeşin, senin ve benim burada balayındaymışız gibi davrandığımızdan bahsediyordu. Bu da beni şu soruya getirdi: Neden balayımızda olmayalım ki?”

Uzanıp Sadie’nin elini tuttu.

“Sadie, sen ve ben dünyayı birlikte gezdik. Birbirimizin en iyi ve en kötü hâllerine tanık olduk.”

Sadie’nin yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

“İnanılmaz derecede güzel şeyler gördük, korkunç şeylerle karşılaştık ve günün sonunda, bütün o yerlere birlikte gitmek ya da bunların hepsini birlikte yapmak istediğim senden başka kimse olmadı. Sen tanıdığım en cesur, en zeki, en yetenekli, en komik, en sevecen, en çılgın insansın. Senin eline su dökebilecek başka bir fotoğrafçı ya da insan yok.”

Sadie artık ağlıyordu. Bense tam bir enkazdım. Felix’in gözleri yaşlarla dolu olsa da kendini tutuyordu. “İster eşyaları-

nı taşımak anlamına gelsin ister yemeğini pişirmek, seninle çalışmak hayatımın en büyük ayrıcalığıydı. Bu yüzden bana bu ayrıcalığı da bahşeder misin diye sormak istiyorum. Eğer beni kabul edersen, senin kocan olmayı çok isterim. Senin olduğumu söylemeyi çok isterim. Sadie, benimle evlenir misin?”

Sadie’ye baktım. Felix’i izliyordu. Hindistan cevizi suyunu baktı. Felix uzanıp yüzüğü pipetten aldı. “Bu bir süredir bende duruyor,” dedi.

“Ne kadar süredir?”

“K.’den beri. Ama sonra sen hastalandın ve ben düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

Sadie elleriyle Felix’in yüzünü kavradı. “Felix Gabriel Hernandez, sen bir aptalsın. Ama benim aptalımsın.”

“Bunun anlamı—”

“Evet,” dedi Sadie. “Zaten burada olduğumuza göre yani, neden olmasın?”

Elini öne uzatınca Felix yüzüğü parmağına taktı. Biraz büyük gelmişti ama Sadie elini yumruk yapıp kalbinin üzerinde tuttu. Felix kollarını onun etrafına doladı.

Hain bir gözyaşını yüzümden sildim. “Ken’i arayıp birinin şampanya göndermesini isteyeceğim.”

Villaya doğru yürürken Sadie’nin, “Sadece şaka yapıyorum, Feel,” dediğini duydum. “Son hayalim buydu. Sendin.”

İçeri girince telefonu alıp resepsiyonu aradım. Gözyaşları özgürce gözümünden akıyordu artık. Telefon çalmayı bıraktığı sırada burnumu çekiyordum.

“Konsiyerj.”

“Ken, ben Marin.”

“Ken dışarıda. Ben Lucas.”

Sesini tanımam gerekirdi. Sadece, otel sahibinin kendi otelinin resepsiyonunda çalışmasını beklemiyordum. “Bu iş

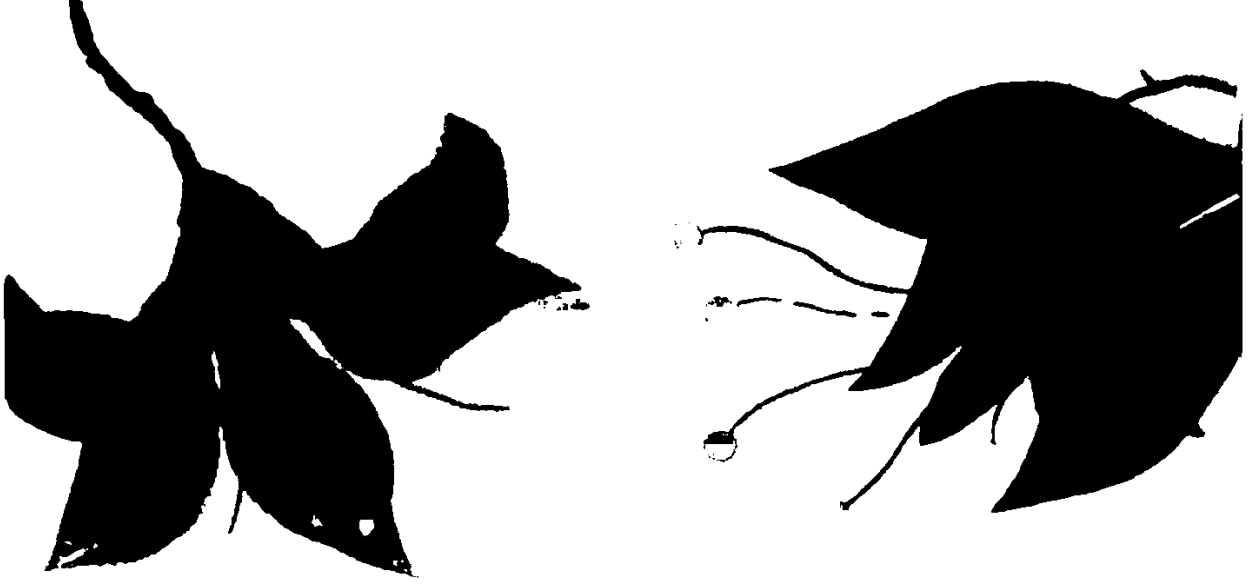
senin maaşın için biraz aşağıda kalmadı mı?” dedim geçirdiğim şoku örtbas etmeye çalışırken.

“Ken’in randevusu vardı, diğer konsiyerjimiz Marlana da çarşamba günleri koro dersleri veriyor, yani iş başa düştü. Nasıl yardımcı olabilirim?” Ciddi ses tonu canımı yakmıştı.

“Şey, biraz şampanya alabilmeyi umuyordum.”

“Elbette. Biriyle gönderirim.”

Balon gibi söndüm. Neyi kutladığımızı bile sormamıştı. “Sadie ve Felix biraz önce nişanlandılar da. Yani şey, bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Cennet Tatil Köyü’nde plansız düğünler yapıyor musunuz?”

Kırk Altı

Lucas sabah bize ve Sadie'nin gelinlik ölçüsünü almak için gelen Laurentina'ya kahvaltı getirdi. Villa, önümüzdeki birkaç gün boyunca düğün planlama merkezi olacaktı. Felix, Sadie ve ben önceki akşam uyumamıştık. Lucas'ın gönderdiği bedava şampanyayı içip düğünleri için ne istediklerini konuştuk. Kimse söylemedi ama hepimiz kaybedecek zamanımız olmadığını düşünüyorduk.

Sadie bir elbise istedi. Güzel, beyaz, gelenekselin dışında, türünün tek örneği. Saba'ya özgü bir şey. Çelik variller ve gardenyalar istedi, içinde mumlar olan kâğıt fenerleri gökyüzüne göndermek istedi. Bütün isteklerini Lucas'a ilettim, hepsini bu kadar kısa sürede karşılayamayacağını düşünüyordum fakat o hızlıca, benim okuyamadığım güzel notlar alıp başını sallamakla yetindi. Laurentina'dan Sadie için dantelli bir elbise yapmasını istemek benim fikrimdi.

Lucas'ı kapıda karşıladım. "Sadie hâlâ uyuyor, ama olsun. İçeri gel."

Lucas yemek sepetini masaya koydu. "Ken'i ara, işin bitince biri gelip bunu alsın. Çiçekler için birkaç arama yapmam gerekiyor," dedi kapıya doğru dönerek.

"Ona başka bir şey istemesini söyleyebilirim," dedim. "Sadie her zaman esnek olmuştur."

Başını iki yana salladı. “O çiçekleri bulacağım.”

Onu dışarıya kadar takip ettim. “Bütün bunlar için teşekkür ederim.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Önemli değil,” dedi, eli saçına giderken.

“Seninle konuşamadık.”

“Merak etme, bana sohbet borçlu değilsin.”

“Ama ben istiy–”

Felix başını kapıdan dışarı uzattı. “Hey, sesini duyduğumu sandım, Lucas. Biri beni daha sonra kasabaya götürebilir mi? Sadie özel bir şey giymemi istiyor, bu yüzden beni alışverişe gönderiyor.”

“Seni götürebilirim ya da muhtemelen Ken götürür. Buraya gelmek üzeredir.”

“Doğru ya,” dedim. “Dün gece bir randevusu vardı.”

“Elisabet’le” dedi Lucas. “Sanırım neyi kaçırdığının farkına vardı.”

“İyi olmuş.”

Neredeyse o ritme, her şey ortaya dökülmeden önceki kolay sohbetlere geri dönüyorduk ama o çoktan geriye doğru adım atmaya başlamıştı bile.

“Gitmeye hazır olduğunda beni ara, Felix,” Dönüp orman patikasına doğru ilerlemeye başladı.

Lucas tamamen gözden kaybolduğunda Felix bana bir bakış attı. “Gerçekten öylece bırakacak mısın?”

“Denedim.”

“Sadie senin bu ‘deneme’ versiyonunu görseydi, kışına tekmeyi basardı.”

“İyi ki hâlâ uyuyor o zaman.”

Başını iki yana salladı. “Tamamen kurtulmuş sayılmazsın. Uyanmış. Biz konuşurken arkadaşın Laurentina’yla *Eggs Benedict** hakkında sohbet ediyordu.”

* Her biri Kanada pastırması, haşlanmış yumurta ve hollandaise sosu ile doldurulmuş iki yarım İngiliz çöreğinden oluşan ortak bir Amerikan kahvaltısı veya brunch yemeği –ç.n.

“Sadie ne zamandan beri yumurta seviyor?”

Felix kapıdaki elini esnetti. “Yutması kolay ve Sadie’nin gerçekten kaloriye ihtiyacı var.”

Ve işte, öylece, korkunç gerçek yine karşımıza çıkmıştı. Evlilik teklifine, elbiselere, adadaki zorluklara kendimizi o kadar kaptırmıştık ki neredeyse unutmuştuk. Belki de amaç buydu. Tek yaptığımız, içler acısı korkunç şeyleri beyaz satenlere sarmak mıydı?

Felix içeri girdi. Açık kapıdan Sadie’yi selamlayıp neyi kaçırdığını sorduğunu duydum. Elbisenin detaylarını öğrenmesin diye Sadie onu dışarı gönderdi. Birkaç dakika sonra elinde kruvasanla yanımdan geçerken, “Ona göz kulak olur musun?” diye sordu bana. “Yemeğini yer yemez steroidini alıyor. Şifonyerin üzerindeki ilaç kutusunda. Diğeri de kırmızı kapaklı şişede. Ona ihtiyacın olmayacaktır.”

Geldiklerinde Felix bana Sadie’nin ilaçlarıyla ilgili tüm bilgileri vermişti. Beynindeki şişliği azaltmak için steroidler. Acil durumlar için nöbet önleyici ilaçlar. Ağrı kesici ilaçlar. Onlara, ilaç kutusuna, turuncu şişelere, kırmızı kapaklı olana bakmak istememiştim. Kız kardeşimin ne kadar hasta olduğunun somut hatırlatıcılarıydılar. Bugün onlara ihtiyacımız olmayacağını umuyordum. Bugün her şey beyaz saten ve dantelle ilgili olmalıydı.

Masaya gidip Laurentina ve kız kardeşime katıldım. Sadie minik yumurta parçalarını kaşıklıyordu. Elleri biraz titrediği için birden fazla parçayı düşürdü. Yemesine yardım etme dürtüsüne direndim. Laurentina, Sadie’ye sorular sorarken bir kâğıda çizim yapıyordu. Elbiselerde en sevdiği şekil neydi? Askı istiyor muydu? Elbisenin ne kadar süslü olmasını istiyordu? Laurentina arkı, dantelli nakış modellerinden bazı örnekler getirmişti.

Sadie onlara yavaşça göz gezdirdi. Arada sırada odağını kaybediyordu. “Şu kuş da ne?”

“Hangi kuş, Sadie?” diye sordum.

“Renkli olan. Sandalyenin arkasında duruyordu.”

“Çok renkliyse muhtemelen kırmızı macaw papağanıdır, buralarda bu türden biraz var. Eskisi kadar olmasa da hâlâ var.”

“Danteliinde kuşlar istiyorum.”

“Bunu yapabilir misin?” diye sordum. Kalan zamanımıza bakılırsa imkânsız bir görev gibi duruyordu.

Laurentina yapmakta olduğu taslağa baktı, prenses yakalı ve dantel kaplamalı, robadan bir elbiseydi. Hiçbir şey söylemedi ama dantelin üzerine minik kuşlarla açılmış kanatlar çizdi. İşi bitince kâğıdı yukarı kaldırdı. “Bu nasıl?” diye sordu.

Taslağa baktıktan sonra Sadie’yi izlemeye başladım. Kaşığını indirip parmağını kurşun kalem çizgilerinin üzerinden geçirdi. “İşte bu,” dedi. “Hayalini kurduğum elbise tam olarak buydu.”

Sadie’nin tabağına baktım. Sanki hiç yemek yememiş gibiydi. Lucas, pipetli cam şişelere taze sıkılmış meyve suları koymuştu. “Meyve püresi ister misin?” diye sordum.

“Pek aç değilim. Belki sonra.”

“Şimdi ölçülerini alabilir miyim?” dedi Laurentina. “Sonrasında hemen başlayabilirim. Lucas düğünü yakında yapmak istediğini söyledi.”

Sadie yavaşça sandalyesinden kalktı. Kendini ayağa kaldırabilmek için elleriyle masadan destek almak zorunda kalmıştı. Yardım etmek istiyordum ama onu iyi tanıyordum. Laurentina hızla çalışıp mezurayı becerikli ve özenli parmaklarıyla Sadie’nin zayıf vücudunda dolaştırdı. Söylediği rakamları taslağa yazdım.

Laurentina işini bitirdiğinde, “Sorun olmazsa arkadaşım Esmeralda’dan bana yardım etmesini rica edeceğim,” dedi. “Çok yetenekli bir terzidir. O korsajı yapar, ben de danteli

hallederim. Birlikte daha hızlı bitiririz. Bütün gelinler sabırsızdır. Ronaldo'yla olmak için nasıl sabırsızlandığımı hatırlıyorum. Koridoru koşarak geçmek istemiştim.”

İkimiz de gülümsedik. Laurentina'ya kapıya doğru eşlik ederken, “Elbette, ne yapman gerekiyorsa yap, sorun değil,” dedim. “Lütfen ikinize de ne kadar ödeyeceğimi bana haber verin.”

Elini benimkinin üzerine koydu. “Paran sende kalsın. Bu, benim yeni arkadaşıma hediyem olacak. Kız kardeşine güzel bir elbise yapacağım.”

“Herkes öyle muhteşem davranıyor ki ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Hiçbir şey söylemene gerek yok. Biz böyleyiz işte.”

“Nasıl yani?” diye sordum. Laurentina gibi evli, barklı, üç çocuklu, tarihi bir sanatla uğraşan birinden, bilgece bir öğüt gelir diye umuyordum. Benden çok büyük olmasa da tanıdığım tek anneydi.

“İhtiyacı olan insanlara yardım ederiz, o kadar. Hepsi bu.” Bunu bir anlığına düşündüm. Saba'ya ayak bastığım andan itibaren tanıştığım herkes bana karşı çok yardımsever, çok cömert davranmıştı. Geziler, yemekler, sohbet, evdeyken başıma gelmemiş zahmetsizce gösterilen nezaket. Tabii ki Tennessee'deki insanlar da iyi ve arkadaş canlısıydı. Ama burası farklıydı. Burada, zorla tatile gönderilerek geldiği yerde mahsur kalmış yabancı bir kadına ailedenmiş gibi davranmışlardı. Belki de bu, gerçekten özel olan bu yerin emaresiydi. Sadie'nin buraya neden cennet dediğini anlayabiliyordum. Çünkü öyleydi.

Laurentina, “Elbiseyi hazır olur olmaz getireceğim,” dedi. Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

Açık kapıdan Sadie'ye bakmak için arkamı dönünce, başını kolunun üzerine koyup kanepede kıvrıldığını gördüm. O

kadar küçülmüştü ki bana çocuk olduğumuz zamanları hatırlattı. Sadie bir yerlere tırmanıp sorun çıkarırken kendini o kadar zorlardı ki geceleri biz *Who's the Boss'un** tekrarlarını izlerken her zaman böyle, başı uzattığı kolunun üzerinde, tıka basa dolu kanepemizde sızıp kalırdı. Sadie gün boyunca annemizin tavşan kürkü etolüyle –kürk giymenin kötü bir şey sayılmadığı zamanlarda, baloda giydiği beyaz olan– altın camlı neon yeşili güneş gözlüklerini takmayı ve Mona** gibi davranmayı severdi. Mona annemi hep güldürdü. Annem eve geldiğinde Sadie'nin Mona'yı böylesine çok oynama sebebinin bu olduğu hiç aklıma gelmemişti... *Who's the Boss* dizisine ilgisini kaybedip o kürkü görmeye dayanamadığı zamanlarda bile. Annemin eve gelirken yanında getirdiği acıyı, görevde gördüğü kötü şeylerin gölgesini, kendi evimizin güvenliğinde bile içini kemiren korkuyu, yakında tekrar bizi terk edeceği için duyduğu pişmanlığı, kaçırıldığı şeylerin –sergilediğimiz oyunlar, ilk regl dönemim, Sadie'nin kırılan dişi, Graywolf ödülüm– üzüntüsünü görüyordu. Sadie o zamanlar bile yardım etmek istemişti. O da Sabalı olabilirdi. Hastalığı yüzünden eriyip bittiği hâlde kendine bakmak yerine bana yardım etmeye çalışıyordu. Bazı insanlar böyleydi, yardım ederlerdi. Başkalarını kendilerinin önüne koyar, insanlara yardım etmek için riske girer, sadece yardım olsun diye tehlikeli, zor işler yaparlardı. Annem gibi. Sadie gibi. Sadie bunların hepsini yapmıştı; gezi, valiz, Ted'i göndermek, hatta Lucas'ı tüm bunlara dâhil etmek, sadece bana yardım olsun diyeydi.

Lucas. Mektupları bulduğumda yüzünde oluşan acı dolu ifadeyi düşündüm tekrar. Belki de Lucas'ın da yapmaya çalıştığı tek şey yardım etmektir.

* 1984–1992 yılları arasında Amerikan TV kanalı ABC'de yayınlanmış olan komedi dizisi –ç.n.

** *Who's the Boss* dizisinde Katherine Helmond'ın oynadığı karakter –ç.n.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı nazikçe arkamdan kapattım. Sonra kanepede Sadie'nin yanına oturup saçından arta kalanları düzelttim. Biz küçükken annem bunu her gece yatmadan yapardı. Yapmam gereken tek şey buydu.

"Bunu o gün de yapmıştın," dedi Sadie.

"Uyuduğumu sanıyordum." Sözünü ettiği günün hangisi olduğunu sormama gerek yoktu. Annemizi kaybettiğimizi öğrendiğimiz gündü. Dünyamızı altüst eden bir diğer gün. Bir türlü atlatamadığımız gün.

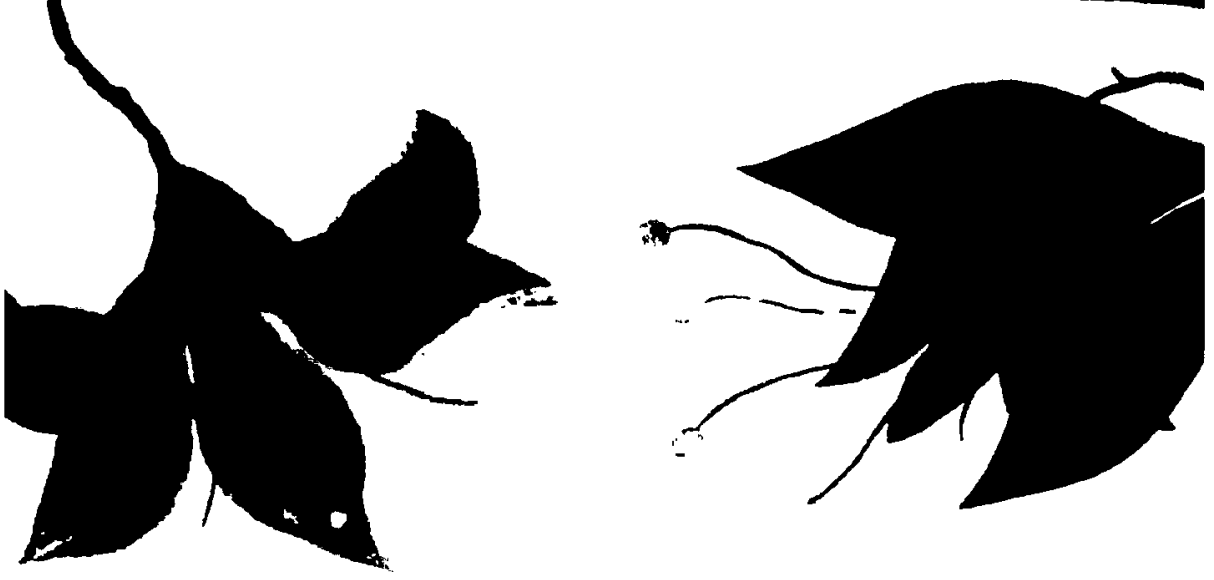
"Geçen onca yıla rağmen," dedi Sadie. "İçimdeki kara kutu bir saniyeliğine de olsa açıldığında, sanki annemin kaybıyla gelen o acı dışarı sızıyor ve öyle canımı yakıyor ki nefes alamıyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Sana söylemem gereken bir şey var, hanım evladı. Zor kısmı hatırladığım hâlde, o gün ne bulduğumuzu hatırlamıyorum. Düşündüğün buydu, değil mi? Hayır. O yolculuk için yanımızdan ayrıldığı günü hatırlıyorum. O ve ben Tennessee Duvarı'na tırmanmak için erkenden kalkmıştık. Sen uyuyordun. Haftalardır her gece geç saatlere kadar, annemin geri döner dönmez bağlantılarından bazılarına göndereceğine söz verdiği makalen üzerinde çalışıyordun. Mükemmel olmasını istiyordun." Sadie hırıltılı bir nefes almak için duraksadı. Ben de kendi nefesimi tuttum. "Annem ve ben güneş kumtaşlarını sıcaktan kavurmadan önce, Golden Locks tepesine hızla tırmandık. Başımı kucağına koyup uzun süre öyle kaldım, o da parmaklarını buklelerimin arasından geçirdi. Neyse, annemle eve çok geç geldik. Okul ve uçuş zamanı gelmişti. Ben o ısıltılı tepelerde onunla birlikteyken sen sabahı tek başına mısır gevreği yiyerek geçirdin. Özür dilerim. Bunun için çok üzgünüm."

"Sadie, bunu yapma. Lütfen. İkimizin de annemle bağ kurduğumuz yollar vardı. Seni asla suçlamadım." Elimi başının üstünde gezdirdim.

“Ne var biliyor musun, hanım evladı? Annemin o gün Golden Locks’ta ne dediğini hatırlamıyorum. Hatta artık yüzünü bile net olarak hatırlayamıyorum. Sadece bazen parmaklarının saçlarımın arasından kaydığını hissedebiliyorum. Sen de aynen onun gibi yapıyorsun, biliyorsun.”

“Onun gibi olacağımı düşünüyordum,” diye itirafta bulundum. “Ama onun gibi olmaya ancak bu kadar yaklaşabildim.”

“Kendin olmalısın. Bu yeter de artar bile.” Bundan emin olmadığımı söylemek üzereyken Sadie benden önce davranmıştı. “Biliyor musun, hanım evladı, annem saçlarımı düzeltirken hiç şarkı söylemezdi. O harika biriydi ve onu özlüyorum ama bu söylediğim kısım yalnızca sana ait ve ben buna bayılıyorum.”

Kırk Yedi

Öğrendiğim bir şey vardı ki o da ruhunuzun aynı anda çok fazla üzüntü kaldırabileceğiydi. Ancak bir sınırimız vardı. Küçük, tuhaf ailemizin her bir bireyi, bu sınıra ulaşmıştı. Kâğıt fenerleri monte etmediğimiz ya da Lucas'ın bir gecede uçakla getirttiği gardenyaları düzenlemediğimiz zamanlarda, içimizi bir korku kaplıyordu. Meşguldük.

Gelinlik dört günümüzü almıştı. O dört günde, Sadie tesis görevlilerinin getirdiği yemekleri yemeyi bırakmıştı. Felix onu, bana her bahar lisede içtiğim *SlimFasts** ürünlerini hatırlatan içeceklerle kandırmak zorunda kalmıştı. Diğer yandan Sadie ise bu duruma burun kıvrırmıştı. *Bunun kitle iletişim araçları tarafından yürütülen, hiç de gerçekçi olmayan ideal kadın vücut tipine uygun görünesin diye kilo vermen gerektiğini düşündüren o saçma sapan ataerkil anlayıştan geldiğinin farkındasın, değil mi? Uzak dur şu sıvı kadın düşmanlığından, Marin!*

Artık o içecekten pipetle yudumlar alıyordu. Bazen genzine kaçıyordu. Elmacık kemikleri daha da belirginleşmişti. Daha fazla uyuyordu. Felix'in kaşları arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Sadie uyurken Felix volta atıp duruyordu. Lau-

* Sattığı ürünlerle insanların diyet ve kilo verme planlarını teşvik eden bir Amerikan gıda şirketi —ç.n.

rentina'nın bitmiş elbiseyle geldiği gün, Felix ve ben doktoru arayıp çağırsak mı diye tartışıyorduk.

"Onkoloğu bize bunun olacağını söylemişti," dedi Felix.

"Ama yapabilecekleri bir şey olması lazım. En azından yutkunmasına yardım edebilecek bir şeyler. Sıvı ya da o tip bir beslenme şekli falan yok mu?"

"Bunu istemedi, Marin."

Tüm vücudum çöktü. Bunu biliyordum. Sadie isteklerini açıkça dile getirmişti. Beslenme yok. Sıvı yok. Olağanüstü önlemler yok. İki şey istemişti. Kayalık siyah bir kumsalda, beyaz gardenya ve yasemin kokuları arasında, güzel bir elbise içinde Felix'le evlenmek ve zamanı geldiğinde, istediği gibi ölmek.

"Biliyorum, yine de berbat bir his."

"İnan bana evlat," dedi. "Ben de aynısını hissediyorum."

Birbirimize sımsıkı sarıldık. "Senden daha yaşlı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Arkamızdan biri Fransız kapının camına tıklattı. Laurentina'yı anında tanıdım. Sarı desenli güzel bir elbise giymişti, kolları beyaz bir elbise çantasıyla doluydu.

"Bitti," dedi.

Rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür."

"Hadi gidip Sadie'ye gösterelim."

Felix ve ben birbirimize baktık. Sanırım o da ben de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık çünkü Lucas'a haber vereceğini söyledikten sonra keten pantolonuyla işlemeli gömleğinin asılı olduğu askıyı aldı.

Sadie, Laurentina'yı ve elinde tuttuğu şeyi görünce canlandı. Yatakta kendini biraz yukarı itti. "Ah, nasıl oldu da bu kadar çabuk bitirdin?"

Laurentina giysi çantasının fermuarını açtı. "Ada büyü. Bizim sırrımızdır."

“Dudaklarım mühürlü,” dedi Sadie.

Laurentina’nın bana verdiği elbiseyi Sadie’ye götürdüm. Sadie parmak uçlarını üzerinde gezdirdiği elbiseye uzun uzun baktı. İpeksi straplez korsajından, dantel kaplamasına kadar tıpkı fotoğraftaki gibi görünüyordu.

“Korkarım bana çok büyük gelecek,” dedi Sadie. “İştahım kesildi de.”

Laurentina başını sallayıp çantasını kaldırdı. “İğne ve ipliğin düzeltemeyeceği bir şey değil ya.”

Sadie bana baktı, gözleri günlerdir olmadığı kadar parlaktı. “Felix nerede?”

“Sanırım damatlığını giymeye gitti.”

Küçücük ama bir o kadar mükemmel parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu. “Gerçekten mi? Şimdi mi?”

Başımı salladım. “Hadi sana elbiseni giydirelim.”

Sadie yavaşça doğrulup oturdu. Sonra annesinin onu giydirmesini bekleyen bir çocukmuşçasına kollarını havaya kaldırdı. Merdiven Koyu’na baktığım zamanki gibi gözlerimi sımsıkı kapatmak zorunda kaldım. Aşağıdaki kayalar ikimizi de parçalamak için bekliyordu sanki. Soluğumu yavaşça bırakıp gözlerimi açtım.

Laurentina bir adım öne çıkıp elbiseyi yukarı kaldırdı. “İşte başlıyoruz,” dedi. Onu diğer tarafından dikkatle tuttum. Elbise omuzlarına indiğinde Sadie kolumu kavrayıp yavaşça ayağa kalktı. Tenime değen elinin ne kadar soğuk olduğunu düşünmemeye çalıştım. Solgun cildi benek benek olmuştu. Gözlerinin altındaki halkalar, Lucas ve Ken’in çiçekleri yerleştirdiği kumsaldaki çakıllarla aynı grilikteydi. Elbiseyi Sadie’nin küçülmüş bedenine uydurmak için çok fazla iplik gerekmesine rağmen üzerinde güzel cennet kuşlarının süzülüşü dantel işleme, vücudunun keskin hatlarını yumuşatmıştı. İlave kumaş katmanları ve biraz da yaptığım makyajla

neredeyse eski Sadie gibi görünüyordu. Böylece –gerçeği– kendimize bile unutturmuştuk.

“Senden önce evlendiğime inanamıyorum,” dedi Sadie aynadaki yansımamıza bakarak. Hâlâ koluma yaslanıyordu. “Çok kızgın olmalısın.”

“Moralim bozuk.”

“Saba’nın en iyisini becermemiş olsaydın, bu Teddy’yle senin düğünün olabilirdi.”

“Sen en kötüsüsün.”

“Hayatın boyunca asla benden daha kötü birini bulamayacaksın.” Eh, işte buraya kadardı. Ağlamaya başladım. Çirkin, kıpkırmızı bir suratla, vücudu sarsan hıçkırıklarla hem de. “Ah, hanım evladı yapma. Yapma. Bugün mutlu bir gün. Hem Felix’in *Game of Thrones*’tan* bir Ak Gezen’le** evlendiğini düşünmemesi için bu makyajın gerçekten kalıcı olması gerekiyor.”

“Tamam,” dedim yüzümü silerken. “Bir an geldi geçti. İyiyim artık. Makyajın güvende. Hadi seni evlendirelim.”

“Muhteşem.”

Sadie hayatında ilk kez geleneksel olmakta ısrar ettiği ve düğünden önce Felix’in onu görmesine asla izin vermeyeceğini söylediği için tören alanına gitmek gibi küçük bir sorumuz vardı.

“Bu kötü şans,” dedi.

“Ee...” Küçük bir parçam Sadie’nin benimle dalga geçtiğinden oldukça emindi. İroniye dikkat çekmemi istiyordu, böylece kendisi de gülebilecekti. Ama benim fazlasıyla istediğim şey, ağlamaktı. Şans onunkinden daha kötüye gidebilir miydi? Sadie’nin durumunda, kader özellikle acımasız

* George R. R. Martin’in epik fantezi serisi Buz ve Ateşin Şarkısı’ndan uyarlanmış olan dizi –ç.n.

** HBO televizyon dizisi Game of Thrones ve George R. R. Martin roman dizisi Buz ve Ateşin Şarkısı’nda geçen insansı bir yaratık –ç.n.

davranmış gibi geliyordu bana. Fakat Sadie böyle hissettiyse bile hiç söylememiştii. Neyse ki Ken bir arazi motosikletiyle çıkageldi. Sadie'nin motosiklete bindiğinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, düğünü için hep hayalini kurduğu ulaşım aracı buydu.

Geçen gün Sadie'ye bluz aldığım dükkânda bulduğum elbiseyi üzerime geçirdim. Sadie beyaz olanı sevse de ben karşı çıkmıştım. "Evet!" demişti. "Tam Pippa Middleton'a* göre."

"Sanırım bu seni Prenses Kate yapıyor, değil mi?"

"Hey, taç uyuyorsa..."

Sonunda soluk şeftali rengi bir elbise bulduk. Gösteriden çıkmış bir balerinin giyeceğı türden bir şeye benziyordu. Sadie bunun benim kış tonlarıma çok iyi gideceğini söyledi, ne demek oluyorsa artık. "Ayrıca o cansız göğüslerin i-na-nıl-maz görünüyor," dedi.

Onu susturmama rağmen daha fazla cesaretlendi. Sesini yükselterek konuştu. "O şeyin korsesi var mı? Eğer yoksa, orada sihir gibi bir şey var demektir... Tabii bana söylemek istediğın bir şey yoksa. Bay Tsai'yle geçirdiğın gece alışılmadık derecede verimli geçmiş olabilir mi?"

"Aman Tanrım, Sadie. Hayır," demiştim. "Elbiseyi alacağım, oldu mu?"

Elbisemin fermuarını çektikten sonra villadan çıkıp Lucas'ın evine giden patıkaya doğru hızla ilerledim. Tören için özel plajını önermişti ve Felix'le Sadie bunun mükemmel olduğunu düşünüyorlardı. Ormanın içinden geçen yol, Sadie'nin üzerinde olduğu arazi bisikleti için çok engebeliydi, bu yüzden Ken ve Sadie'den önce oraya vardım. Felix suyun kenarında bekliyordu. Yakışıklı görünüyordu. Tıraş olmuş ve saçlarını geriye doğru taramıştı. Felix'in görünümündeki bu olumlu değişimde Lucas'ın parmağı olup olmadığını merak

* İngiliz kraliyet ailesinin gelini Catherine Middleton'ın kardeşi -ç.n.

etmekten kendimi alamadım. Felix'in işlemeli gömleğinin yakasına tek bir gardenya iliştirilmişti. Lucas onun yanında duruyordu. Bakışları yerde, bekliyordu. *Her an, diye düşündüm, bakışlarını kaldırıp beni görebilir. En azından cılız göğüslerim harika görünüyor.*

Önemi olduğundan da değildi ya. Önemi yoktu. Koydaki arazi motosikletinin motorundan gelen gürleme sesi, Sadie'nin gelişini o daha gelmeden duyurmuş oldu. Görkemli bir savaşçı görecekmışiz gibi hepimizin gözleri birkaç dakika içinde ortaya çıkacağı noktaya sabitlendi. Mükemmel bir Sadie girişiydi bu.

Ted yanıma geldi. "İnanılmaz görünüyorsun," dedi fısıldayarak. Dudaklarını yanağımın üzerinde gezdirdi.

"Sadie'yi görene dek bekle."

O da başını salladı. "İşte orada," dedi. "Vay canına."

Kırk Sekiz

Lucas o sahilde bir mucize yaratmıştı. Dalgaların karaya taşıdığı odunlardan ve farklı renklerde kumaş şeritlerinden yapılmış bir sunak ve hem sesi hem kendisi Taye Diggs'e* çok benzeyen, herhangi bir mezhebe bağlı olmayan bir papaz vardı. Nasıl yaptıysa, Lucas Bob Dylan'dan "*Wedding Song*" çalmayı bilen bir çelik varil grubu bile bulmuştu. Sadie'nin gardenyaları ve yaseminleri, kıyı şeridi boyunca ilerleyen koyu renk kayaların üzerindeki bembeyaz bulutları andıran deniz köpükleri gibi her yerdeydi. Kokuları havayı dolduruyordu. Ama bunların hiçbirisi kız kardeşimle kıyaslanamazdı. Zayıf ve çelimsiz olsa da ışık saçıyordu. Ona bakmak biraz acı veriyordu –çok güzeldi, benim parlak güneşimdi– ama başka tarafa bakamıyordum.

Sadie, Ken'in eşliğinde kumsal boyunca yavaşça ilerledi. Bir elinde küçük bir gardenya buketi tutmuş, diğer eliyle de Ken'in koluna sıkıca sarılmıştı. Felix'e bakmak için döndüm. Kardeşim onun elini tutup önünde durana kadar nasıl nefes alacağını unutmuş gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Sadie.

Felix gülümsedi. "Vay canına."

* Amerikalı bir tiyatro ve sinema oyuncusu –ç.n.

Nikâh memuru bir adım öne çıktı. “Bugün hepimiz burada iki olağanüstü insanın, Sadie ve Felix’in evliliğine tanıklık ediyoruz. Onlar bir bütünün yarısı değil, hayatlarını birbirine bağlamayı seçmiş iki eksiksiz bireyler. Birbirinin etrafında kıvrılan ve sert kıyı boyunca büyüyen ada ağaçları gibi bağımsızsınız, Sadie ve Felix. Ancak birlikte daha güçlüsünüz. Bu birliktelik sayesinde sevinç ve zorluklarla yüzleşecek, ısıyan günleri ve fırtınaları birlik ve sevgi içinde, birlikte atlatacaksınız.”

Bir anlığına gözlerimi kapattım. Nikâh memuru zaten karşı karşıya oldukları fırtınayı biliyor muydu? Birlikte olsalar bile buna dayanamazlardı. Ben dayanamazdım. Yine de Sadie hiçbir sorun yokmuş gibi Felix’e gülümsüyordu. Hayatının en mutlu günüydü.

“Ailemi tanıyan herkes, buradaki yazarın ben olmadığını biliyor,” dedi Sadie. Felix’in arkasındaki Lucas başını iki yana salladı. Sadie devam etti. “Ama Felix, sen yanımda olduğun sürece yapamayacağım hiçbir şey olmadığına beni ikna ettin, ben de şansımı denedim. Benim gibi anneni kaybettiğinde, insanlara ve hayata çok sıkı tutunmaman gerektiğini zannedersin çünkü her şey bir anda sona erebilir. Senden önce hiç kimseyi sevmek ya da kimseye bağlanmak istemiştim. Portekiz’de seni ilk öptüğümde deniz suyu yüzünden halüsinasyon gördüğümü söylediğimi biliyorum fakat öyle değildi, seni bir süredir öpmek istiyordum. Bunu bilerek yapmıştım. Sana âşık olmak tamamen kazaydı. Benimle ilgilendin ve beni gerçekten mutlu ettin, ben de değiştim. Beni tüm ihtişamımla ve en kötü hâlimle kabul ediyorsun. Sırlarımı sakladığın ya da suçlarımı örtbas ettiğin zamanlar dışında her zaman dürüstsün. Hata yapmama izin veriyorsun ve hatta

yanımda yer alıyorsun. Hem şefkatli hem acımasızsın, her zaman elimi istediğim kadar uzun süre tutuyorsun. Memurun hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar demeyeceğini biliyorum çünkü bu gerçekten moral bozucu olurdu ama biz bu sözleri zaten tuttuk. Sana ne zaman ihtiyacım olsa, nerede ihtiyacım olsa yanımda oldun. Seni hayatımın sonuna kadar seveceğime söz veriyorum derdim ama hepimiz bunun yeterince uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden onu yapmak yerine sana sonsuza kadar söz veriyorum.” Sonunda sesi biraz çatladı, geri kalanımız da parçalara ayrıldı.

Felix oldukça iyi dayanmasına rağmen o anda kendini kaybetti. Hepimiz kaybettik. Hem Lucas hem de Ken başlarını öne eğdiler. Ken elinin tersiyle gözlerini sildi. Felix’in vücudu bir hıçkırıkla sarsılsa da başını dik tutmayı başardı. Sadie uzanıp Felix’in yanaklarından süzülen yaşları sildi. Gülümsemeye çalışan Felix’in çenesi titriyordu.

Ted bana doğru eğildi ve fısıldadı. “Bu biz olabiliriz, Mar. Bunu görebiliyor musun?”

Görmüştüm, yıllar önce. Eski Marin ve eski Ted. Artık o kız mıydım? Doğruyu söylemek gerekirse, beş dakika önce şu derme çatma ahşap sunağın üzerinden Lucas’a bakarken, kız kardeşimin istediği çiçekleri almak için nasıl uçakla geldiğini düşünürken de bunu görmüştüm. Ama şu anda bunların hiçbirini göremiyordum. Bugün, Sadie ve Felix’le ilgili bir gündü. Sadece onların günüydü.

“Sadie, sen bir güçsün. Sen yerçekimisin. Daha seni tanımadan beni kendine çektin. Sana bunu hiç söylemesem de sanat okulunda çektiğin bir fotoğrafı görmüştüm. Memphis’teki sanat merkezinde sergileniyordu. O fotoğrafta ruhunu paylaşmıştın. Havalanan bir kuştı, basit ve saf bir şeydi ama onu

gördüğümde ağlamak istemiş, aklımdan çıkaramamıştım. Bu yüzden, dergiye geldiğinde senin yanına atanmayı talep ettim. Bu kadar yetenekli biriyle çalışmanın bir onur olacağını düşündüm. Sonra seninle tanıştım ve sen... sendin. Eşsizdin. Ondan sonra ne olursa olsun hep senin yanında olmak istedim. Hâlâ istiyorum. İyi, kötü, çirkin. Seni tanıdığımdan beri hem yere daha sağlam basmamı sağladın hem de ayaklarımı yerden kestin. Birlikte dünyanın her yerine gittik, inanılmaz şeyler gördük... ama bunların hiçbirisi seninle yarışamaz bile. Komik ve vahşisin, nazik ve güzelsin. Açık, dayanıklı ve seksisin. Bizim gibi küçük insanlardan çok daha güçlüsün. Seni her gün sevip destekleyebildiğim için sahip olduğum şansa inanamıyorum. Uykuya dalarken ve uyanırken gördüğüm yüzün, sana ait olmasına inanamıyorum. Sen benim dünyamın harikasisin.” Boğazını temizledi. “Seni çok seviyorum. Sen benim için her zaman, her yerde her şey olacaksın.”

Kız kardeşim ve Felix’in birbirlerine söyledikleri her keymiyi hatırlamayı planlıyordum, aynı zamanda hiçbir şey duymuyordum. Öyle mutlu görünüyorlardı ki şaşkına dönmüştüm. Sadie’nin yüzünde sevincini haykıran, sanki her an patlayacakmış gibi bir ifade vardı. Artık bir erkek kardeşim olduğu için mutluydum, parlak güneşimiz Sadie’nin etrafında dönen başka bir gezegen daha demekti bu. Aynı zamanda her an beni gözlerimden akmakla tehdit eden gözyaşı yağmuru engellemeye çalışmakla meşguldüm.

Felix ve Sadie el ele tutuşup yüzüklerini takarken hem güldüler hem ağladılar. Tam o anda gerçek güneş alçaldı ve arkalarındaki gökyüzü kızıla boyandı. Yükselen ay ışığı Sadie’yi gümüşe çevirdi. Lucas ve Ken lambaları aydınlatıp küçük bir şenlik ateşi yaktılar. Davulcular çelik varilleri çal-

maya başladı ama Sadie kocasının kollarından destek alarak ritme göre hafifçe sallanmakla yetindi. Kocası. Her şey bir hayal gibi görünüyordu. Ama yine de tüm dünyam, bildiğim ve bilmediğim her şey alt üst olmuştu. Sadie'nin bir kocası vardı. Parmağına bir yüzük takmıştı. Elini tutup Felix'le onun için hazırlanan küçük masaya oturmasına yardım ettiğimde parmağındaki yüzüğün gevşek olduğunu fark ettim.

Sadie, içi oyulmuş Hindistan cevizi kabuklarının içinden yavaş yavaş *callaloo* çorbası içiyordu. "Bunu neden bu kadar sevdiğini görebiliyorum," dedi bana. "Bu benim yeni favo-
rim bile olabilir."

Garsonlardan biri, sahilde sıcak taşlarla kaplı çukurda pişirilmiş ıstakoz ve istiridyeleri getirdi. Felix Sadie'ye birkaç küçük parça yedirdi. Elisabet çok güzel bir pasta yapmıştı. İki katlıydı ve katlar Sadie'nin çok sevdiği guava jölesinden ince bir katmanla birbirinden ayrılmıştı. Pastanın her yeri gün batımı renginde tereyağı kreması ve şeker hamurundan yapılmış, dev tropik çiçeklerle kaplıydı.

"Ne kadar yetenekli değil mi?" diye fısıldadı Ken, Elisabet pastayı herkesin önüne koyduğunda. Bunu söylerken bana bakmadığını fark ettim. Görünüşe göre Sadie ve Felix'in aşkı bulaşıcıydı.

Felix'le Sadie pastayı birlikte kestiler. Sadie pastayı yutmadı ama bu, dilimin çoğunu Felix'in yüzüne sürmesine de engel olmamıştı. Hatta biz onu alkışlarken pastanın kremasını bile yaladı. Laurentina ve Ronaldo iyi geceler demek için uğradılar. "Muhteşem bir gelinsin," dedi Ronaldo.

"Yüzde yüz gelinliğimden kaynaklanıyor. Teşekkür ederim."

Ronaldo başını iki yana salladı. "Hayır. Senden kaynak-

lanıyor. İkinizden. Sahip olduğunuz şey çok özel. Sahip olduğunuz şeye de birbirinize de iyi bakın. Size mutluluklar diliyoruz.”

Laurentina yanağıma dokunup gülümsedi. “İyi geceler hayatım.” Ardından Ronaldo’ya döndü. “Bu düğünlerde bir şey var, değil mi? İnsanlara onları sevdiğini söyleyesin geliyor.”

“Biz söylemesek daha iyi,” dedi Ronaldo ona sarılarak. “Hatırladığım kadarıyla en son bir düğüne gidişimiz, dokuz ay sonra kucağımızda Jonathon’la sonuçlanmıştı. Evimizin kapasitesi çoktan doldu.”

Bir avuç misafirin geri kalanı da gittikten sonra Lucas ve Ken kâğıt fenerleri çıkardılar. Lucas bir tanesini bana uzattı. Ona bu düğünün gerçekleşmesi adına yaptığı her şey için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim ama sadece sessizce, “Teşekkürler,” diyebildim. O da başını salladı.

Küçük grubumuz ellerinde kalemlerle kâğıtlara dileklerini yazıyordu. Ted benim yanımda durunca onunkini gördüm: *İkinci bir şans*. Ben de kendiminkine *bir mucize* yazdım. Başka kimsenin feneri için ne yazdığını anlayacak kadar iyi göremiyordum. Lucas’inkinde ne yazdığını merak ettim, tabii bir şey yazdıysa. Etrafta dolaşıp uzun bir kibritle mumları yaktı. İçlerindeki hava ısınırken bir an için fenerleri tuttuk. Sonra ellerimizden yıldızlarla süslü gökyüzüne doğru havalandılar. Sadie’nin durduğu yere doğru yürüyüp kollarımı ona doladım.

“Senin fenerin ne diyordu?” diye sordum.

“Benim bileceğim ve senin de öğreneceğin bir şey.”

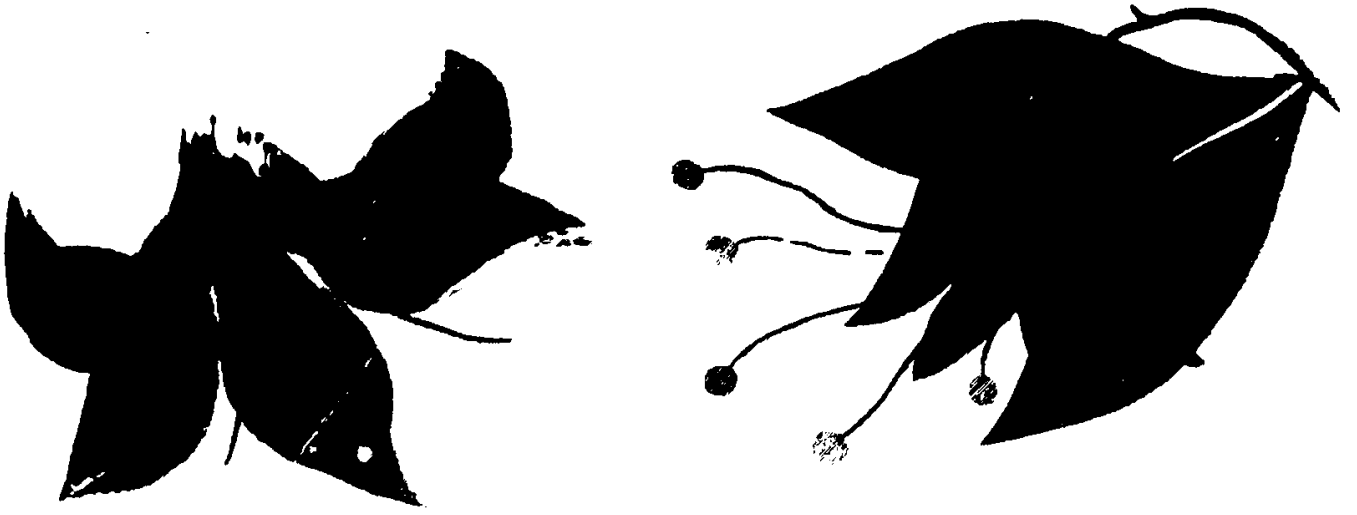
“Evlisin,” dedim. Başımı başının yan tarafına yasladım.

“Evliyim. Kesinlikle gerçekleşeceğini ön göremediğim şeyler listesine eklenecek bir madde daha.” İçini çekti. “Ama benim Felix’im oldukça muhteşem biri.”

Felix tek başına çelik variller eşliğinde dans ediyordu. Sadie'nin özellikle istediği “*Big Bamboo*” adlı melodiyle korkunç görünen bir popo sallama hareketi yapıyordu. “Salla bebeğim,” diye seslendi Sadie.

“Evet,” dedim. “O gerçekten muhteşem.”

Kardeşim de öyleydi. Mükemmel bir eşleşmeydi. Felix haklıydı, Sadie bir güçtü. Yerçekimiydi. O olmasaydı, hepimiz gece gökyüzünde süzülen birer dilek feneri olabilirdik. Çok güzel bir gündü ama zihnimde dönüp duran düşünceyi susturamıyordum: O olmasaydı ne yapardık?

Kırk Dokuz

Felix, yorulan Sadie'yi eve götürdükten sonra uzun süre sahilde kaldım. Sanki çok uzun bir eşikten geçiyormuş gibi onu patikadan villaya doğru taşımıştı. Çelik varil davulcuları da pastanın bir kısmını yanlarına alarak gittiler. Lucas'ın daha önce yaktığı küçük şenlik ateşinin yanına oturdum, o da sahilde kayaların arasına sıkıştırdığı odun parçalarıyla ateşi besledi. Ken ortadan kaybolup bir gitarla geri döndü.

"Bu bana eski zamanları hatırlatıyor," dedi Ted.

"Birbirinizi okuldan mı tanıyorsunuz?" diye sordu Ken.

"Evet, üniversitedeyken birlikteydik," dedi Ted, ben cevap vermeye fırsat bulamadan. "Hatta bir ara bu kıza yüzük bile almıştım."

Ken gitarını tıngırdatıyordu. Lucas, onun yanındaki kayanın üzerine tünemişti. Arkasına yaslanıp ağırlığını ellerine verdikten sonra gökyüzüne baktı.

"Yine de her şeyi berbat ettim. Nepal'e gitmek için harika bir fırsat yakalamıştım. Marin'in nasıl biri olduğunu ikinizin de bildiğine eminim, kendisi gitmek istemedi. Bunu yürütmeyi başarabilirdim. Başarmam gerekirdi. Ama genç ve aptaldım. O zaman fark etmemiştim, asıl hayatımın fırsatı olan şey onunla birlikte olmaktı."

Ona baktım. Rol yapmıyordu. Hatırladığım Ted'di bu,

kütüphanede tanıştığım Ted. Annem öldüğünden beri ilk kez kendimi bütün hissetmemi sağlayan kişiydi o zamanlar. Söylediklerinde gerçekten ciddiymi. Yüzüne yansıyan alevler gözlerini çarpıcı bir yeşile çevirmişti. Lucas ayağa kalkıp ateşi beslemek için daha fazla odun buldu. Alevlerin üstüne büyük bir parça koyunca mavimsi gökyüzüne doğru kırmızı kıvılcımlar saçıldı. Tek kelime bile etmemişti.

Ken şarkıları bitirdikten sonra geceyi noktaladı. “Yol için son bir parça kek,” dedi eline bir parça alarak. Bir ısırık aldı. “Tanrım, tadı aşk ve özlem gibi. Her seferinde böyle. Bunu nasıl yapıyor?”

“Bu bir gizem,” dedi Lucas.

“Tatlı bir işkence işte. Hepinize iyi geceler.”

“İyi geceler Ken,” dedim.

Gece havasında beni ürperten bir serinlik vardı. Çıplak kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Ted ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Lucas daha fazla yakacak odun bulmak için kumsalın diğer tarafını araştırdı.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Ted.

Okyanusa bakıyor, dalgaların ay ışığında bir anlığına beyazlaşıp sonra tekrar karanlığa karışmasını izliyordum.

“Şimdi olmaz Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Yani, şu anda *düşünemiyorum*. Biraz zamana ihtiyacım var.”

Ted nefesini verdi. “Anlıyorum.”

“Öyle mi?” Nasıl anlayabilirdi ki?

“Beklemeye hazırım, Marin. Seni aceleye getirmeyeceğim.”

Bunu gerçekten inanarak söylediğini fark etmemiştim. Saatler geçmiş gibi geldi ama Ted kıpırdamadı. Lucas ateşi ve sessizliğini devam ettirerek ikisini de körükledi. Gözlerimiz alevin üzerinde bir iki kez buluşsa da hepsi bu kadardı. Ted yüksek sesle esnedi. Ben de yorgundum ve çakıl taşlı sahilde oturmaktan her yerim ağrımıştı.

“Yatmayacak mısın?” diye sordu Ted.

“Yeni evlileri bu gece yalnız bırakayım diye düşünmüştüm. Balayında ablanın yanında olması biraz can sıkıcı olur.”

Boğazını temizledi. “Benimle kalabilirsin. Ana binada bir odam var.”

Çenemi dizime dayadım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ama biraz uyuman lazım. Kalıp seninle takılabiliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Yarın konuşuruz.”

Ted, kütükleri sopayla dürtmekle meşgul olan Lucas’a baktı. Ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi. “Emin misin? Seni burada bırakmak doğru gelmiyor...” “Onunla” demek istediği belliydi ama Ted’in hakkını vermem gerekiyordu çünkü cümlesini bitirmemişti.

“İyi olacağım, burayı seviyorum. Ayrıca, Saba süper güvenli bir yer.”

“Gerçekten *değişmişsin*,” dedi ve sonra dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Ted, bekle,” diye seslendim arkasından. Ceketini omuzlarımdan indirdim. “Ceketini unuttun.”

“Sende kalsın, en azından üşümeyeceğini bilirim.”

Uzaklaşmasını izledim. Bugün çok kafa karıştırıcı bir gün olmuştu. Harika, acı tatlı ama kafa karıştırıcı. Düğün partisi son ikiye kalmıştı. Ateşin bir tarafında elinde Ted’in ceketıyla düğün elbisemin içindeki ben, diğer tarafındaysa gün boyunca neredeyse tek kelime etmeyen Lucas vardı. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Her sohbeti başlatmak için hep dört dörtlük bir patavatsızlıkla yorum yapabilen Sadie’ye kanalize olmaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Öfkem biraz yatışmışsa da hâlâ kızgındım. Bir de tam olarak kategorize edemediğim başka duygular vardı. Elisabet’in yaptığı pastadan bir parça daha yemek için can atarken buldum kendimi.

Lucas ateşin etrafından dolaşarak gelip yanımda durdu. “Zöu ba,” dedi.

“Ben iyiyim.”

Elini bana doğru uzattı. “Hadi gidelim.”

Başımı kaldırıp ona doğru baktım; gümüşü ay ışığıyla çevrelenmiş silueti, gece göğünde belirmişti. Bu mesafeden evinin şeklini seçebiliyordum. Birden oraya geri döndüm, onun yatağında yatıyordum, bu sahildeydim ve su etrafımızda dalgalanıyordu. Elim onun elindeydi.

Elim onun elinde miydi? Ne zaman onun elini tutmuştum ki ben? Hiçbir fikrim yoktu ama parmaklarımız birbirine dolanmıştı ve beni evine doğru götürüyordu. Hızla hareket eden bulutlar ayı gölgede bırakmış ve yağmur yağmaya başlamıştı. Lucas hızını artırınca ben de engebeli zeminde ayakta durmaya çalışarak onun arkasından koştum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Gökyüzünde şimşek çakmadan önce içeri girmeyi başarmıştık. Giysilerimiz yağmurdan sırlıklam olmuştu. Sahilden koşarak geldiğim için göğsüm inip kalkıyordu. Lucas yine bana çok yakın duruyordu. O da sırlıklam olmuştu. Bir tutam koyu renk saç, alnını boydan boya kaplayıp gözlerine doğru sarkmış, ucundan su damlıyordu. Aramızdaki elektrik yüzünden tenim karıncalandı. Evi sarsacak kadar yüksek sesle gök gürledi, ardından şimşek çaktı, bu seferki daha yakındı. Titremeye başladım.

“Sana kuru giysiler getireyim,” diyerek erişemeyeceğim bir yere uzandı. Kıpırdıyamıyordum. Elinde büyük bir havlu, giymem için bir tişört ve eşofmanla dönüp onları yakındaki bir sandalyenin üzerine koydu. Odanın diğer tarafında, sırlıklam kıyafetlerini çıkarıp üzerine spor bir şort geçirdi. Elbisemden sular damlıyordu. Ayaklarımın durduğu yer göle

* Hadi, *Cmn.* –ç.n.

dönmüştü. Fermuarı açmaya çalıştım ama parmaklarım fena hâlde titriyordu. Lucas bir adım öne gelip fermuarımı aşağı çekti. İşaret parmağı omurgamda gezinince nefesimi tuttum.

“Elbiseyi nereye asayım?” diye sordum.

“Sandalyenin üzerine bırak,” dedi, çoktan odanın diğer tarafına geçmişti. “Sabah senin için temizletirim.”

Tişörtle eşofmanı giydim. “Sorun değil. Ben hallederim. Lütfen bana bugün için yaptığın tüm harcamanın ne kadar olduğunu söyle. Parasını ödemek istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Çok cömert davrandın ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama gereğinden çok daha fazlasını yaptın. Lütfen müsaade et de villa ve düğün masraflarını ödeyeyim.”

“Bunları sana istediğim için verdim. Bu konuyu kapatalım.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Kanepede üzerime alabileceğim bir battaniyen var mı?”

“Kanepeyi ben alıyorum.”

“Benim için sorun değil,” desem de o çoktan boynunun altına bir yastık yerleştirmeye başlamıştı.

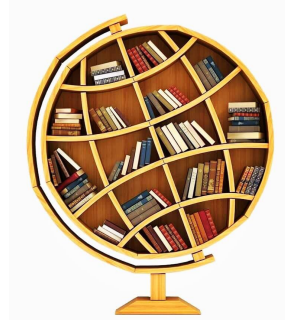
Karşı çıkmak istedim ama çok bitkin düşmüştüm. Felix’in yanında olduğunu bilmeme rağmen Sadie için endişeleniyordum. Kendimi suçlu hissediyordum. Fırtınadan kaçarken Ted’in ceketini yağmurda kayalıkların üzerinde bırakmıştım. Fırtına ve gelgit yüzünden muhtemelen sabah bıraktığım yerde olmayacaktı. Bir de küçük bir parçam, Lucas’ın kanepeyi bu kadar kolay kabul etmeyeceğini ummuştum. Paylaştığımız yatakta bana sarılmasını isteyen, bütün gece sessiz kalmak yerine bir şey söylese onu affedecek olan parçamdı bu. Hiçbir şey söylemedi ama ben mesajı açık ve net bir şekilde almıştım. Beni fırtınadan kurtarmıştı çünkü o iyi bir insandı. Sadie için bir düğün düzenlemiş, burada kalmamıza izin vermiş ve hatta ödeme almayı reddetmişti. Çünkü bütün bunları yap-

mak istemişti. Çünkü ona göre yapılacak en doğru şey buydu. Lucas insanları onurlandırır, verdiği sözleri tutardı. Ama bana hiç söz vermemişti ve vermeyecekti de çünkü sonuçta bana karşı gerçek hisler beslemiyordu.

“İyi geceler,” dedim. Yatak odasına gidip yastığının üzerine uzandım. Uzun bir gece olacaktı. Evdeyken uyumak için yağmur efekti dinlerdim. Zihnim en kötü senaryolardan oluşan bir liste veya satır aralarında dolaşırken bile, beni bayıltmak için yüzde yüz kusursuz bir yöntemdi. Burada kendi kişisel yağmur makinem vardı fakat uyuklamaya yakın bile değildim. Yuvarlandım, yorganı düzelttim, yastığı yeniden kabarttım.

Oturma odasında bir ışık yandı ve Lucas’ın terliklerinin fayans zeminde süründüğünü duydum. Gözlerimi kapı aralığına diktim. Otuz saniye içinde yapacağım bütün konuşmayı zihnimde canlandırımdı. *Bir şey söyle, diye düşündüm. Bana korkularımın yanlış olduğunu söyle. Endişelenmeme gerek olmadığını söyle. Hissettiğimizi sandığım şeyin gerçek olduğunu söyle. Belki de yapayalnız kalmayacağımı.* Sürtünme sesi yaklaşmıştı. Kapıdan boğuk bir inilti geldi. Gözlerimi kapayıp uyuyormuş gibi yaptım. Lucas’ın yanıma tırmanıp kulağıma bunları fısıldayarak beni rahatlattığını hayal ettim.

Oturma odasının ışığı kapandı.

Elli

Sabah uyandığımda, şükür ki Lucas çoktan gitmişti. Sahile inip Ted'in ceketini aldım. Sırılsıklamdı. Üzerinde biraz deniz köpüğü artığı ve düğmelerden birinin etrafında yosun parçaları vardı ama sağlamdı. Ceket elbisemle aynı askıya asıp Sadie ile Felix aşk sarhoşu uykularından uyanmadan önce içeri sızmayı umarak villama geri döndüm.

“Görünüşe göre birileri utanç yürüyüşü yapıyor,” dedi Sadie. Yerimden sıçradım. Uyanık olmakla kalmamış, verandadaki sandalyelerden birine oturmuş, bir çeşit sıvı meyve püresi yudumluyordu. “Benim düğün günüm Cole kardeşler için şanlı bir gün oldu en azından. Felix kendimi fazla yormamı istemedi, o yüzden geceyi burada geçi—”

Bir elimi kaldırıp başımı iki yana salladım. “Hayır. Dinlemiyorum. Dün gece hiçbir şey olmadı. Ne benim için ne de senin için.”

Sadie dudaklarını birbirine bastırdı. “Tabii. Sana bir soru soracağım abla. Madem dediğin gibi ‘hiçbir şey olmadı,’ o zaman neden Lucas’ın kıyafetleri var üzerinde?”

“Onun kıyafetlerini giydiğimi kim söyledi?”

Parmağıyla beni işaret etti. “Gözlerim çok iyi görmüyor ama şurada *Light up Taiwan* yazdığına eminim ve o dairenin yanında bir sürü geleneksel Çin logogramı var.”

Aşağıya baktım. Evet, aynen Sadie'nin tarif ettiği gibiydi. Kollarımı logonun üzerinde kavuşturdum. Sanki Lucas o tişörtü herkes bilsin diye bilerek seçmişti. Ama bu mantıksızdı çünkü hiçbir şey olmamıştı. Lucas pek çok şeydi –acı acı iç çektim– fakat mantıksızlık bunlardan biri değildi.

“Sanırım sana elli dolar borçluyum,” dedi Felix. Elinde dumanı tüten iki fincan kahve vardı. “Birinin kahveye ihtiyacı var gibi görünüyor. Geç mi kalktık, Marin?”

“Duş alacağım,” dedim. “Ama kahveyi de alacağım.”

“Çok uzun sürmesin,” dedi Sadie. “Günü Merdiven Koyu'nda geçireceğiz.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Merdiven'e gitmiştim, Sadie'nin planını mahvetmek istemiyordum ama Felix'in sırtında bile olsa oraya tırmanmasının imkânı yoktu.

“Endişelenmeyi bırak. Ken bizi tekneyle götürecektir. Her şeyi planladım. Yüzmeye gidip fok balığı gibi güneşin altında uzanmak istiyorum. Beyler piknik için gerekenleri getirecekler.”

Yüzü hâlâ zayıf ve solgundu ama gözleri heyecanla parlıyordu.

“Bu iyi bir fikir mi?” Felix'e sordum. “Dün çok fazlaydı. Onu çok zorlamayalım.”

“Sadie'yi uzun zamandır bu kadar enerjik görmemiştim.” Omuzunu silkti. “Zararı olmaz. Sonra Sadie'nin duyabileceği şekilde daha yüksek sesle, “Karım ne isterse onu alır,” dedi.

Sonra gerekenleri ayarlamak için Ken'le gitti. O yokken Sadie'nin ruj izinden öpücüklerle kaplı ipli bikinisini olabildiğince sıkı bağlamasına yardım ettim. Buna rağmen vücudundan sarkıyordu. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. “Bana eşofmanı ver,” dedi. Poposunda pırıltılı bir işlemeyle *Yeni Evli* yazan beyaz kadife eşofmanı giymesine yardım ettim. Boldu ama üzerindeyken teninin altındaki kemikler bel-

li olmuyordu. “Bu şey çok sıcak tutuyor. Çok üşüyordum,” dedi. Vücut ısını ayarlamakta zorlanıyordu. Ken fazladan kadife yumuşaklığında battaniyeler getirmişti, Sadie uyurken bunları üzerine yığmıştı.

“Keşke bunu daha önce deneseydim. Juicy Couture,* hayatım boyunca neredeydin?” derken gülümsedi. “Çok komik, seni bunları giyerken hayal etmişim. Yani, Trudy bana gösterdiğinde neredeyse sandalyemden düşecektim.”

“Dur tahmin edeyim; Trudy dediğin, çantamı çalıp bana bu gardırop canavarını bırakan sahte gelin mi?”

“Evet, Jeremy’nin kız kardeşi, hatırladın mı? Ama o sahte bir gelin değil. Gerçekten evlendi. Bu kıyafetleri giymesinin imkânı yok gerçi. Ayrıca, biz *suç ortağı* terimini tercih ediyoruz.”

“Tamam o zaman.”

“Sen indikten sonra pasaportunu çalan da oydu. Eski moda bir çarpışma ve kaldırma. Bunun için üzgünüm.”

“O zaman Dışişleri Bakanlığı’ndaki ‘arkadaşın’, dur onu da tahmin edeyim; öyle biri yok, değil mi?”

“Ah, o gerçek. Tabii onu aramadım. İyi de oldu. Biraz yapışkan olabiliyor da.” Sadie kadife kaplı kollarını ovuşturdu. “Keşke bunların her renginden ya da haftanın her günü için bir tane olsaydı. Muhtemelen popo kısmında farklı bir şey yazsın isterdim. *Yeni Evli* benim için biraz sıkıcı kalıyor, sen-ce de öyle değil mi ve zamanım kısıtlı... tek yönlü biriymişim gibi. *Muh-te-şem-po-po*’ya ne dersin? İşte onun kalıcı bir gücü var.”

“Bunun için arkada yeterince *gayrimenkulün* olduğunu sanmıyorum, Sades. Beyin fırtınası yapmaya devam etsen iyi olur.”

* Arleta, Los Angeles, California merkezli bir Amerikan gündelik giyim ve elbise giyim markası –ç.n.

Dolabın içindekilere bakıp giyecek bir şeyler seçmeye çalıştım. Önemi olduğundan değildi gerçi.

“O elbiseyi giymelisin,” dedi Sadie Lucas’ın bana aldığı elbiseyi göstererek.

“Hiç sanmıyorum. Çok süslü.”

“Felix’in senin için hazırladıklarından biri değil ki,” dedi. “Çok çekici.”

“Çekici olacak bir durum yok ortada.”

“O mükemmel elbiseyi nereden buldun, Mar?”

“Lucas satın aldı,” diye mırıldandım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Askıyı kaldırdı. “Ne? Seni duymayacağımı mı sandın? Sana iki seçenek sunacağım, ya bana Lucas’la aranızdakileri anlatacaksın ya da elbiseyi giyeceksin. Sizi düğünde gördüm. Birbirinize sürekli nasıl hem bakıp hem bakmadığınızı... Bu hikâyede sadece eğlenceli bir gece ve birkaç şirin fotoğraftan fazlası var. Yaktığı şenlik ateşinde Ted’i kızartmak istiyor gibiydi.”

“Hayır, istemiyordu.” Başımı iki yana salladım. “Ne diyeceğimi bilmiyorum Sadie. Ortada verilecek bir haber yok, olsa bile sana zaten bilmediğin ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Laurentina ve Ronaldo’nun evinde yemek yedik ve bol bol rom içtik. Sanırım onu ilk ben öptüm.” İç geçirdim. “Biliyorum, acemi hatası.”

Yüzünü buruşturdu. “Bu neden bir hata olsun ki? Portekiz’deyken Felix’i de ilk ben öpmüştüm. Pek çok insanı ilk öpen bendim. İlk öpüşmeyi çok severim ve bu genellikle bir hata değildir. Yani, belki Chattanooga’da, kulüpteki adamla bir kez hata yapmış olabilirim. Ama çoğunlukla, ilk önce öpme taraftarıyım. En azından o zaman karışıklık olmaz.”

“Ama karışıklık var. Çok fazla karışıklık var.”

“Nasıl yani?”

“Öpücüğün cezbedici olduğunu sanıyordum galiba.”

“Seni suçlayamam.”

“Ek olarak, fazla miktarda Saba baharatlı romla bazı duyguların karışımı olduğunu da sanıyordum.”

Sadie sözümü bitirmemi bekledi.

“Gerçek değildi. Sanırım ikimiz de kendimizi kaptırdık.”

“Ve...”

“Ve şimdi farklı. Büyü falan bozuldu. Zaten önemli de değil.” Ona doğru döndüm. “Eğer gerçekten istiyorsan elbiseyi giyerim.”

Başını iki yana salladı. “İstedğini giy, hanım evladı. Ben artık karışmıyorum.”

“Yani artık gizli mektup yok mu?” diye sordum Lucas’ın masasına attıklarını düşünerek. Ben kaçıp gittiğimde kolunun bir hareketiyle havaya savurduğu mektupları. Elbiseyi askıdan indirdim.

“İzci sözü,” dedi Sadie.

“Parmaklarını çaprazladın, değil mi?” Lucas’ın tişörtüyle eşofmanından sıyrılıp elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Hatırladığım kadar yumuşak ve mükemmeldi. Benim için yapılmış gibiydi. Sanki beni önemseyen, gerçek beni tanıyan biri tarafından seçilmişti.

“Bilmek istemez misin?” O kendine özgü şeytani sırıtışlarından biri yüzüne yayıldı.

O sırada Felix içeri girdi. “Gitmeye hazır mısınız?” Sadie’yi kucağına almak için eğildi ama Sadie onu elini sallayarak uzaklaştırdı.

“Kendim yürümek istiyorum, tamam mı?”

Felix ona sırttı. Tek söz söylemeden ona kolunu uzatınca Sadie koluna girip ardından “Tekneye!” dedi.

Çantaları alıp peşlerinden gittim.

Koya demirlediğimizde, Sadie ve ben villada kahve içip Lucas'la onun aptal tişörtü ve kimin önce öpmesi gerektiği konusundaki duruşumuzla ilgili sohbetimiz sırasında beyle-
rin neler yaptığını gördük. Gelgit çizgisinin ötesinde, hilal
şeklinde küçük, düz bir kum parçası vardı. Lucas birkaç şez-
longla parlak sarı şemsiyeleri sıra halinde diziyordu. Elbise-
mi çıkarıp Ken'in bizim için hazırladığı su geçirmez çantaya
koydum. Sonra bikinimle teknenin yanından aşağı atladım.
Sadie, Y'deki yüzme turlarında giymeyi sevdiğim tek parça
mayoyu getirmişti ama ben, iki gün önce tatil köyü mağaza-
sında gördüğüm parlak yeşil, askılı bikiniyi tercih ettim. Kı-
yıya doğru yüzdüm. Arkamda Felix, Sadie'yi sudan geçirip
sandalyelerden birine yerleştirdi. Onu bir havluyla kuruladı-
ktan sonra eşofmanı giymesine yardım etti. Lucas bana da bir
havlu uzattı.

"Bunun için teşekkürler," dedim. "Bu inanılmaz. Buraya
kum getirdiğine inanamıyorum. Çok uğraşmış olmalısın."

"Buna değdi." Bana hafif bir selam verdi. "Hoşuna gide-
ceğini söylemişti. Sadie'nin tam bir dâhi olduğunu fark edi-
yorum."

Söylediğine gülümsemek zorunda kaldım. O da bana gü-
lümsedi. "İkimiz için de aynı şey geçerli," dedim.

Bir şişe şarap. İnce kesilmiş ve buz gibi soğuk taze mey-
ve. Sadie sahilde bir gün geçirmek istemişti, gerçek bir ba-
layı gibi. Biz de ona bunu verdik. Hafif dalgaların arasında
yüzdük, yüzümüz güneşe dönüktü. Lucas'la dalıp başka bir
inci bulmaya çalıştım. Sonunda güzel bir deniz kabuğu bul-
dum, içi gün batımı rengindeydi ve pürüzsüzdü. Ben önünde
sırılsıklam dururken Sadie kabuğu kulağına bastırdı. Neden
böyle bir şeyi daha önce yapmamıştık? Yapabileceğimiz o
kadar çok gezi, yaşayabileceğimiz o kadar çok macera vardı
ki. Onunla çok fazla şey kaçırmıştım.

Sadie'nin hastalık seyri hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri, kanserden ölmekte olan hastalarla ilgili blogları ve araştırmaları yalayıp yutmuştum. Pek çok internet sitesi, insanların genellikle evde, tanıdık ve rahat bir yerde ölmek istediklerini söylüyordu. Ama henüz ölmüyordu. Sahilde uzandık ve güneşin tenimize çiller serpmesine izin verdik. *Daha sağlıklı görünüyor*, diye düşündüm. *Daha iyi*.

“Burayı seviyorum,” dedi gözlerini kısarak güneşe bakarken.

“Eve gitmeyi düşünüyor musun, Sadie?” diye sordum. “Zamanı gelince?”

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Benim evim sensin. Ayrıca burada kendimi oldukça iyi hissediyorum. Belki de adanın havasındandır, bilmiyorum. Belki de evli olmak bana yakışıyor, düşünebiliyor musun?” Bugün ilk kez, o süper ay gelgitlerinden biri gibi umudun göğsümde kabardığını hissettim. Belki Sadie de Guangzhou Fuda'daki mucizelerden biri olacaktı. Belki de onun mucizesi sadece biraz yavaş ilerliyordu.

Tüm öğleden sonra boyunca uyuyup aç uyandık. Lucas'la Ken balık yakalayıp ateşin üzerinde pişirdiler. Sadie, sulu mango şeritlerini dişleriyle kazıyarak temizlerken Felix'e yaslandı. Balık şişlerini kemirdi.

Gece olduğunda havai fişeklerimiz vardı. Parlak kırmızı, beyaz, mavi, ıslık sesleri ve gürültülü patlamalar. Gece göğünde ve su yüzeyinde patladılar. Sadie'nin yüzüne yansıyan renkleri seyrettim. *Seni seviyorum*, dedi Sadie bana ağzını oynatarak.

Benim seni sevdiğim kadar değil.

Tekneyle eve dönerken Sadie omzuma yaslandı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Mm...”

“Bugün yemek yedin.”

“Sen de elbiseyi giydin,” dedi. “Mükemmel bir gündü.”

Bir kolumu başının arkasından geçirdim, o da küçüklüğünde annem yokken yaptığı gibi bana sokuldu. Deniz tuzu ve tatlı meyve kokuyordu. Felix, Ken için tekneyi iskeleye bağlarken durduğu yerden ona bir öpücük gönderdi.

“Bu gece kanepede ben yatacağım, böylece sen de biraz kız kardeşinle vakit geçirebilirsin,” dedi. “Nasıl olduysa kışımı güneşten yakmayı başardım, bu yüzden benim için oynamak yok, aşkım.”

Sadie çoktan uykuya dalmıştı, yatağına götürülüp yatırılması gerekiyordu; tıpkı son damlasına kadar enerjisini harcayana dek, keyifle ve vazgeçmeden oynayan bir çocuk gibiydi.

Bir daha hiç uyanmadı.

Elli Bir

Tam bir açıklama yapabilmek adına, Çin'de son kez şansımı deniyordum. Beni o kliniğe baban soktu, bunu sana söylemiş miydi Lucas? O tartışma forumunda aylarca konuşmuştuk ama bir yabancıyı ne kadar iyi tanıyabilirsin ki, değil mi? Olağanüstü bir adamdı. Tanrım, bundan nefret ediyorum. İnsanların böyle basmakalıp şeyler söylemesinden nefret ederim ben. Muhtemelen benim cenazemde de böyle şeyler söyleyecekler. İş o noktaya gelirse, Marin'e cenaze töreni istemediğimi söyler misin? Viking cenazesi olmadığı sürece tabii. Öyle bir şeye hayır demezdim tabii tüm o ateşler falan olmadan. Alevli oklarla vurulmak isteyeceğimden emin değilim. Fakat güzel bir şeyler giydirilerek, çiçeklerle donatılıp basit, ahşap bir salda akıntıya bırakılma fikri hoşuma gidiyor. Sonunda ne olacağını düşünmek istemiyorum—sala denk gelip derisi yüzülmüş bedenimi görerek kalıcı bir travma yaşayacak olan dehşete düşmüş turistler ya da salın çürümesinin ardından cesedimin deniz canlıları tarafından tüketilmesi—kim olasılıkları düşünmek ister ki? Özellikle de ölmek üzereysen. Yine de belki, böyle güzel ve özgürleştirici bir şeyin, suya fazladan yüzen birkaç fener veya dilek kâğıdı atarak gerçekleşmesini sağlayabilirsin. Bütün bunları senden istememeliyim. İstememem gerektiğini biliyorum. Bu adil değil. Beni tanımıyorsun, kız kardeşimi tanımıyorsun... he-nüz. Ama buna degeceğimizi söyledim de bana inan.

Elli İki

Bir süre sonra palyatif bakım alanında çalışan sağlık uzmanlarının Sadie'nin bu muhteşem gününe bir isim taktıklarını öğrendik. Buna, yani enerji ve iştahın yeniden canlanmasına “yaşam sonu rallisi” diyorlardı, bir aldatmacaydı. Her doktor ve hemşirenin, sevdikleriyle o son muhteşem sohbetleri yapacak kadar canlanan, haftalardır katı gıda yememişken en sevdiği sandviçten birkaç ısırık yiyen, göçüp gitmeden önce son bir enerji patlaması yaşayan hastalarıyla ilgili bir hikâyesi var gibi görünüyordu. Bunun bir armağan olduğunu söylüyorlardı ama bu olabilecek en acımasız hile gibi geliyordu bana.

Kemikli gövdesinin yanına uzanıp kıvrıldım, yanağındaki yumuşak, kırılğan deride elimi gezdirdim, nefeslerini saydım, uykuya dalana kadar umutluydum. Sabah ben uyandım. Sadie uyanmadı. Vücudu, yirmi dört saat boyunca yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide asılı kalmıştı. Hindistan ceviz yağıyla ıslatılmış pamukları dudaklarına bastırdığım, elini tuttuğum ve dua ettiğim, en dayanılmaz yirmi dört saatti.

Hemşireler acı çekmediğine dair beni temin ettiler. Nefes

darlığı, bizim için olduğu gibi sıkıntı vermiyordu ona. Huzurluydu. İşte böyle oldu. Vücudu kapandı, tıkr tıkr nefes aldı ve ben ona en sevdiğim masalları, muhtemelen hatırlayamayacak kadar küçük olduğu zamanlardaki sorunlarını, annemle ilgili anıları ve yeni hikâyelerimi anlattım. Ona adada geçirdiğim zamanı, bana verdiği bu büyük hediyeı anlattım. Geçen yıllar boyunca kendi yarattığım hapishaneye, kendimi ne kadar hapsettiğimi fark etmemiştim bile. Sıkılmış, yalnız kalmış ve sıkışmışım. Ben görmemişim ama Sadie görmüştü. Beni özgür bırakmıştı. Tek yapabildiğim ona teşekkür etmek ve ayrılık vakti gelene kadar elini tutmaktı.

Sadie ertesi gün öğleden hemen sonra nefes almayı bıraktı.

Ken ve Lucas kucak dolusu eğreli otu, parlak renkli ebeğümeci ve yabani begonya getirdiler. Basit ahşap salın üzerine yumuşak ve göz alıcı renklerle dolu, cesur ve meydan okuyan bir çiçek yatağı yaptılar. Laurentina annesinden çocuklara göz kulak olmasını istedikten sonra gelip Sadie'ye kendi yaptığı, karmaşık dantellerin üzerinde kanatlarını açmış uçan beyaz kuşlarla kaplı mükemmel gelinliği giydirmeme yardım etti. Zamanı gelip de güneş gökyüzünde kızgın bir turuncuya döndüğünde, Felix Sadie'yi sala taşıyıp çiçeklerin üzerine koydu. Yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Sadie, rengi yüzünden çekilmiş olsa bile çok güzel görünüyordu. Kaymak taşından yapılmış bir meleğe benziyordu. Benim kusursuz kız kardeşim. Tuttuğum hıçkırıklar yüzünden boğazım ağrıyordu. Ağlayacak enerjim kalmamıştı. Tüm bunlara, Sadie'nin ölümünün gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum. Fakat dünyanın ne kaybettiğini bilmesini istiyordum. Birinin sesinin havayı kederle doldurmasını, rüzgârın bu çığlıkları her yere taşımasını istiyordum.

Deniz kuşlarından birinin tepemden uçarak geçerken attığı çığlık, kalbimin sesine yaklaştı. Sadie'nin dileklerini okumuştum. Yasa dışı, çirkin dileklerdi. Denizdeki Viking cenazesi krallar içindi. O benim için, hepimiz için bir kraldı. Ama ayrıntıları hâlâ işinin başında olan adamlara bırakmıştım, Ken bana Lucas'ın yüksek mevkilerde dostları olduğuna ve Sadie'nin uğurlanışını kimsenin bozmayacağına dair söz vermişti. Aramızda geçen onca şeyden sonra bile bu konuda Lucas'a güvenebileceğimi biliyordum. Ken'in yanında durmuş ufka bakıyordu. Şu anda Ba'sını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. O ve Sadie artık birlikte, başka bir yerde olabilirlerdi. Ya da Sadie çoktan o kuş olmuş, gökyüzünde kendi üzerinde süzülüyor olabilirdi.

Felix'in dizleri sert kumsala çarptı. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Suyun kenarına doğru koştum. Kederli bir çığlık havayı doldurdu, kambur bir balinanın unutulmaz şarkısı gibi bedenimi sarsıp okyanusa doğru aktı. Birinin elleri omuzlarımdaydı. Ses kulaklarımı acıtiyordu. Yerden kaldırılıyordum. Yukarı bakınca Lucas'ı gördüm. İleriye, sahilden uzağa bakıyor, ağır çekimde hareket ediyordu. Beni Sadie'den, saldan, uçsuz bucaksız okyanustan ve çığlık atan kuşlardan uzaklaştırıyordu.

“Durdur şunu,” dedim. Ve durdu. Artık korkunç çığlıklar yoktu çünkü başından beri benden geliyorlardı. Farkında bile değildim. Boğazım acımişti. Beni villasına götürürken Lucas'ın gömleğini gözyaşlarımla ıslattım. Benimki hâlâ Sadie'den kalan izlerle doluydu. Onun kıyafetleri. İlaç şişeleri, oksijen tüpü. Ot ve gardenya kokusu. Sabah gözlerimi açtığımda onu yatağında huzur içinde yatarken hayal edebiliyordum. Ama çoktan gittiğini biliyordum.

Lucas evinin kapısını açıp beni içeri taşıdı. Burada en son durduğumda Sadie ve Felix'in düğününü kutsayan yağmurdan dolayı sıırıslam olmuş, titriyordum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiştım. O zaman bir aptal gibi bunun mümkün olduğunu düşünmüştüm. Ama değildi. Geri dönüşü yoktu. Sadie gitmişti. Onu geri getiremezdim. Onsuz nefes almak acı veriyordu, sanki göğsümde hiçbir şeyin dolduramayacağı Sadie büyüklüğünde bir boşluk vardı.

Lucas beni kanepeye yatırıp üzerime bir battaniye örttü. Sonra bir şişe getirdi, Saba'daki ilk gün içtiğimiz kırmızı şişenin aynısıydı. Bana büyük bir bardak doldurdu.

"Yardımcı olacaktır."

Lucas titreyen ellerimi bardağa sardı, ben de itaatkâr bir şekilde içtim. Birden kendimi çok yorgun hissettim. "Uyumakta sorun yok," dedi yanağımdaki nemli saçları yüzümden uzaklaştırarak.

"Her şeyde sorun var."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "*Wǒ zhēn de hěn yí hàn. Dāng wǒ wò zhù nǐ de shoǔ, wǒ gǎn jué chu nǐ de xīn suì.*"

"Bu ne anlama geliyor?" Burnumu çektim.

"Çok üzgünüm demek. Elini tuttuğumda, kalp kırıklığını hissedebiliyorum."

Başımı sallayıp elimi yanağımanın altına sıkıştırdım. "Sanırım şimdi uyuyacağım."

"Felix'i kontrol etmeye gidiyorum. Geri geleceğim."

Elini tutmak istedim. Ona gitme demek istedim. Yalnız kalmak istemiyordum. Ama bunun yerine şişeyi kavradım ve kendime bir içki daha doldurdum. Uyuşmaya ihtiyacım vardı.

Ölümle ilgili en acımasız şey, ölümün gerçekleştiğini unutmaktı. Böylece, sevdiğiniz kişinin öldüğünü tekrar tekrar öğrenmek gibi işkence dolu bir deneyim yaşıyordunuz. Ona bir şey söylemeyi düşündüğünüzde, ona doğru yöneldiğinizde ya da yanlışlıkla numarasını çevirip ardından hatırladığınızda kör bir cisimle kalbinizden bıçaklanmışsınız gibi gelirdi. Ya da dünyanız yıkılmamış ve kalbiniz farazi, kör bir cisimle defalarca bıçaklanmamış olsa sevebileceğiniz bir adamın karnepesinde uyanmış olmanız gibi.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Günler de olabiliyordu, sadece bir an da. Uyandığımda güneş ufukta alçalıyordu, aklıma gelen ilk şey, Sadie'nin Lucas'ın evinde yine seksiz yatıya kalma konusunda bana nasıl bir şaka yapacaktı. En azından bu sefer onun kıyafetlerini giymiyordum. Yanımdaki sehpa da bir bardak suyla bir şişe ibuprofen* ve yıkanıp düzgünce katlanmış kendi kıyafetlerim duruyordu. Gözlerim şişmişti, başım zonkluyordu. İlacı alıp tüm suyu içtim.

Lucas'tan hiçbir iz yoktu, ben de kalmama izin verdiği için teşekkür eden bir not karalayıp oradan ayrıldım. Felix'i bulmam gerekiyordu. Onu hatırladığımda, duyduğum endişe zihnimi tamamen ele geçirdi. Bir gün önce dizlerinin üzerinde kayalık sahile düştüğü ânı düşündüm. Önce villayı kontrol ettim. Fransız kapılarını açıp içeri girdiğimde bavulunu hazırlıyordu.

Yüzündeki birkaç günlük kirli sakal uzamıştı, saçları dağınıktı. Beni görebilmek için saçlarını gözlerinden geriye itmek zorunda kaldı, kan çanağına dönmüş gözleri sanki kır-

* Ağrı kesici etken madde -ç.n.

mızı göz kalemiyle boyanmış gibiydi; ya dünya tarihindeki herkesten daha fazla kafası iyiydi ya da durmadan ağlamıştı. Gülümsemeye çalıştı ama sadece dudakları kıpırdadı.

“Selam, Felix,” dedim. “Seni terk ettiğim için üzgünüm.”

“Uzun zamandır yoktun,” dedi. “Endişelenirdim ama ben de pek kendimde değildim.”

“Aynen. Uyuyakalmışım. Lucas beni evine götürdü. Kanepeye uzanmıştım.”

Başını sallayıp gömleğini katladı.

“Demek gidiyorsun.”

Gömleği bavulun içine koydu. “Şu anda burada olamam. Baktığım her yerde o var. Onunla konuşmak, odamıza gidip onu orada görmek ve uyanıp bunun sadece korkunç bir kâbus olduğunu düşünmek istiyorum ama bu bir rüya değil.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Ben de.”

“Dün Jessica’yı aradım, eğer istersem benim için bir görevi olduğunu söyledi. Kuala Lumpur’da birkaç ay kalacaktım. İşe yarar bir şeyler yapmanın benim için iyi olacağını düşünüyorum. Bence Sadie’nin de hoşuna giderdi çünkü işimiz bizim için çok önemliydi. Burada oturup da onun hayata dönmesini dileyerek ağlamamı istemezdi. Dışarı çıkmamı isterdi. Bilirsin ya büyük oyna ya da eve dön.”

Başımı salladım. Onu çok iyi tanıyordu. “Gitmelisin. İkiniz de hep macera peşindeydiniz. Bu görevlerin ona her zaman hayat verdiğini söylerdi. Yeni bir yer görmek, insanları tanımak, tırmanmak. Hepsi. Gitmeni isterdi.” Yatağın kenarına tünedim. “Belki benim de eve dönme vaktim gelmiştir. Bu her zaman benim olayım oldu zaten.”

Felix, Sadie’nin sahilde giydiği kadife eşofman ceketini alıp havaya kaldırdı. “Öyle miydi?”

“Artık ne olduğumu ben de bilmiyorum. Bana iki hafta önce sorsaydın bir cevabım olurdu. Fakat şimdi?” Omuz silk-tim. “Sanırım kayboldum.”

Felix kollarını eşofmanının içine sokup fermuarını çekti. *Gelin* kelimesindeki kristaller, batan güneş ışıklarını yakalayıp odayı duvarlarda dans eden gökkuşaklarıyla aydınlattı. “Onsuz hepimiz kaybolduk Marin.”

Ağlamamaya çalışıyordum, yüzeydeki gerilim kırıldı ve kederim dışarı aktı. Nefesimi toparlayıp gözyaşlarımın akmasını engellemem birkaç dakikamı aldı. “Evet,” dedim. “Evet.”

Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Birkaç hırıltılı nefes boyunca öyle kaldık. Ayrıldığımızda yüzünü kolundaki kadi-fe kumaşa sildi.

“O ceketin içinde çok iyi görünüyorsun,” dedim.

“Öyle mi dersin? Belki saklarım.” Başımı okşadı. “Yapmam gereken başka bir şey daha var.”

“Nedir?” dedim birbiriyle eş pantolonları katlayıp bavulu-na koyduğu sırada.

“Kız kardeşin adına, eve gitmeni yasaklıyorum. Bunu düşündüğünü bilse çok kızardı. O yüzden, hayır diyorum.”

Sertçe burnumu çekerek yeniden akmaya çalışan gözyaş-larımla savaştım. “Öyle mi? Bana da sürekli ‘Ona gününü göster’ dediğinin farkındasın, değil mi?”

“Beni kastetmediğinden oldukça eminim.”

“Kendine bunu söylemeye devam et, Felix.”

“Bana gerçekten ne yapacağını söylemeye ne dersin?”

Odada bir işaret, Sadie’nin bırakmış olabileceği bir şey, talimat ya da belki başka bir plan, bundan sonra ne yapmam

gerektiğini, eğer yapabilirsem nasıl iyileşebileceğimi söyleyecek herhangi bir şey aradım. Hiçbir şey göremedim. Felix yerinden doğrulmuştu.

Omuz silktim. “Elimde hiçbir şey yok. Bunca zamandır her şeyi çözen oydu. Neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiği için hepsini Sadie’ye bırakmıştım. Yürüyüşler, dâlışlar... Sabaoke bile... biliyordu.”

“Sabaoke mi?”

“Şey, karaokenin Saba versiyonu işte. Sadie geçen cuma Lucas’ın beni oraya götürmesini sağladı.”

Felix kıkırdayarak başını salladı. “Mümkünatı yok. Sadie’nin sana işkence etmeyeceği bir şey varsa o da karaoke-dir. Varlığının her zerresiyle bundan nefret ederdi.”

“Gerçekten mi?”

“Yüzde yüz.”

Ne kadar da tuhaftı. Her dakikasına bayılmıştım. Bakışlarım mavi deftere takıldı. Felix neye baktığımı görmek için döndü.

“Evet, bunu eşyalarımı toplarken yatağın altında buldum. Sadie’nin değil.”

İleri çıkıp defteri aldım.

“Bu benim.” Elimdeki defteri çevirip parmak uçlarımı yumuşak derinin üzerinde gezdirdim. İçinden bir kâğıt parçası yere düşüp sürüklendi. Almak için çömeldim. Birisi Laurentina’nın gelinlik taslağını kitabın içine sıkıştırmıştı. Not aldığım ölçüler vardı üzerinde. Minik kuş çizimleri. Laurentina’nın güzel el yazısıyla *Sadie’nin Gelinliği* yazıyordu. Saba’da dantel yapma sanatı, Laurentina ve ailesi, başlamayı düşündüğüm ama bitirmemeye karar verdiğim hikâye hakkında yazdığım sayfaların arasındaydı. Elimi çizimin üzerin-

de gezdirdim. Orada aşkla, kız kardeşlerle, kadınlarla, sanatla ve kederle, hayatlarımızın dokusunu oluşturan küçük ayrıntılarla ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Keşke bunu anlatacak kadar cesur olsaydım.

“Gitmem gerek,” dedim Felix’e.

“Kötü seçimler yap o zaman.”

“Veda etmeden gitme.”

Elli Üç

Annem öldüğünde, iyi niyetli biri bana güveç ve yasla ilgili bir kitap getirmişti. Kitapta yasin aşamalarını gösteren bir şema vardı ve bütün gece uyanık kalıp şemayı incelemiş, boğulmadığımı hissetmemin tam olarak ne kadar süreceğini anlamaya çalışmıştım. Enerjiyi boşa harcayan davranışlardan bahseden bir aşama vardı. Hatırladığım kadarıyla, başa çıkmaya hazır olmadığınız bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak için çok meşgul olmanız gerekiyordu.

Sadie'nin öldüğü gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değildim. Öldüğünü söyleyebiliyordum artık ama itiraf etmem gerekiyordu ki canımı hâlâ çok acıtıyordu. Ardından o kadar da acıtmamaya başladı. Sonra etrafta ayak işleri ve araştırmalar yapmaya başladım. Ted'in mahvolmuş spor ceketini şampuan ve diş fırçasıyla ovma için saatler harcadım, sonrasında bir tatil köyü çalışanı gibi ana binadaki odasına gidip ceketini ona teslim ettim. İlk başta biraz şaşkın görünse de beni hemen içeri buyur etti.

Kaldığı oda, pişmiş toprak rengine karo zemini, koyu renkli ahşap sayvan yatağı ve aşağıya sarkan tül cibinliği ile çekici görünüyordu ama villaya kıyasla o kadar küçüktü ki otururken kendimi klostrofobik hissettim.

“Nasılsın?” diye sordu.

Omuz silktilim. “Beklediğin gibi, sanırım. Harika diyemem.”

O da başını salladı. “Ne yapacağını düşündün mü? Yani, gerçekçi olursak sonsuza kadar burada kalamazsın.”

Yaptığı hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Zihnimi önemsiz işlerle doldurmadığım zamanlarda, düşünebildiğim tek şey buydu. Sadie gittiğinden beri kalmak için hiçbir nedenim yoktu. “Aile durumum” konusunda ne kadar anlayışlı olurlarsa olsunlar, iş beni sonsuza kadar beklemezdi. Hem buranın ücretini karşılayamazdım. Lucas, Sadie ve babasıyla yaptığı pazarlığı sonuna kadar götürmüştü. Artık burada bedavaya kalamazdım. Midem ağrımaya başladı. Sadie iştahımı yanına almıştı. Günlerdir yemek yememiştim. “Bilmem.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Evet? Hayır? Emin değilim.” Söyleyebileceği şeyden korkuyordum. Kendimi öyle hissettiğim için bunu duymaya katlanabileceğimden de emin değildim. “Sakın söyleme. Şimdi olmaz, tamam mı?”

“Onun yüzünden ne yapacağına emin değilsin,” dedi. Başımı iki yana salladım. “Sebebi Lucas. Seni geride tutan o.”

“Hayır. O değil.” İç geçirdim. “*Ben* kendimi geride tutuyorum. Uzun zamandır kendimi geri çekiyordum. Sadie bütün her şeyi bu yüzden yaptı, değil mi? Sana bir şey söylemiş olması gerek.”

“Uyduğunu söyledi ya da onun gibi bir şey. Kız kardeşini tanıyordun. Ben de tam olarak anlayamadım.”

Onu geçmiş zaman kipiyle bu kadar kolay anması beni kızdırmıştı. Dudağımın içini ısırdım.

“Pek bir şey yapmadığını kastediyor sanmıştım. Yaşadığın

yerden hiç taşınmadın, hâlâ aynı işteydin. Orada çalışmayı hiç sevdin mi ki?”

“Peki, ya sen? Nepal’de araştırma yapmak istediğini sanıyordum? Şimdi Tennessee’ye dönmüşsün.”

“Evet, düşündüğümde daha zor oldu. Yalnız gideceğimi hesaba katmamıştım. Vazgeçmiş falan değilim. Geri dönmenden önce iki yıl oradaydım, Dr. Metcalfe’den gelen teklif inanılmazdı. Kesinlikle ilgi alanıma giriyordu ve bu tür pozisyonlar çok sık karşıma çıkmıyor. Ama geri dönüş denkleminin bir parçası olup olmadığını soruyorsan, evet. Öyleydin.”

“Beni hiç aramadın.”

“Aramayı düşündüm. Zamanlama doğru görünmedi hiç. Artı, bir parçam senin hayatına devam edeceğini düşünüyordu. Seni evli, çocuklu falan hayal ettim. Sonra Sadie aradı. Çok komik aslında. Büyük hayranlarımdan olmadığını sanıyordum.”

“Değildi.”

“Yine de beni aradı. Senin için.” Sessiz kaldım. “Anlamıyorum, Marin,” dedi Ted. “Yaşadığımız şey öyle harikaydı ki... Buna tekrar sahip olabiliriz. Bunu istiyorum. Senin de isteyeceğini düşünmüştüm.”

Yüzünü, çenesinde çıkmaya başlayan sarı, kirli sakallarını inceledim. Teni altın sarısı bir kahverengiye dönüşmüştü, bitkin görünüyordu.

“Buraya neden geldin Ted?” Bilmem gerekiyordu. Bana bir bakış attı.

“Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum.”

“Öyle mi?”

“Sana nasıl hissettiğimi anlattım.”

“Bana artık farklı olduğumu söyledin. Fotoğraflarımı gör-

dün.” Omuz silktim. “Eskisinden gerçekten farklı mıyım, bilmiyorum. Pekâlâ evet, birkaç maceram oldu ve birkaç fotoğraf çektim ama yine de aynı kişiyim. Çoğu zaman hâlâ ödüm patlıyor. Hem bana bir baksana, hayatımın büyük bir bölümünü, değer verdiğim insanları kaybetmekten korkarak geçirdim... Şimdiyse onları tamamen kaybettim.”

Ted sandalyesine yaslandı. “Kaybetmedin.” Beyzbol şapkasının siperini elleriyle sıktı. “Tabii beni artık umursamıyorsan...” Sesinde kötü niyet yoktu. Beni incitmek için söylememiştii. Sesi yaralıymış gibi bile çıkmıyordu. Belki de en kötüsü buydu. “Artık beni umursamıyor musun?”

Ona cevap vermeden önce uzun süre bekledim. Göğsümde güm güm atan yavaş ve düzenli kalp atışlarımı saydım. “Sorun bu değil. Sana istediğini verebilir miyim, bilmiyorum. Belki de eskisi gibiyimdir. Belki de sadece senin için doğru kişi değilimdir.”

Başını iki yana salladı. “Bunu konuşmak için doğru bir zaman değildi sanırım. Sadie daha yeni vefat etti—”

Söyleyeceklerine engel olmak için elimi kaldırdım.

“Affedersin. Demek istediğim... Lanet olsun.” Şapkasını kafasından çıkarıp elinde ezdi. “Mesele şu ki, seni seviyorum Marin. Seni her zaman seveceğime de oldukça eminim. Yarın Tennessee’ye dönüyorum. Benimle gel. Bana şimdi cevap verme. Benimle geleceksen öğlen havaalanında buluşalım.”

“Bunu düşüneceğim,” dedim.

Uzanıp elimi tuttu. “Ciddiyim,” dedi. “Eve döndüğünde yalnız kalmak zorunda olmayacaksın.”

Bir zamanlar kalp atışlarımı hızlandıran o iri mavi gözleriyle bana bakıyordu. Her şeyin eski hâline dönmesi bu kadar zor olur muydu? Onu çok sevmiştim. Bir bakıma hâlâ

seviyordum. Elimin onun eline nasıl uyduğunu biliyordum. Sabununun temiz kokusunu, kararlı, zeki ve şefkatli oluşunu seviyordum. Bir zamanlar beni güldürüyor, kendimi güvende hissettiriyordu. Hâlâ yapabilir miydi?

“Gitmem gerek,” dedim.

Elli Dört

Lobiden geçerken Ken’le karşılaştım, aslında ona çarptım. Ted’le olan konuşmamı aklımdan tekrar geçirmekle meşgul olduğum için, onun merdiven boşluğunun önünde durup anti-ka bir masanın üzerindeki çiçek aranjmanından kalan su hal-kasını sildiğini fark edemedim.

“Marin,” dedi dengesini yeniden sağlayarak. “Seni dışarıda görmeyi beklemiyordum. Benden daha güçlüymüşsün.”

“Affedersin, dikkatim dağıldı.” Dikkatim gerçekten de dağınıktı.

“İnanılmaz Hulk* gibisin demek istememiştim. Böylesine büyük bir travmadan sonra dışarı çıkıp dolaşmanı kastettim. O tarz bir güç yani.”

Omuz silktikten sonra kanepeye çöktüm. “Dürüst olmak gerekirse, güçlü değilim.”

“Muhtemelen tüm yanlış şeyleri söylüyorum. Neler yaşadığını sadece hayal edebilirim. Düşünüyorum da bu benim Lucas’ı kaybetmem gibi bir şey.” Başını iki yana salladı. “Dik duramazdım, orası kesin.”

“Evet. Gerçekten berbat bir şey,” dedim. “Tabii ben de

* Marvel Comics adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı hayali bir kahraman –ç.n.

berbatım.” Ken bana o içten, nazik ifadesiyle bakıyordu. Bakışları o kadar duyarlıydı ki parçalara ayrıldım. “Kendimi çok kötü hissediyorum, çok kötüyüm. Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Bir yerlerde kestirdiğini ya da masaj yaptırdığını düşünüp duruyorum. Ne tür bir salak kardeşinin öldüğünü unuttur ki? Hatırladığımdaysa tek yapmak istediğim susuz kalıp büzüşene, toza dönüşüp yok olana kadar ağlamak.” Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Sanki kendi itirafıma seyirci kalmıştım. Sesimin titrediğini duyabiliyordum ve bundan nefret ediyordum, durduracak gücüm de yoktu.

Ken elini omzuma koydu. “Üzgünüm. Durumu daha da kötüleştirmek istememiştim. Ama kendine bu kadar yüklenmemelisin. Dünyan değişti. Alışması uzun zaman alacaktır. Kötü olan sen değilsin, bu işin doğası böyle.”

Söylediklerini düşündüm. Bu da kontrol edemediğim başka bir deneyimdi. Zipline gibi ama bu versiyonda sürekli aynı ağaca çarpıp duruyordum. Dayanılmaz bir şeydi.

“Konuyu değiştirmek istemem ama,” dedi Ken. “Lucas seni arıyordu. Şu an kendi ofisinde. Birkaç dakikan varsa seni oraya götürebilirim.”

İşte olmuştu. Lucas bana gitme zamanımın geldiğini söyleyecekti. Bu ânın geleceğini biliyordum. Lüks bir tatil köyü, kendi faturasını ödemeyip yas tutan garip bir Amerikalı için bekleme alanı olamazdı. Ted’in teklifini düşündüm.

Ken beni içeri götürdüğünde Lucas masasında oturmuş bazı evrakları imzalıyordu. “*Lăobăn*,” dedi.

Lucas başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda odadaki tüm oksijen çekildi. Mobilyalar, zemin, her şey yok olmuştu. Onun önünde yüzüyor, boğuluyordum.

“Merhaba,” dedim sesim boğazımda düğümlenirken.

“Marin.”

“Eşyalarımı toplayacağım,” dedim.

Şaşırmış görünüyordu. “Buna hiç gerek yok.”

Rahatlayarak gözlerimi kapattım. “Yani çıkış yapmam gerektiğini söylemek için beni görmek istememiş miydin?”

“Hiç de değil. Niyetim bu değildi.” Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Sana bakacağıma söz verdim, bu da burada istediğin kadar kalabileceğin anlamına geliyor.”

Önündeki sandalyeye çöktüm. Beni esir almasına engel olmaya çalıştığım panik aniden damarlarımda yayıldı. Kalp atışlarımı duyabiliyordum.

“Bunu sana vermek için doğru zamanı kolluyordum,” dedi Lucas. Elindeki nesneyi havaya kaldırıncı tuttuğu zarfı gördüm. Daha önce gördüğüm manila zarflardan değildi. Daha küçüktü, doğum günü kartı gibiydi ve parlak maviydi.

Daha farkına bile varmadan gözlerim doldu. “Bu Sadie’den mi?” Sözlerim ağzımdan hıçkırık olarak çıktı.

“Birkaç gün önce bana vermişti, o gittikten sonra sana vermemi söyledi. Zamanını bileceğimi de söyledi. Kız kardeşin bana çok fazla güveniyordu. Ba olsa tam zamanını bilirdi, ben bilemem. Düşündüm ki... belki henüz çok erken ama artık senden bir şeyler saklamak istemiyorum.” Elini uzattı. Eğilip açgözlü bir çocuk gibi zarfı elinden kaptım.

“Bence yalnız okumalısın. Bana ihtiyacın olursa biraz rıhtıma gideceğim. Güzel bir gün. Belki tekneyle açılırsı diye düşünüyordum.”

O gider gitmez ellerimde tuttuğum zarfla arkama yaslandım. Birkaç dakika inceledim. Sadie her zaman yaptığı gibi ön tarafa adımı yazmıştı, balon harfler desenlerle doluydu:

M’de dalgalar, A’da palmiye ağaçları, R’de minik kuşlar, I’da havai fişekler vardı ve N kalplerle doluydu. Yazı silik değildi, yani bir süre önce, elleri hâlâ biraz güçlüyken yazmış olmalıydı. Geçen hafta böyle yazamazdı. Her satırdaki çabaya ve özene değer vererek parmağımla harfleri takip ettim. Şekilleri ve desenleri oluşturmak için kalemi hareket ettirirken elimin onunkine dokunduğunu neredeyse görebiliyordum. Konsant-rasyonu, hafifçe çatılmış kaşları, bir şeye odaklanırken dilini ısırtışı gözlerimin önüne geldi.

Derin bir nefes alıp mühürlemediği zarfın ağzını açtım. Hiç mühürlemezdi zaten. İnsanların zarfları yırtıp açmasının ve onları mahvetmesinin her zaman çok utanç verici olduğunu düşünürdü; “Postanın eğlencesinin yarısı onlar,” onun klasik cümlelerindendi. Evde bir çekmece dolusu zarfı vardı, annemin görevdeyken bize gönderdiği, hiç bozulmamış zarflar. Sebebini şu ana kadar anlamamıştım. Sadie’nin içgüdüsel olarak bildiği başka neleri kaçırdığımı merak ediyordum.

Kartı çıkarıp havaya kaldırdım. Ön yüzünde kafasını arabanın camından çıkarmış bir köpek fotoğrafı vardı. Rüzgâr gevşek derisini geriye itmişti, bu yüzden kocaman gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Başımı iki yana salladım. Klasik Sadie. Dışı tuhaf, içi derin. Bana yazdığı güzel veda mesajını okumaya hazırlanırken kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Vermek zorunda kalacağım kararlar olacağını biliyor olmalıydı. Bir an için doğum günü dileği tutar gibi gözlerimi kapadım –*Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Sadie*– ve yavaşça kartı açıp tersini çevirdim. Bu olamazdı. Kız kardeşimin bana son mesajı bu olamazdı. Lucas bir hata yapmış, yanlış kartı almış ve yanlış zarfa koymuş olmalıydı. Tekrar baktım. Ofisinin kapısından fırlayıp geldiğim yoldan

lobiye girdim, arkamdan bağırp bir şeyler söyleyen Ken'in yanından geçtim ve sonra araba yolundan ilerledim. Kapıdan geçtikten sonra tepeden aşağı rıhtıma indim.

"Lucas," diye bağırdım, nefes nefese.

"Marin?" Lucas güverteden seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Neler oluyor?" Cevap veremedim. Elimdeki kartı tutuyordum, soluk soluğa kalmıştım. "Bekle," dedi. Hızla hareket edip güverteyi geçtikten sonra tekrar iskeleye atladı.

Yanımdaydı, eli kolumdaydı. "Sorun nedir?"

Sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Bu benim için olamaz. Sana bütün o mektupları gönderdi. Onları gördüm. O gün masanda sayfalar dolusu vardı. Bu benim olamaz."

"Anlamıyorum," dedi Lucas. "Yazdıkları seni üzdü mü?"

"Bunu bana nasıl verirsin?" diyerek elimdeki kartı kaldırdım.

"Köpek mi? Marin, üzgünüm. Ne olduğuna bakmamıştım. Sadie zarfı bana verdi ve sana vermemi istedi. Felix'i arayalım mı? Belki bir şeyler biliyordur."

Uzun bir nefes verdim. "Bir anlamı yok."

"Neden? Ne yazıyordu?"

"Hiçbir şey yazmıyordu." Akan gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıktım. "Hiçbir şey yazmamış. Zarfın üzerine kabarcık harflerle desenler çizmek için bir saatini harcamış ve sonra bana hiçbir şey yazmamış."

Lucas irkildi. "Boş muydu?"

"Evet. Basılı kısmı hariç."

"Ne diyordu?"

"Ön taraftaki köpeği gördün işte, kafası pencereden dışarı çıkmış, derisi rüzgâr tünelineymiş gibi geriye doğru basık.

Ve sonra içinde... içinde..." Kelimeleri zar zor çıkarabildim ağzımdan. "İçinde *Bixby, sahibinin osuranın kendisi olduğunu bilmesini istemedi, yazıyordu.*"

"Kız kardeşin sana osuruk şakası içeren bir kart mı bıraktı?" diye sordu. Ağzının kenarı seğirdi.

"Sadie'nin bana hayatın anlamına dair, benim için ne umduğuna dair anlamlı bir mesaj yazdığını sanmıştım. Bana ne yapmam gerektiğini, hatta sadece beni sevdiğini söyleyeceğini düşünmüştüm... Ama onun yerine bana bunu verdi... Bunu..."

"Osuruk şakası." Ağzının köşesini ovuşturdu.

"Birinin bunun komik olduğunu düşünmesine sevindim."

"Özür dilerim. Komik değil. Tamam, biraz komik. Unutma ki kız kardeşin bir süredir bana yazıyordu. Bana çok Sadie'ce bir davranış gibi geldi. Ama üzgünüm. Seni incitmek istediğini sanmıyorum. Kendimi de sorumlu hissediyorum. Keşke seni bu konuda umutlandırmasaydım."

"Bu senin hatan değil. Bunu yapan kişi sen değilsin." Sesim kesildi. Sadie'ye o kadar kızmıştım ki bir an için kendimi kötü hissetmeyi unutmuştum.

"Benimle denize gelmek ister misin?" diye sordu Lucas güneşe doğru gözlerini kısarak.

Karta, yazılan metnin tek satırına baktım. Lucas haklıydı, kart klasik Sadie işiydi. Muhtemelen beni bilerek kızdırmıştı. Başına gelen en karanlık, en zor şey karşısında bile neşeli davranmıştı. Kalbim kırıkken şaka yapmıştı. Aynı anda hem gülmek hem de ona yumruk atmak istememe sebep olmuştu. Bir an için paramparça olduğumu unutmuştum. *Mesele bu mu?* diye ona sormak istedim. *Gerçekten bana söyleyecek bir şeyin yok mu? Beni tüm bu Marin'in Hayatını Değiştiriyoruz mücadelesine sokup yüzüstü bıraktın.*

Sadie sayesinde yaptığım onca şeyi düşündüm. Seyahat, macera ve uçma korkularıyla yüzleşmiştim. Bir oda dolu su insan için şarkı söylemiştim. Benim için her türlü yanlış olduğunu bildiğim bir adamı bırakmıştım. Korkunç, şaşırtıcı şeyler görüp yapmıştım üstelik dünyanın sonu gelmemiş, tam aksine harika olmuştu. Sadie ve onun entrikaları sayesinde kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Daha canlı hissediyordum... ve o ölmüştü. Bu adil değildi. Bana ne yapacağımı söylemesine en çok ihtiyaç duyduğum anda, gitmişti.

“Her şey için teşekkürler, Sadie,” diye fısıldadım rüzgâra. Bununla yüzleşmek zorundaydım. Artık notlar yoktu, projeler yoktu. Artık planlar yoktu. Sadie bir sonraki uçakta değildi. Beni kandırmıyordu ya da modaya uygun bir şekilde geç kalmamıştı. O ölmüştü. Bundan sonraki kısmı tek başıma yapmak zorundaydım.

Kartı ellerimde tuttum. Ne istiyordum? Er ya da geç bir karar vermem gerekecekti. Söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünen ve o karanlık gözlerle bana bakan Lucas’la tekneye mi binecektim, yoksa Sweetwater’a, güvenli ve kısmen ruh emici işime geri dönüp Ted’e bir şans daha mı verecektim? Ya da tamamen kendi başıma başka bir şey mi yapacaktım? Kafam ve kalbim öylesine karmakarışık ki ne hissettiğimden emin değildim. Vermem gereken onca karar vardı ve ben bunları vermek için olabilecek en kötü zihinsel durumdaydım. Hazır değildim. Sadie bunu anlamamış mıydı? Bana hiçbir şey vermemişti. Bir sonraki adım tamamen bana bağlıydı. Güvenli, küçük, sıkıcı bir hayat mı yoksa başka bir şey mi?

Ben hazır değilim! Her neredeyse, beni duyabilsin diye yüksek sesle rüzgâra bağırarak istedim. Cevabı bir anıyla

geldi, ikimiz, ben ve o, zipline halatına bağlanmıştık. *Buna kimse hazır olamaz, yaparsın, o kadar.*

Tekneye sırtımı dönüp uzaklaştım. Her adımda içimden bir şeyler parça parça kopuyordu. Sert bir esinti başlayınca Sadie'yle çocukken tuttuğumuz karahindiba dilekleri ya da konfetiler gibi uçup gidecek miyim diye merak ettim.

Elli Beş

Oradan uzaklaştıktan sonra Lucas'ı bir daha görmeyi beklemiyordum. Teknenin güvertesinde elini uzatmış hâlde duruşunun görüntüsü, her şeyin sonu olacak sanıyordum. Ama işte buradaydı, sadece birkaç saat sonra, villanın yanındaki orman yolundan çıkıyordu. Üzerinde gündelik kıyafetler vardı, o gün bana ödünç verdiklerini tanımıştım. Sadie'nin benimle dalga geçtiği *Light up Taiwan* tişörtü. İnce, gri eşofman altı. Ayakkabılar. Islak saçları dümdüz olmuş, gözlerine iniyordu. Kollarından birinin altında kahverengi bir şey vardı.

Güneş ufkun altına inmiş, ağaçlardan sarkan ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. O ağaçlara takılmış ateş böceklerine benzeyen ışıkları seviyordum. Hâlâ Sadie'nin bana gönderdiği son mesajın etkisindeydim. Bunun biraz zalimce olduğunu nasıl düşünemediğini anlayamıyordum. İşin garip tarafı Sadie asla zalim biri olmamıştı. Özgür ruhlu ve hatta biraz tuhaftı ama asla kimseyi incitmezdi. Tıpkı Lucas'ın söylediği gibi özellikle de beni incitmezdi. *Belki de istediği mesajı yazmaya fırsatı olmamıştır*, diye düşündüm. Belki bir günü daha olsaydı, bana söylemek istediği şeyleri söyleyebilirdi. Belki de kafası karışmıştı. Beyin kanseri falan. Bol miktarda ot.

Sadie ve Felix'in birbirleriyle atışmaları olmadan villada çok yalnız hissediyordum. Hesabıma göre saatlerce ağlamak

için yeterli bir sebepti. Verandada tek başıma oturmuş, yeni üniformam olan tatil bornozumu giymiştim. Sadece ben, bornozum ve arkadaşım olan şarap dolu kocaman kadehimle yıldızların altında takılıyor, gece boyunca ağlıyorduk. Lucas her zamanki gibi, yani çok iyi görünüyordu. Onu görünce bornozumun koluyla yanaklarımı sildim. Karşıma oturdu. “Ağlama verandama hoş geldin. Şarap için gel, ağlamak için kal.” Gülmsemeye çalıştım.

Lucas uzun bir süre bana baktı. O kadar rahatsız oldum ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. “Bu bornozlar harika. Süper emici.”

“Ba öldüğünde sana ne kadar çok ağladığımdan bahsetmiştim,” dedi. “Cenaze töreni için profesyonel bir oyuncu grubu tutmuştum.”

“Böyle bir şey var mı ki?”

“Evet, bazı insanlar senin için çok gözyaşı dökülmesinin iyi olduğunu düşünüyor.”

“Hadi ya.” Bir insanın cenazesinde neden profesyonel oyuncu bulundurduğunu şimdi anlayabiliyordum. Sadie için dökülecek hiçbir gözyaşı yeterli görünmüyordu. Şarabımdan bir yudum aldım. “Belki de profesyonel olmalıyım. Yani bu,” –kendimi işaret ettim– “benim için bir hobiden fazlası olmaya başladı. Ve artık reklam metni yazmak istediğimi sanmıyorum. Bilirsin, yeni bir kariyer yolunda ilerleyebilirim. Profesyonel oyunculuk kesinlikle olabilir. Sadece Tayvan’da bu var mı? Çünkü ben yalnızca İngilizce konuşabiliyorum da.”

Lucas taşıdığı şeyi çıkardı, ezbere bildiğim büyük bir zarfı bu. Zarfı uzatmadan önce onunla ne yapması gerektiğinden tam olarak emin olamadığı için elinde tartıyor gibiydi. “Kart konusunda duyarsız davrandım. Özür dilerim. Belki de Sadie bu şekilde teslim edilmesini istememiştir. Muhtemelen mesajını yazmaya fırsat bulamamıştır. Bunu sana ve-

rerek seni üzmeyi asla istememiştim.” Boğazını temizleyip zarfı ellerime bıraktı. “Seni çok üzdüğümü biliyorum, sadece kart konusunda değil. Artık bana güvenebileceğini hissediyor musun bilmiyorum ama en azından bu sözleri söylemem gerekiyor. Yapmak istediğim son şey seni incitmek, Marin. Bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama denemek istiyorum.”

Sadie’nin yazdığı tüm mektup ve kartpostalların ağırlığı neredeyse dayanılmazdı. Hepsini kucağıma koydum.

“Hepsi burada. Sadie’nin yazdığı her mektup. Onları sıraya koymaya çalıştım ama tarihler konusunda her zaman güvenilir değildi. Bir tanesini ofisimde gördüğünü biliyorum fakat bence hepsini okumalısın. Sanki tüm geçmiş ve yazılmış en büyük aşk mektubu tek bir mektupta toplanmış gibi ve bu bana ait değil. Sana ait. Hepsi senin içindi,” diyerek ayağa kalktı. “Sana bunu vermek için gelmişim.”

“Tekneye binmediğim için üzgünüm.”

Başını iki yana sallayıp bana hüznle gülümsedi. “Muhtemelen en iyisi bu,” dedi. “Her şey düşünüldüğünde yani.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Şarkı söylemek... senin fikrindi, değil mi?”

Ayakkabısıyla yerdeki bir şeyi itti. “Güzel bir sesin var. Tekrar özür dilerim. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm.” Arkasını dönüp gitti.

En çok onu sevdim, demeye dilim varmadı.

O gittikten sonra ellerimi zarfın üzerinde gezdirdim. Loş ışıpta bile elime tanıdık geliyordu. Sadie adaya geldiğinde geçtiğim küçük yatak odasına çekilip başucu lambasını yak-
tım. Sonra okumaya başladım.

Sevgili Lucas,

Adım Sadie Cole, babanın bir arkadaşıyım. Ya da öyleydim. Bu mektupları okuduğun zaman ölmüş olabilirim. Kanser kendince bir programı var... ama şimdiye kadar bunu senin de öğrenmiş olman gerek. Muhtemelen yirmi altı yaşında bir kadının, senin Ba'na arkadaşım demesinin garip olduğunu düşünüyorsun fakat tahmininden daha fazla ortak noktamız vardı. Baban, senin tanıdığı en iyi adam olduğunu söyledi. Onurlu ve cesur olduğunu, herkesin sana hayatını emanet edebileceğini söyledi. Ben de kız kardeşimi sana emanet ediyorum. Tahminimce bu mektubu, sanki elinde patlamak üzere olan bir havai fişekmiş gibi yere bırakıp uzaklaşmayı düşünüyorsun. Mesele şu ki havai fişekler doğru kullanıldığında, yıldızlardan ve şu anda Dünya'ya doğru ilerleyen asteroitten sonra, gece göğünün başına gelen en iyi şeylerdir.

Elli Altı

“Gidiyor musun?” diye sordu Lucas.

Ellerimi çantamın sapına doladım. Başka birine gülümsüyormuşum gibi görünebilirdi ama Lucas gerçek gülümsemi biliyordu ve bu o gülümseme değildi.

“Tennessee’ye geri mi dönüyorsun?”

“Zor bir seçim oldu. İtalya’yı düşündüm.”

“Bu ikisi gece ve gündüz gibi. Neden İtalya?”

“Sanırım hep oraya gitmek istemiştım. Hiç gitmediğim bir yere gideceğim için biraz gerginim; ancak bu bile evimize dönüp Sadie’nin orada olmamasından daha iyi bir seçenek olarak görünüyor.”

“Seni orada görebilirim. Çok güzel bir yerdir,” dedi Lucas başını sallayarak. “Conca dei Marini’de küçük bir evim var.” Ellerin ceplerine soktu.

“Belki,” dedim. “Sanırım bir gün kendim öğrenmem gerekecek.” Lucas nihayet gözlerime baktı. Bakışlarımdan kaçtığı belliydi. Yine de göz temasını ilk kesen ben oldum ve saatime hızlıca bir göz attım. “Eve dönüş uçağımı kaçırmadan önce gitsem iyi olacak.”

Başını salladı. Arkasında duran, dev sırt çantasını bir omzuna atmış Ted’i görebiliyordum.

“Her şey için teşekkür ederim,” dedim Lucas’a. “Senin-

le tanışma fırsatı bulduğuma sevindim.” Öyle miydin? Bu göğsümdeki ağrı sevinç değildi, kesinlikle daha kötü hissettiriyordu.

“Koşullara rağmen.”

“Evet. En kötü koşullara rağmen.”

Bir süre sessizlik içinde birlikte durduk. Mükemmel bir gündü, gelinlerin ve damatların hayalini kurduğu türden, Sadie gibi dağcıların saygı duyduğu türden bir Mavikuş günüydü. Sadie buna bayılırdı. Böyle bir günden en iyi şekilde nasıl yararlanacağını bulmaya çalışırdı. Küçük bir esinti saçlarımı karıştırıp yüzüme doğru savurdu. Lucas öne doğru bir adım attı, saçlarımı düzelterekmiş gibi elini uzattı ama durdu. Ne bekliyordum ki? Verdiği sözü yerine getirmişti. İşi bitmişti. Artık her şeyi aşırı analiz eden, kendimi ve arzularımı en sona koyan o korkak kedi değildim. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. İtalya’ya gitmek istiyordum fakat eve de dönmem gerekiyordu.

Saçımı kendim düzelterip kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Etrafıma, okyanusa, gökyüzüne baktım, ardından derin bir nefes aldım.

“Marin—”

“Lucas—”

“Umarım mutlu bir hayatın olur.”

“Her şey mümkün,” dedim. “En azından bana söylenen buydu.”

Hangara doğru yürümeye başlasam da geri döndüm. “Güneş enerjisiyle çalışan yeni bir tatil köyü ya da mücevher yapmalısın,” diye seslendim. “Seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın.” Rüzgârdan beni duyup duymadığından emin değildim. Kendime bunun önemli olmadığını söyledim ve Tennessee’ye dönüş yolculuğunun ilk ayağında, dünyanın en kısa pistinden havalanacak olan uçağa bineceğim küçük ha-

vaalanına doğru yürüdüm. Nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Paniğe gerek yoktu. Tırmanmıştım, dalmıştım, atlamıştım, kaybolmuştum ve hepsinden sağ çıkmıştım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken kendime bunları söyledim.

“İyi misin Mar?” diye sordu Ted.

Başımı salladım. “Uçuş yüzünden biraz gerginim sadece.”

“Eh, o kadar da kötü değil. Yirmi bin fitin üzerinde bir helikoptere binmeyi dene. Bak o riskli işte.”

“Hayal edebiliyorum.” Hayal edebiliyordum. Aslında o anda gerçekten bunu hayal ediyordum. Uzun zamandır helikopterler hakkında düşünmemiştim. Midem bulandı. Omzumun üzerinden baktım. Lucas’ın bana bakarken gördüğü veda manzarasının Saba havaalanının dışında kusan hâlim olmasını istemiyordum.

“O kadar da heyecanlı görünmüyorsun, kızım,” dedi Ted.

Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim. Bu yolculuğu bitirmeye de hazırım.”

“Aynen,” dedi. “Beni yanlış anlama... burası çok güzel ama bir ya da iki günden fazla kalmak isteyeceğim türden bir yer değil.”

Bir buçuk haftadır buradaydı.

“Bu kadar küçük bir ada, kırk sekiz saat sonra gidecek hiçbir yeri ve yapacak hiçbir şeyi olmayan bir hapisane gibi gelmeye başlıyor.”

Küçük havaalanından geçip piste doğru yürüdük, bir avuç insan bagajlarını alıyordu; açıkçası, yol yüzünden midesi bulanmış ve sarsılmış görünüyorlardı. Görevliye biletlerimizi verip merdivenlerden küçük uçağa tırmandık. Ted’in çantası kapıya sıkıştı. Tekrar dik durmasını sağlamak için onu biraz içeriye doğru itmek zorunda kaldım.

Kanat tarafından aldığımız yan yana koltuklarımızı bul-

duk. Buranın oturulacak en tehlikeli yer olduğunu okumuştum ama uçak doluydu. Ted bana güven vererek gülümsedi ve çantasından e-okuyucusunu çıkardı. Benimkine tam uyduğunu bildiğim boştaki elini bacağımın üzerine koydu. Nefes aldım. Uçak havaalanından uzaklaşıp piste doğru döndü.

“Ne okuyorsun?” diye sordum.

“*Ulysses*,” dedi Ted. “Son sınıfta sana verdiğim kopyayı hatırlıyor musun? Bitirebildin mi hiç?”

Sayfaları yıpranmış, yumuşak kapağı parçalanmış, villadaki masanın üzerinde bıraktığım kitap geldi gözlerimin önüne. Başımı iki yana salladım.

“Buraya gelmene sevindim, Ted,” dedim. “Kolay olmadığını biliyorum.”

Okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Ben de öyle.” Bacağımı nazikçe sıktı.

Eline baktım. “Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama nasıl oluyorsa her şey darmadağın olduğunda ve sana ihtiyacım olduğunda hayatımda beliriyorsun. Söylediğin şey hakkında çok düşündüm. Haklısın. Birlikteyken harikaydık. Tekrar deneme düşüncesinin çok cazip olduğunu kabul etmem gerek. Senin yanında çok rahatım, mutlu ve güvende olacağımı da biliyorum.”

Ted bana sırtıttı. “İkimiz de öyle oluruz, Marin. Harika olur.”

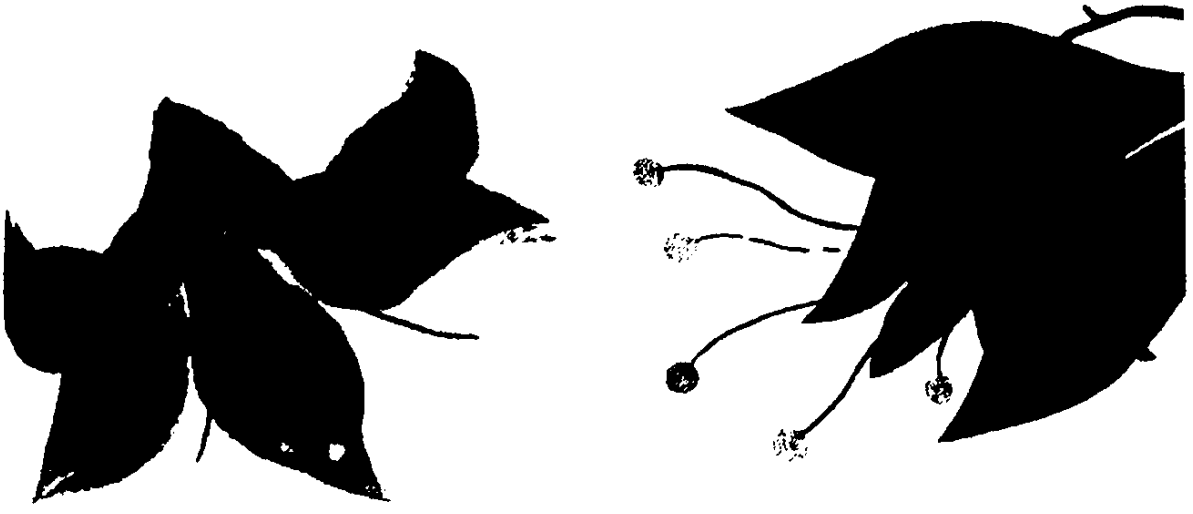
“Sorun şu ki ben artık birlikte olduğumuz zamanki kişi değilim ve sanırım sen de değilsin. Gerçekten sadece güvenli ve rahat mı olmak istiyorsun? Çünkü ben bunu istediğimden emin değilim. Bence ikimiz de bundan daha fazlasını hak ediyoruz.”

Uçak hızlandı. Ted elini çekip başını salladı. Uzun bir duraksamadan sonra konuştu. “Açıkçası beklediğim cevap bu değildi ama anlıyorum. Şansımı denedim, değil mi?”

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım, dünyanın en kısa pistinde hızla ilerliyorduk.

“O adamın yerini doldurmak zor olurdu zaten.”

Korkunç kalkış sırasında nefesimi tutmuştum. Pencereye doğru eğilerek yerin altımızda kayboluşunu izledim. Uçak yan yatınca Saba, uçsuz bucaksız denizde büyük bir nokta misali tekrar göründü. Sarp kayalıkları, yeşili, kiremit rengi çatılarıyla muhteşem bir yerdi ve bir an için kalbimi orada, o pistte bırakıp bırakmadığımı merak ettim.

Elli Yedi

Sadie yıllardır evi satmam konusunda bana baskı yapıp durmuştu. “Neden şu şehir merkezindeki küçük, şirin apartman dairelerinden birini almıyorsun? Bütün bu alana ihtiyacın yok, değil mi? Burada gittikçe daha az kalıyorum.”

Ona bakmıştım. “Bu konuda hiç ağzımı açtırma. Seni burada daha çok görmek istiyorum. Yapacağım son şey sana eve gelmemen için bir bahane vermek olur.”

“Burası çok büyük. Çok fazla. Tennessee’nin Smithsonian’ı* olmak için yarışıyor resmen. Senin dolabında muhtemelen yirmi beş yıllık ıvır zıvırlar vardır, şaka yapmıyorum. Benimki daha da beter. Geçen gün ne buldum biliyor musun? Eski diş tellerimden üçlüsünü. Dokuzuncu sınıfta Matt Carpenter’la öpüşürken kırıdığma benzeyen hani.”

Matt Carpenter benim yaşıtımdı. Sadie’nin Pizza Shack’i yöneten ve bıyığı olan bir adamla yaptığı avukat tutma seanslarını nasıl da unutmuştum. Taşınma kısmını, çok fazla iş çıkacağını söyleyerek geçiştirmiştım. Tabii ki gerçek sebep bu değildi. Bizi birbirimize bağlayan şeyin ev olduğunu düşünüyordum. Büyüdüğümüz, bir aile olduğumuz yerdi orası. Bunun elimizden gitmesine izin veremezdim.

* Smithsonian Enstitüsü, ABD hükûmeti tarafından yönetilen bir müze ve araştırma merkezi –ç.n.

Yine de taşınmanın çok fazla iş çıkardığı konusunda tamamen haklıydım. Geçen hafta zamanımın çoğunu, evimizdeki sonsuz sayıda dolaplardan birinin dibinde, kâğıtlar, güvelerin yediği kazaklar ve birkaç kırık diş teliyle dolu ayakkabı kutusuyla çevrelenmiş olarak geçirmiştım. Hepsinin ona ait olduğundan bile emin değilim. Bu anıyla gülümsedim. Sadie'nin yatağında iki gece uyudum, kokusundan geriye kalan küçük molekülleri içime çekmeye çalışıp sonrasında pes ederek tüm nevresim takımını büyük bir bağış çantasına doldurdum.

Hayatımızı, şimdilik depoya kaldırmayı planladığım birkaç kutuya indirgemiştım. O kutularda önemli şeyler vardı; annemin ödüllü makalelerinden oluşan ve ölümünden birkaç yıl sonra bir yayıncının o makaleleri bir araya getirip bastığı kitap, Sadie'nin sanat okulundan ilk baskısı, bir avuç aile fotoğrafı... Sadie'nin ekipmanlarını buralardan bir sanat öğrencisine bağışladım. Kıyafetlerin çoğu caddenin aşağısında bulunan, çocukların aç mide ve zihinlerini doyurmak için kamyonlarıyla yemek ve kitap getiren bir hayır kurumuna gitti. Ayıklamam gereken bir tek kendi odam kalmıştı. Onu en sona saklamıştım.

Gençliğimden beri odam pek değişmemişti. Yorganım bile aynıydı. Laura Ashley* kaliteden ödün vermiyordu. Yıllar içinde biraz solmuş olmasına rağmen hâlâ yeni görünüyor-du. Yorganı alıp çöp torbasına tıktım. Artık bana uymuyordu. Masam çoktan çöpe atılmış olması gereken kâğıtlarla doluy-du. Üniversite denemeleri ve edebi analizler. Küçük mavi test kitapçıkları. Masanın en alt çekmecesini açtım. Çok gençken tuttuğum ve daha sonra bakmak isteyebileceğimi düşündüğüm birkaç tane günlüğüm vardı. Onları “sakla” kutusuna attım. En alttaysa bir zarf vardı.

Parmaklarım titriyordu. Yükseklik gibi normal seviyede

* İngiliz tekstil tasarım şirketi –ç.n.

tedirgin edici şeylerden korkmanın yanı sıra, manila zarflara karşı da bir kompleks geliştirmiştim. Sadie'nin Lucas'a yazdığı tüm mektupları okuduktan sonra kimse beni suçlamazdı. Bir manila zarfı açıp içinde bir kalp, tamamen atan bir kalp bulsaydınız, siz de komplekse girerdiniz. Yine de çıkarıp açtım. Bazen bitirip kurtulmak daha iyidir. Dışındaki Graywolf iade adresi damgasını görmeden bile bu zarfın içinde ne olduğunu zaten biliyordum. Posta damgası annemin ölümünden birkaç hafta sonrasına aitti. Kâğıdı kaydırarak çıkardım. İyi kaliteydi, bir çeşit keten karışımı dokumadan yapılmıştı. Normal kâğıttan daha ağırdı. Antetli kâğıdın izini parmağımla takip ettim. Kelimeleri ezbere biliyordum. Denememin yaratıcı kurgusal olmayan eser ödülünü kazandığını, bunun bana para ve denememi yayınlayacakları uzun bir taslağa dönüştürme fırsatı getirdiğini söylemek için yazılmıştı. O zamanlar henüz on sekiz yaşında değildim. Makalem Nikaragua'daki dokumacı kadınlarla ilgiliydi. Annem o zamanlar haberim olmadan göndermişti. Okumadığını sanıyordum hâlbuki. Bu, genç bir yazarın kariyerini başlatabilecek türden bir yazıydı. Ama ben çocuktum. Annemi kaybetmişim. Kız kardeşim kilise kirişlerinden sarkıyor ve yetişkin erkeklerle kırıştırıyordu. Ben de mektubu bir çekmeceye koymuş ve bir daha hiç bakmamıştım, ta ki bu âna kadar.

Uzun bir süre mektuba gözlerimi diktim. Sonra ikiye katlayıp Lucas'ın Saba'da bana verdiği mavi deri defterin içine soktum. Odayı gözden geçirdikten sonra bazı kıyafetlerim hariç diğer her şeyin gidebileceğine karar verdim. O sırada telefonum çaldı. Ted. Arkadaş kalmayı kabul etmişti ve hatta birkaç kez takılmıştık da.

“Selam,” dedim.

“Selam, Mar. Toplanma işi nasıl gidiyor?”

“Sanırım belimi ağrıtabilecek her şeyi atma eşiğine ulaştım.”

“Berbat,” dedi. “Taco aldım. Gelip *Jeopardy!*” izlemek ister misin?”

Ted’in ritüelleri sevdiği ortaya çıktı. Paket servis ve akşam televizyon saati, *benim gibiler*, demişti; uzaktayken özlediği şeylerdi.

Masamdaki sandalyede döndüm. “Bilmem. İşim bitmek üzere... Sanırım bitirmeye çalışsam iyi olacak.”

“Sorun değil, zaten oldukça açım. Benim için daha fazla taco demek bu.”

“Peki. İyi geceler.”

Telefonu kapattıktan sonra elimi deri defterin üzerinde gezdirdim. Ödül mektubu biraz dışarı sarkmıştı, ben de avucumu kullanarak kâğıtları tekrar içeri ittim. Mektup Laurentina’nın eskiziyle düzgün bir çizgi oluşturuyordu. Dantellerde, dokumacılarda, kız kardeşlerde ve hayatta bir şeyler olduğunu düşündüğümde, Saba’da hissettiğim o coşkulu duyguya kapıldım. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yazmaya başladım.

* Yarışma programı –ç.n.

Elli Sekiz

Bunlarla işimin bittiğini söylediğimi biliyorum. Şimdiye kadar sürprizlerle dolu olduğumu öğrenmiş olman gerekirdi. Onun peşinden git, seni aptal.

Elli Dokuz

Patronum kâğıt parçasını ikiye katlayıp masaya geri fırlattı. “Bu ne böyle?”

“İstifa ediyorum,” dedim kâğıdı tekrar ona doğru iterek.

“Bunu yapmana gerek yok, Marin. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, al. Ama istifa etme. Sana ihtiyacımız var, elimizdeki en iyi yazar sensin.”

“Çok nazıksınız ama sanırım *benim* kendime daha çok ihtiyacım var.”

Başını iki yana sallayıp mektubu aldı. “Peki. Mutlu olduğumu söyleyemem ama buna itiraz da edemem. Çok şey atlattın. Aklında bir şey var mı?”

Dudağımı ısırdım.

“Çok fazla seçeneğin var,” dedi. “Dünya elinde tuttuğun istiridye gibi, açıp görmek yeterli.” Bu kadar *çok seçenek* olmayı kulağa harika gelse de aslında çok bunaltıcıydı. İstiridye ise bana Lucas’ı ve değer vermem gerekirken embesillik edip geride bıraktığım inciye hatırlattı.

“Bir fikrim var,” dedim. “Ama bu sadece bir fikrin tohumu, gerçekten. Sanırım büyük değişiklikler yapmadan önce biraz seyahat etmek istiyorum.”

“Sana bol şans diliyorum, Marin. Eğer geri dönmeye karar verirsen burada her zaman bir yerin olacak.”

Bir hafta sonra tuttuğum emlakçı ön bahçeme çekiçle bir “Satılık” tabelası çaktı. Biri kalbime kocaman bir kazık çakıyormuş gibi hissetmediğimi söylersem yalan olurdu. *Sadie bunu isterdi*, dedim kendi kendime. Ama bu işimi kolaylaştırmıyordu. Emlakçının elini sıktıktan sonra garaj yolunu geçerek Ted’in motoru çalışır hâlde beklettiği arabaya gidip yolcu koltuğuna oturdum. Emniyet kemerimi bağlamadan önce derin bir nefes alıp verdim.

“Hazır mısın?”

“Muhtemelen hayır,” derken çantamı kontrol ettim. Evet, o meşhur, çalınan ve iade edilen pasaportum, tek damgasıyla birlikte oradaydı. Onu kucağıma koydum.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Ted. “Bana eskiden olduğun kız olmadığını söylerken şaka yapmıyormuşsun.”

“Geçen hafta sürpriz bir randevuya gittin, sanırım ikimiz de yeni maceralar yaşıyoruz artık. Nasıl gitti bu arada?”

Arabayı tek söz etmeden vitese taktı ama sinsî sırtışı yeterince şey anlatıyordu. “O kadar iyi, ha?”

“Cuma günü onu tekrar göreceğim.”

Onun adına sevinmiştim. Hatırladığım kadar harika biriydi. Nazik, düşünceli, o yıpranmış beyzbol şapkası gibi sevimli. Ama ben farklıydım. Değişmiştim. Fark ettim ki aşk –Sadie ve Felix’inki gibi bir aşk– her şey demek olsa da her aşk öyle değildi. Ve eğer yaşadığınız aşk her şeyiniz değilse, sizi hem dünyaya bağlayan hem de göklerde uçuran türden bir aşk değilse, özgür olmak daha iyiydi.

Nashville havaalanına giderken Ted radyoda Amerikan folk müziği dinliyordu. Kalp acısıyla içki hakkında hüznü şarkılardı ve ben bu kez üniversitedeyken yaptığım gibi

şikâyet etmedim. Artık o yaralı insanlarla bir bağım olduğunu hissediyordum.

Ted arabayı havaalanı terminalindeki kalkış tabelasının önüne çekip bagajı açtıktan sonra çantamı çıkardım.

Yolcu tarafındaki cama eğildim. “Bıraktığın için teşekkürler.”

“Bu gerçeküstü,” dedi. “Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Başımı salladım. “Gitmem gerek.”

“Bir planın var mı?”

“Bir biletim var,” dedim. Uçak biletimle pasaportumu elim alıp kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan oradan uzaklaştım.

“Kendine iyi bak, Marin.”

“Bakacağım.”

Yolcu denizi gibi görünen terminalden geçip uluslararası bir uçağa binerek İtalya’ya uçtum. Uçuşu kusmadan ya da iç çamaşırlarımı uçağın her yerine dökmeden atlatmayı başardım, bunun doğru seçimi yaptığıma dair evrenden bir işaret olduğunu düşünüyordum.

Bu sefer bana yol gösteren bir Lucas Tsai yoktu, perdenin arkasında Sadie de yoktu. Havaalanında durup derin nefesler almaya çalıştım. *Sadie olsa ne yapardı?* diye düşündüm merakla. Ne halt isterse onu yapardı. Venedik’ten başladım yavaş yavaş. Tüm turistlerin yapması beklenen tipik şeyleri yaptım. Bir gondola bindim, San Marco Bazilikası’nı ziyaret edip güzelliği karşısında ağladım, patlayacağımı ve ben patladıktan sonra tüm linguininin* flamalar gibi uçuşacağını düşünene kadar makarna yedim. Oradan bir deniz otobüsüne binerek iki şeyle tanınan Burano’ya gittim; kanalları kapla-

* Makarna çeşidi –ç.n.

yan gökkuşağı renkli binalar ve danteller. Kitabım için araştırma yaparken dantelin 1500’lerde Burano’da doğduğunu keşfetmiştim. Adanın mücevheri Museo del Merletto’ydu* ve hakkında bir şeyler okur okumaz oraya gitmek *zorunda* olduğumu anlamıştım. Su taksisini işleten adam bana tam olarak anlamadığım bir yol tarifi verdi ama yine de müzeyi kendi başıma buldum. Oradaki dantel vitrinlerinin önünden geçerken –seyahat siteleri haklarını verememişti– dolup taşmak üzere olan mavi defterime bolca not aldım. Tamamen karmaşık dantellerden yapılmış bir şemsiye gördüm. Koridor boyunca uzanan bir duvar halısı, bir oda dolusu işlemeli saten ve dantel gelinlik. Elimi göğsümdeki derin ağrının olduğu yere bastırdım. Keşke Sadie’nin gelinliğini de burada görebilseydim.

Odanın diğer tarafında çalışan küçük bir grup yaşlı kadın gördüm. Onlara doğru yürüdüm. “İzleyebilir miyim *signora***?” Ortadaki başını salladı.

“Ben, Marin,” dedim. “*La merletto è bello*,***” diye ekledim utanç verici derecede kötü, duraklayan bir İtalyancayla.

Kahkaha attı. “İyi denemeydi. Dantelimi beğenmene sevindim. Ben Sofia,” dedi. “Gel. Bak.” Bana tekniğini gösterdi. Parmaklarının hızına hayran kalmıştım.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Küçüklüğümden beri dantel yapıyorum, elden ayaktan düşene kadar yapmaya devam edeceğim. Pratik yapıyorum. Çok fazla pratik yapıyorum.”

“Hepimiz öyleyiz,” diye ekledi başka bir kadın. Bana dantelin nasıl ortaya çıktığına dair yerel bir efsane olduğundan bahsetti, tabii ki bir aşk hikâyesiydi. Bir denizci, yolculuğa çıkmadan önce karısına mükemmel bir deniz yosunu parça-

* Dantel müzesi –ç.n.

** Hanımefendi, /t. –ç.n.

*** Dantel çok güzel, /t. –ç.n.

sı vermiş. Kadın da kocasını hatırlamak için bu hediye bir iğne ve iplikle ölümsüzleştirmiş.

“Saçmalık,” dedi Francesca adındaki bir başka kadın. Onun tarih görüşüne göre dantel, erkeklerin balık ağlarını onarmayı bitirdikten sonra kadınların yaptıkları başka bir projeydi.

“Ben diğer hikâyeyi daha çok seviyorum,” dedi Sofia.

“Umarım iğneni kendine batırırsın,” dedi Francesca. “Senin için her şey aşk. Aşk. Aşk.” Tükürür gibi yaptı.

“Çirkinlikten güzellik çıkarmak da iyidir.”

“Ne düşünüyorsun?” dedi Sofia. “Aşk mı yoksa çirkinlikten gelen güzellik mi?”

Gülümsedim. “Bence her ikisinin de yeri var.”

Francesca Sofya’ya döndü. “Akıllı bir kız. Onu sevdim.”

“Biraz Burano danteli almak istiyorum. İyi bir yer biliyor musunuz?” diye sordum.

Francesca homurdandı. “Sana iyi şanslar, dükkânlardaki her şey artık Çin malı.” Yaklaşmam için eliyle işaret edip kısık bir sesle ekledi. “Hepsi makine işi.” Diğer hanımlar haç işareti yapıp işlerine geri döndüler.

“Size bir şey gösterebilir miyim?” Defterimi açıp Laurentina’nın Sadie’nin gelinliği için çizdiği kuş desenli dantel eskizini çıkardım.

Sofia çizime baktı. Boğumlu parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirdi. “Hmm...”

“Bunu yapabilir misin?”

Başını iki yana salladı. “Ben yapamam. Bu çok özel bir şey. Francesca belki.”

Francesca yüzünü sıkıntıyla buruşturmuş olsa da eğilip çizime baktı. Kısa bir süre boyunca başını salladıktan sonra konuştu. “Zor bir iş. Ama sanırım yapabilirim. Bu çizimi nereden aldın? Buralardan değil galiba?”

Başımı iki yana salladım. “Uzak bir yerden. Karayip Denizi’nde Saba adında başka bir adadan. Benim için çok özel.”

“Mmm. Benden bunu yapmamı istiyor musun?”

Bir an düşündüm. “Yapar mısın?”

“Ne kadarını?”

“Sadece bir kuş. Ufak boyutta.” Nereye gidersem gideyim yanımda taşımayı planlıyordum. “Ama ne kadar istersen öderim.”

Tennessee’deki ev iki günde satılmıştı. Birdenbire nakit paraya kavuşmuştum.

Francesca bunu bir süre düşündü. Gözlerini kısarak önce yüzüme sonra da çizime baktı. “Sanırım dantelinin kendi hikâyesi var. Para istemem. Senin için hediye olarak yaparım.”

Francesca’nın benim dantelimi, Sadie’nin dantelini, Laurentina’nın dantelini yapması için birkaç saat bekledim. O iğnesini çalıştırırken hepimizi etrafındaki daire içine hapsedmişti. Mükemmel şekilde tamamlanan dantel parçasını avuçlarıma yerleştirirken ellerimi sıktı. “Güle güle git,” dedi.

Danteli kitabımın arasına sıkıştırdım.

“Gitmeden önce fotoğrafınızı çekebilir miyim?”

Kadınlar beni kırmadılar ve telefonumla birkaç kare çekmem için gereken birkaç dakika boyunca örgü işlerinden başlarını kaldırmadılar. Onlarla vedalaştıktan sonra Venedik’e dönerken vapur yolculuğunda çektiğim fotoğrafları internette paylaştım.

Venedik’i seviyordum fakat batmakta olduğunu duymuştum ve bunu hissediyordum da. Her geçen gün daha da yalnızlaşıyordum. Sadie’nin danteli cebimdeyken bile kalbim parçalanıyordu. Bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Ben de ayrıldım.

Sadie’nin “Marin Mojo’m” dediği şeyi buldum, kuşlar te-

pemde uçuşurken *Under the Tuscan Sun** filmindeki Diane Lane gibi Positano sokaklarında dolaştım. Gülünç görünen büyük bir şapka alıp hiç umursamadan her yerde taktım. Sadie'yle ben o filmi hep sevmiştik. Yolculuğu sırasında üzüm-ler hakkında yazdığı tuhaf kartpostallara bayılmıştım. Sadie, Diane Lane'in oynadığı karakterin hiç düşünmeden bir ev satın almasını, ardından kendi ailesini kurmasını çok sevmiş-ti. *Belki ben de onun gibi Toskana'da bir villa alırım*, diye düşündüm. Fakat sonra Sandra Oh'unun Sadie olduğunu ve onu arayamayacağımı anlayınca bu bana çok üzücü geldi. Kartpostalları yazmaya böyle başladım. Kıyıda aşağı ve yu-karı seyahat ettim. Görmek istediğim, yerel halk bana anla-tana kadar varlığından haberdar olmadığım her yeri gördüm. Her dönemeçte hayret edilecek, Sadie ile paylaşmayı diledi-ğim bir şey buluyordum sanki. Aynı anda hem çirkin hem de güzeldi. Saflıkla ağaçtan koparıp yedikten sonra çekirdeğini tükürüp toprağa attığım, yağı parmaklarımdan aşağı damla-yan zeytin gibi acıydı.

Penceresinde *Da Affittare*** yazan tabelanın asılı olduğu verandayı süpüren bir kadına “Affedersiniz, *signora*,” dedim. “Burası bir otel mi?”

“Daireyi mi kiralamak istiyorsunuz?” diye sordu.

Dağın yamacına yerleştirilmiş küçük, beyaz binaya bak-tım. Burada deniz meltemi kuvvetliydi. Bana Saba'yı hatırlatmıştı. Başımı salladım. “Evet.”

Önlüğünden bir anahtar çıkarıp valizimi taşımama yardım etti. Daha sonra, kiraladığım küçük dairenin verandasında oturup bana getirdiği bir şişe *limoncelloyu**** içerken her şeyi yazdım. Her tatlı ayrıntıyı, kokuları, tatları ve sesleri, renk

* 2003 yapımı, Amerikan romantik komedi-drama filmi -ç.n.

** Kiralık, /t. -ç.n.

*** İtalyan limon likörü -ç.n.

geçişini, havanın verdiği hissi. Bana düşündürdüğü müzik türünü. *Limoncello* tatlı, ekşi ve aldatıcı derecede güçlüydü. Yanaklarım ısınırken kendimi, Lucas'ı ve Saba romunu düşünür hâlde kartpostal yazarken buldum. *Sevgili Lucas, gittiğim için üzgünüm.* Hayır. Bu doğru değildi. Kartpostalı korkuluktan aşağı fırlattım. Yığınımından başka bir boş kartpostal seçtim. Bunda zümrüt yeşili ışıkla yıkanan ünlü Smeraldo mağarasının resmi vardı. *Sevgili Lucas, keşke burada olsaydın.* Ah, fırlat gitsin. Burada olmasını dilemiş miydim? Sadie'nin burada olmasını dilerdim, bundan emindim. Telefonumu çıkarıp Laurentina'yı aradım.

“Marin!” diyerek cevapladı. “Arayacağımı hissediyordum.”

“Her şeyi de biliyorsun.”

“Bak Ronaldo, Marin her şeyi bildiğimi söylüyor. Ben de ona hep böyle diyorum.”

“Nasılsın? Bebek nasıl?”

“Canım fena hâlde Guava jölesi çekiyor ama onun dışında ikimiz de gayet iyiyiz. Sarhoş olan bazı insanların aksine. Tek başına içmek iyi değildir, bilirsin. Yoksa yanında arkadaşın mı var?”

“Arkadaş yok.”

“İyi misin?”

“Ben iyiyim. Sadece Saba'dan haberleri duymak istedim, hepsi bu.”

“Bir bakalım, burada bazı araştırmacılar Saba üzerine başka bir dantel desenleri kitabı hazırlıyorlar. Seninle yemek yemek kadar eğlenceli değil. Ken ve Elisabet'in yine araları bozuk. İlk kimin pes edeceğine dair bahse giriyoruz. Katılmak ister misin? Sana biraz para veririm. Döndüğünde ödersin.”

“Ne zaman dönerim, bilmiyorum.”

“Çok fazla çalışıyor,” dedi. “Onu pek göremiyoruz.” Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Ortılığı ona göndermeye-

ceğim kartpostallarla doldurmuştum. “Çok uzun süre uzak kalma Marin.”

Gerçek şuydu ki İtalya’da ne kadar uzun süre kalırsam, internette ne kadar çok fotoğraf paylaşırsam, burayı o kadar çok seviyordum.

Ancak bu, Saba’yı ve insanların kalbimin her zerresiyle özlememin önüne geçemiyordu. Kalbin bir kastan ibaret olmasından dolayı dantelden çok farklı olmaksızın daha güçlü lif demetlerinden oluştuğu ortaya çıkmıştı. Çok daha güçlü hem de. Benimki ağrıyordu ama hâlâ atıyordu.

Altmış

Sevgili Sadie,

Üstü açılır araba kiraladığımı bilmek seni mutlu edecektir. O dağlara tırmanırken nasıl hissettiğini hep merak etmiştim –belki biraz kıskanmış da olabilirim– ama sanırım artık biliyorum. İnsanı çılgına çeviriyor, değil mi? Amalfi Sahili’nde rüzgâr saçlarımı okşarken seni hissedebiliyorum. Yüzümü ısıtan parlak güneşte, *Limoncello*’da ve tadına baktığımda hissettiğim o ışıltılı parlaklıktasın. Buranın havası farklı ama kayalıklar, aşağıdaki okyanus, tepelere yerleştirilmiş pişmiş toprak çatılı beyaz binalar, bana Saba’yı hatırlatıyor.

Bu gece ışıklar teker teker yanıp sönerken ben, kumsal boyunca yalın ayak yürüdüm; ıslak kumun ayaklarımın altında hafifçe çökmesinin tadını çıkardım ve neredeyse seni hissedebiliyorum. Burada Saba’da var olan bir şey var, kum. Bu bana birlikte geçirdiğimiz son günü ve çocukların sana özel bir plaj yapmak için getirdikleri kumu hatırlatıyor.

Buraya gelmem biraz zaman aldı. İlk başta sana yazmadım çünkü çok zordu. Seni özlememe neden oluyordu. Ve başladığımda sana sadece iyi şeyleri anlatmak istedim. Aptalca, biliyorum. Sen beni hep haklı gördün. İşte gerçek. Kartını aldığımda kızgındım. Pek çok şey için kızgındım. Beni gönderdiğin için sana kızgındım. Bana gerçeği söylemediğin

için. Dünyaya, Lucas'a, kansere kızgındım. Dürüst olmam gerekirse hâlâ kansere kızgınım. Meditasyon yaparak bundan kurtulamam. Kansere berbat bir şey. Ama kanserle yollarımız keşişmeden çok önce de kızgındım. Anneme o kadar uzun zamandır kızgınım ki kızgın olmadığım bir zamanı neredeyse hatırlamıyorum. Öfke ve korkunun, artık ayırt edemeyeceğim kadar birbirlerine sarılabileceklerini bilmiyordum. Bu yüzden o aptal kartı açtığımda hiçbir şey yazmamış olmana çok kızmıştım. Ama sanırım şimdi anlıyorum. Öğrenci öğretmen oldu, değil mi?

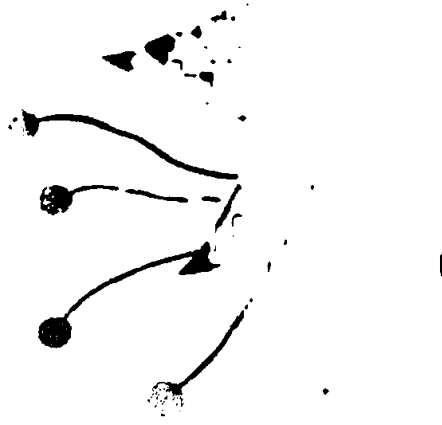
Tekrar yazıyorum. Sadece bu mektubu değil, bir kitap da yazıyorum. Lisedeyken denememi okuyup bana Graywolf ödülünü veren editör hâlâ orada çalışıyormuş. Ona yeni öykümü gönderdikten sonra beni tanıdığı bir menajerle buluşturdu ve bu öykü, kitaba dönüşecek. Ne hakkında olduğunu büyük ihtimalle biliyorsun zaten. Sen her şeyi biliyorsun, her zaman biliyordun. Bir çeşit her şeyi bilen büyülü kuş—ejderha olmadan önce bile biliyordun. Kitap sen, ben ve annem hakkında, Nikaragua'da dokuma yapan ve kaderlerini değiştiren kadınlar hakkında, bitiremediğim makale ve kaderimiz hakkında, Laurentina, Saba ve dantel yapan kadınlar hakkında, senin gelinliğin hakkında ve burada Burano adında başka bir adada, birlikte yaşlanabilseydik biz olabileceğimizi düşündüğüm bir grup küçük yaşlı kadınla bitiyor. Bunun şimdiye kadarki en kötü tanıtım olduğunu biliyorum fakat sen buna bayılırdın.

Mektuplarını okudum. Bunun seninkilerin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum. Senin kadar komik ya da patavatsız değilim. Senin kadar cesur da değilim. Ama nihayet, bunca zaman sonra, kendimim. Henüz tam olarak o noktada değilim fakat burada, hiç gitmediğim yerlerde tek başıma geçirdiğim her gün biraz daha yaklaşıyorum. Bazen hâlâ sesini

duymayı bekleyerek uyanıyorum. Telefona cevap vermeyeceğini unutarak seni aramaya çalışıyorum. Bazen kalbim o kadar çok acıyor ki nasıl atmaya devam ediyor, bilmiyorum. Diğer zamanlarda, içinde yaşayıp hissedebildiğim bu vahşi, harika dünyaya inanamıyorum.

Hâlâ fotoğraf çektiğimi ve Cennet Projesi etiketiyle yayınladığımı bilmelisin. Çok saçma ama takipçilerim var. Senin takipçilerin olmalıydı, benim değil. Ama yine de insanların bizi tanıdığını, yolculuğumuzu önemsedğini bilmek güzel. Bu senin de yolculuğun. Senin ve benim. Çünkü sen her zaman benimlesin. Beni yanlış anlama. Umut ışığı falan yok. Bu, Tanrı'nın kendi gerekçelerinden dolayı yaptığı bir şey de değil. Biri bedenimi çiçekler ve dantellerle çevrili bir sal üzerinde denize gönderene kadar seni özleyeceğim. Ama ben iyiyim.

İşlerin nasıl sonuçlanacağını asla bilemeyiz. Saba'da birlikte uçtuğumuz o gün söylediğin gibi, hiç kimse hazır değildir. Yaparsın, o kadar. Sensiz olmaya hazır değildim. Ama yapıyorum, işte o kadar.

Altmış Bir

Hava; m zik, fesle en ve limon kokusuyla doluydu. Defterimi kapatıp derin bir nefes aldım.

“Ne yazıyorsunuz?” diye sordu *Trattoria*’nın* sahibi olan kadın.

İtalya’ya geldi imden beri Sadie’ye yazdığım bu mektupları açıklayacak kelimeleri bulmaya  alıştım. *Bir sonraki projem onlar olabilir*, diye d ş n yordum. İtalyancam hen z yeterince iyi de ildi. “Bir kitap,” dedim. Sınırlı kelime da arcı ımdan gelen bir cevaptı ama yine de kelimeyi dile getirince verilecek en m kemm l cevapmı  gibi hissettirdi. G l msedim.

“Bir kitap,” diye tekrarladı  arabımı doldurarak. “Ne kadar heyecan verici!”

 n me bir tabak meze koydu ve ben de parmaklarımdaki tuzu emerek yiyece im ikramları se tim. Tepedeki k   k ampuller serin gece esintisinde sallanıyordu.  alımlı omuzlarıma  ektim.

“*Signora*,  ok fazla sorun olmazsa sabah yanıma alabilece im k   k bir kahvaltı hazırlayabilir misiniz? Path of the Gods’da y r y  e  ıkaca ım.”

* Orta resmiyette İtalyan tarzı yemek mek nlarına verilen ad – .n.

“Tek başınıza mı? Yer yer oldukça yorucu olabiliyor, özellikle de Vallone Grarelle’de.”

Başımı salladım. “Benim için sakıncası yok.”

Güneş doğmadan kalkıp gri şafak ışığında giyindikten sonra patikaya doğru ilerledim. Patika dardı. Hem turistler hem de yerliler tarafından, daha önce de patikanın bağlandığı kasabalar arasında erzak taşıyan katırlar tarafından aşındırılmıştı.

Amalfi Sahili’ne geldiğimden beri tanıştığım herkes bana Sentiero degli Dei’nin* yaşamam gereken bir deneyim olduğunu söylemişti. Kulağa güzel, hatta her şeyin üstünde bir yer gibi geliyordu. Ta ki bunun bir uçurumun kenarında sekiz kilometrelik bir yürüyüş olduğunu öğrenene kadar. Harika. Bu yolculuğu, İtalya kıyılarının her yerinde var gibi görünen tarihin ve eşsiz ortamın tadını çıkarmak, aynı zamanda Sadie’yi onurlandırmak için planlamıştım. Çünkü bu, tam olarak beni yaparken görmek isteyeceği türden bir şeydi. Ama artık beni gururla izlemek yerine, ben yaklaşan sonuma bakmamaya çalışırken kahkahalarla gülüyor olacaktı.

Path of Gods, Agerola adlı küçük bir köyü, Monte Peruso’nun eteklerindeki Nocelle’ye bağlıyordu.. Çok zor olması gerekiyordu, hatta uzaktan Capri’yi görebilmem gerekiyordu. Bölgeyi görmenin en iyi yolu buydu.

Agerola’da patikanın başını bulup yola çıktım. Yanıma patika için önerilen yemek, su ve kullanışlı ayakkabılar almıştım. Aklımda Sadie’yi eğlendirmek olduğu için, Saba’daki zamanlarımdan sakladığım tek gömleğimi –göğsünde *Bayan Doğru* yazan canlı pembe gömlek– çıkarıp giydim. Hava biraz serindi, bu yüzden yola çıkmadan önce üzerime bir kapüşonlu geçirdim. Çok da önemli değildi, sonuçta kimseyi

* Path of the Gods, Pianillo, İtalya’da bir yürüyüş alanı –ç.n.

görmeyi beklemiyordum. Turist sezonu henüz zirveyi görmemişti, saat çok erkendi. Çoğu insan bitmek bilmeyen makarnalarının ve şarap nehirlerinin etkisiyle saatlerdir uyuyor olmalıydı.

Yürüyüş oldukça kolay başladı. Küçük çalılarla tarlaların arasından geçerek yamaçtan yukarı doğru ilerliyordum. *O kadar da kötü değil*, diye düşündüm. Bir süre hafif eğimli patikada bu şekilde yürüdükten sonra ne kadar ilerlediğimi merak ettim. Tanrı'yı ne zaman hissetmem gerekiyordu? Güzeldi ama ruhumu sarsmıyordu. Sonra birden Akdeniz, gün doğumu öncesi loş, pembemsi ışıktaki kendini gösterdi. Patika, beni bir uçurumun kenarına çıkarmıştı, sahili ve aşağıdaki okyanusu görebiliyordum. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Heyecan mıydı, taş kesilmek miydi? Belki de her ikisiydi. *Korku ve merak birbirini dışlamaz*. Sadie öğretmişti bunu bana.

Bir ayağımı dikkatle diğerinin önüne koyarak ilerledim. Yan tarafa bakmamaya çalıştım.

Vallone Grarelle'e ulaşmış olmalıyım, diye düşündüm çünkü *signora* buranın zorlu olduğunu söylemişti ve kutsal cehennem adına, bana meydan okunuyordu. Her adımda ayağım kayıyor ya da gevşek çakıl taşlarını yerinden oynatıyordum, o taşlar da yanımdaki dik yamaçtan aşağıya saçılıyordu. Nefesime odaklanıp ellerimle kendimi sabitlemek için çömeldim. Sonunda mola verdim. Popomu yere koymak, şu anda başarısız olduğum bu tırmanışa güvenli bir alternatif gibi görünüyordu, ayrıca manzarayı kaçırdığımı fark etmiştim. Suyumu ve *signoranın* hazırladığı yemeği çıkarıp uzaktaki adaların manzarasının tadına varırken yemek yedim. Sis dağılmıştı, şimdi yamaçlarda yabani otlar gibi yetişen begonvil ve lavantaların kokusuyla dolu ılık bir esinti vardı.

Hava ısınmaya başlamıştı. Güneşin yolda olduğunu biliyordum. Bakır renkli bir çizgi, ufuk boyunca uzanıyordu. Kapüşonlumu sırt çantama tıktırdıktan sonra kahvaltımı bir kenara koydum. Sonra dirseklerimin üzerine yaslanıp gözlerimi kapatarak güneşin gelişine hazırlanmak için yüzümü kaldırdım.

Sadie'nin beni duymasını umarak, "Başardım," dedim yüksek sesle.

"Güzel gömlek."

Bu oluyor olamazdı. Gözlerimi açtım. Lucas karşımda, gözlerini kısmış bana bakıyordu. Ayrıldığım günkü hâliyle tamamen aynı görünüyordu.

Konuşacak kadar kendimi toparlamam biraz zamanımı aldı. "Ondan ayrı kalmaya dayanamadım."

Lucas yavaşça çömeldi. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Yanıma gelmesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ellerini omuzlarıma koyup benimle yüz yüze gelene dek eğildi. Güneş ufuktan yeni yeni görünmeye başlamıştı. Etrafımızda kalan sis, altın rengine dönmüştü.

"Ben de öyle," dedi Lucas.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "*Senden* ayrı kalmaya dayanamıyorum, Marin."

"Bu yüzden mi buradasın?"

Lucas elini yanağıma bastırınca ben de eline yaslandım. "Evet," dedi. "Ayrıca notunu aldım."

"Notum... Bekle, nereden bildin?"

"Sadie'nin ikimize de o köpekli kartı verme ihtimali ne olabilir? Ayrıca senin el yazın kardeşininkinden çok daha düzgün."

"Hiç iyi bir öğrenci olmadı," dedim. "Yine de harika bir

öğretmendi. Bana çok şey öğretti. Gerçekte kim olduğumu hatırlamama yardım etti.”

Yanıma oturdu. “Kimmişsin?”

“Ben her gün kız kardeşini özleyen bir kıyım. Ben bir yazarıım. Henüz tüm dünyayı görmemiş ama görmeyi çok isteyen biriyim. Yükseklik korkusu olan ama bir dağın tepesinde durup manzaranın tadını çıkarmayı seven biriyim. Okyanustan korkan ama buna rağmen tropik bir adada dalış yapıp istiridyenin içinde inci bulan bir kıyım. Şarkı söylemeye bayılırım. Düşündüğümünden çok daha cesurum.” Lucas başını sallasa da sessiz kaldı. Bitirmemiştim. “Ben mükemmel değilim. Korkuyorum, saklanıyorum. Dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece İngilizce konuşabiliyorum. Yani, Mandarin dilinden zerre anlamıyorum ama Lucas Tsai’nin konuşmasını bütün gün dinleyebilirim. Çünkü onu seviyorum.”

“Sen benim kim olduğumu bilmek ister misin?” diye sordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Sesi gergindi.

Başımı salladım. Söyleyebileceklerinden biraz korkuyordum ama o buradaydı ve bu çok önemliydi. Sadie her zaman buraya varmanın en zor kısım olduğunu söylerdi. Annem de bize ilk adımı atmanın her zaman en korkuncu olduğunu söylerdi. Lucas bana ulaşmak için kaç adım atmıştı?

“Ben babasını her gün özleyen bir çocuğum. Ben bir iş adamıyım. Ben tüm dünyayı görmüş ve seninle tanışana kadar gerçek evini bulamamış biriyim. Sekiz dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ve on iki dilde de fena sayılmam ama senin yanında sadece Mandarin dili konuşmak istiyorum çünkü Yol’daki o gece olduğu gibi, sinirlenip beni öpersin diye umuyorum. Ben kendime hiçbir şeyden korkmadığımı söyleyen bir adamım ve seni kaybedeceğimi düşünene kadar

da korkmuyordum. Çünkü sana âşığıım, Marin Cole. Sana tamamen, bütünüyle âşığıım.”

Yumruğunu kaldırıp bana doğru uzattı sonra avucunu açtı. İçinde mükemmel bir inci vardı, gelin ipeği gibi beyaz ve parlaktı. Narin bir zincire asılı basit bir altın diskin ortasına yerleştirilmişti. Parmaklarımın arasına aldım. “Düşündüğüm şey mi bu?”

“Hazineyi bulup da geride bırakamazsın,” dedi bir elini saçlarında gezdirerek.

Lucas benim için kolyenin kopçasını taktıktan sonra elini ensemdeki saçların arasına sokup beni öptü. Bu sefer uçurumdan düşmedik. Güneş yukarıdan bir lütuf gibi tüm sıcağı ve görkemiyle üzerimize vururken gökyüzünde öylece kaldık. Elimi tutup beni dağdan aşağı indirmeye başladı.

“Hey, bana şunu söyle,” dedim.

“Neyi?”

“Madem son kartı benim yazdığımı biliyordun, neden bu kadar uzun sürdü? Emin değil miydin?”

Gülümseyip başını salladı. “Aslında seni zaten bulacaktım. Ama önce senin için ilk projemi bitirmek istedim.”

“Bu... çok güzel.”

“Teşekkür ederim. Ama hepsi bu değil. Hava yolu şirketini ve diğer bazı işletmeleri sattım. İlhama ya da iyileşmeye ihtiyacı olan sanatçılara ve insanlara ücretsiz sığınak olabilecek, bir dizi çevre dostu tatil köyü yapmaya karar verdim.”

Gözyaşımı sildim. “Projen bu muydu?”

“Henüz bitmedi ama evet. Bana bu fikri veren sendin, gerçekten. Ba’mı onurlandırmak istedim ve bunun Sadie’yi de onurlandıracağını umuyordum.”

“Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı,” dedim gözyaşlarımla arasından.

“Bir de senin zor bir insan olduğun gerçeği var, Marin Cole. Tennessee’ye vardığımda sen çoktan gitmiştin ve Ted’in pek de yararlı bir bilgi kaynağı olmadığını söyleyeyim.”

İçim burkuldu.

“Sorun değil. Aşırı korumacı bir Labrador gibiydi. Sonunda onu canından bezdirdim. En azından Lucas Takımı’nda artık. Çok iyi birine benzeyen bir kız arkadaşı var, veterinermiş. Neyse, Ted senin Venedik’te olduğunu söyledi, ben de Venedik’e gittim. Ama sonra internette senin Burano’daki gönderini görünce Burano’ya gittim, sense Amalfi’ye gitmiştin. Dürüst olmak gerekirse, biraz yorgunum. Senin evcimen biri olduğunu sanmıştım. Peşinden bu kadar koşmayı beklemiyordum.”

“Ben de seni uluslararası entrika ve bela peşinde koşan seksi bir adam sanıyordum. Yanılıyor muydum yoksa?”

“Şu dağdan aşağı inelim de kararı sana bırakayım. Şimdilik, bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini konuşalım. Listenin en üst sırasında neresi var? Ken bazı ticari operasyon işlerini devralıyor ve sığınakların inşaatı yeni başlıyor, bu yüzden biraz zamanım var. Kendi ulaşım aracım var. Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüm.”

“İşleri Ken mi yürütüyor?”

“Bebek yolda olduğu için zam alması gerekiyordu, ben de onu terfi ettirdim. Elisabet onu oldukça sorumlu biri yaptı. Bence harika bir genel müdür olacak. Bez değiştirme becerisinden emin değilim, Ronaldo ona eğitim verecek.”

Lucas’ın bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalıştım. “Bekle, aralarının açık olduğunu sanıyordum. Neler oluyor? Saba’da herkes bebek mi doğuruyor?”

“Bazı şeyler kaderdir,” dedikten sonra beni tekrar öptü. “Karar verdin mi?” diye sordu dudaklarımız ayrıldığında.

“Veremem,” dedim.

Lucas hiç kıpırdamadan durdu. Hiçbir şey söylemeyip sadece bana baktı.

Kolunu tutup onu kendime doğru çektim. “Hayır. Sadece taslağı bununla bitiriyorum.” Francesca’nın benim için yaptığı küçük dantel parçasını defterden çıkardım.

“Güzel defter,” dedi. “Nereden aldın bunu?”

Gülümseyerek kollarımı ona doladım. “Buradan çok ilham aldım. Sonra tabii ki taslağı editörüne göndermem lazım. Muhtemelen kısa süre içerisinde pek çok düzenleme yapmam gerekecektir ve sonra kitap turları var ve—”

“Mesajı alındı. Sadie bana kontrolün sende olmasını sevdiğini söylemişti.”

Yanağımı göğsüne bastırdım. Bu kadar mutlu olabildiğime, kederimin ortasında neşeyi bulabildiğime inanmak zordu.

“Marin?”

“Evet?”

“Patikanın sonuna ulaşabilmek için uçurumun kenarından bin beş yüz basamak aşağı inmemiz gerektiğini söylemek için kötü bir zaman mı bu?”

“Belki de bunu enine boyuna konuşmalıyız,” dedim. “Neden acele edelim ki? Dediğim gibi, buradan ilham alıyorum. Yani *tam* buradan.”

“Sen kazandın,” dedi. İlk merdivene oturup yere vurunca ben de yanına ilişip ona doğru eğildim. “Kalacağız. Kendimi ilhamımı bulmuş gibi hissediyorum. Hem,” dedi dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirerek. “Beni uçurumun kenarında öpmene her zaman izin veririm.”

“Hah,” diyerek onu kapüşonlu kazağından tutup kendime doğru çektim. “Lucas Tsai, *nǐ shì wǒ de.*”

Gözleri büyüdü. “Ben seninim, ha?” Sırtmasını engelle-

mek için verdiği savaşı kaybediyordu. “Görünüşe göre biz ayrıken epey meşgulmüşsün.”

“Her iki açıdan da doğru,” dedim daha da yaklaşarak. “Sanırım artık sen Mandarin dili konuşurken seni öfkeyle öpmek zorunda kalmayacağım.”

Düşünceli görünüyordu. “İtalyancan nasıl? Benimkinin kusursuz olduğunu söylemiş miydin?” O kadar yakındı ki konuşurken dudakları dudaklarıma değdi. “*Ti farò impazzire dal desiderio.*” *Seni arzudan çıldırtacağım.*

Ona doğru döndüm. Akıcı bir hareketle telefonumu kapıp beni kendine doğru çekti. Beni öptü. Ardından flaş patladı.

TEŞEKKÜRLER

Pek çok harika ve cömert insana borçluyum. Bu kitap onlar olmadan var olmazdı. Başlangıç olarak, en başından beri bana inanan ve yıllar boyunca tüm çalışmalarımı yorulmadan savunan fenomen temsilcim Sharon Pelletier'e teşekkür etmeliyim! Sürekli bir teşvik kaynağıydın ve bir yazar olarak büyümeme yardım ettin. Seni bir barda ağlatmak, yazarlık kariyerimin en önemli noktalarından biriydi. Ayrıca Dystel, Goderich & Bourret'teki Lauren Abramo ve Kemi Faderin'e teşekkür ederim. Berkley'deki harika editörüm Kerry Donovan'a, sana çok minnettarım. Bu süreçte daha anlayışlı ve destekleyici bir ortak isteyemezdim! Bu hikâyenin özünü hemen kavradın ve onu olabilecek en iyi hâle getirmekte etkili oldun. Hayallerimin kapağını tasarladığı için Vikki Chu'ya, başta Mary Geren, Megha Jain, Bridget O'Toole ve Brittanie Black olmak üzere muhteşem Berkley rüya ekibinin geri kalanına da teşekkür ederim. Hepinizle çalıştığım için çok şanslıyım.

Mandarin diyaloguna çok sayıda harika, akıllı ve cömert insan katkıda bulundu. Orijinal pinyin çevirimi düzeltmeme yardım eden sevgili arkadaşım Wei-Chun Huangfu –Taipei'de süperstar bir bilim adamı olmakla meşgul olmasına rağmen–, pinyin redaktörlüğü yapan Tianyi Feng, *kalp kırıklığı*

kelimesini nasıl ifade etmek istediğime tam olarak karar veremediğimde tüm mesajlarıma cömertçe cevap veren Yinqian Renxiao.

Her zaferimde ve dibe vuruşumda yanımda olan bir grup arkadaşımınla kutsandım, Lindsay, Alyson, Kate ve Ginger, teşekkür ederim! The Bitches Who Book'a, daha önce hiç bu kadar şefkatli, savunmasız, zeki ve destekleyici bir grup kadın tanımadım. Beni alıp dünyanın en özel kitap kulübünün bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ayrıca, bu kitabın her sayfasını okuyan, her zaman beyin fırtınasına hazır olan, beni birçok yeniliğe teşvik eden ve hem ilham kaynağı hem de en iyi amigo olmaya devam eden zeki, yetenekli arkadaşım ve yazar ortağım Molly Pascal'a teşekkür etmeliyim. Yazım destek ekibime de teşekkür ederim; Amy Clarke, Anna Newallo, Denise Williams ve Jen DeLuca. Bu yolculuk harika ama her zaman kolay değil ve gerçekten bir kasaba dolusu insan gerektiriyor. Kasabam olduğunuz için teşekkür ederim.

Sonuncusu ama en önemlisi, ailemin desteği olmadan bugün olduğum yerde olamazdım. Anne, yazdığım her hikâyeyi okudun ve hayatım boyunca beni koşulsuz destekledin. Sal, sen olmasaydın koruyucu ve dikkatli ablalar hakkında hiçbir şey bilmeyecektim. Baba, beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun. Kocam Tom, yazdığım her aşk hikâyesinin ilham kaynağısın –hikâyeler bitmeden onları okumana izin vermesem bile– ve yazmaya ya da evcil hayvanlarıma ayırdığım zamanı bana asla fazla görmedin. Tatlı çocuklarım Greta ve Elliot'a, bana her gün bir insanın ne kadar sevebileceği veya gülebileceği konusunda bir sınır olmadığını gösteriyorsunuz. Her zaman beni daha çok sevdiğinizi söylersiniz ama bu imkânsız.

